

1

Bóng Trắng Trong Hoàng Cung

Từ lúc Cù Lạc đem quân Hán vượt biên giới vào đóng ở Phiên Ngung thì Cù Thái Hậu càng lộng quyền hơn.

Ác phụ nắm tất cả quyền sinh sát trong tay, xem thường vua Ai vương và tất cả các quan trong triều nội.

Ai vương ngày nay đã mất hết quyền hạn, ngày ngày vâng lệnh mẹ vào triều cho có vị và tất cả lệnh truyền ra đều do Cù thị quyết định!

Cù Lạc và An Quốc Thiếu Quý ngang nhiên ra vào trong cung cấm, trong triều nội, bất kể giờ giấc. Đôi khi còn ngủ luôn trong cung vua như những vương tước lân bang.

Khi Ai vương và Cù Thái Hậu lâm triều thì Cù Lạc và An Quốc Thiếu Quý ngồi hai bên tả, hữu như những vị thừa tướng.

Các lão quan đành làm ngơ trước những chuyện trái tai gai mắt ấy và để mặc Cù thị tự do hành động. Một số người không dám chống lại vì sợ cùng chung số phận với Đề đốc Hoàng Quốc Kính, còn số khác giả dại giả khờ để mưu việc lớn.

Thật ra Cù thị lộng quyền, uy hiếp vua quan, nào phải để chứng tỏ cái quyền uy của mình cốt thỏa lòng tham vọng mà Thái Hậu còn nghĩ xa hơn: Bà muốn sáp nhập nước Nam vào lãnh thổ nước Tàu.

Đây là ý riêng của Cù Thái Hậu và đã được vua Hán bằng lòng mới phái An Quốc Thiếu Quý và Cù Lạc sang Nam để tìm cách giúp đỡ.

Cù thị đã dùng hai chữ cách để dâng nước Nam cho Hán triều khỏi tốn một giọt máu: Thái Hậu mua chuộc các lão quan hèn yếu và uy hiếp những kẻ trung thần, diệt lần hồi vây cánh của họ để không còn ai có thể dòm ngó hành động của mình.

Ngày đêm, Thái Hậu còn giảng giải cho vua Ai vương những điều lợi hại khi về với Hán triều. Ác phụ không quên kể công đức của vua Hán đối với mình, đối với nước Nam bé nhỏ này. Cù thị cố làm cho Ai vương luôn luôn nghĩ rằng mình thọ ơn nhà Hán rất nặng và dù sao cũng phải báo đáp công ơn đó.

Cù thị đã thành công một phần lớn! Vua Ai vương đã xiêu lòng và hầu hết các quan triều đều câm nín để mặc cho Thái Hậu thi hành thủ đoạn bán đứng nước Nam.

Trong hoàng cung là thế, còn bên ngoài dân chúng khổ sở trăm bề.

Ngày trước chỉ một đội quân của sứ giả An Quốc mà dân chúng còn không chịu nổi, huống chi nay có đến hàng nghìn, hàng vạn người cứ ngày đêm khuấy phá các đường phố, các tiệm buôn bán ở Phiên Ngung.

Bọn lính Tàu cứ ngang nhiên hống hách như chỗ không người. Chúng cậy vào quyền uy của Cù Lạc mà mặc sức cướp phá, hãm hiếp, dù là giữa ban ngày.

Thành Phiên Ngung không ngày nào vắng chuyện hành hung của chúng!

Quân cảnh vệ của nhà vua có đến cũng đành phải làm ngơ! Họ chỉ biết cản ngăn cho có lệ chứ có bao giờ giám đưng đến quân lính Tàu.

Dân làng than oán và họ thấy đó là một cái nhục lớn khi mà hàng ngày quân giặc cứ tự do cướp bóc, hãm hiếp phụ nữ, bắt cóc gái tơ trong các phố!

Lòng dân sục sôi niềm uất hận và họ chỉ đợi người cầm đầu là nổi lên chống lại bọn hại dân hại nước.

Họ biết rằng không hành động bây giờ thì mai kia cũng sẽ đến phiên mình, gia đình mình gặp phải tai nạn đó vì quân lính của Cù Lạc càng được triều đình nuông chiều, càng hành động táo tợn hơn.

Nhiều gia đình rời bỏ Phiên Ngung để về các phủ, huyện nhỏ, các làng mạc hẻo lánh để tránh tai họa! Nhưng họ tránh được nạn này lại gặp nạn khác vì trong một nước mà mằm loạn lạc bắt đầu thì người dân khó ở yên.

Trong khi đó thì Quốc Công Lữ Gia và Tiêu Lý Bá đang âm thầm hoạt động để "Phù Kiến Đức, phế Ai Vương".

Cả hai vận động được các lão quan trung thần tiếp giúp nên việc lớn có cơ chóng thành. Trong dân chúng bắt đầu có tin ấy loan ra, khiến ai ai cũng đều háng hái muốn nhúng tay vào! Cù Thái Hậu, Cù Lạc và An Quốc Thiếu Quý cũng phải để tâm...

Thấy dân chúng càng ngày càng tha thiết đến việc "Phù Kiến Đức" nên An Quốc Thiếu Quý mới thiết lập Ban dò thám để tận diệt mằm mống chống báng ấy để dễ bề tính việc sáp nhập nước Nam vào đất Hán!

Đêm nay, Cù Thái Hậu mật cho vời An Quốc Thiếu Quý và Cù Lạc vào cung để bàn việc cơ mật.

Thấy phản ứng của dân chúng trong hoàng thành càng ngày càng mạnh, họ ngang nhiên ngồi bàn bạc ngoài đường phố về việc tôn Phù Kiến Đức, nên Cù thị rất lo ngại, ngày đêm lo tìm kế hoạch chặn đứng dư luận kia.

Ban dò thám của An Quốc Thiếu Quý dù cố gắng hoạt động nhưng cũng không thể nào bắt được những kẻ chủ mưu loan tin ghê gớm đó. Có bắt đầu chúng tra hỏi, họ cũng đáp buâng quơ và những kẻ loan tin kia như những bóng ma, chập chờn ẩn hiện trong hoàng thành.

Bọn chúng càng ngày càng lộng mà ban dò thám càng tỏ ra bất lực.

Trước tình thế đó, Thái Hậu nghĩ đến phương cách cuối cùng để chặn đứng mầm mống dấy loạn.

Bà hạ lệnh xử tử những kẻ loan truyền tin đó dù là dân lành cũng vậy!

Ác hậu lại mật triệu người yêu và em trai mình vào hậu cung nghị kế!

An Quốc Thiếu Quý và Cù Lạc không hiểu được chuyện chi cấp bách. Nhưng nghe lệnh triệu cũng cấp tốc vào cung.

Sau tuần trà nước, Cù Lạc khẽ hỏi Thái Hậu:

- Chị cho em vào đây có việc chi?

An Quốc Thiếu Quý cũng liếc nhìn người yêu, với đôi mắt say sưa tình tứ!

Nhưng Thái Hậu đang lo nhiều việc khẩn cấp, nên không nhìn hấn mà chỉ hỏi:

- Tôi muốn biết ta đã có cách gì tiêu diệt mầm mống phản loạn chưa? Ban dò thám chắc đã tìm ra ai là kẻ cầm đầu của chúng?

An Quốc Thiếu Quý ngượng ngập nhìn xuống đáp nhỏ:

- Dù chưa bắt được quả tang nhưng ta có thể đoán chúng thuộc về phe của Quốc Công Lữ Gia.

Cù Thái Hậu lắc đầu:

- Đối với Lữ quốc công không thể đoán mò mà trị tội được! Phải có bằng cớ hấn hỏi mới mong hạ được hấn! Từ lâu, thiếp vẫn thường nói Lữ Gia là bậc khai quốc công thần, dân chúng xem hấn như cha mẹ thì ta không thể bức hiếp hấn được...

Ngừng lại một phút, Cù thị nói:

- Bởi thế thiếp nghĩ đã đến lúc ta phải dùng đến kế hoạch cuối cùng để phá tan âm mưu đó.

An Quốc Thiếu Quý và Cù Lạc điều chăm chú nhìn Thái Hậu.

Cù thị tiếp giọng rần rỏi:

- Phải giết ngay Kiến Đức!

An Quốc Thiếu Quý và Cù Lạc đều sừng sốt kêu lên:

- Giết Kiến Đức?

- Phải! Chỉ còn cách đó là an toàn tất cả!

An Quốc Thiếu Quý vội nói:

- Hậu quên rằng Kiến Đức là Hoàng tử u? Lấy cớ gì để buộc tội mà giết y bây giờ?

Cù thị nhìn An Quốc Thiếu Quý mỉm cười nham hiểm:

- Thế thì ban dọ thám của chúng ta lập ra để làm gì mà chúng không được triều đình lên án tử Kiến Đức?

An Quốc Thái Quý kinh hoảng, không ngờ Cù Thái Hậu lại táo bạo đến thế!

Giết chết Kiến Đức nào phải chuyện đùa mà trông cậy vào ban dọ thám! Hiện tại toàn thể dân chúng đang hướng về Kiến Đức, hạ sát thâm lén đi nữa cũng chưa ém nhem được nội vụ.

Đến giờ phút này, An Quốc Thiếu Quý mới hiểu được tại sao chưa thực hiện được kế hoạch mà bọn người bí mật kia đã loan ầm lên tin "Kiến Đức" sẽ lên ngôi! Chính vì chỗ sợ Kiến Đức bị giết thâm lén mà họ huy động lòng dân làm hậu thuẫn! Giết chết Kiến Đức chẳng hóa ra đại đột làm sôi nổi lòng dân hơn nữa ư?

An Quốc Thiếu Quý khẽ nói:

- Hậu ạ! Giết Kiến Đức ngay bây giờ rất khó khăn, có thể gây ra cuộc bạo động vì dân chúng đều về phe y.

Cù Thái Hậu cướp lời:

- Chính vì thế mà phải giết y ngay! Hãy theo đúng kế hoạch của thiếp thì lòng dân sẽ không chán động. Hiện nay Kiến Đức đang coi dân chúng mò châu ở vùng bể Nam Hải. Ta chỉ cần mướn một tay thợ lặn thiệt giỏi là đủ!

An Quốc Thiếu Quý và Cù Lạc đều khiếp phục sự tính toán của Cù Thái Hậu, nhưng trong lòng vẫn chưa hết lo âu.

Giết Kiến Đức một cách bí mật như thế liệu có ổn không?

Cả ba ngồi bên nhau bàn bạc mà không ngờ trên nóc cung một bóng trắng đang gõ ngói nhìn xuống.

Bóng trắng nghe xong câu chuyện bàn bạc của ba người thì lăm bắm một mình:

- Thực không ngờ. Cù thị lại ác độc thế! Ta phải cho chúng một phen vỡ mặt mới xong.

Bóng trắng nhẹ nhàng đặt miếng ngói vào chỗ cũ rồi bò lằn xuống sát mái cung, nhún mình nhảy vọt qua một tán cây to lớn trong vườn. Bóng trắng nhẹ nhàng tuột xuống rồi chạy vọt vào bóng tối.

Đêm lặng lơ trôi...

Bỗng từ phía hậu cung, ánh lửa bốc lên sáng rực, khiến bọn quân canh hốt hoảng báo động.

- Lửa cháy Bích Vân cung! Lửa cháy Bích Vân cung!...

Quân lính ùn ùn kéo vào Bích Vân cung chữa lửa. Tiếng chân chạy rầm rập bên ngoài và tiếng la hét ầm ĩ khiến Cù thị hoảng kinh hỏi dồn dập:

- Chuyện gì thế? Chuyện gì thế?

An Quốc Thiếu Quý và Cù Lạc vội chạy ra cửa cung thì thấy lửa đã bốc cao ngọn. Cả hai vội vàng tuốt kiếm ra phòng bắt rặc.

Một tên quân canh hồi hả chạy vào tâu:

- Bẩm Thái Hậu? Bích Vân cung tự dựng bốc cháy.

Cù thị hốt hoảng chạy ra. Trong khi đó, bóng trắng bí mật lần mình qua những chỗ tối, trở lại gian phòng mà Cù thị, An Quốc Thiếu Quý và Cù Lạc bàn việc cơ mật.

Bóng trắng đứng trước cửa phòng nghe ngóng một lúc rồi lên vào trong lấy bút mực trên án thảo một bức thơ.

Bóng trắng rút trong mình ra một con dao nhỏ ghì chặt bức thơ xuống bàn rồi chạy ra ngoài leo thoăn thoắt lên ngọn cây, nằm sát xuống chờ đợi.

Lửa cháy Bích Vân cung đã hạ ngọn, Cù thị cùng người yêu và em trai mình trở lại phòng riêng để tiếp tục bàn mật kế.

Nhưng khi mọi người đều an tọa thì Cù thị bỗng kêu rú lên ngã nhào sang cạnh hét:

- Thích khách! Có thích khách! Bắt lấy nó!

An Quốc Thiếu Quý, Cù Lạc đều kinh hoảng tuốt kiếm ra nhìn quanh.

Bóng trắng đang thu mình trên mái ngói cũng khiếp sợ tưởng đâu mình đã bị lộ diện.

Nhưng nghe ngóng một lúc không thấy động tịnh gì, Cù Lạc đỡ Thái Hậu ngồi lên, nhưng đôi mắt ác phụ vẫn chăm chú nhìn vào án thư, miệng ú ớ nói không ra lời.

An Quốc Thiếu Quý chợt mình thấy lá thư trên bàn vội bước tới gỡ mũi dao nhỏ.

Thái Hậu đã hoàn hồn và nghĩ rằng thích khách đã đi xa lắm rồi.

Bà vừa ngồi thẳng lên thì An Quốc Thiếu Quý đã mở thư ra đọc. Nhưng nhìn qua hàng chữ đầu, Thiếu Quý ngập ngừng.

Thái Hậu chừng như hiểu được sự ngập ngừng đó, vội nói:

- Chàng cứ đọc.

An Quốc Thiếu Quý cất giọng từ từ:

"Cù thị.

Từ lâu rồi, nhà ngươi làm bao nhiêu điều tàn bạo, bày ra bao nhiêu kế độc để hãm hại quần thần, giết chết bao người tài giỏi mà vẫn chưa thỏa lòng hiếu sát ư?

Đến nay nhà ngươi lại bày mưu giết chết Thái Tử Kiến Đức!

Ta đã tha cho nhà ngươi bao nhiêu lần rồi.

Nhưng lần này nhà ngươi không bỏ ý định ngông cuồng đó, ta quyết sẽ trị tội...

Đây là lời cảnh cáo cuối cùng!"

Dưới bức thư không có chữ ký mà chỉ vẽ một con chim én.

An Quốc Thiếu Quý cho Cù Thái Hậu xem qua hình con chim én rồi nói:

- Kẻ bí mật đốt Bích Vân cung chỉ cốt lừa bọn ta!

Cù Lạc nói:

- Nếu thế, hần đã biết rõ âm mưu định ám hại Kiến Đức!

Ta không nên tiến hành việc đó!

Cù thị nãy giờ vẫn ngồi im lặng không nói một lời tay mân mê tờ giấy hồng và nhìn nét chữ trong thơ.

Sự trầm lặng đó làm cho Tướng Cù Lạc và sứ giả An Quốc Thiếu Quý lo ngại. Hai người liếc nhìn nhau, thăm hỏi không hiểu Cù thị đang nghĩ gì?

Bổng Thái Hậu ngẩng lên nhìn hai người rồi hỏi:

- Hai người có biết kẻ viết thư này không thuộc vào hạng người nào chăng?

Cù Lạc và An Quốc Thiếu Quý nhìn nhau ngơ ngác.

Thái Hậu tiếp:

- Đây chắc chắn là một thiếu nữ.

An Quốc Thiếu Quý sững sốt kêu lên:

- Một thiếu nữ? Sao hiểu biết được?

Cù thị đưa tờ giấy Hoa Tiên lên rồi nói:

- Chàng hãy nhìn nét chữ thật kỹ đi! Hoa tiên còn phảng phất hương thơm ngào ngạt của giai nhân!

Bóng trắng đang nằm ẩn mình trên nóc ngói cũng khiếp đảm vô cùng:

- Ác phụ giỏi thật! Không khéo ta bị bại lộ tông tích mất...

Tuy nhiên, bóng trắng vẫn nằm im cố dò xét phản ứng của Thái Hậu đối với bức thơ kia như thế nào? Ác phụ sẽ thay đổi ý định hay vẫn tiếp tục hãm hại Kiến Đức!

An Quốc Thiếu Quý cầm tờ giấy hoa tiên lên và nhận sự xét đoán của Thái Hậu là đúng.

Hần trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Như vậy cũng khó bắt được thủ phạm! Ta đành bỏ ý định giết Kiến Đức thôi!

Cù thị quắc mắt nhìn lên hỏi:

- Sao lại bỏ? Ta vì lời hăm dọa bằng quơ của một cô bé vô danh mà thay đổi kế hoạch ư? Không! Phải hành động ngay, xem chúng ngăn cản thế nào.

Cù Lạc và An Quốc Thiếu Quý đều nhìn Cù thị với vẻ lo âu!

Bóng trắng nghe xong câu nói của Cù Thái Hậu, liền nghĩ:

- Phải báo tin cho Lữ Quốc Công mới được. Xem người có thể cứu được Thái Tử chăng?

Hắn đặt viên ngói vào chỗ cũ rồi rời chỗ núp, lần xuống mái hiên, tìm cách vượt khỏi hoàng cung.

Nào ngờ, sự ra đi hấp tấp của bóng trắng rất bất lợi cho Lữ Quốc Công vì Cù Thái Hậu chưa nói hết mưu định của mình. Bóng trắng báo tin cho Lữ Gia, thúc giục người cứu thái tử Kiến Đức là đưa người vào cạm bẫy của ác phụ!

Cù thị xảo quyết vô cùng, dù đã biết kế hoạch của mình bại lộ, song vẫn thi hành để tìm cách bắt cho được những kẻ tôn Phù Kiến Đức.

- Hai người đừng lo sợ, ta đã dự liệu trước cả rồi. Phải giết Thái Tử ngay. Nếu công việc bất thành thì ít nhất ta cũng bắt được vài tên thuộc phe của hắn.

An Quốc Thiếu Quý hiểu ngay mưu của Thái Hậu, nhưng cũng hỏi:

- Hậu định lập kế bắt gọn phản nghịch ư?

Cù Thái Hậu liếc nhìn sứ giả với đôi mắt chan chứa yêu đương rồi đáp:

- Chính thế! Ta lợi dụng ngay dịp này, tương kế tựu kế, tóm đầu bọn chúng. Chẳng cứ truyền cho bọn do thám theo đúng kế hoạch vừa bàn lúc nãy ám hại Kiến Đức. Còn việc khác cứ để thiếp lo liệu.

An Quốc sứ giả chưa kịp thốt ra lời nào thì Cù Thái Hậu đã quay sang Cù Lạc:

- Em chuẩn bị binh lính của ta sẵn sàng chiếm lấy Phiên Ngung, nếu lỡ ra cơ mưu bại lộ ta sợ quân lính và dân Nam sẽ dậy loạn ngay. Phải tính trước đừng để trở tay không kịp.

An Quốc Thái Quý và Cù Lạc tuân lệnh đi ngay, không dám chần chờ một phút.

Cù thị bỗng quay vào trong thét gọi:

- Thái giám! Truyền Đô thống Phi Hồng Xà vào hầu ngay có việc cần...

Trong khi đó, cái bóng trắng bí mật vừa đột Bích Vân cung, đã thoát khỏi hoàng thành và băng mình vùn vụt trong đêm về phía dinh thự của Lữ Quốc Công.

Đêm sắp tàn! Trống trên thành đã điểm sang canh tư lâu lắm rồi, mà Tiểu Lý Bá vẫn còn thức.

Chàng ngồi trầm lặng trước án thư, mắt nhìn vào sách mà tâm trí nghĩ vẫn vơ.

Ngoài vườn, từng cơn gió nhẹ lay động lá cành càng gây thêm cảnh cô tịch của đêm thâu.

Dinh thự Lữ Quốc Công vắng vẻ lạ lùng. Thỉnh thoảng chỉ nghe tiếng mõ cầm canh của toán lính tuần dinh rời rạc, khô khan...

Tiểu Lý Bá bỗng xếp sách lại khẽ thở dài. Ban ngày, trước mặt mọi người, chàng giữ vẻ trầm lặng, không lộ chút lo âu, nhưng đêm đến, một mình trong thư phòng, chàng không giấu được lòng mình.

Từ lúc Anh Kiệt về Hạnh Hoa thôn, rồi Hà Minh cũng đưa Lê Hồng và Hoàng phu nhân về đó đến nay, chàng không hề nhận được tin tức của hai người. Lành dữ thế nào, chàng không được biết!

Gần đây, vì bọn An Quốc Thiếu Quý thiết lập ban dò thám vô cùng lợi hại, chàng mới cho công tử Lữ Kỳ về Hạnh Hoa thôn báo tin. Nhưng đã hơn một tháng qua rồi mà Lữ Kỳ cũng không trở lại.

Linh tính như báo cho chàng biết có chuyện chẳng lành đã xảy ra ở Hạnh Hoa thôn.

Tiểu Lý Bá lo ngại vô cùng, Tình thế ở Phiên Ngung ngày nay đã đến lúc quyết liệt.

Lòng dân căm hờn lên tột độ mà bè lũ Cù Thái Hậu lại đàn áp mãnh liệt hơn.

Cuộc nổi dậy của dân chúng và binh lính triều đình chắc chắn sẽ phát khởi vì họ không còn chịu đựng được sự hống hách của quân Tàu.

Kế hoạch "Phù Kiến Đức, phế Ai vương" đã làm xong quá nửa, nhưng càng lúc công việc càng gay go hơn vì phải đương đầu từng phút với ban dò thám lợi hại của An Quốc Thiếu Quý.

Tiểu Lý Bá chỉ lo ngại một điều là Anh Kiệt và các bạn không đến Phiên. Nhưng kịp thời, lỡ ra cuộc diện biến chuyển quá mau lẹ, một mình chàng làm sao đương đầu nổi với bè đảng Cù Thái Hậu!

Trống trên thành đã báo hiệu sang canh năm. Gió bên ngoài vẫn rạt rào qua cành cây kẽ lá. Tiểu Lý Bá toan đứng lên đi nghỉ, bỗng chàng ngửi thấy một mùi hương lạ từ bên ngoài theo gió bay vào.

Chàng thầm đoán có người lạ mặt lẻn vào dinh nên ngồi yên, mở sách ra đọc. Chàng chợt nghe có tiếng động nhẹ trước thềm, êm như chiếc lá rụng.

Tiểu Lý Bá thầm đoán là kẻ lạ mặt từ trên mái nhà nhảy xuống đất.

Mùi hương thơm càng lúc càng ngào ngạt hơn lên.

Tiểu Lý Bá bỗng ngồi thẳng lên, nói vọng ra:

- Xin mời công nương vào, cho ngu hạ được tiếp kiến.

Tiếng chân dừng lại, một giọng cười trong trẻo phát ra:

- Khá khen tài xét đoán của đại huynh.

Tiểu Lý Bá quay lại nhìn và sững sốt kêu lên:

- Hồng Yến cô nương! Có điều chi cấp bách mà cô nương đến đây giờ này?

Bóng trắng đã đốt Bích Vân cung và trêu gan Cù Thái Hậu không ai khác hơn Phi Hồng Yến, con gái của Đô Thống Phi Hồng Xà, nàng nữ hiệp tuy mang dòng máu của kẻ phản nước, phản dân mà lúc nào cũng tận tụy giúp đỡ các bậc trung thần nghĩa sĩ chống lại Cù Thái Hậu.

Chính nàng đã giúp Hà Minh đưa gia đình Lê Hồng ra khỏi Phiên Ngung giữa lúc bọc giáp sĩ của Cù Thị lung xét gắt gao và cũng chính nàng đã tận lực giúp Tiểu Lý Bá và Lữ Quốc Công trong việc "Phù Kiến Đức, phế Ai vương".

Đêm khuya thế này, chợt thấy Phi Hồng Yến xuất hiện, Tiểu Lý Bá biết ngay có chuyện chẳng lành.

Phi Hồng Yến bước vào phòng, cúi chào Tiểu Lý Bá rồi nói:

- Thái Tử Kiến Đức sắp lâm nguy! Đại huynh cấp báo ngay cho Quốc Công dạng rõ.

Tiểu Lý Bá khẽ kêu lên:

- Trời! Câu chuyện thế nào vậy cô nương?

Phi Hồng Yến thuật lại việc trong cung Cù Thái Hậu đêm nay, rồi nói:

- Đại huynh liền cứu ngay Thái Tử, chứ tình thế này, đến hồng cả việc lớn.

Tiểu Lý Bá lặng người đi một chút, không thốt một lời nào. Từ lâu rồi chàng chỉ lo sợ có thể, nên mới loan truyền trong dân chúng việc "Phù Kiến Đức, phế Ai Vương". Dụng ý của chàng là làm cho Cù thị không dám động đến Kiến Đức vì dù sao ác phụ vẫn sợ lòng dân chấn động...

Nhưng Cù thị quá tàn bạo và khinh thường dân Nam nên mới làm liều như vậy. Ác phụ tin tưởng đội binh của tướng Cù Lạc có thể đàn áp được cả các cuộc dấy loạn của dân Nam.

Tiểu Lý Bá lo lắng vô cùng!

Bây giờ làm thế nào? Anh Kiệt, Hà Minh, công tử Lữ Kỳ ở Hạnh Hoa thôn chưa về kịp, lấy ai đi giải cứu cho Đông cung Thái Tử?

Riêng chàng không thể rời khỏi Phiên Ngung giữa lúc các quan lão chỉ trông cậy và mình chàng.

Một lúc sau, Tiểu Lý Bá khẽ nói với Phi Hồng Yến:

- Thật là nguy ngập. Cô nương thử nghĩ xem ta phải hàng động làm sao bây giờ?

Phi Hồng Yến kinh ngạc nhìn Tiểu Lý Bá. Nàng không ngờ con người tài giỏi như chàng lại thốt ra câu hỏi đó!

Từ bao lâu vì phận sự hại người thường gặp nhau, tuy không nói ra, nhưng Phi Hồng Yến rất cảm phục Tiểu Lý Bá, chàng thanh niên điềm đạm, học rộng, tài cao và mưu lược xuất quỷ nhập thần...

Chính nàng đã chứng kiến những hành động của Tiểu Lý Bá làm xôn xao triều nội, khiếp vía vào bệ lữ An Quốc Thiếu Quý. Tại sao hôm nay, Tiểu Lý Bá có vẻ lúng túng trước một việc thất thường. Nhưng đoán được ý nghĩ của Phi Hồng Yến, Tiểu Lý Bá từ từ nói:

- Chúng ta, tuy không cùng phái võ nhưng cùng một ý định phù vua mới, lật đổ vua cũ để đánh đuổi bọn xâm lăng, nên tôi cũng không giấu giếm làm gì!

Ngừng lại một phút, ngược nhìn ngoài trời. Tiểu Lý Bá tiếp:

- Hiện nay, bọn ta đều về cả Hạnh Hoa thôn thật là bất lợi. Lòng căm hờn của dân chúng đang sôi sục mà quân Tàu càng ngày càng ác độc hơn. Sớm muộn gì họ cũng tự động nổi dậy chống quân nhà Hán thì tìm đâu ra tướng giỏi để điều khiển cho kịp thời. Quân Tàu rất thiện chiến, tôi chỉ sợ dân ta chết oan mạng mà thôi... Bây giờ đây, Đông cung gặp nạn, biết nhờ ai đảm nhiệm việc giải cứu?

Phi Hồng Yến cũng thấy áy náy trong lòng và nhìn nhận sự lo lắng của Tiểu Lý Bá là đúng. Ai sẽ giải cứu cho Thái Tử Kiến Đức ngoài nàng và Tiểu Lý Bá.

Tiểu Lý Bá thì khó thể xa Phiên Ngung được, còn riêng nàng làm sao rời bỏ gia đình liên tiếp nhiều ngày? ... Cha và anh nàng sẽ nghi ngờ ngay.

Nàng nói nhỏ:

- Dù sao, ta cũng phải bảo vệ cho Đông cung thoát nguy trước đã!...

Phi Hồng Yến chợt nhìn ra ngoài trời và khi bóng đêm đã tan dần trên các ngọn cây, nàng kinh hãi nói:

- Trời đã sáng, thiếp phải đi thôi! Đại huynh nên nghĩ kỹ và có cần đến thiếp cứu cho Trần Nhi tiểu đồng đến gọi.

Tiểu Lý Bá chưa kịp đáp thì Phi Hồng Yến đã nhảy vọt ra khỏi phòng, lẩn mất trong vườn cây.

Còn lại một mình, Tiểu Lý Bá trầm ngâm suy nghĩ và cố tìm một giải pháp thích ứng. Một lúc sau, bỗng có tiếng động trước cửa phòng, khiến chàng giật mình quay lại.

Một bóng người vọt hiện ra cất tiếng:

- Kính chào tráng sĩ.

Tiêu Lý Bá nhận ra người mới đến liền hỏi:

- Thái giám Hồ Lý! Có tin tức gì chẳng?

Hồ Lý chính là người tâm phúc của Lữ Quốc Công đặt trong cung Cù Thái Hậu. Chính hắn và công tử Lữ Kỳ đã chứng kiến được lý Hoàng Đề độc bị hạ ngục.

Hồ Lý vừa nghe tin Cù Thái Hậu sau Đô Thống Phi Hồng Xà thi hành mật kế, nên đến báo tin chẳng lành cho Tiêu Lý Bá.

Thái giám nhìn hết gian phòng rồi nói:

- Cù Thái Hậu mật sai Đô Thống Phi Hồng Xà đi Nam Hải để giết Thái Tử Kiến Đức!

Tiêu Lý Bá lộ vẻ ngạc nhiên:

- Ta đã biết tin ấy rồi nhưng sao lại sai Phi Hồng Xà mà không giao trách nhiệm cho ban dò thám của An Quốc Thiếu Quý?

Hồ Lý ngơ ngác nói:

- Thật tôi không rõ được điều đó. Chính Thái Hậu đã truyền tôi gọi Đô thống Phi Hồng Xà kia mà.

Tiêu Lý Bá rất phân vân. Tại sao câu chuyện hệ trọng thế kia mà Cù thị lại giao phó cho Phi Hồng Xà? Dù là tâm phúc của Thái Hậu nhưng Đô thống họ Phi làm sao được tin cẩn hơn An Quốc Thiếu Quý và Cù Lạc?

Tại sao hai người cùng đem tin tới đây mà lại khác nhau điểm đó?

Tiêu Lý Bá không hề nghi ngờ Phi Hồng Yến vì nàng thiếu nữ kia đã giúp chàng rất nhiều qua bao lần vào sinh ra tử, đương đầu với quân phản nghịch! Chắc hẳn cả hai có sơ xuất điều gì đây!

Tuy nhiên, Tiêu Lý Bá không hề bộc lộ sự lo nghĩ của mình trên gương mặt và chỉ truyền cho Hồ Lý về cung, nghe ngóng thêm tin tức.

Hồ Lý đi rồi thì Tiêu Lý Bá vội sửa soạn, lên hầu Lữ Quốc Công để thuật rõ mọi việc, xem người có ý kiến gì chẳng?

Chàng đi trong khu vườn buổi sáng, sương còn đọng lóng lánh trên cành cây ngọn cỏ mà không buồn chú ý đến cảnh vật bên mình.

Trên lầu kia, Thu Vân, người cháu gái của Lữ Quốc Công đã thức và đứng lặng nhìn theo Tiêu Lý Bá, nàng khẽ lẩm bẩm một mình:

- Có chuyện gì mà chàng thức sớm thế kia?

Nàng có ngờ đâu suốt đêm qua, chàng tráng sĩ thôn Cao Đông không hề chợp mắt.

Ánh nắng đã lên, rực rỡ trong vườn.

2

Phi Hồng Yến Bội Phán ?

Liêu Cốc đạo nhơn rời khỏi Hạnh Hoa thôn ngày đi, đêm nghỉ, có trên mười hôm, đến sáng nay mới vào địa phận Phiên Ngung thành.

Đề qua mắt bọn dò thám của Cù Thái Hậu, Liêu Cốc đạo nhơn bảo các cháu cải trang thành một đoàn thương buôn từ miền núi xuống kinh đô bán "Mật gấu". Đại nhơn lại bảo Lệ Hồng cải nam trang để cho sắc diện khác hẳn đi...

Đoàn người ngựa qua cửa thành rất may mắn không bị xét hỏi lời thôi. Tuy nhiên Liêu Cốc đạo nhơn là người thận trọng sợ có điều bất trắc xảy ra nên ông bảo Lữ Kỳ:

- Công tử là người quen thuộc ở Phiên Ngung, lão phu sợ chúng ta đi chung nhau có điều bất tiện. Vả lại, lão phu cùng các hiền đệ định không vào dinh Lữ Quốc Công, sợ rủi ro bại lộ càng gây thêm phần tai biến. Chỉ phiên công tử báo tin cho Tiểu Lý Bá biết là chúng tôi đã đến Phiên Ngung rồi.

Lữ Kỳ có vẻ lo ngại, khẽ nói:

- Bá phụ định ẩn nơi nào, xin cho cháu được biết?

- Lão phu có người bạn chi thiết ở miếu Long Vương, thuộc hướng tây Phiên Ngung thành, lão định đến đó!

Lữ Kỳ yên lòng, gật đầu:

- Vùng ấy gần hoàn cung nhưng rất vắng vẻ, thật tiện lợi cho chúng ta sau này.

Chàng nói xong cúi đầu chào Liêu Cốc đạo nhơn rồi giục ngựa phi nhanh.

Lệ Hồng hết sức vui mừng khi được biết đoàn người sẽ đến miếu Long Vương.

Nàng nhìn Anh Kiệt và thấy chàng cũng đang nhìn mình mỉm cười.

Miếu Long Vương ở cạnh bên dinh thự của Hoàng Đề đốc, cha nàng, giờ đây mọi người cùng đến đó, nàng sẽ có dịp thăm qua cảnh cũ, nơi mà nàng và Anh Kiệt đã sống qua bao năm trời đầy kỷ niệm ngát hương.

Ngày xưa, cả hai cùng vui đùa ở đây và đã từng thố lộ với nhau biết bao ước vọng trẻ thơ...

Đoàn người ngựa đi lần qua các phố đông người rồi tiến dần về phía Tây.

Anh Kiệt nhìn khắp nơi, thấy quang cảnh phồn hoa tuy nhộn nhịp, nhưng khác xưa rất nhiều: Nhà cửa, phố xá có vẻ tiêu điều thê lương và dân chúng đều lộ vẻ lấm lét sợ hãi, nét mặt người nào cũng đượm vẻ âu lo... Tự dưng Anh Kiệt thấy trong lòng dâng lên một nỗi buồn man mác...

Riêng Hoa Mai, nàng ngơ ngác như một người rùng đến kinh đô.

Lần đầu tiên, đặt chân đến nơi này, cái gì cũng mới lạ đối với nàng.

Từ khi lọt lòng đến giờ này, nàng mới biết Phiên Ngung, nên các hàng quán san sát, các con đường rộng lớn, các dinh đồ sộ nguy nga đã làm nàng chóá mắt.

Thỉnh thoảng nàng biểu lộ sự ngạc nhiên quá rõ rệt, khiến mọi người phải bật cười và cảm thấy thương hại nàng. Nhất là Anh Kiệt, chàng càng thấy Hoa Mai hồn nhiên, duyên dáng lạ lùng.

Tình yêu vừa mới chớm dậy trong lòng chàng càng lúc càng mãnh liệt thêm.

Đoàn người qua khỏi các phố, đi sâu vào một con đường rải sỏi có vẻ sầm uất hơn... Hai bên đường vườn cây rậm rạp, nối dài xa tít. Đây là chốn yên lặng nhất hoàng thành, nơi xây cất dinh thự của các lão quan, thượng tướng.

Bỗng mọi người kinh ngạc lắng nghe. Có tiếng vó câu rộn rịp từ phía trước đổ dồn tới, phút chốc, phía đó cát bụi tung bay mù mịt trong nắng sớm...

Lệ Hồng vừa nhìn thấy tên tướng đi đầu, đã thất sắc kêu lên:

- Đô thống Phi Hồng Xà!

Anh Kiệt cũng kinh ngạc tiếp lời:

- Đúng rồi! Không biết hấn đi đâu mà kéo quân theo nhiều thế?

Liêu Cốc đạo nhơn sợ gặp biến vội truyền các cháu cho ngựa lẫn mình vào trong các vườn cây. Đoàn quân của Phi Hồng Xà vượt qua nhanh quá nên không thấy kịp mọi người. Lệ Hồng bỗng nói:

- Con đường này dẫn tới hoàng cung, xin bá phụ đi mau hơn để khỏi bị quân lính nghi ngờ.

Liêu Cốc đạo nhơn gật đầu khen phải, giục ngựa tới trước. Anh Kiệt, Lệ Hồng, Hoa Mai theo sát bên người.

Mặt trời đã lên khỏi ngọn cây, ánh nắng đã bắt đầu gay gắt! Con đường càng vào sâu, càng vắng vẻ lạ lùng.

Những khu vườn rậm rạp nối dài không biết đến đâu, thỉnh thoảng mới bắt đầu gặp một nóc dinh thự nhô lên sừng sững giữa trời, những vòng thành kiên cố có hào sâu bao bọc, có lính gác bên ngoài gây cho Lệ Hồng sự xúc động khi qua cảnh cũ đường xưa!

Chính con đường này cũng đưa đến dinh thự của cha nàng. Nơi đây, Lệ Hồng đã từng ruỗi ngựa để tránh ánh nắng trưa hè... Những gốc cổ thụ mà nàng từng buộc ngựa ngồi nghỉ vẫn còn kia, tất cả đều nguyên vẹn, chỉ có nàng là phải sống lẫn lút, cải trang sửa dạng như kẻ tòi dò. Biết bao giờ nàng được sống lại những giờ phút êm đẹp xa xưa dưới mái gia đình.

Anh Kiệt giục ngựa đến bên nàng khẽ nói:

- Đã đến dinh thự của em rồi!

Lệ Hồng nhìn chàng, gật đầu rơm rớm nước mắt. Thấy nàng trong tình cảnh đó Anh Kiệt thương cảm vô cùng. Chàng ngược nhìn ra phía trước và cổ họng chàng như nghẹn ngào... Dinh thự của Hoàng Đề đốc hiện dần ra, thật là tiêu điều ảm đạm, cổng rào bị phá vỡ, lối vào cỏ mọc um tùm và mái dinh bị đốt phá đã sụp xuống từ bao giờ. Đến như hoa viên đẹp đẽ như ngày xưa, bây giờ là một cánh vườn hoang vô chủ.

Anh Kiệt cắn chặt môi để nén cơn xúc động. Chàng không ngờ nơi đây ngày nay lại tiêu điều đến thế. Chàng quay nhìn em thì thấy nước mắt ràn rụa trên má Lệ Hồng.

Hình như không chịu được nữa, Lệ Hồng khom sát xuống thúc vào hông ngựa cho phóng tới như bay. Nàng không muốn nhìn thêm cảnh tan nát của gia đình nàng.

Liêu Cốc đạo nhơn ngạc nhiên trước thái độ của Lệ Hồng, nhưng khi nhìn thấy cảnh điêu tàn của dinh thự Hoàng Đề đốc, ông chợt hiểu ra và khẽ thở dài... Nhưng khi qua khỏi dinh thự Hoàng Đề đốc, đoàn người ngựa dừng lại trước cổng một tòa miếu cổ thờ Long vương thần. Cảnh vật trầm lắng âm u khác thường khiến Liêu Cốc đạo nhơn chú ý và trong lòng không khỏi lo âu! Đạo nhơn linh cảm nhiều chuyện không hay đã xảy ra ở chốn này. Anh Kiệt đã từng ra vào ở Long vương miếu và rất được đạo sĩ trông coi miếu thương mến, nhưng hôm nay đứng trước cổng rào chàng cũng thấy rờn rợn. Chàng nhìn Liêu Cốc đạo nhơn khẽ nói:

- Thừa bá phụ, Huyền Châu đạo sĩ ít khi rời khỏi miếu. Cháu sợ có điều gì không hay xảy ra nên cảnh vật mới trở nên tiêu điều hoang phế thế này.

Liêu Cốc đạo nhơn gật đầu đồng biểu đồng tình. Người lặng yên một phút rồi giục ngựa qua cổng rào. Anh Kiệt, Hoa Mai, Lệ Hồng vội vã theo sau và không ai bảo ai, cả ba đều tuốt kiếm ra khỏi vỏ. Bỗng mọi người kinh hãi quay đầu nhìn lại. Có tiếng vó ngựa nổi lên rộn rịp rồi mất hút về phía đường. Hình như có người vừa núp ở đâu rồi chạy đi... Sự đó càng làm cho Liêu Cốc đạo nhơn thận trọng hơn. Đạo nhơn nghĩ ra phải vào trong miếu để xem Huyền Châu đạo sĩ ra thế nào? Dù sao cũng phải có nơi trú ẩn chứ. Kéo cả đoàn người ngựa đi giữa Phiên Ngung làm sao bọn dọ thám của Cù Thái Hậu khỏi chú ý?

Liêu Cốc không dám chần chờ nữa, ra hiệu cho các cháu xuống đất, đem buộc ngựa vào gốc cây rồi tiến lần vào miếu.

Bốn bề vắng lặng, cửa miếu đóng kín như không có người lai vãng từ lâu rồi. Lệ Hồng thất vọng lắm, khẽ nói với Anh Kiệt:

- Em ngỡ đạo sĩ đã bỏ Phiên Ngung rồi anh ạ!

Anh Kiệt chưa kịp đáp lời thì Hoa Mai quá nóng nảy, chạy tới trước đẩy mạnh cửa miếu. Cánh cửa rắn chắc không lay động một tí nào. Liêu Cốc đạo nhơn bước đến cất tiếng gọi:

- Huyền Châu! Huyền Châu hiền hữu!

Không có tiếng đáp lại. Bỗng có tiếng động mạnh bên hông miếu, như có tiếng cánh cửa vừa mở. Anh Kiệt cầm chặt thanh kiếm Vũ Linh rồi bước lần sang bên cạnh. Chàng kinh ngạc gọi Liêu Cốc đạo nhơn khi thấy cánh cửa hông vừa mở toang ra:

- Bá phụ!

Mọi người cùng nhảy vọt đến bên chàng! Biết chắc có người còn núp bên trong. Liêu Cốc đạo nhơn bảo các cháu:

- Hãy sẵn sàng nghinh chiến!

Rồi ông cất tiếng đồng dục:

- Có ai trong miếu chẳng?

Không có tiếng đáp. Hoa Mai liếc nhìn Anh Kiệt rồi tiến đến bực cửa nhìn vào. Anh Kiệt và Lệ Hồng cũng theo sát chân nàng. Trong miếu tối om. Đứng ngoài trời không tài nào phân biệt được gì cả. Liêu Cốc đạo nhơn đã toan ngăn các cháu lại, nhưng Hoa Mai quá hăng hái đã nhảy vọt vào trong vùng kiếm lên bọc lấy toàn thân. Không thấy động tĩnh gì, nàng thiếu nữa Hạnh Hoa lại tiến xa hơn. Trong lúc đó Anh Kiệt, Lệ Hồng và Liêu Cốc cũng vừa qua cửa miếu. Sợ nàng khinh địch sẽ có hại. Liêu Cốc đạo nhơn cất tiếng gọi:

- Hoa Mai hãy thận trọng con!

Nhưng Liêu Cốc vừa dứt lời thì cánh cửa hông vọt đóng sầm lại như có sẵn một bộ máy điều khiển. Lệ Hồng kinh hãi kêu lên:

- Chúng ta lâm nguy rồi!

Hoa Mai tức giận không nói một lời, phóng mình trở lại vùng kiếm chém vào cánh cửa. Một tiếng "Soạt" vang lên, kiếm báu sắc bén, rạch đi một đường dài trên cánh cửa bằng gỗ lim.

Bỗng từ đâu một giọng nói đều đều phát ra:

- Đừng bạo động! Cùng là người nhà cả.

Liêu Cốc đạo nhơn cả mừng khi nghe tiếng nói của Huyền Châu đạo sĩ. Đạo nhơn vừa toan lên tiếng thì giọng nói lại cất lên:

- Xin chào Liêu Cốc hiền hữu!

Mọi người chăm chú nhìn thẳng vào trong thì thấy một ông lão quắc thước, râu tóc bạc phơ đang từ từ bước ra.

Liêu Cốc đạo nhơn vội cúi đầu:

- Xin chào hiền hữu!

Anh Kiệt, Hoa Mai, Lê Hồng đều chấp tay vái chào. Huyền Châu đạo sĩ đáp lễ rồi khẽ nói:

- Xin hiền hữu và các cháu đừng phiền về sự chậm trễ tiếp nghinh. Câu chuyện còn dài xin mời vào trong đã.

Huyền Châu nói xong đi trước. Liêu Cốc đạo nhơn nhìn các cháu trong lòng rất phân vân, nhưng cũng theo chân bạn.

Mắt của mọi người đã quen với bóng tối trong miếu nên nhìn rõ được mọi vật xung quanh.

Anh Kiệt hết sức ngạc nhiên khi thấy các đồ thờ cúng Long Vương trên các bàn thờ đều bị dẹp đi hết. Mặt tiền của tòa miếu cổ trống trơn như bị bỏ hoang đã lâu ngày.

Huyền Châu đạo sĩ đưa mọi người vào trong rồi chui xuống một bệ thờ. Ông xoay sở một lúc thì thấy lộ ra một con đường hầm sâu thẳm khiến mọi người càng kinh ngạc hơn.

Huyền Châu quay lại nói:

- Xin mời hiền hữu và các cháu xuống đây đàm đạo tiện hơn.

Thấy Liêu Cốc có vẻ chần chờ, Huyền Châu lắc đầu nói:

- Hiền hữu chớ ngại điều gì cả.

Liêu Cốc mỉm cười bảo bạn:

- Thật đệ phân vân lắm! Vì sao hiền hữu sống lẫn lút thế này?

Huyền Châu vừa xuống nhanh vừa nói:

- Nào phải mình ngu đệ đâu! Xin mời hiền hữu xuống đây tự khắc rõ hết...

Anh Kiệt, Hoa Mai, Lê Hồng đều lặng im theo sau nhưng luôn luôn phòng bị. Cả ba đều không tin tưởng những lời của đạo sĩ Huyền Châu, nhưng chưa rõ sự thật thế nào?

Dưới hầm sâu, ánh đuốc sáng rực như ban ngày và khi mọi người xuống sát đáy hầm thì tự nhiên nắp hầm đóng kín trở lại.

Mọi người kinh hãi nhìn Huyền Châu đạo sĩ.

Huyền Châu đạo sĩ vẫn điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra và đưa mọi người theo con đường hầm đến một gian phòng rộng lớn.

Liêu Cốc đạo nhơn thăm phục công trình thiết lập con đường bí mật này.

Nhưng khi qua ngưỡng cửa của gian phòng, mọi người kinh hãi dừng cả lại. Phía trong, hơn mười vũ sĩ, đao kiếm giắt ngang hông, đang chăm chú nhìn mọi người.

Sợ gặp biến, Hoa Mai nhảy vệt sang lên, vung kiếm báu lên thủ thế.

Riêng Lệ Hồng và Anh Kiệt vừa thấy nhóm người kia đã kêu lên:

- Ô kìa, các bạn!

Các vũ sĩ như vừa nhận được hai người vội chạy đến reo mừng:

- Trời! Tiểu thư! Công tử! Sao lại tới đây!

Liêu Cốc đạo nhơn và Hoa Mai đều sửng sốt chưa hiểu bọn người kia là ai thì Lệ Hồng đã quay lại thưa:

- Bẩm bá phụ! Đây là các gia tướng của cha con ngày xưa. Khi dinh thự bị Đô thống Phi Hồng Xà tàn phá, con không cho các bạn chống cự lại và phân tán mỗi người mỗi nơi. Không ngờ họ lại tập hợp ở miếu Long vương này.

Nàng quay lại hỏi các gia tướng:

- Từ bấy lâu nay, các bạn đã làm gì? Gia đình, vợ con đâu cả rồi!

Người lớn tuổi nhất trong bọn lên tiếng đáp:

- Tiểu thư an lòng! Gia đình chúng tôi đều bình yên và hiện đang sinh sống ở ngoài thành. Chúng tôi họp nhau dưới hầm sâu này, ngày đêm chỉ lo việc cứu lệnh ông mà thôi.

Lệ Hồng cảm động rung rung nước mắt:

- Thật không biết lấy gì đền đáp ơn sâu của các bạn.

Bỗng có tiếng hỏi:

- Tiểu thư! Phu nhân hiện ở đâu?

Nghe nhắc đến mẹ, Lệ Hồng ràn rụa nước mắt. Nàng nghẹn ngào nói:

- Mẹ tôi... Còn đâu nữa!

- Trời ơi!...

Lệ Hồng nén cơn xúc động nói tiếp:

- Mẹ tôi lâm bệnh nặng và đã qua đời gần một tháng nay...

Mọi người đều nhìn xuống đất, trong lòng chua xót vô cùng.

Liêu Cốc đạo nhơn bỗng hỏi Huyền Châu:

- Vì cớ gì các bạn phải sống lẩn lút thế này? Bọn chúng đã đoán biết toàn miếu Long vương này là nơi tụ họp của chúng ta ư?

Đạo sĩ gật đầu đáp:

- Đúng thế! Chúng đã nhiều lần vây quanh miếu, nhưng nhờ con đường hầm này mà chúng tôi thoát thân được. Chúng không tìm ra đường hầm nhưng vẫn rình rập quanh đây. Do đó mà lúc này ngu đệ không đành lòng tiếp đại huynh được.

Như nhớ ra việc gì. Anh Kiệt nói:

- Lúc chúng tôi mới đến đây, hình như có kẻ đang rình phía ngoài rào, rồi bỏ chạy mất.

Huyền Châu sững sốt nói:

- Thế à! Nếu vậy sớm muộn gì chúng cũng sẽ kéo đến đây.

Hoa Mai nói:

- Còn bốn con tuần mã trước sân, chắc bị chúng bắt mất thôi.

Huyền Châu suy nghĩ một lúc rồi đáp:

- Mất ngựa thì không hại lắm! Chỉ sợ chúng nghi ngờ ta có hầm trú ẩn, mà lục soát gắt gao hơn nữa thì nguy. Từ lâu nay, chúng vẫn tức giận không hiểu ta biến đi đường nào.

Đạo sĩ bỗng quay lại hỏi các bộ tướng:

- Bầy ngựa trên kia có thể làm cho chúng tìm được nơi trú ẩn của ta! Có ai tìm cách đem ngựa đi nơi khác được chăng?

Có tiếng đáp ngay:

- Xin đạo sĩ để mặc tôi.

Một người lùn, nhỏ thó bước ra cửa hầm đóng lại rồi. Huyền Châu mời mọi người an tọa rồi hỏi thăm những việc đã qua.

Liêu Cốc đạo nhơn thuật sơ trận đánh với bọn Tạ Liên Hồng ở Hạnh Hoa thôn rồi cho biết mình và các cháu đến đây để giúp Tiểu Lý Bá đương đầu với bọn dò thám của An Quốc Thiếu Quý.

Sau cùng Liêu Cốc khẽ hỏi Huyền Châu:

- Hiền hữu có tiếp tay với Tiểu Lý Bá chăng?

Huyền Châu lắc đầu nói:

- Chúng tôi nào được gặp mặt Tiểu Lý Bá bao giờ đâu? Chỉ nghe dân chúng loan truyền "Phù Kiến Đức, phé Ai vương" thì đình ninh còn một lực lượng hùng mạnh chống lại Cù Thái Hậu, thế thôi!

Lệ Hồng bỗng hỏi sang chuyện khác:

- Thưa đạo sĩ! Cha con ngày nay thế nào? Liệu chúng ta có cứu được người chăng?

Mọi người vụt nín lặng nhìn nhau như muốn giấu giếm một điều gì khiến Lệ Hồng càng lo sợ hơn. Nàng nhìn các gia tướng hỏi dồn dập:

- Thế nào các bạn? Cha tôi có bình yên chăng? Trời ơi? Sao ai cũng im lặng thế này?

Liêu Cốc đạo nhơn, Anh Kiệt, Hoa Mai đều lo sợ nhìn Huyền Châu đạo sĩ.

Đạo sĩ khẽ ngược đầu lên nói:

Cháu đừng rối trí! Không có gì đáng ngại lắm đâu! Chúng ta đã tận lực lo lắng cả rồi. Hiện tại người đang lâm bệnh nặng thể thôi.

Lệ Hồng gục đầu khóc nức nở. Nàng không ngờ cha già lại chịu nhiều nỗi gian truân đến thế! Đã bị nặng. Nơi chốn ngục tù lấy ai chăm sóc cho người?

Thấy nàng quá khổ đau, Huyền Châu đạo sĩ cố an ủi:

- Cháu đường quá bi lụy! Chúng ta đã tìm đủ mọi cách để cứu cha cháu, công việc gần thành thì Hoàng Đề độc thọt bệnh không trốn ra được. Việc thuốc thang đã có người bên trong lo liệu rồi...

Hoa Mai thương xót cho tình cảnh Lệ Hồng, nàng đến bên bạn, ngồi xuống ôm lấy vai nàng khuyên nhủ:

- Thôi chị ạ! Rồi đây có ngày chúng ta sẽ cứu được bá phụ! Em tin chắc như vậy! Chị hãy bình tĩnh lo việc lớn. Chị quên rằng hiện tại chúng ta đang ở giữa Phiên Ngung sao?

Lệ Hồng nghe những lời khuyên hữu lý của Hoa Mai thì gạt nước mắt nhìn nàng lộ vẻ cảm ơn. Giữa lúc đó, nắp hầm xịch mở rồi Dương Hòa chạy xuống, mặt hớt hải.

Huyền Châu đạo sĩ hỏi ngay:

- Chuyện gì thế Dương Hòa?

Dương Hòa hấp tấp đáp:

- Con vừa giấu ngựa xong thì thấy có hai kỵ sĩ đến. Hiện họ đang ở ngoài vườn.

Huyền Châu đạo sĩ nói:

- Bọn dò thám của Cù Thái Hậu đã đến rồi đấy! Nhưng sao chỉ có hai tên?

Dương Hòa tiếp lời:

- Thừa đạo sĩ! Một người xem giống như công tử Lữ Kỳ!

- Lữ Kỳ!

Mọi người sửng sốt kêu lên.

Anh Kiệt chột hiểu, vội nói với Liêu Cốc đạo nhơn:

- Bá phụ! Chắc Lữ Kỳ và Tiểu Lý Bá đại huynh đến tìm bọn ta đấy!

Liêu Cốc đạo nhơn cũng nghĩ thế nên bảo Huyền Châu:

- Ngu đệ có hẹn với Lữ Kỳ đến đây, không ngờ miếu Long Vương đang lúc lâm nguy. Bây giờ phải báo tin cho họ Lữ biết để rời đi ngay, chờ lúc yên tĩnh sẽ gặp lại.

Huyền Châu đạo sĩ liền báo Dương Hòa:

- Con hãy giáp mặt công tử, nói rõ cơ nguy của chúng ta, khuyên công tử đến tối trở lại.

Dương Hòa rất lo ngại, sợ khó đến gần Lữ Kỳ, nhưng không dám chậm trễ, vội theo con đường hầm trở lên trên miếu.

Lần này, chàng cẩn thận từng bước một, đẩy tấm nắp hầm sang bên, nghe ngóng động tĩnh rồi mới leo lên mặt đất.

Biết đâu từ giây giờ bọn dò thám của Cù Thái Hậu đã bao vây quanh miếu, và vừa lúc chàng nhô đầu lên chúng bắt ngay?

Có chết đi một thân mình, Dương Hòa cũng không ngại lắm, nhưng chỉ sợ chúng tìm ra được con đường hầm bí mật thì Huyền Châu đạo sĩ, Liêu Cốc đạo nhon, Anh Kiệt, Lệ Hồng làm sao thoát thân được! Những người đó bị bắt đi rồi thì lấy ai đương đầu với bè lũ Cù Thái Hậu? Hoàng Đề độc đánh rã xương trong ngục tối mà thôi.

Dương Hòa càng nghĩ càng thấy mình không có quyền sơ xuất có thể hư hỏng cả đại cuộc. Chàng ngồi dưới bệ thờ giây lâu, không thấy động tĩnh gì mới đẩy nắp hầm, chạy vụt ra ngoài vườn.

Bỗng nhiên có tiếng gọi vang lên:

- Dương Hòa!

Thanh niên kinh hãi không hiểu ai đã biết tên mình. Chàng quay đầu nhìn lại thì thấy Lữ Kỳ và một tráng sĩ trông rất phương phi đang chống kiếm nhìn mình.

Lữ Kỳ, khi xưa thường hay sang dinh Hoàng Đề độc nên có dịp gặp Dương Hòa nhiều lần.

Bỗng nhiên thấy Dương Hòa xuất hiện nơi tòa miếu cổ này, Lữ Kỳ hết sức ngạc nhiên.

Trong lúc đó Dương Hòa nhìn khắp xung quanh rồi chạy đến bên Lữ Kỳ nói hấp tấp:

- Công tử! Hay đi ngay đi! Nguy cấp đến nơi rồi! Bọn dò thám Cù Thái Hậu sắp kéo đến bây giờ.

Lữ Kỳ sững sốt hỏi:

- Thế là nghĩa lý gì! Liêu Cốc đạo nhon đâu? Ta đưa Tiểu Lý Bá đại Huynh đến gặp người đây!

Dương Hòa đoán chừng chàng dũng sĩ kia là Tiểu Lý Bá nhưng trong tình thế này chàng không làm sao khác được, nên đáp ngay:

- Mọi người đều bình yên ở dưới hầm! Đạo nhơn bảo công tử nên về chờ lúc yên tĩnh sẽ đến! Chớ để chúng nghi ngờ sẽ bị tiêu diệt hết.

Tiểu Lý Bá bỗng cất tiếng:

- Có việc cần kíp không thể chờ lúc khác được. Phiên tráng sĩ đưa chúng tôi xuống hầm ngay cho.

Lời nói của Tiểu Lý Bá cứng rắn như lệnh truyền. Dương Hòa toan mở lời nhưng không dám.

Giữa lúc đó, bỗng có tiếng vó câu rộn rịp, mỗi lúc một gần hơn, khiến Dương Hòa kinh hãi kêu lên:

- Chết! Bọn chúng đã đến kia rồi!

Chàng nói xong, liền dẫn Lữ Kỳ và Tiểu Lý Bá đến dưới bệ thờ, mở nắp hầm bảo hai người:

- Hai vị theo con đường hầm sẽ gặp Liêu Cốc đạo nhơn. Tôi ở lại giấu đôi ngựa mới được.

Đợi hai người chui xuống xong, Dương Hòa đóng nắp hầm lại rồi chạy vội ra vườn.

Không ngờ trong lúc đó đoàn kỵ sĩ đã đến cổng miếu. Đi đầu là hai viên tướng người Tàu. Chúng quan sát sơ qua tòa miếu cỏ rồi hạ lệnh cho bọn dò thám xuống ngựa vây quanh miếu.

Dương Hòa kinh hãi lẫn mình trong bụi rậm và chú ý từng hành động của chúng.

Trong lòng chàng hồi hộp vô cùng. Chúng đã vào trong sân rồi làm sao giấu đôi ngựa đi được? Phên này chắc bại lộ hết thôi vì nếu tìm ra được đôi ngựa phía sau miếu, thế nào chúng cũng lục soát thật gắt để tìm ra người.

Dương Hòa nghĩ nát trí vẫn không tìm được giải pháp nào có thể cứu vãn được tình thế.

Bọn dò thám lúc bấy giờ đã tuốt kiếm ra đi từng bước một thẳng vào miếu. Bỗng có tiếng thét vang lên làm cho Dương Hòa kinh hãi cúi rạp mình xuống:

- Đây rồi! Chúng đây rồi!

Dương Hòa nhủ thầm:

- Chắc chúng đã tìm ra con đường hầm bí mật!

Thế thì nguy cấp đến nơi rồi.

Chàng chợt nghe tiếng chân chạy dồn phía sau miếu và tiếng ngựa hí vang rền. Một lúc có tiếng nói:

- Ngựa chúng đây rồi! Chắc chúng lần trốn quanh đây. Phải bắt cho được chúng mau lên!

Dương Hòa lộ vẻ vui mừng vì chúng không tìm ra con đường bí mật nhưng lại lo sợ ngay vì chính mình chưa biết thoát thân bằng cách nào.

Tiếng chân đi dần về phía chàng và tiếng kiếm chém vun vút vào các bụi rậm làm cho Dương Hòa hiểu rõ tình cảnh của mình hơn!

Chàng cố giữ sự bình tĩnh, sờ tay vào chuôi kiếm và quyết chiến đấu đến cùng chứ không để cho chúng bắt đi một cách nhục nhã được.

Một tên dò thám đã đến sát bụi rậm chỗ chàng núp. Dương Hòa nghĩ rằng đã đến lúc mình đền đáp ơn sâu của Hoàng Đề đốc.

Phải giết cho được một vài tên rồi có chết cũng cam lòng.

Bỗng một lưỡi kiếm chém phụp sát bên chân chàng. Dương Hòa vội đứng dậy, vung kiếm lên chém thẳng vào đầu tên dò thám gần nhất. Tên ấy bất thành linh bị một nhát kiếm trúng ngay đầu, rú lên một tiếng ngã gục xuống chết ngay.

Vừa thấy kẻ địch giết chết đồng bọn mình, bọn dò thám tức giận vô cùng, hò hét vang trời và cùng đổ xô lại vây quanh mình Dương Hòa.

Không một chút nao núng, Dương Hòa quay tít thanh kiếm bọc toàn thân để tránh hàng mấy mươi lưỡi kiếm bay tua tủa xuống mình chàng.

Dương Hòa đem hết sức mình ra chiến đấu nhưng bọn dò thám toàn là những tay kiếm pháp kỳ diệu, nên chỉ vài ba thế kiếm, chàng đã bị chúng chém bứt một bên cánh tay, té nhào xuống đất, máu tuôn xối xả.

Bọn dò thám như lũ hùm beo hung tợn, xông tới toan băm vằm cho nát thây chàng, nhưng một tiếng hét vang lên:

- Đứng giết hắn! Để ta tra hỏi đã!

Viên tướng Tàu vừa thốt ra câu ấy, đã nhảy xuống ngựa đưa thẳng mũi kiếm vào yết hầu Dương Hòa rồi hỏi:

- Bè đảng mi đâu? Hãy chỉ mau!

Dương Hòa đau đớn lắm, nhưng vẫn còn đủ sáng suốt để hiểu rằng chỉ một lời khai của mình, cũng đủ làm tê liệt các tổ chức chống quân xâm lược. Hậu quả đó chàng không bao giờ muốn, thà là chàng chịu chết một mình.

Thấy Dương Hòa nín lặng, viên tướng Tàu cả giận hét lên:

- Khốn kiếp! Muốn sống khai ngay, bằng không chớ trách!

Dương Hòa ngược mặt lên, mỉm cười ngạo mạn:

- Bầy muốn biết bè đảng của ta ư? Đừng mong vô ích!

Chàng nói xong, hai hàm răng nghiến lại, rồi nắc lên một tiếng, từ từ ngoẻo đầu sang bên cạnh, đôi mắt mở trừng trừng...

Tướng Tàu kinh ngạc nắm lấy tóc chàng thanh niên kéo lên. Máu tươi từ miệng tuôn trào lênh láng. Dương Hòa đã cắn lưỡi tự sát để khỏi phải chịu cực hình!...

Viên tướng địch mở to đôi mắt, thối lui. Trong lòng hắn vừa tức giận mà vừa kinh sợ: Hắn không ngờ dân Nam Việt lại có người can đảm đến thế!

Không thể hiểu được gì thêm, bọn dò thám của Cù Thái Hậu quay lại lục soát trong và ngoài tòa miếu cô, nhưng cũng như bao nhiêu lần trước, chúng không tìm được một chút dấu vết gì chứng tỏ có người ẩn náu nơi đây.

Lúc này, vừa nghe tin một đoàn kỵ sĩ lạ mặt kéo đến miếu long vương, chúng liền tới ngay, nhưng chỉ bắt được "Một xác người". Hai viên tướng Tàu tức giận vô cùng, nguyên rủa chán chê bọn người cứ xuất hiện như ma quái...

Sau cùng, bọn dò thám đành kéo nhau đi, nhưng không quên để lại hai tên canh chừng bên ngoài, phòng động tĩnh...

Giữa lúc đó, Tiểu Lý Bá và Lữ Kỳ theo đường bí mật đến gian hầm đào sâu dưới đất.

Tuy rất nóng lòng gặp Liêu Cốc đạo nhơn để báo hung tin và bàn cách giải cứu Thái Tử Kiến Đức, nhưng Tiểu Lý Bá cũng thận trọng từng bước một vì chàng chưa tin hẳn lời của Dương Hòa. Biết đâu chừng đây là quỷ kế của bọn dò thám cũng nên.

Nhưng khi cả hai đến trước cửa gian hầm, bỗng nghe có tiếng reo mừng:

- Kia đại huynh!

Tiểu Lý Bá nhìn vào thấy Anh Kiệt, Lệ Hồng và một đoàn người nữa đang ngồi vây quanh hai vị trưởng lão mà chàng thầm đoán là Liêu Cốc đạo nhơn và Huyền Châu đạo sĩ. Trong lòng chàng cảm thấy nhẹ hẫng đi vì từ nay chàng đỡ bớt phần trách nhiệm trong công cuộc điều khiển các tổ chức chống lại bè đảng của Cù Thái Hậu.

Tiểu Lý Bá bước tới, rồi quỳ xuống trước mặt các đạo sĩ:

- Tiểu đệ xin ra mắt nhị vị bá phụ.

Riêng Huyền Châu đạo sĩ, không khỏi lo âu, khi nhìn thấy Tiểu Lý Bá và Lữ Kỳ bước vào. Ông vội hỏi:

- Dương Hòa đâu? Sao các con không rời khỏi nơi đây?

Lữ Kỳ đáp ngay:

- Thừa bá phụ! Bọn dò thám đã vây quanh miếu. Dương Hòa hiện đang tìm cách giấu ngựa của chúng con.

Huyền Châu lo sợ thốt lên:

- Thế thì nguy rồi! Chắc Dương Hòa không thoát khỏi tay chúng!...

Lời nói của đạo sĩ làm cho Tiểu Lý Bá áy náy vô cùng. Thật ra, lúc này vì cần gặp Liêu Cốc đạo nhơn ngay, chàng không kịp nghĩ đến sinh mạng của Dương Hòa! Bây giờ làm thế nào?

Nhưng chợt nghĩ đến đại sự còn cần kịp hơn, chàng vội thưa:

- Nhị vị bá phụ! Thái Tử Kiến Đức đang lâm nạn nên con mới liều lĩnh thế này!

Nghe hung tin đó, mọi người đều sửng sốt quay cả lại nhìn chàng.

Liêu Cốc đạo nhơn hỏi ngay:

- Con bảo sao? Thái Tử đang lâm nạn ư?

Tiểu Lý Bá liền thuật rõ âm mưu của Cù Thái Hậu định cho bọn dò thám của An Quốc Thiếu Quý giả làm thợ mò châu báu để bí mật giết Kiến Đức. Chàng nói thêm vào:

- Chính Phi Hồng Yến đã đến báo tin ấy, nhưng theo tin ban dò thám của ta thì chính Đô thống Phi Hồng Xà được giao phó thi hành mật kế!

Liêu Cốc đạo nhơn kinh ngạc hỏi:

- Sao lại có chuyện trái ngược thế? Phi Hồng Yến là ai?

Lệ Hồng liền thưa:

- Dạ, chính là ái nữ của quan Đô thống Phi Hồng Xà, nhưng nàng là ân nhân của chúng ta và cũng chống lại âm mưu của Cù Thái Hậu.

Tiểu Lý Bá bỗng nói:

- Do chỗ đó mà con hết sức phân vân, không biết trong việc này có điều chi bí ẩn chăng? Mong bá phụ dè dặt...

Thấy Tiểu Lý Bá có vẻ nghi ngờ lòng thành thật của Phi Hồng Yến, Lệ Hồng phản đối ngay:

- Xin đại huynh đừng nghi ngại mà tội nghiệp Phi Hồng Yến! Nàng không bao giờ có tâm địa như thế đâu?

Anh Kiệt và Lữ Kỳ đều đồng tình.

Hoa Mai như chợt nhớ điều gì khẽ nói:

- Có phải Đô thống Phi Hồng Xà chính là người đã kéo quân đi lúc này chăng?

Mọi người cũng vừa nhớ đến đoàn ngựa đã gặp lúc mới đến Phiên Ngung, chắc chắn Phi Hồng Xà đang đi về phía bờ bể Nam Hải... Không khí trong phòng phút chốc trở nên yên lặng nặng nề. Tất cả đều nghĩ đến số phận của Kiến Đức bắt đầu từ nay phải lo từng giờ, từng phút.

Anh Kiệt vụt nói:

- Phải cứu Thái Tử ngay! Càng chần chờ càng nguy hại!

Hoa Mai, Lê Hồng, Lữ Kỳ đều nhìn Liêu Cốc và Huyền Châu chờ sự quyết định của hai người.

Huyền Châu khẽ nói Liêu Cốc:

- Hiền hữu nghĩ sao?

- Ngu đệ đồng ý với Anh Kiệt, nhưng cứu Thái Tử rồi, ta đem người trú ẩn nơi đâu? Miếu Long vương bị dò xét mãi thế này, làm sao Thái Tử trú ẩn lâu ngày được! Lỡ có sơ sót điều gì, chẳng hóa ra ta đem Thái Tử về dân nạ cho Cù Thái Hậu ư?

Lữ Kỳ tự nãy giờ ngồi yên lặng, bỗng cất tiếng:

- Nhị vị bá phụ an lòng! Việc trú ẩn của Thái Tử cứ để con lo liệu, dinh thự các lão quan ở Phiên Ngung này không đủ chứa chấp Thái Tử sao?

Liêu Cốc đạo nhơn gật đầu bảo Tiểu Lý Bá:

- Con an lòng về thưa với Lữ Quốc Công là việc giải cứu Thái Tử đã có ta lo liệu.

Tiểu Lý Bá vâng dạ rồi nói:

- Thưa bá phụ, lòng căm hận của dân chúng Phiên Ngung đã đến tột độ, chưa biết họ sẽ quật khởi lúc nào, trước sự tàn bạo của quân lính Hán triều. Con nghĩ là đã đến lúc chúng ta hoàn thành kế hoạch "Phù Kiến Đức, phế Ai vương" để đánh đuổi quân cướp nước.

Liêu Cốc đạo nhơn đáp:

- Ta cần gặp Lữ Quốc Công mới bàn định được việc lớn. Vài ngày nữa, ta trở về, sẽ bàn lại rõ ràng hơn. Hiện tại ta chưa rõ tình trạng ở Phiên Ngung như thế nào, làm sao giúp ý kiến cho con được.

Đạo nhơn quay sang Lữ Kỳ:

- Công tử hãy ở lại tiếp tay với Tiểu Lý Bá, đừng bận tâm về việc giải cứu Thái Tử.

Huyền Châu đạo sĩ bỗng nói với Liêu Cốc:

- Trong đám gia tướng của Hoàng Quốc Kính có ba người biết rõ địa thế chỗ mò châu vùng bờ biển Nam Hải, ngu đệ xin gọi họ theo để tiếp tay với hiền hữu.

Liêu Cốc đạo nhơn ngỏ lời cảm ơn Huyền Châu rồi hạ lệnh cho mọi người sửa soạn lên đường.

Ông bỗng chú ý tới Lệ Hồng ngồi trầm lặng thì hiểu ngay nàng đang nghĩ đến bệnh tình của cha già nơi ngục thất. Liêu Cốc đạo nhơn đến bên nàng khẽ nói:

- Lệ Hồng! Con nhớ đến cha con ư?

Thiếu nữ giật mình đạo nhơn rom róm nước mắt.

Liêu Cốc thương cảm vô cùng, vội bảo nàng:

- Việc giải cứu Thái Tử một mình bá phụ. Hoa Mai, Anh Kiệt cũng đủ lắm rồi! Con hãy ở nhà xem có cách nào thăm hỏi bệnh tình của cha con chăng?

Lệ Hồng lắc đầu toan nói thì đạo nhơn đã tiếp lời:

- Bá phụ hiểu lòng con lắm! Nhưng hãy nghe lời đừng cãi lại...

Lệ Hồng không biết nói sao đành nín lặng, trong lòng vô cùng cảm kích.

Liêu Cốc đạo nhơn chợt nhớ ra điều gì quay lại hỏi Tiểu Lý Bá:

- Hà Minh đã về đến chưa?

Tiểu Lý Bá lắc đầu đáp:

- Dạ chưa! Con ngỡ là bá phụ để cho Hà đệ ở lại Hạnh Hoa thôn?

Anh Kiệt, Hoa Mai, Lệ Hồng cùng sừng sốt thốt lời:

- Ô! Thế Hà huynh đi đâu?

Liêu Cốc đạo nhơn thở dài nói:

- Ta lo ngại Hà Minh gặp chuyện chẳng lành ở dọc đường chớ có lý nào đi trước bọn ta, mà đến giờ này vẫn chưa tới.

Anh Kiệt nhớ ngay đến bè đảng của Tạ Liên Hồng, trong lòng lo sợ băng quơ, biết đâu Hà Minh đã bị chúng hãm hại rồi cũng nên.

Huyền Châu đạo sĩ bỗng nói:

- Việc giải cứu cho Thái Tử vô cùng cấp bách, chúng ta nên gác lại mọi việc khác rồi sau sẽ liệu! Cứ chần chờ mãi thế này tôi sợ hỏng cả việc lớn.

Mọi người đều biểu đồng tình.

Huyền Châu đạo sĩ cùng các gia tướng của Hoàng Đề đốc đi lên trước, đưa mọi người theo con đường hầm bí mật lên tòa miếu cổ.

Từ nãy giờ, Huyền Châu đạo sĩ rất hồi hộp lo âu cho số phận của Dương Hòa. Linh tính như báo cho ông biết là Dương Hòa khó thoát bàn tay tàn bạo của bọn đồ thám.

Tuy nhiên đạo sĩ rất tin tưởng Dương Hòa vì qua bao ngày sống chung nhau, ông hiểu chàng là con người thà chết không chịu nhục. Ông không ngại Dương

Hòa vì bị khảo tra tàn nhẫn mà để lộ cho giặc biết con đường hầm sâu mà để biết rõ số phận của chàng.

Huyền Châu đã đến chỗ nắp hầm. Ông dừng lại và ra hiệu cho mọi người yên lặng để lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Bên trên lặng lẽ như tờ. Huyền Châu đoán chắc là bọn chúng đã đi rồi. Nhưng kinh nghiệm dạy rằng bọn dọ thám luôn luôn cất người canh gác, nên ông càng dè dặt hơn.

Ông quay lại bảo các gia tướng:

- Lên khỏi nắp hầm, các con hãy cẩn thận tìm xem mấy tên quân canh của chúng ở đây. Ráng bắt sống được chúng càng hay, nhưng đừng để chạy thoát một tên nào đấy.

Lệ Hồng nghe lời căn dặn của Huyền Châu đạo sĩ, trong lòng bỗng nảy ra ý định.

Nàng bương bả để sát bên đạo sĩ để được lên khỏi hầm trước mọi người.

Huyền Châu đưa tay đẩy nắp hầm, nhìn đảo đảo xung quanh rồi phòng mình lên.

Lệ Hồng nhanh nhẹn vọt mình theo sau rồi chạy khỏi bệ thờ, lần sát vách nhìn ra vườn.

Trong lúc đó các gia tướng của Hoàng Đề đốc, Liên Cốc đạo nhơn và các hiệp sĩ lần lượt ra khỏi hầm.

Lệ Hồng chợt nhìn thấy xác Dương Hòa nằm lịm ở ngoài vườn, máu đỏ loang trên cỏ. Nàng chua xót quá, vội kêu lên:

- Dương Hòa!

Rồi toan chạy ra ngoài nhưng một bàn tay cứng rắn đã nắm chặt nàng lại.

Huyền Châu đạo sĩ đã đứng bên nàng tự bao giờ và khẽ bảo vào tai:

- Ta đã đoán trước tình cảnh này, nhưng con đừng quá xúc động không nên. Bọn chúng còn lẫn lộn bên ngoài kia.

Lệ Hồng đã định thần lại và nhìn ra ngoài, nàng thấy hai tên lạ mặt nép mình trên "Chăng ba" một gốc cây đại thụ đang nhìn vào miếu dò xét...

Huyền Châu đạo sĩ quay lại bảo các gia tướng:

- Các con hãy bắt sống hai tên đó cho ta! Đừng để chúng chạy thoát.

Các gia tướng vâng lệnh, tuốt khí giới bò sát xuống mặt đất ra vườn, lần qua các bụi rậm nhanh nhẹn khác thường. Hoa Mai cũng tuốt kiếm theo họ... Sự hăng hái của nàng làm cho các gia tướng thêm phấn khởi...

Họ tiến dần đến bên gốc cổ thụ rồi bất thành linh quăng dây lên trông vào mình hai tên dọ thám lồi xuống đất.

Trong lúc đó, Lệ Hồng, Tiểu Lý Bá và Lữ Kỳ đã phóng mình ra vườn chạy về phía Dương Hòa. Cả ba quỳ xuống bên xác chết trong lòng chua xót vô cùng... Khuôn mặt Lữ Kỳ lộ vẻ căm hờn đến tột độ.

Riêng Tiểu Lý Bá, chàng có cảm tưởng như vì mình mà Dương Hòa bị giết một cách thảm thương như thế...

Liêu Cốc đạo nhơn nhìn kỹ gương mặt Dương Hòa rồi nói:

- Dương Hòa đã cắn lưỡi tự sát để khỏi phải khai nơi trú ẩn của chúng ta.

Nhiều tiếng kêu chua xót thốt ra:

- Trời ơi!

Đợi cho mọi người qua cơn xúc động, Huyền Châu đạo sĩ nói:

- Thôi! Chúng ta hãy gác bỏ buồn thương mà lo cho việc lớn! Cái chết của Dương Hòa càng nung sôi lòng căm hận của chúng ta đối với kẻ thù. Rồi đây, thế nào cũng có ngày chúng phải đền tội.

Mọi người nhìn xác Dương Hòa lần cuối cùng rồi chia tay nhau, ai lo phận sự nấy: Liêu Cốc đạo nhơn, Anh Kiệt, Hoa Mai và vài gia tướng lên đường ra bờ Nam Hải; Tiểu Lý Bá, Lữ Kỳ trở về dinh Lữ Quốc Công; Huyền Châu đạo sĩ, Lệ Hồng và các gia tướng còn lại lo chôn cất Dương Hòa và phi tang các dấu vết quanh miếu, cho bọn dọ thám khỏi nghi ngờ.

Hai tên dọ thám vừa mới bắt được đưa xuống hầm sâu để tra hỏi rồi sẽ giết ngay đi vì chúng là bọn phản phúc không lường trước được.

Riêng Lệ Hồng, nàng đã có sẵn một ý định và quyết thi hành trong đêm nay.

Phi Hồng Yến chợt thức giấc. Bốn bề vắng lặng. Không khí trong gian phòng oai bức lạ thường. Có lẽ đã trưa lắm rồi!

Nàng tuột xuống giường, mở tung các cửa. Mặt trời đã lên đỉnh đầu. Nàng không ngờ mình ngủ nhiều đến thế.

Nhớ đến những việc đêm qua, Hồng Yến cảm thấy vui thích vô cùng. Lần đầu tiên nàng đã làm cho Cù Thái Hậu phải hồn phi phách tán vì lá thư đe dọa.

Hồng Yến trở lại giường nằm và bỗng nghĩ đến Tiểu Lý Bá, không biết giờ này chàng đã tìm được giải pháp nào giải cứu Thái Tử chưa? Và không hiểu từ sáng đến giờ, Tiểu Lý Bá có sai Trần Nhi sang tìm nàng chăng? Lỡ ra, Trần Nhi đến mà thế nữ không dám đánh thức nàng thì hư việc lớn ngay.

Phi Hồng Yến toan gọi vú già vào hỏi thì đã nghe tiếng chân bước vào phòng. Người vú già đã biết Hồng Yến thức giấc. Nhưng làm ra bộ càu nhàu:

- Người đâu mà ngủ trưa thế này?

Phi Hồng yển nhìn dáng điệu vú Năm phát tức cười và tự nghĩ không biết bao giờ vú Năm mới hiểu được nàng. Vú nghĩ theo sự hiểu của vú là Hồng Yển phải sống một cuộc đời bình thường như bao nhiêu thiếu nữ khác. Vú nào ngờ tiểu thơ Phi hồng Yển đêm đêm vượt vòng dinh thự, xông xáo khắp hoàng thành, có khi phải qua lần tên mũi giáo để giúp đỡ các trung thần nghĩa sĩ chống mưu mô sâu độc của Cù Thái Hậu...

Hồng Yển bỗng ngồi dậy nhìn vú Năm, tủm tỉm cười:

- Trưa lắm rồi sao vú?

Vú Năm trề môi đáp:

- Không! Mới vừa tảng sáng mà...

Hồng Yển cả cười nói:

- Thôi mà vú! Vú trách tôi ngủ trưa ư? Nhưng thức sớm thì tôi có làm gì đâu? Cả ngày ở trong vườn hay ngồi trong phòng buồn chán chết.

Rồi mượn cớ ấy, Hồng Yển nói:

- Phải rồi! Tôi đi dạo ngoài thành một chốc nghe vú. Tôi chán phải ngồi không lắm rồi.

Vú Năm lắc đầu:

- Không! Không được đâu cô.

- Sao vậy vú? Tôi còn bé nữa đâu mà mỗi lần ra ngoài thành thì vú cứ ngăn cản.

Vú năm vẫn lắc đầu:

- Nhưng hôm nay đi không được. Lệnh ông dặn dò cô không được đi đâu cả cho đến lúc ông về! Ông bảo ngoài thành hiện nay lộn xộn lắm, ông đi xa không ai bảo vệ cô được...

Phi Hồng Yển kinh ngạc nắm lấy vai vú Năm:

- Cha tôi đi rồi à! Từ bao giờ? Đi đâu vậy vú?

Vú năm sợ hãi nhìn Hồng Yển, nói lắp bắp:

- Lệnh ông... đi từ sáng sớm... Không biết đi đâu mà quân theo nhiều lắm...

Phi Hồng Yển buông tay vú Năm ra, trong lòng hồi hộp lo âu... Phải chăng Cù thị đã thay đổi kế hoạch và đang bày mưu kế chi đây. Đang nhiên, tại sao Đô Thống Phi Hồng Xà lại rời Phiên Ngung bất thành linh như vậy?

Nàng quay lại hỏi vú Năm:

- Anh tôi đâu rồi vú?

- Công tử đang luyện võ trong vườn.

Hồng Yến chạy vụt xuống lầu. Nàng quyết tìm Phi Hồng Phong để hỏi xem cha nàng đi đâu? Nàng chạy ra vườn thì thấy Hồng Phong đang múa kiếm trước mặt vị võ sư của chàng.

Thấy Hồng Yến bước ra, vị võ sư cúi chào nàng rồi lui đi nơi khác.

Hồng Phong vẫn múa kiếm vun vút, tuy nhìn thấy em, hấn không dừng lại mà chỉ hỏi:

- Em thức rồi ư?

Từ ít lâu nay, Hồng Phong thường chú ý đến hành động của em. Chàng không biết Phi Hồng Yến làm gì nhưng thái độ của nàng có vẻ lạ lùng đáng ngại lắm. Nàng ngủ thật trưa trái với lúc thường. Hồng Phong không cho em lười biếng. Chàng hay xét người khác xuyên qua mình nên có nghi ngờ Hồng Yến vụng trộm yêu ai. Hồng Phong quyết vì thế mà Hồng Yến hay thức khuya, mới ngủ trưa như vậy?

Tuy Hồng Phong không nói thẳng ra, nhưng trong lời nói và cử chỉ của chàng chính Hồng Yến cũng ngầm hiểu là anh có nhiều ý nghĩ không tốt về mình.

Nhưng Hồng Yến không muốn dính chính và chỉ mong anh nghi ngờ như thế, sẽ có lợi cho đại cuộc nhiều hơn.

Thấy Hồng Yến không đáp, Hồng Phong cười to nói tiếp:

- Đêm qua có chuyện gì mà em ngủ trưa thế?

Câu hỏi đó, tự nhiên sáng nay làm cho Hồng Yến lo sợ. Hồng Phong đã biết được hành động đêm qua của nàng rồi chăng? Nhưng vốn bình tĩnh, Hồng Yến mỉm cười đáp:

- Không biết có điều chi bất thường sẽ xảy đến, mà em trần trọc mãi không ngủ được.

Tay không ngừng múa kiếm, Hồng Phong tiếp:

- Máy lúc sau này em có nhiều hành động rất lạ lùng, hình như em cố giấu giếm điều gì! Không hiểu sao mỗi lần cha có việc đi xa đều không có mặt em? Sáng nay, trước khi đi, cha có vẻ buồn phiền em lắm!

Hồng Yến làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Ô! Cha đi rồi ư? Mà cha đi đâu vậy anh?

Phi Hồng Phong ngừng múa kiếm, nhìn em đáp:

- Cha bảo đi thi hành mật kết của Thái Hậu và mang cả các vũ sư đi theo!

- Cha đi đâu vậy anh?

Hồng Phong đáp:

- Cha không nói rõ nhưng các võ sư bảo anh là họ được lệnh cha ra bờ Nam Hải.

- Nam Hải?

Hồng Yến sững sốt kêu lên. Đúng là Cù Thái Hậu đã bày mưu sắp kế rồi.

Tiếng kêu của nàng làm cho Hồng Phong chú ý và hỏi ngay:

- Sao em sững sốt thế kia?

Phi Hồng Yến vội cười nói:

- Không! Em không ngờ cha đi xa như vậy? Nhưng có việc gì mà cha đi gấp thế anh?

Hồng Phong đáp:

- Anh không rõ lắm vì cha không nói với anh, nhưng vị võ sư già đã bảo là lần đi này có lẽ phải đánh nhau với bè lũ của Kiến Đức.

Hồng Yến đoán ra mọi lẽ...

Chắc chắn Cù Thái Hậu bày kế để bắt sống các anh hùng nghĩa sĩ đến giải cứu cho Thái Tử Kiến Đức. Chính tai nàng nghe ác phụ bàn giết Kiến Đức một cách âm thầm để khởi chấn động lòng dân thì có sao lại truyền cho cha nàng kéo quân đi rầm rộ như vậy? Quả là cha nàng đã đi đến vùng "Mò châu" bờ Nam Hải, để vây bắt các nghĩa sĩ đến đó mà thôi.

Hồng Yến kinh khiếp mưu sâu của Cù thị. Ác phụ biết việc bại lộ, mới tương kế tựu kế mà hành động; còn nàng lại không dò xét kỹ đã vội báo tin cho Tiểu Lý Bá nên mới xảy ra cơ sự thế này.

Bây giờ phải làm thế nào? Chính nàng đã hối thúc Tiểu Lý Bá đưa các trung thần nghĩa sĩ để cứu giải cho Thái Tử, để nạp mạng cho cha nàng; rồi đây, nàng biết làm sao mình oan trước mọi người được? Trong lòng Hồng Yến bây giờ thật là rối như tơ vò! Nàng càng suy nghĩ càng hồi hộp lo âu...

Nàng thần thờ ngồi xuống chiếc cũi đơn trong vườn khiến Phi Hồng Phong phải ngạc nhiên. Hắn nhìn em với đôi mắt lạ lùng và tự hỏi tại sao Hồng Yến cứ chú ý đến công việc của triều đình và lộ vẻ băn khoăn, tư lự thế kia?

Phi Hồng Phong chưa đủ sức ngờ vực em thông đồng với phe Lữ Quốc Công nhưng hắn quyết một điều là Hồng Yến không được bình thường như xưa. Đã có một sự biến chuyển lớn lao trong lòng Phi Hồng Yến mà Phi Hồng Phong nhất định khám phá cho được.

Trong lúc đó, hai tên bộ hạ thân tín nhất của Phi Hồng Phong là Hắc Tử Hoành và Lưu Hán vừa đi tới. Chúng chợt thấy Phi Hồng Phong và Hồng Yến trong vườn vội vã chạy đến gọi:

- Công tử! Công tử!

- Chuyện gì thế nhị vị?

Hắc Tử Hoàn liền nói:

- Không hiểu có gì mà đội dọ thám của Thái Hậu lục soát quanh tòa miếu Long Vương hết sức gắt gao. Nghe đâu đã giết được một tên gia tướng cũ của Đề đốc Hoàng Quốc Kính.

Lưu Hán nói thêm vào:

- Một người bạn trong đội dọ thám đã nói với tôi là bè đảng của Hoàng Quốc Kính đã trở về Phiên Ngung và sẽ hoạt động trở lại chống bọn ta.

Hồng Phong cả cười:

- Nhị vị tướng quân nghi là chúng hành động thế ư? Quân Hán hùng mạnh đóng khắp hoàng thành! Chúng là phường trẻ con nào đáng ngại gì.

Phi Hồng Yến nghe tin đó trong lòng nôn nao khó tả. Nàng độ chừng Anh Kiệt, Lệ Hồng từ Hạnh Hoa thôn đã trở về đến rồi. Nhưng tại sao họ không vào thẳng trong dinh Lữ Quốc Công mà lại trú ẩn nơi miếu Long Vương để phải bại lộ? Ai đã bị bọn dọ thám vừa giết đi thế? Đúng là một gia tướng của Đề đốc Hoàng Quốc Kính hay chính là một trong các người bạn thân của nàng?

Tự nhiên Hồng Yến nghĩ đến Hà Minh, chàng thanh niên đôi với nàng có rất nhiều thiện cảm. Bây giờ làm thế nào nàng cũng phải ra khỏi dinh thự để rõ mọi việc, và đến gặp Tiêu Lý Bá hay Lữ Quốc Công để báo tin chẳng lành...

Nàng lại nghe Hắc Tử Hoàn bảo Hồng Phong:

- Việc lục soát miếu Long vương chưa rõ lý do gì nhưng hiện nay quan đô thống đi xa, chúng tôi khuyên công tử cho tăng cường thêm lính canh nơi nhà ngục của Hoàng Đề đốc. Biết chừng đâu, chúng thừa lúc quan Đô thống đi vắng mà tìm đến giải cứu cho Hoàng Quốc Kính cũng nên.

Hồng Phong đáp:

- Được rồi, tôi sẽ y lời dạy của tướng quân. Nếu cần đêm nay chúng ta sẽ tiếp tay với quân sĩ trong việc canh phòng.

Hắc Tử Hoàn bỗng quay nhìn Phi Hồng Yến. Thiếu nữ vẫn lạnh lùng ngồi trên chiếc cấm đồn làm như không chú ý đến chuyện vừa rồi.

Hắn bỗng lân la đến gần Hồng Yến và gọi chuyện:

- Cô nương có điều chi buồn phiền ư?

Hồng Yến quay lại nhìn hắn bằng đôi mắt khinh bỉ. Ít lâu nay nàng thấy tên võ sư đen đúa kia sanh tà tâm đối với nàng. Đôi khi nhìn vào mặt hắn, nàng thấy rõ sự thèm khát của kẻ dâm ác. Nàng toan nói chuyện đó với cha nàng nhiều lần nhưng chưa có dịp. Hôm nay giữa lúc nàng đang có việc lo nghĩ hẳn lại quấy rầy, nàng bực dọc vô cùng.

Hắc Tử Hoành thấy Hồng Yến nhìn mình với đôi mắt thiếu thiện cảm thì có vẻ nể sợ nhưng Hồng phong trái lại, không để ý việc Hắc Tử Hoành đèo bông đến em mình, nên vội hỏi Hồng Yến:

- Kia em! Sao Hắc tướng quân hỏi mà em không đáp?

Hồng Yến tức giận đến cực độ, quyết hạ nhục tên Hắc Tử Hoành cho bỏ ghét, nàng cố giữ vẻ bình tĩnh đáp lời hắn:

- Không! Thiếp nào có việc buồn đâu mà Hắc tướng quân hỏi thế! Chẳng qua quá nhàn hạ nên sinh ra nghĩ vẩn vơ thế thôi.

Rồi làm ra vẻ thân mật nàng hỏi:

- Chẳng hay nhị vị tướng quân có trò chơi giải trí nào có thể giúp chúng ta khuây khỏa được chăng?

Câu hỏi quá bất thành linh khiến Hắc Tử Hoành và Lưu Hán đều lộ vẻ lúng túng.

Bọn chúng là phường vô lại, từng lẫn lộn trong đám "Lang bạt kỳ hồ" nên thường được nghe kể những mối tình vụng trộm giữa các tiểu thư đài các, kín cổng cao tường với những chàng "Giang hồ mã thượng" nên vẫn thầm ao ước được sống những giờ phút thần tiên đó.

Hắc Tử Hoành từ ít lâu nay bỗng sinh ra say mê sắc đẹp diễm kiều của Phi Hồng Yến nên tìm cách để chiếm đoạt nàng vì hắn nghĩ rằng, thiếu nữ kia ngày đêm bị ràng buộc trong chốn phòng khuê làm sao khỏi khát khao tình yêu.

Đã bao lần gọi chuyện với nàng, hắn đều bị đáp lại bằng sự lạnh nhạt, bỗng dưng hôm nay, miệng hoa cười duyên với hắn rồi thố lộ buồn bã vì quá nhàn!...

Hắc Tử Hoành cười lên khanh khách. Nhìn vẻ mặt tự kiêu của hắn, Phi Hồng Yến chỉ muốn đập cho nát tan ra.

Nàng không chịu đựng được nữa nên bắt đầu hành động theo sự dự tính của nàng.

Hồng Yến bỗng hỏi:

- Người ta đồn rằng nhị vị hảo hớn là những người võ nghệ tuyệt luân và nhất là Hắc tướng quân, kiếm pháp tinh nhuệ lắm phải không?

Hắc Tử Hoành tưởng người đẹp khéo léo khen tặng mình nên sung sướng cười híp cả mắt, trong lúc Lưu Hán rất bức tức, nhưng trước mặt Phi Hồng Phong, hắn đành bóp bụng chịu.

Hắc Tử Hoành càng khoe khoang hơn:

- Đa tạ lời khen tặng của cô nương! Quả tình về kiếm pháp thì ở Phiên Ngung này thật tôi khó tìm người giao đấu.

Rồi như sợ phật lòng Lưu Hán, Hắc Tử Hoành tiếp lời:

- Riêng về đạo pháp thì tôi xin nói thêm cho cô nương được rõ. Khó tìm ai hơn được Lưu huynh.

Phi Hồng Yến rất khinh bỉ những kẻ khoác lác, nhưng cũng cố nhin cười đáp:

- Thế à? Thật là hân hạnh cho cha tôi được nhị vị hảo hớn giúp sức. Nhưng nếu tôi nhớ không lầm thì hình như lúc trước, Hoàng Lệ Hồng, ái nữ của Hoàng đề đốc có thiết lập vũ đài và nhị vị lên giao đấu, rồi bị hạ nhục! Trên đài của Lệ Hồng, còn người tài giỏi hơn nữa ư?

Hắc Tử Hoành và Lưu Hán nhớ chuyện nhục nhã trong đêm hội hoa đăng năm trước mà xấu hổ vô cùng. Cả hai không ngờ bị người đẹp hạ nhục thái quá, nên cảm hống gầm mặt xuống...

Phi Hồng Phong biết em gái mình quái ác, nên vội cất tiếng gỡ nhục cho các vị võ sư của mình.

Chàng nói:

- Em không rõ chớ việc nhị vị đây bị Hoàng Đề đốc hạ nhục, không phải vì bị chúng đánh bại đâu mà vì cả hai làm đúng theo kế hoạch "Trá bại" của anh! Không có Hắc Tử Hoành và Lưu Hán dò xét bên trong thì làm sao triệt hạ được vây cánh của Hoàng Đề đốc như ngày nay.

Thấy anh tận tình gỡ nhục cho hai tên bất tài, Phi Hồng Yến chum chim cười. Trái lại Hắc Tử Hoành vẫn chưa biết xấu hổ, càng huênh hoang hơn:

- Chuyện năm xưa, tôi vẫn cam lặng đứng theo lệnh truyền của công tử. Nhưng nay vì công tử đã thố lộ ra, tôi cũng xin nói thêm: Muốn hạ ngục Hoàng Đề đốc nào phải chuyện dễ dàng gì đâu, phải cực khổ dò xét từng chút để mật báo cho Cù Thái Hậu...

Phi Hồng Yến gật đầu nói:

- Nhị vị hảo hớn quả là bậc kỳ tài mới hành động như vậy.

Nàng nói xong bước đến bên Hắc Tử Hoành chăm chú nhìn từ đầu đến chân khiến Phi hồng Phong, Lưu Hán đều kinh ngạc.

Hồng Yến bỗng nói:

- Hảo hớn nào khác chi người thường nhưng sao tài giỏi đến thế nhỉ? Rủi bị đánh bất thành linh hảo hớn chống đỡ làm sao?

Hắc Tử Hoành nghĩ đến lúc cần biểu diễn chút ít tài riêng cho Hồng Yến xem qua, mới mong chiếm được lòng nàng.

Hắn rút thanh kiếm báo trao cho nàng rồi bảo:

- Cô nương cứ tự tiện chém vào mình tôi đi.

Hồng Yến làm bộ sợ hãi, giấy nẩy kêu lên:

- Không! Ai làm thế, rủi hảo hớn có mệnh hệ nào thì thiếp ân hận suốt đời.

Hắc Tử Hoàn cười lên khanh khách:

- Không sao! Không sao! Cô nương đừng sợ! Có nhằm gì với tôi...

Hồng Yến tuy nói thế, nhưng nàng đã liếc nhìn cái hồ sen trước mặt và nàng nhất định cho Hắc Tử Hoàn một bài học để chữa thói sàm sỡ đối với nàng.

Nàng đợi Hắc Tử Hoàn nói xong liền bảo:

- Thôi được rồi, thiếp dùng tạm một nhánh cây cũng đủ thử tài hảo hớn.

Nàng đến cạnh bờ hồ tìm nhánh cây cho vừa tay và dụ cho Hắc Tử Hoàn đến bên hồ. Thấy Phi Hồng Yến cầm nhánh cây trên tay có vẻ lúng túng. Hắc Tử Hoàn càng khinh thường hơn! Hắn bước gần bên hồ rồi quay mặt đi bảo Hồng Yến:

- Đây! Cô nương cứ thử đập mạnh vào đầu tôi đi...

Hồng Yến chờ có thể! Nàng không để chậm trễ một phút, vội bước tới dùng thế hiểm độc "đá" trên đầu mà đập ngang hông Hắc Tử Hoàn.

Tên khoác lác không ngờ Hồng Yến đánh bất thành linh và nhanh nhẹn quá sức nên không đỡ kịp bị trúng một cây văng tuốt xuống hồ.

Phi Hồng Yến làm ra vẻ sững sốt, kêu rú lên:

- Ôi! Trời ơi!

Nàng hành động rất nhanh, chính Hồng Phong và Lưu Hán cũng không ngờ trước được: Hắc Tử Hoàn đã té xuống hồ mà Hồng Phong còn ngơ ngác, tròn xoe đôi mắt nhìn em trong lúc đó Lưu Hán đã nhảy xuống hồ lôi Hắc Tử Hoàn lên.

Hắn nằm thiêm thiếp như người chết, nhưng thật ra vì quá xấu hổ nên giả bộ lịm luôn... Phi Hồng Phong thấy thế lại lo sợ cuống cuống, đến bên hắn lay gọi...

Thấy anh và Lưu Hán bận rộn bên mình Hắc Tử Hoàn, Hồng Yến mỉm cười từ từ bước vào nhà... Nàng định thừa dịp này để lên ra ngoài thành, dò xem tình hình thế nào và tìm đến dinh Lữ Quốc Công báo hung tin...

Ngoài vườn, Phi Hồng Phong truyền quân canh đem Hắc Tử Hoàn vào trong rồi quay lại tìm Phi Hồng Yến thì không thấy nàng đâu nữa.

Hồng Yến đã cải trang làm đưa nô tỳ để vượt khỏi vòng dinh thự của cha nàng. Nàng cần gặp ngay Tiểu Lý Bá để báo tin cha nàng đã đem quân đi Nam Hải.

Nàng biết rõ Tiểu Lý Bá, Lữ Quốc Công và toàn thể các trung thần nghĩa sĩ đều tin tưởng ở lòng trung thành của nàng, nhưng trước việc này chắc gì họ khỏi nghi ngờ nàng thông đồng với cha, để hãm hại những người đến giải cứu Thái Tử Kiến Đức.

Vì chính nàng đã bày ra việc giải cứu Thái Tử Kiến Đức nên các trung thần nghĩa sĩ mới đến bờ Nam Hải.

Nếu họ rơi vào nơi mai phục của cha nàng thì chừng đó "Tình ngay, lý gian" Tiểu Lý Bá cũng khó lòng minh oan cho nàng được.

Càng nghĩ, Phi Hồng Yến càng thấy mình phải gấp ngay chàng dừng sĩ thôn Cao Đồng. Biết chừng đâu, các nghĩa sĩ vẫn chưa rời khỏi Phiên Ngung để đi Nam Hải! Nàng hy vọng đến kịp báo tin chẳng lành, để họ chuẩn bị đối phó với tình thế...

Phi Hồng Yến dồn bước mỗi lúc một nhanh hơn.

Chiều xuống vội vàng trên khắp hoành thành. Những tia nắng bắt đầu nhạt dần trên nóc dinh thự và tan đi trên cành cây, ngọn lá.

Càng đến gần dinh Lữ Quốc Công, Phi Hồng Yến càng thận trọng hơn. Nàng cũng biết lúc nào An Quốc Thiếu Quý cũng cho bọn dò thám lẫn quanh dinh thự rình rập những kẻ ra vào để dò xét.

Trong bộ y phục nô tỳ, Phi Hồng Yến đã thay đổi hẳn đi, nên nàng cũng không ngại chúng nhìn ra được. Tuy nhiên, Hồng Yến cũng kéo sụp chiếc khăn bịt đầu xuống khỏi trán rồi bước nhanh trên con đường đá sạn thẳng đến dinh thự.

Phi Hồng Yến bỗng dừng chân lại, kinh hãi nhảy vệt sang bên đường, nép mình sau một gốc đại thụ. Trước cổng dinh của Lữ Quốc Công, quân Tàu đứng đông vây, cửa vào dinh mở toang ra và không thấy một tên quân canh nào của Quốc Công.

Hồng Yến lẩm bẩm một mình:

- Trời! Quân Hán đã báo động! Có phải chẳng đã chiếm dinh thự của Lữ Quốc Công rồi?

Nàng mất cả bình tĩnh vì không ngờ cuộc diện thay đổi nhanh chóng như vậy.

Cù Thái Hậu đã bắt kẻ lòng dân, xem thường sự uất hận của muôn người thì làm sao chặn đứng được quân giặc? Quân Hán rồi đây như bầy lang sói súc chuồng, chúng sẽ tàn bạo hơn và dầy xéo lên trên mảnh đất này!

Không biết Lữ Quốc Công có mệnh hệ nào chăng? Và Tiểu Lý Bá có thoát được hay đã rơi vào tay chúng?

Phi Hồng Yến ngồi sụp xuống đất cố định tĩnh tâm thần nhưng lòng nàng thật rối như tơ vò. Nàng độ chừng công việc ở miếu Long vương bị bại lộ, những người ở Hạnh Hoa thôn trở về đã bị bắt và chính vì có công tử Lữ kỳ trong nhóm người kia mà Lữ Quốc Công bị vạ lây.

Càng suy đoán, Phi Hồng Yến càng bối rối hơn: Nàng không ngờ việc "Phù Kiến Đức, phế Ai vương" sắp hoàn thành mà nay đành bỏ dở.

Viễn cảnh đen tối hãi hùng như trùm lên đe dọa dân Nam. Nàng chắc chắn quân Hán sẽ thừa dịp này cướp hoàng thành và Cù thị sẽ được thỏa lòng trong việc

sát nhập nước Nam vào đất Tàu. Hành động của chúng quá đột ngột đến như nàng bên trong mà còn không hay biết mảy may nào?

Điều đó làm cho Phi Hồng Yến suy nghĩ kỹ càng hơn. Tại sao giữa lúc lật đổ Lữ Quốc Công, cướp hoàng thành mà Thái Hậu lại sai cha nàng đi Nam Hải? Liệu ác phụ có nghi ngờ lòng dạ cha nàng không? Có lẽ Cù thị sợ lúc hành động, lại bị chính Đô thống Phi Hồng Xà phản bội trở lại...

Mà khi ác phụ đã không tin thì khi trở về hoàng thành trong tình thế mới này, chắc gì cha nàng còn sống được.

Hoàng hôn đã bắt đầu phủ xuống kinh thành. Quân Tàu vẫn canh gác cẩn mật trước cổng dinh. Bóng tối tan dần, dinh thự Lữ Quốc Công càng lặng lẽ âm u, gây vào lòng Phi Hồng Yến niềm chua xót.

Nàng lẩm bẩm một mình:

- Thế là hết! Từ nay dân Nam đành chịu lệ thuộc mãi mãi thôi!

Nàng thấy mình không cần nán ná thêm làm gì nữa, vội phóng mình vùn vụt trở lại dinh thự của cha nàng, xem tình thế nơi hoàng cung biến chuyển ra sao? ...

Mọi người trong gian hăm bí mật dưới miếu Long vương đã tìm chỗ nghỉ ngơi sau một ngày mệt nhọc.

Huyền Châu đạo sĩ ngồi lặng yên như suy tưởng đến việc gì. Trước mặt người ngọn nến vẫn cháy đều đều.

Lệ Hồng bỗng rón rén đến người nhưng thấy đạo sĩ ngồi trầm ngâm suy tưởng, nàng lại không dám mở lời.

Bỗng đạo sĩ cất tiếng hỏi, đôi mắt nhắm nghiền:

- Lệ Hồng! Con muốn hỏi điều chi?

Lệ Hồng vui mừng quỳ xuống bên ngài:

- Thưa bá phụ! Con đã tra hỏi xong hai tên do thám. Bọn chúng khi xưa là hai tên giáp sĩ của Cù Thái Hậu được đưa vào Ban dò thám của An Quốc Thiếu Quý: Một đứa tên Hoài, một đứa tên Sung. Chức vụ và lý lịch của chúng con đều thuộc nằm lòng luôn cả những sự việc xảy ra từ mấy tháng nay trong quân ngũ và hoàng cung.

Huyền Châu đạo sĩ không khỏi ngạc nhiên vụt mở to đôi mắt nhìn Lệ Hồng:

- Lệ Hồng! Con dự định việc chi mà hỏi lý lịch của tên Hoài và tên Sung như vậy?

- Thưa bá phụ...

Thiếu nữ ngập ngừng nhìn xuống đất. Một lúc nàng nói:

- Thưa bá phụ con rất nóng lòng về bệnh tình của cha con. Con muốn được thấy mặt người một lần thôi dù có phải chết con cũng cam lòng.

Huyền Châu đạo sĩ thở dài nhìn vào ngọn nến trước mặt.

Theo lời các gia tướng đã len lỏi được vào bên trong lao ngục thì Hoàng Đề Đốc, phần già yếu, phần uất hận về chuyện nước, chuyện nhà, nên bệnh tình mới phát nhưng xem mỗi trăm trọng lắm. Bây giờ Lệ Hồng quyết liều chết để thấy mặt cha. Thật Huyền Châu khó nghĩ vô cùng.

Cho nàng đi thì muôn phần nguy hiểm vì lao vào ngục nào phải dễ đâu trở ra.

Quân lính triều đình trùng điệp, đội vũ sĩ của Đô thống Phi Hồng Xà ngày đêm túc trực, thêm vào đó bọn dò thám lẩn quẩn khắp nơi tuy không ra mặt canh phòng, nhưng không một động tịnh nào qua được mắt chúng.

Bây giờ không cho nàng đi, rồi Đề đốc có mệnh hệ nào thì tội nghiệp cho Lệ Hồng không được thấy mặt cha lần cuối cùng. Vả lại, xem chừng thái độ của nàng dám lên trợn mặt mình vào lao ngục lắm!

Trong khi đó, Lệ Hồng lại cất tiếng ghen ngào:

- Thừa bá phụ, con cũng biết điều con xin thật quá liên lĩnh, nhưng bá phụ cũng nên hiểu giùm nỗi đau khổ của con! Mẹ con đã qua đời, con chỉ còn một cha già đang lâm nạn... Rồi người... Có mệnh hệ nào làm sao thấy mặt được... Con... Xin bá phụ thương tình...

Huyền Châu đạo sĩ ngược mặt nhìn Lệ Hồng lộ vẻ xúc động.

Ông nói:

- Lệ Hồng! Việc vào ngục thật thăm thật vô cùng nguy hiểm, nhưng con đã nhất quyết, ta biết nói làm sao?

Lệ Hồng vui mừng vội nói:

- Bá phụ an lòng, con sẽ giả dạng quân do thám của Cù Thái Hậu thì sẽ đi lại dễ dàng.

Huyền Châu gật đầu rồi cất tiếng gọi:

- Trương Bá!

Từ trong góc gian hầm, một thanh niên vạm vỡ vội bước bên đạo sĩ chấp tay thưa:

- Sư phụ gọi con?

Huyền Châu chỉ Lệ Hồng bảo Trương Bá:

- Đệ tử sửa soạn đưa tiểu thơ vào thăm Hoàng Đề đốc.

Về điềm đạm trên khuôn mặt của thanh niên vụt biến đi. Chàng chăm chú nhìn Lệ Hồng rồi hỏi:

- Tiểu thơ định liều thân vào ngục ư?

Lệ Hồng chưa kịp đáp thì Huyền Châu đã tiếp:

- Trương Bá! Tiểu thơ đã nhất quyết, ta cũng không khuyên được nàng. Vậy con hãy vào cải trang thành một tên do thám và đưa nàng đi cho cẩn thận.

Trương Bá vái chào đạo sĩ và thi hành ngay nghiêm lệnh. Huyền Châu quay lại bảo Lệ Hồng:

- Trương Bá là đồ đệ duy nhất của bá phụ, tài nghệ tuy không có bao nhiêu nhưng rất nhanh nhẹn và sức mạnh trăm người không hơn được. Trương Bá rất thông thuộc đường lối vào lao ngục, chắc sẽ giúp con được nhiều. Thôi con hãy vào thay đổi y phục và ráng cẩn thận bảo trọng lấy thân.

Lệ Hồng vâng dạ rồi cúi chào đạo sĩ để sửa soạn lên đường.

Mọi người trong gian hầm hay tin Lệ Hồng sắp vào ngục thất đều xôn xao cả lên, nhất là các gia tướng, ai cũng đòi theo để bảo vệ nữ chủ nhân của mình...

Lệ Hồng và Trương Bá cải trang không khác gì Hoài và Sung, hai tên do thám của Cù Thị vừa bắt được. Lệ Hồng thấy mọi người lo lắng cho mình trong lòng hết sức cảm kích.

Nàng nói với các gia tướng:

- Cảm ơn lòng tốt của các bạn! Nhưng hãy an lòng và tôi sẽ trở lại bình yên vô sự.

Huyền Châu đạo sĩ đưa nàng đến chỗ nắp hầm bí mật mới bảo:

- Vì bệnh trạng của cha con mà ta đành để con vào nơi hiểm địa! Con ráng thận trọng, đừng quá liều lĩnh mà để ta phải ân hận suốt đời.

Lệ Hồng cúi chào đạo sĩ rồi theo chân Trương Bá lên khỏi nắp hầm.

Đêm đã khuya lắm rồi!

Bốn bề trời tối như mực, miếu Long Vương hoang vắng lạ lùng.

Trương Bá và Lệ Hồng ngồi dưới bệ thờ nghe ngóng động tĩnh giây lâu, mới ra khỏi miếu hoang.

Bầu trời đầy sao, cao thăm thẳm. Sương đêm lạnh lùng tỏa xuống, ướt đầm cành cây ngọn lá.

Trương Bá nhắm phương hướng xong xuôi, liền bảo Lệ Hồng:

- Với y phục này và những khẩu hiệu mà chúng ta đã biết vào nhà ngục rất dễ dàng. Nhưng muốn vào tận nơi giam riêng Hoàng Đề đốc, còn khó khăn lắm. Chừng đến nơi chúng ta sẽ tùy cơ ứng biến.

Lệ Hồng hỏi:

- Cha tôi bị giam riêng biệt ư?

- Vâng! Đề Đốc bị chúng đưa xuống nhà hầm, muốn vào đó phải có lệnh của Thái Hậu, An Quốc Thiếu Quý hay Đô thống Phi Hồng Xà mới được. Mỗi một

lần, đến độ trắng tròn, người quét ngục mới được vào bên trong các gian hầm dọn dẹp...

- Trời ơi! Cha tôi làm sao chịu nổi?

Trương Bá nói tiếp giọng buồn ngủ:

- Chúng tôi đã hết sức vận động, mua chuộc người quét ngục, chỉ chờ đến phiên anh ta vào nhà hầm là đưa Hoàng Đề độc trốn ra! Rủi thay, Đề độc lại lâm bệnh, mọi việc sắp đặt đều bất thành...

Lệ Hồng nghiêng chặt hàm răng để dằn cơn xúc động, rồi cương quyết nói:

- Dù có chết, tôi cũng quyết vào tận hầm sâu để gặp cha tôi!

Trương Bá lắc đầu nói:

- Tiểu thư muốn cứu Hoàng Đề độc thoát khỏi ngục hình thì đừng nóng nảy! Phải dè dặt từng chút, khi này không vào được thì ta chờ khi khác tiện hơn... Nếu tiểu thư liều lĩnh rủi có mệnh hệ nào, Đề độc làm sao sống được. Tiểu thư quên rằng chính Tiểu thư là nguồn an ủi cuối cùng, khiến người cố sống đến ngày nay.

Giọng nói của Trương Bá buồn buồn làm dịu đi sự nóng nảy trong lòng Lệ Hồng, giúp nàng nhận được lẽ phải.

Trương Bá bỗng nói:

- Thôi chúng ta lên đường. Mọi việc trả lời với quân canh gác, tiểu thư cứ để mặc tôi.

Chàng nói xong, bước vào bụi rậm bên miếu, dẫn ra hai con tuấn mã của bộ dọ thám.

Lệ Hồng vừa lên ngựa thì Trương Bá đã ra rồi. Đôi ngựa rời khỏi miếu Long vương, chạy thẳng lên đường đưa đến hoàng thành.

Đường đêm vắng lặng, chỉ nghe có tiếng vó câu rộn rịp, đều đều, vang xa...

Lệ Hồng còn nhớ, nhà ngục của Ai vương nằm trong những bức thành kiên cố, cách dinh thự của Đô thống Phi Hồng Xà một mảnh vườn.

Ngày xưa, nàng thường cùng Anh Kiệt, Phi Hồng Yên nhiều lần đến đó nhón như vui đùa tìm trái chín trên các cành cây.

Có lần vì Phi Hồng Phong trêu ghẹo, mà nàng cho hấn té xuống mương nhỏ trong vườn.

Chuyện ngày xưa xa lắm rồi. Bây giờ Hồng Phong bắt gặp nàng trong vườn cũ, chắc sẽ cho quân sĩ giết ngay đi.

Lệ Hồng chợt nghĩ đến Phi Hồng Yên người bạn gái thuở nhỏ của nàng.

Tuy hai gia đình những năm về sau này không thuận với nhau nữa, nhưng trên đường đời lúc nào hai người cũng thương yêu nhau như ruột thịt. Nàng cảm mến

Hồng Yến vì tấm lòng cương trực của nàng. Dù cha, anh tham tàn, bạo ngược, Hồng Yến lúc nào cũng trong trắng, đáng yêu.

Từ lúc trở về Phiên Ngung đến giờ, nàng chỉ mong gặp Hồng Yến, nhưng công việc dồn dập, nàng không thể tìm đến bạn được.

Trương Bá bỗng ghìm cương ngựa bảo Lệ Hồng:

- Đến nơi rồi, tiểu thư nên cẩn thận.

Lệ Hồng như sức tĩnh, nắm chặt cương ngựa nhìn phía trước. Dinh thự của Đô thống Phi Hồng Xà hiện ra sừng sững trong khu vườn. Muốn đến lao ngục trước tiên phải qua cổng dinh quan Đô thống.

Trương Bá dặn thêm nàng lần nữa:

- Cô nương ráng bình tĩnh và lúc nào cũng phải sẵn sàng chiến đấu, sự bất trắc khó lường trước được. Đồi ngựa bước chậm song song trên đường đá sỏi và từ từ ngang qua cổng dinh.

Trương Bá vẫn lạnh lùng như pho tượng, trái lại Lệ Hồng không khỏi lo âu, tay nàng nắm chặt chuôi kiếm.

Trương Bá không thấy ngại lắm, vì bình thường quân lính của Phi Hồng Xà ít dám động đến ban dọ thám của Cù Thái Hậu, hề thấy dạng chúng ở đâu thì bọn kia đã lẫn mất...

Mà quả đúng với sự nghĩ ngợi của Trương Bá. Khi hai người qua ngang cổng thì có tiếng lao xào vang động, rồi nhiều bóng người ló nhố bước ra.

Một lúc có tiếng thì thào:

- Thôi... đừng chặn hỏi... đội dọ thám đấy.

Rồi những bóng người kia lẫn mất trong khoảnh khắc, trả lại sự yên lặng cho đêm sâu.

Lệ Hồng không khỏi ngạc nhiên vì hành động của chúng nhưng nàng sợ bại lộ nên không dám hỏi Trương Bá. Nàng không rõ là mình đang đi giữa đường trống hay chung quanh có quân nghịch đang rình.

Trương Bá bỗng nói:

- Bọn chúng đi hết rồi! Chúng không dám động đến bọn dọ thám đâu!...

Rồi chàng thúc ngựa đến bên Lệ Hồng bảo nhỏ:

- Từ đây, tiểu thư hãy ráng bảo trọng lấy thân và nên nhớ là lúc nào cũng phải bình tĩnh để khỏi lộ dạng vô lối.

Lệ Hồng đáp:

- Tráng sĩ đừng lo cho tôi nữa! Cứ tiếp tục con đường đi.

Đôi ngựa bắt đầu qua khu vườn rậm, nơi mà Lệ Hồng còn ghi lại bao kỷ niệm thuở ấu thời. Phía trước mắt nàng, đầu vườn bên kia, đèn sáng rực: Lệ Hồng biết đây là nơi lao ngục, chốn giam giữ cha nàng.

Tự dừng lòng nàng hồi hộp vô cùng. Sự hồi hộp pha lẫn chút gì nôn nao của đứa con đi xa về sắp gặp lại cha.

Nàng còn đang miên man với bao ý nghĩ, bỗng có tiếng thét vang lên:

- Đứng lại! Coi chừng mất mạng.

Trương Bá, Lệ Hồng kinh hãi ghì cương ngựa nhìn quanh. Bốn bề vắng lặng, lá cây rào rạt lạnh lùng.

Có lẽ bọn chúng đang chăm chú dò xét mình! Lệ Hồng nghĩ thế nhưng tay nàng không rời đuôi kiếm.

Đã dấn thân vào nơi hiểm địa, cái chết thật dễ như trở bàn tay, nên lúc nào Lệ Hồng cũng thấy mình như đang đứng trước kẻ địch.

Tiếng người lúc nãy lại cất lên, có vẻ dịu hơn:

- Đường xa gần?

Trương Bá biết ngay là bọn dò thám của Cù Thái Hậu, nên vội đáp ngay khẩu hiệu:

- "Bạn thì gần, thù thì xa!"

Tiếng nói bí mật đồng dục hơn:

- Cho đi tới!

Trương Bá không dám chậm trễ, thúc ngựa lên trước. Lệ Hồng vội theo sau, trong lòng bớt lo ngại. Đã qua được mặt quân dò thám thì việc vào cửa ngục không còn khó khăn nữa.

Trương Bá từ từ cho ngựa đi chậm lại để đợi Lệ Hồng rồi bảo nàng:

- Chúng ta còn qua một tốp quân canh nữa mới vào được trong ngục.

Qua khỏi khu vườn, cả hai đã nhìn thấy nhà ngục. Vài ba tên lính vác giáo qua lại trước cổng, dưới ánh sáng rực của những ngọn đèn lồng. Chung quanh nhà ngục, hào sâu bao bọc làm cho những dãy tường cao càng có vẻ kiên cố hơn.

Lệ Hồng khẽ hỏi Trương Bá:

- Chúng ta lấy có gì để vào đó bây giờ?

Trương Bá đáp:

- Đối với ban dò thám thì thiếu gì có, vì bọn lính kia có bao giờ dám hạch hỏi điều gì đâu?

Ngưng lại một chút, Trương Bá tiếp:

- Tuy nhiên, khi vào bên trong rồi chúng ta hãy hành động gấp rút, bắt buộc Ngục quan đưa xuống hầm sâu! Phải thu ngắn thời gian vì bọn dò thám rất tài tình có thể chúng sẽ khám phá được sự giả dạng của ta.

Trương Bá nói xong liền giục ngựa thẳng tới cổng nhà ngục. Nghe tiếng vó câu rộn rịp, bọn lính canh liền túa ra chặn đầu ngựa, giáo gươm sáng ngời đưa tới trước!

Nhiều tiếng thét vang lên:

- Các người đi đâu?

Trương Bá đồng dặc nói:

- Ta có lệnh của An Quốc sứ giả cho Ngục quan đây.

Bọn lính canh đã nhìn ra sắc phục của đội dò thám, nên khi nghe nói đến mật lệnh của An Quốc Thiếu Quý, chúng vội vã vệt đường cho đôi ngựa đi thẳng vào trong.

Lệ Hồng vui mừng liếc nhìn quanh nhà ngục thấy tường cao vòi vọi, quang cảnh bên trong ngục có phần lạnh lẽo, thê lương.

Trương Bá vẫn thúc ngựa đều đi lần vào bóng tối.

Chàng khẽ bảo Lệ Hồng:

- Đến chỗ khuất ở góc tường kia, chúng ta giấu ngựa để dễ bề hành động.

Lệ Hồng có ý thúc ngựa theo sát bên Trương Bá. Vừa đến chỗ khuất, hai người nhanh nhẹn nhảy xuống đất, giấu ngựa vào bụi rồi thụp xuống nghe ngóng động tĩnh.

Trương Bá từ từ rút kiếm rồi đi về phía nhà riêng của Ngục quan. Lệ Hồng cũng rút bấu kiếm đi bọc hậu.

Họ cứ tiến dần, tiến dần vào trong bóng đêm nhưng không ngờ trên nóc nhà, hai bóng người đang chăm chú dò xét họ...

Đây là Lưu Hán và Hắc Tử Hoành, hai vị võ sư của công tử Phi Hồng Phong. Chúng nghi ngờ bề đảng của Đề đốc Hoàng Quốc Kính lợi dụng lúc Đô thống Phi Hồng Xà đi vắng sẽ lên vào ngục để cứu Hoàng Quốc Kính, nên xin phép Phi Hồng Phong vào đây bí mật canh chừng.

Lúc này nghe tiếng vó ngựa rộn rịp vào cổng, chúng rất kinh sợ nhưng yên lòng ngay khi thấy rõ sắc phục của đội dò thám của Cù Thái Hậu.

Chúng không thường chú ý đến hành động các tay dò thám vì việc làm của họ vượt khỏi quyền lực của chúng.

Bỗng nhiên, Lưu Hán thúc mạnh vào hông Hắc Tử Hoành rồi chỉ tay xuống đất chỗ hai kỵ sĩ đang đến.

Hắc Tử Hoành cũng kinh ngạc như bạn, nhưng chưa có ý kiến gì thì Lưu Hán lại nói:

- Đệ ngờ hai kỵ sĩ kia đã đội lốt ban dò thám đại huynh ạ.

Hắc Tử Hoành đã nhiều lần bị nhục vì đụng độ với ban dò thám nên thận trọng hơn. Hắn thì thầm như nói với mình:

- Việc làm của ban dò thám khó xét đoán được. Biết đâu họ đến đây để dò xét Ngục quan.

Tuy nhiên, Hắc Tử Hoành vẫn theo dõi từng cử động của hai bóng đen. Đến lúc Trương Bá và Lệ Hồng tuốt kiếm ra và đi lần đến nhà riêng của ngục quan thì hắn quay lại bảo Lưu Hán:

- Chúng ta nên theo dấu họ, chắc có điều gì mới lạ đây.

Lưu Hán ưng thuận ngay, song trong lòng không nghĩ như Hắc Tử Hoành. Chàng nghĩ chắc bọn gian phi đã len vào nhà ngục, giả dạng ban dò thám để giải cứu Hoàng Quốc Kính.

Đợi cho hai bóng đen khuất mình vào dãy hành lang. Lưu Hán và Hắc Tử Hoành liền nhẹ nhàng buông mình xuống, kẻ tay kiếm, người tay đao, lần dò từng bước một.

Trong lúc đó, Trương Bá và Lệ Hồng đã theo cửa sổ phòng mình vào trong rồi khép chặt lại.

Trương Bá định âm thầm áp đảo ngục quan để khỏi phải gây náo động. Chàng dặn dò Lệ Hồng:

- Tôi đã thuộc đường xuống hầm gia Đề đốc. Chúng ta chỉ cần lấy chìa khóa của Ngục quan là đủ.

Chàng nói xong tiến đến bên giường ngục quan rồi bất thành linh đưa kiếm vào cổ họng hắn. Ngục quan giật mình mở mắt, thấy lưỡi kiếm sáng ngời lấp lánh dưới ánh bạch lạp thì run sợ thất thần.

Trương Bá từ từ nói:

- Ngục quan! Biết điều trao chìa khóa cửa hầm cho tiểu thư Lệ Hồng mau lên, bằng không ta cho một kiếm vong mạng...

Ngục quan vốn là bộ hạ của Đô thống Phi Hồng Xà, nên khi biết được hai người đang đứng trước mặt mình là con, cháu Hoàng Đề đốc thì hồn phi phách tán. Hắn nghĩ rằng đã đến lúc họ rửa thù phục hận.

Hắn sụp xuống van lạy:

- Trăm lạy, ngàn lạy nhị vị... Xin tha tội chết... Tôi vẫn đối đã tử tế với Đề đốc, không hề dám đày đoạ người.

Lệ Hồng cười gằn:

- Hừ! Quân leo mép, đừng nhiều lời nữa! Mi đối xử tử tế bằng cách giam người dưới hầm sâu ư? Đưa chìa khóa đây!

Ngục quan lập cập, hai tay dâng chìa khóa lên. Lệ Hồng vừa cầm lấy thì Trương Bá đã chụp cổ Ngục quan rút dây trói chặt lại.

Chàng khoa thanh kiếm trước mặt hấn rồi bảo:

- Nếu mi kêu cứu, ta sẽ trở lại và cắt lưỡi tức khắc.

Ngục quan mất cả hồn vía, lắc đầu lia lịa, không nói được một lời.

Lệ Hồng toan trở ra bằng cửa sổ lúc nãy song Trương Bá đã kéo nàng ra phía nhà sau.

Bên ngoài Lưu Hán và Hắc Tử Hoành đứng dán tai vào vách, định rình nghe câu chuyện bên trong nhưng chỉ nghe được những tiếng thì thầm không rõ rệt.

Hắc Tử Hoành cảm thấy phân vân vô cùng. Có phải ban dò thám đến trị tội Ngục quan hay là bọn gian phi đã giả dạng lên vào?

Lỡ can thiệp việc này mà gặp phải ban dò thám thì chẳng hóa ra "Ách giữa đường mang vào cổ"

Hắn nhớ lời quan Đô thống thường dặn:

- Thấy ban dò thám đến đâu thì hãy tìm cách lánh xa, đừng can thiệp vào việc họ mà rắc rối đến ta... Họ giết chết không cần lệnh vua đâu nhé...

Nhưng tại sao ban dò thám lại hành tội Ngục quan, người mà quan Đô thống rất tin cậy kia mà?

Lưu Hán bỗng rời chỗ núp chạy vụt sang hông nhà. Hắn quyết tìm xem hai bóng đen kia là ai và làm gì trong nhà ngục quan. Hắc Tử Hoành kinh hãi chạy theo bạn để tìm cách cản ngăn, sợ hắn liều lĩnh can thiệp vào.

Thình lình cánh cửa nhà sau vụt mở, rồi hai bóng người chạy nhanh ra vườn..

Lưu Hán toan đuổi theo hai bóng đen thì Hắc Tử Hoành đã nắm lại, bảo:

- Đừng đuổi theo nữa hiền đệ! Chúng ta vào xem Ngục quan sao đã!

Cả hai theo cửa sau, chạy vào nhà bắt gặp Ngục quan bị trói, nằm dưới đất. Nhìn thấy Lưu Hán và Hắc Tử Hoành, Ngục quan hết sức vui mừng, đưa tay chỉ theo hai bóng đen lúc nãy, miệng ứ ớ không nói ra lời...

Lưu Hán ngồi xuống toan mở trói cho ngục quan thì Hắc Tử Hoành vội vàng ngăn lại:

- Hãy khoan hiền đệ! Để anh hỏi đã...

Hắn cúi sát xuống hỏi ngục quan:

- Có phải bọn dò thám chăng?

Ngục quan lắc đầu lia lịa nói lấp bắp:

- Không... Không... Người của Hoàng Quốc Kính... Lệ Hồng...

Hắc Tử Hoàng nắm chặt vai Ngục quan kinh ngạc kêu lên:

- Lệ Hồng!...

- Phải! Nàng lấy chìa khóa để xuống hầm giam Đề đốc.

Lưu Hán vừa mở trời cho ngục quan vừa thúc hồi Hắc Tử Hoàng:

- Mau lên đại huynh! Chúng ta hãy đến bao vây chúng, đừng để Hoàng Quốc Kính thoát thân.

Ngục quan đã tỉnh tâm thần, vội nói:

- Không ngại điều đó! Chúng có xuống được hầm giam cũng không thể cứu Hoàng Quốc Kính ra. Hắc còn bị giam trong một phòng riêng chỉ có Đô thống mới mở được thôi...

Hắc Tử Hoàng liền nói:

- Ngục quan hãy báo động lên đi, để vây bắt con tiện tỳ ấy...

Ngục quan vội ra cửa truyền quân canh nổi chiêng đồng lên báo động, trong lúc Hắc Tử Hoàng bảo Lưu Hán:

- Hiền đệ về ngay dinh quan Đô thống báo tin cho Phi công tử đến đây ngay. Phen này xem con tiện tỳ Lệ Hồng có chạy thoát được không?

Bên ngoài, tiếng chiêng trống vang trời dậy đất, quân lính đang ngủ choàng tỉnh dậy, chụp gươm giáo tuôn ra bốn phía, canh phòng cẩn mật. Còn bao nhiêu chúng đồ dòn về phía nhà riêng của ngục quan.

Hành trăm bó đuốc được đốt lên sáng rực một góc trời.

Đợi cho mọi người tề tựu đến, Ngục quan chỉ tay về phía nhà hầm thét lên:

- Hãy vây chặt nhà hầm! Có kẻ gian phi lên vào đấy!

Lệ Hồng và Trương Bá lấy được xây chìa khóa của ngục quan, vội vàng ra nhà sau, thẳng đường đến nơi giam giữ các tội nhân.

Chính nơi đó còn có hầm giam riêng Hoàng Đề đốc.

Cả hai không ngờ hành động của mình từ lúc vào nhà ngục đến giờ đều bị hai tên Hắc Tử Hoàng và Lưu Hán theo dõi.

Riêng Lệ Hồng, nàng rất nôn nao để gặp được mặt cha. Sau bao tháng trường xa cách không biết ngày nay hình hài của cha nàng thay đổi thế nào rồi?

Trương Bá cứ lần theo bóng tối để đưa Lệ Hồng tới nhà giam. Chàng thận trọng từng bước một và rất tin tưởng ở những sự sắp đặt của mình không hề sơ sót, đến đổi phải để Lệ Hồng sa vào tay quân địch...

Bổng Trương Bá đứng lại nép mình sát gốc cây, nhìn dãy nhà trước mặt.

Chàng khẽ bảo Lệ Hồng:

- Đây là ngục chánh, nơi giam giữ những phạm nhân trọng tội. Phải hạ các tên lính gác mới vào được bên trong.

Lệ Hồng toan rời chỗ núp để hành động thì Trương Bá đã nói:

- Tiểu thư đừng làm náo động, để mặc tôi.

Chàng ngồi thụp xuống, rút trong mình ra mấy lưỡi dao nhỏ rồi bò lần tới trước.

Lệ Hồng đứng im xem họ Trương hành động ra sao?

Trương Bá đến gần bên cửa nhà giam thì ngồi dậy, nép sát vào bụi rậm.

Đằng kia hai tên lính canh vô tình ôm giáo đứng gác, thỉnh thoảng lại bước qua, bước lại khỏi phải ngủ gục.

Trương Bá lượm một viên đá, liệng mạnh sang bên kia nhà giam. Một tiếng động vang lên, hai tên lính canh đều giật mình, quay nhìn một hướng.

Một tên cất tiếng hỏi lớn:

- Ai đó?

Trương Bá liền vùng mạnh tay, một lưỡi dao bay vút tới ghim phập vào lưng gã. Gã thét lên một tiếng "Ồi" rồi ngã gục xuống. Tên kia hoảng kinh vừa quay đầu lại đã bị lưỡi dao thứ hai tới cắm ngay yết hầu.

Hắn không la được tiếng nào, ngã nhào xuống giẫy đành đạch.

Trương Bá lặng xem động tịnh một lúc rồi vung kiếm lên chạy đến trước nhà giam. Bên trong toán lính canh vẫn không hay biết, nằm ngủ la liệt, đao kiếm ngổn ngang dưới đất.

Lệ Hồng thầm phục tài phóng dao của Trương Bá và biết là đến lúc mình phải hành động. Nàng rời chỗ núp theo chân Trương Bá.

Họ Trương quay lại bảo nhỏ vào tai nàng:

- Còn mấy tên lính ngủ kia? Tiểu thư trông chừng cho tôi trói chúng lại. Nếu tên nào thức giấc tiểu thư giết ngay đi, đừng để cho chúng la ầm lên thì hỏng việc.

Lệ Hồng gật đầu rồi cùng Trương Bá lén vào trong.

Nàng nhìn hai bên thấy bên trong những hàng song chạy dài đến cuối gian nhà, hàng nghìn người đang ngủ la liệt trên những ổ rơm.

Nàng biết đây là những tội phạm bị giam giữ! Còn cha nàng ở nơi nào?

Trong khi đó Trương Bá bắt trói cả bọn lính. Tên nào bị trói xong vừa choàng tỉnh thì Lệ Hồng đưa kiếm vào cổ hắn bảo nhỏ:

- Đừng động đây! Mi mở miệng kêu lên thì đầu rớt khỏi cổ.

Mấy tên lính bị trối hồn phi phách tán, mặt tái xanh và cứ liếc nhìn nhau không dám hé một lời.

Trương Bá nhìn quanh rồi chỉ tay về phía cuối gian nhà:

- Kìa! Tấm bảng gỗ lim to lớn và cửa vào hầm giam Hoàng đề đốc.

Lệ Hồng vội chạy đến, dùng chìa khóa của ngục quan tra vào ổ. Nàng xoay đi mấy vòng mới mở được tấm gỗ dày cộm mà kiếm báu của nàng chắc chắn không thể nào phá nổi.

Lệ Hồng càng phục sự tinh toán của Trương Bá hơn.

Nàng vừa đẩy cánh cửa ra thì mùi ẩm ướt tanh hôi từ dưới hầm sâu xông lên nồng nặc. Lệ Hồng toan bước xuống thì Trương Bá đã ngăn lại:

- Tiểu thư thận trọng! Coi chừng rơi xuống hầm sâu.

Chàng vội lấy đuốc trên vách để soi đường. Ánh sáng tỏa ra, Lệ Hồng nhìn thấy những cấp bậc đưa xuống dưới hầm.

Bỗng bên ngoài, tiếng chiêng trống nổi lên vang trời dậy đất khiến Trương Bá kinh hãi kêu lên:

- Chết rồi! Chúng ta đã bị bại lộ.

Nhưng Lệ Hồng trong giờ phút không còn nghĩ gì khác hơn là được gặp mặt cha nên vội chụp cây đuốc trên tay Trương Bá chạy xuống thang.

Trương Bá kinh hãi kêu lên:

- Tiểu Thư! Tiểu thư hãy trở lại! Đừng liều lĩnh uổng mạng.

Song Lệ Hồng bị tình phụ tử thúc giục, nàng không thể rời khỏi nơi đây khi mà chưa gặp được mặt cha nàng.

Ánh đuốc bập bùng cháy sáng nhưng khắp hầm giam trống lạnh không một bóng người.

Lệ Hồng kinh sợ vô cùng, cất tiếng gọi vang:

- Cha ơi! Cha!...

Tiếng nàng âm vang lạnh lẽo. Cha nàng đâu? Ông còn sống hay đã bị chúng âm thầm giết đi rồi!

Lệ Hồng đau xót quá, lại cất tiếng gọi:

- Cha ơi! Cha!...

Đâu có tiếng rên khe khẽ rồi một giọng nói phều phào phát ra:

- Ai đó... Ai đã gọi ta? ...

Nghe được tiếng cha, Lệ Hồng vui mừng quá, tìm khắp xung quanh. Nàng bỗng rợn người khi nhìn thấy một người nằm lù lù trong một hàng song sắt vách. Nàng thật không ngờ chúng còn giam cha nàng trong phòng riêng dưới đáy hầm.

Lệ Hồng quỳ xuống cất tiếng nghẹn ngào:

- Cha ơi! Con là Lệ Hồng đây!

Người bên trong chấn song khẽ động dậy, hai tay sờ soạng vào chấn song rồi ngẩng đầu lên. Lệ Hồng suýt kêu rú lên khi thấy mặt cha.

Hoàng Đề đốc ngày nay thật hốc hác tiêu tụy, râu tóc mọc phủ xuống gần như không còn nhìn được nữa.

Lệ Hồng nức nở, nghẹn ngào:

- Cha!... Trời ơi... Làm sao cha đến nỗi này?

Hoàng Đề đốc từ từ nhìn lên và khi thấy Lệ Hồng đôi mắt lơ đãng của ông vụt sáng hẳn lên:

- Kia... Con... Lệ Hồng... Sao... Con... Vào... được... Nơi này... Mẹ... Con... đâu?... Cha tưởng... Không còn thấy... Mặt con nữa...

Lệ Hồng nắm chặt lấy hai bàn tay lạnh giá của cha, nước mắt tuôn tràn.

Nàng chợt nhớ đến tình trạng cấp bách hiện tại, trong lòng vô cùng chua xót. Nhìn thấy cha trong hoàn cảnh bi thảm thế này làm sao nàng bỏ đi cho đành.

Không! Không! Nàng nhất định phải cứu cha nàng, dù có phải chết đi cũng không ân hận gì nữa.

Lệ Hồng đứng phắt dậy bảo Đề đốc.

- Cha! Cha lui vào trong để con phá ngục tù...

Hoàng Đề đốc run rẩy nhìn con rồi từ từ lui vào trong. Lệ Hồng vung thanh kiếm lên chém hai nhát trên, dưới hàng song sắt. Thanh báu kiếm chém sắt như chém bùn, tiện lìa các chấn song, để lộ một khoảng rộng.

Lệ Hồng không chậm trễ một phút bước vào trong xóc cha lên vai, đem ra ngoài. Nàng đau đớn vô cùng khi thấy thân thể của cha ngày nay chỉ còn da bọc xương.

Hoàng Đề đốc đã yếu lắm rồi. Qua những ngày bệnh hoạn khổ sâu, ăn uống thất thường, ông đã thấy trước mặt tử thần lảng vảng.

Bất ngờ Lệ Hồng vụt hiện đến rồi cứu ông, sự mừng vui làm cho ông quên đi ít nhiều đau đớn. Nhưng khi Lệ Hồng nhắc nhở ông lên. Đề đốc biết mình không còn sống được bao lâu nữa: Ruột gan như quặn lên đau thắt lại...

Ông kêu lên khe khẽ:

- Lệ Hồng... Lệ Hồng... Để cha xuống! Đừng cứu cha vô ích...

Lệ Hồng đã đến bậc thang, bỗng nghe tiếng cha kêu khẩn cấp, vội vàng đặt ông xuống đất hỏi:

- Cha! Cha! Làm sao thế?

Đề đốc thở dốc lên, nhưng cố mỉm cười nhìn con:

- Lệ Hồng! Cha mừng là con đến được nơi đây... Trong giờ phút... Đây... Cha sắp chết... Con đừng...

Lệ Hồng ôm chầm lấy cha nói:

- Không! Không!... Cha không chết đâu! Chúng ta sẽ thoát khỏi nơi này, cha ơi!

Đề đốc lắc đầu:

- Con... đừng ngắt lời cha... để cha nói vì cha sắp lìa bỏ cõi đời... Mẹ con đâu?

Lệ Hồng biết không còn giấu giếm làm gì nữa, nên nghẹn ngào đáp:

- Cha ơi! Mẹ con đã từ trần ở Hạnh Hoa thôn... Mẹ con xin cha tha tội cho người không tròn được bổn phận.

Đôi mắt Đề đốc như mờ hẳn đi, trán ông nhú lại; sự đau khổ đến mức tột cùng.

Lệ Hồng kinh hoàng gọi:

- Cha! Cha... đừng bỏ con cha ơi!

Đề đốc như qua cơn xúc động cuối cùng của đời mình, nói từng tiếng một vẻ bình tĩnh lạ thường:

- Lệ Hồng... Cha... Không ngờ con chịu nhiều đau... Khổ đến... Thế. Nhưng trong thời ly loạn làm sao thoát được... Những tai biến bất ngờ... Con hãy can đảm lên... Vượt qua những thử thách... Tình nhi nữ... để chiến đấu với... Quân bạo ngược... Cứu nước... Và trả thù cho cha mẹ. Thôi cha...

Đề đốc nấc lên, co rúm đôi chân lại, ghé đầu sang bên... Lệ Hồng thét lên một tiếng:

- Cha!

Rồi ngực đầu trên xác ông khóc thảm thiết.

Bên ngoài bỗng có tiếng quân reo to mở. Lệ Hồng ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ ngầu! Nàng đứng phắt dậy nhìn xác cha lắm lần:

- Cù thị! Ta sẽ trả được thù này.

Nàng khom xuống công cha lên vai rồi từ từ leo lên các bậc thang. Nhưng cửa hầm đã đóng chặt tự bao giờ.

Lệ Hồng vùng kiếm báu chém thẳng vào cánh cửa gỗ lim nhưng vô hiệu quả vì cánh cửa quá dày.

Trong khi đó bên ngoài là cả một sự hỗn loạn.

Từ lúc thấy Lệ Hồng nhất quyết xuống hầm sâu, Trương Bá không biết làm sao. Chàng nhìn ra thấy quân canh ồ ạt tràn tới nhà giam, đuốc cháy sáng rực một góc trời.

Chàng biết mình và Lệ Hồng đang nguy ngập lắm nhưng đâu nỡ thoát thân một mình để Lệ Hồng rơi vào tay quân thù.

Dù sao cũng phải cố thủ đến kỳ cùng. Chàng chạy ra đóng chặt cửa lại, cài then cẩn thận.

Quân canh đã ập tới động cửa âm âm.

Tiếng la hét của ngục quan vang lên:

- Phá cửa vào! Mau lên! Phải bắt được bọn chúng.

Bọn tù nhân đã tỉnh giấc, xôn xao nhìn Trương Bá. Có tiếng hỏi:

- Tráng sĩ! Làm gì mà lính làm âm thế?

Trương Bá thấy bọn tù nhân đang lao xao nhìn mình, liền nảy ra một ý định.

Chàng cất tiếng đáp:

- Ta là người của Hoàng đế độc! Ta cùng Lệ Hồng tiểu thư đến đây để cứu Đế độc và các người, nhưng chẳng may quân canh hay biết được.

Bọn tù nhân ở đây một số đông là gia tướng của Hoàng đế độc và những người đã bị bắt vì uất ức sự tàn bạo của quân Hán, nên chúng reo lên:

- Thế à! Sao tráng sĩ chưa thả bọn tôi ra. Tiểu thư đâu?

Trương Bá đến bên cửa hầm lấy chìa khóa mở cửa ngục cho bọn tù nhân thoát ra, rồi bảo:

- Tiểu thư đã xuống hầm tìm Hoàng đế độc. Bây giờ quân triều vây chặt bên ngoài chúng ta làm sao cứu tiểu thư ra thoát.

Tên chúa trùm của bọn tù nhân đáp lời Trương Bá:

- Tráng sĩ không lo! Chúng tôi chuẩn bị vượt ngục lâu rồi nên đã giấu được một số khi giới. Gặp dịp này, chúng tôi sẽ quyết định đấu tranh.

Trương Bá hết sức vui mừng nói:

- Ta trông cậy vào các bạn. Dù sao cũng phải cứu tiểu thư ra khỏi chốn này.

Tên chúa trùm đồng dạ bảo anh em:

- Từ lâu rồi ta chỉ chờ đợi phút này để tận diệt lũ chúng. Anh em hãy chiến đấu đến cùng. Ai thoát thân được hãy tìm đến địa điểm mà ta đã dặn dò. Phải tận lực để bảo vệ Lệ Hồng tiểu thư.

Trương Bá tin tưởng được phần nào, đến bên cửa hầm để gọi Lệ Hồng.

Trong khi đó, quân canh càng phá dữ dội hơn. Như có sẵn một chiến thuật, bọn tù nhân phát khí giới xong, liền vọt sang hai bên rồi từ từ gỡ then cửa.

Bên ngoài quân canh đang ùn ùn xô cửa, bị mất thăng bằng chúng tràn vào té ngón ngang.

Bọn tù nhân túa ra chém giết, máu đỏ lan tràn...

Bọn tù nhân phía trước đã thừa thế tràn ra, lẫn xả vào quân canh, chém giết, cố vạch lấy con đường máu, để cứu Lệ Hồng.

Ngục quân, trước sức phản công mãnh liệt đó, lộ vẻ lo âu. Hắc Tử Hoàn thấy thế vội trấn an lòng lão.

Lão quan không lo, Lưu Hán đã đến báo tin cho Phi công tử! Người sẽ kéo bộ tướng đến bây giờ...

Ngục quân nhìn Hắc Tử Hoàn rồi thét vang lên để nung lòng quân sĩ:

- Hãy chặn chúng lại! Quân cứu viện sắp đến kia rồi.

Nghe đến quân cứu viện, quân sĩ thêm phần hăng hái, cố vây chặt các tù nhân khiến họ cũng nao núng ít nhiều...

Tuy nhiên quân sĩ không thể lọt vào trong nhà giam được; vài tên liều lĩnh vượt qua bức cửa liền bị giết ngay.

Trương Bá thấy tình hình không khả quan lắm, liền đóng ập cửa hầm; đứng chắn ngang qua, tay cầm chặt thanh báu kiếm.

Chàng không khỏi sốt ruột vì Lệ Hồng mãi không thấy trở lên! Chàng lo ngại Lệ Hồng gặp phải chuyện chẳng lành dưới hầm sâu. Nhưng xem chừng bọn tù nhân không đẩy lui được quân canh, chàng không dám liều xuống hầm vì lỡ quân canh ập tới đây thì chàng và Lệ Hồng hết đường trốn chạy.

Bỗng Trương Bá nghe có tiếng động cửa "inh inh" chàng đoán chắc Lệ Hồng đã trở lên, nên vội vàng mở cửa hầm.

Lệ Hồng vọt hiện ra, đôi mắt đỏ ngầu, trên vai cõng theo một xác người.

Trương Bá bước đến bên nàng rồi kinh hoảng kêu lên:

- Trời ơi! Hoàng đề đốc! Sao người ra đến nông nổi này, tiểu thư!

Lệ Hồng nhìn thấy bọn tù nhân đang chiến đấu oai hùng với quân canh ngục thì hiểu ngay tình thế. Nàng trao xác Hoàng đề đốc cho Trương Bá rồi dặn dò:

- Trương tráng sĩ! Thiếp xin phó thác tráng sĩ đem thầy cha thiếp về miếu Long vương cho Huyền Châu bá phụ tận liệm. Thiếp ở lại đây với các tù nhân và sẽ chiến đấu đến phút cuối cùng, để trả thù cho cha thiếp.

Trương Bá ôm lấy xác Hoàng Đề đốc rồi bảo Lệ Hồng:

- Không nên! Tiểu thư đừng liều chết như vậy. Hãy đem thầy Hoàng Đề đốc về miếu để tôi ở lại đây!

Lệ Hồng lắc đầu nói:

- Tráng sĩ không thấy rõ tình thế này sao? Bọn chúng cốt ý vây bắt cho được thiếp thì làm sao thiếp có thể mang cha thiếp về miếu cho được an toàn! Tráng sĩ hãy giúp thiếp việc này đi, tấm thân thiếp còn kể làm gì nữa!...

Nàng nói xong, không đợi Trương Bá đáp lời, vung kiếm lên, xông thẳng vào bọn quân canh chém nhào.

Các tù nhân, từ lúc thấy xác Hoàng Đề đốc, máu căm thù đã dâng lên cao độ, nên vừa thấy Lệ Hồng tiến lên, họ cũng thề "Quyết tử" để tiêu diệt kẻ địch, trả thù cho Đề đốc.

Chúa trùm của bọn tù nhân vung đoản đao lướt tới bên Lệ Hồng rồi truyền cho anh em:

- Hãy bảo vệ tiểu thư đến cùng! Phải giết hết bọn cầm thú sài lang để trả thù cho Hoàng Đề đốc.

Hắn vừa dứt lời thì bọn tù nhân la vang dậy rồi tràn ra ngoài như nước vỡ bờ.

Trương Bá, trước tình thế đó, không biết làm sao đành tuân theo lời ủy thác của Lệ Hồng. Chàng xốc thầy Đề đốc lên vai rồi lẫn theo đám loạn quân tìm cách thoát thân.

Quả đúng như dự đoán của Lệ Hồng, bọn quân canh cốt ý bắt cho được nàng nên nàng đến đâu là chúng ủa theo đến đấy.

Trương Bá nhờ thế mà đem thầy Hoàng Đề đốc thoát khỏi vòng vây một cách dễ dàng. Chàng đi lần qua những chỗ tối để sát bờ tường lao ngục.

Trong khi đó, Lệ Hồng và các tù nhân càng chiến đấu mãnh liệt hơn. Họ tiến đến đâu là bọn quân canh ngục đến đấy khiến chúng đâm ra sợ hãi, không dám xáp đến gần nữa...

Hắc Tử Hoàn rất nóng ruột vì mãi Phi Hồng Phong và Lưu Hán không đến tiếp ứng nên vội rời ngục quan, rút kiếm ra phóng mình đến đón Lệ Hồng.

Vừa thấy tên giặc mặt đen, Lệ Hồng đã sôi lên niềm uất hận:

- À! Không ngờ lại gặp mi ở chốn này!

Cha ta chết dưới hầm sâu cũng vì thầy trò của mi. Ta thề sẽ giết hết chúng bây để báo phụ cừu...

Hắc Tử Hoành cười khanh khách:

- Tiệt tỳ! Chết đến nơi mà còn múa mép. Hãy xem đây.

Hắn nhảy vút tới vun kiếm chém bổ vào đầu Lệ Hồng. Nàng thiếu nữ họ Hoàng đã từng giao đấu với hắn trên đài trong đêm hội hoa đăng, nên vừa tránh né vừa cười vang lên nhạo báng:

- A ha! Tên mặt đen kia! Người đã từng bị ta làm nhục ở trên đài, vẫn chưa biết xấu hổ ư?

Nàng nói xong liền chém thẳng vào vai hắn nhanh như gió. Hắc Tử Hoành từ hơn một năm nay đã học thêm nhiều thế kiếm bí hiểm, nên có vẻ khinh thường Lệ Hồng. Hắn không thèm đáp lời chỉ rút kiếm về đỡ mạnh lên.

Hai thanh kiếm chạm nhau vào tóc lửa. Một tiếng "Keng" vang lên, cả hai đều đội ngược trở lại. Hắc Tử Hoành thốn cả cánh tay, riêng Lệ Hồng không hề hấn gì cả nhưng trong thế đỡ vừa rồi của Hắc Tử Hoành, nàng biết hắn khá hơn trước nhiều, nên càng thận trọng hơn.

Trong khi đó bọn tù nhân cũng hăng hái không kém trước, nên đánh giạt bọn lính canh về một phía.

Ngục quan thấy bên mình sắp bị đàn áp, liền hét quân canh nổi trống kêu cứu. Tiếng trống vang dội làm xao động cả đêm sâu.

Ở trong dinh Đô thống Phi Hồng Xà, Lưu Hán rất kinh ngạc về thái độ của công tử Phi Hồng Phong. Chàng đã không tiếp cứu nhà ngục mà lại truyền quân sĩ tăng cường thêm để canh phòng quanh dinh thự cho cẩn mật.

Phi Hồng Phong còn bảo:

- Nếu chỉ có Lệ Hồng và một tên gia tướng nữa thì cần gì đến ta tiếp cứu...

Nhưng khi tiếng trống kêu cứu vang dội trong đêm trường thì Lưu Hán càng khẩn khoản Hồng Phong hơn:

- Công tử cho quân đi ngay cho! Nguy cấp đến nơi rồi...

Đến lúc đó, Hồng Phong mới nói rõ ý mình:

- Ta chưa tiếp cứu nhà ngục vì đang lo sợ bọn chúng đánh úp vào dinh thự của cha ta.

Lưu Hán chợt hiểu sự lo xa của Phi Hồng Phong, nhưng tiếng trống kêu cứu của ngục quan làm cho hắn không yên dạ.

Lưu Hán liền nói với Hồng Phong:

- Công tử! Xin cho một đội quân, tôi đi tiếp viện ngục quan cũng đủ rồi.

Phi Hồng Phong chưa kịp thì bên ngoài cổng dinh bỗng có tiếng vó câu rộn rịp. Hồng Phong cả kinh nhìn xuống thấy đuốc cháy sáng rực, một đoàn kỵ sĩ đang nhắm hướng nhà lao trực chỉ.

Phi Hồng Phong vui mừng reo lên:

- Kia! Đội dọ thám đã tới, ta còn lo gì nữa?

Lưu Hán không đáp, chạy vội xuống lầu rồi nhảy lên mình ngựa, đuổi theo đoàn kỵ sĩ trong lúc Phi Hồng Phong gọi giật lại:

- Lưu Hán! Lưu Hán! Chờ ta đi với...

Giữa lúc đó, trên bậc thành lao ngục, một bóng trắng, nép mình trên một tàng cây, đang chăm chú nhìn trận thế.

Khi thấy Lê Hồng sắp hạ Hắc Tử Hoành, còn bọn tù nhân thì đồn quân canh về một phía, bóng trắng lăm bắm:

- Lê Hồng quả là trang nữ kiệt, lúc nào cũng hùng dũng hiên ngang.

Bỗng nhiên bọn quân canh đều lộ vẻ hân hoan: Chúng vừa giao đấu mà vừa nhìn ra ngoài vòng rào thì thấy đuốc cháy sáng rực một góc trời: đoàn dọ thám đang đến gần tới. Bóng trắng biết ngay là quân cứu viện, liền rút thanh báu kiếm, chuyển mình xuống nóc nhà ngục, để nhìn cho rõ hơn.

Riêng Lê Hồng, đã thấy thế nguy về mình nên càng giao đấu ráo riết. Nàng dùng toàn thể kiếm bí truyền quyết hạ ngay Hắc Tử Hoành. Tên tướng mặt đen, sau mấy mươi hiệp đã biết tài mình chưa qua được Lê Hồng, hấn cẩn thận từng thế kiếm, chớ không dám khinh thường như trước nữa.

Tuy nhiên hấn quyết kèm giữ Lê Hồng không cho hở một đường gươm...

Bỗng Lê Hồng hét to lên một tiếng, chém bặt ngay cổ Hắc Tử Hoành.

Hấn vừa thụp đầu xuống tránh thì thiếu nữ đã rút kiếm về và nhanh như chớp, đâm thẳng vào ngực hấn. Hắc Tử Hoành không ngờ Lê Hồng nhanh nhẹn như vậy nên chỉ kịp lách mình sang bên.. Mũi kiếm đâm sọt vào hông Hắc Tử Hoành, máu trào ra áo...

Hắc Tử Hoành rú lên một tiếng ngã nhào sang bên cạnh. Lê Hồng thừa thế vọt lên trước, vạch đường cho bọn tù nhân tiến lên. Nhưng đã trễ lắm rồi, đoàn người ngựa của bọn dọ thám đã đến sát cổng nhà lao...

Bóng trắng nằm trên nóc nhà bỗng bò dậy lăm bắm:

- Ta phải hành động ngay mới được, không thì Lê Hồng sẽ nguy mất.

Bóng trắng chuyển mình sang tàng cây rậm rạp rồi nhảy xuống hết sức nhẹ nhàng.

Trong khi đó quân canh như thêm phần hăng hái, vây chặt lấy các tù nhân...

Lê Hồng đã thấy rõ sự thất bại về phía mình, nhưng vẫn không nao núng và xông xáo khắp nơi... Lưỡi kiếm trên tay nàng bay đến đâu thì quân canh rạp mình đến đó.

Bọn dọ thám vừa qua cửa nhà lao thấy dạng nàng liền dòn tới, vung kiếm chém bổ xuống đầu nàng.

Lệ Hồng nào phải tầm thường. Nàng đã từng vào sanh ra tử trong các trận thư hùng còn nguy hiểm hơn nhiều, nên vẫn điềm tĩnh giao đấu.

Một tên dọ thám hớ hênh vừa vung kiếm chém vút xuống thì Lệ Hồng vội nhảy vọt lên tránh đòn kiếm, và lôi hấn luôn xuống ngựa. Nàng lại phóng mình cướp lấp ngựa rồi ra roi chạy khỏi vòng vây.

Bọn dọ thám đâu để cho nàng thoát thân dễ dàng như vậy, nên giục ngựa đuổi theo. Quân canh trùng điệp nên Lệ Hồng không chạy xa hơn được.

Tiếng ngục quan lại vang lên:

- Tiện tỳ! Mau hàng phục đừng chống cự nữa vô ích!

Câu nói của hấn lại tắt nghẹn đi vì tự dung bốn bề lao ngục, lửa cháy rực trời.

Bọn dọ thám và quân canh thấy ánh lửa ngờ bề đảng Lệ Hồng tấn công vào đều nhón nháo cả lên...

Ngục quan bỏ ngang cuộc vây bắt Lệ Hồng, chạy đến các chỗ cháy hỏi dồn dập:

- Chuyện gì thế? Chuyện gì thế? Quân nghịch tấn công ư?

Không một tên quân canh nào biết được vì sao lửa phát cháy dữ dội như thế.

Trưởng đội dọ thám trước tình thế ấy, liền phân chia quân dọ thám để tiếp tay với quân canh, chữa lửa và phòng giữ các nơi. Chính trưởng đội cũng nghĩ rằng bề đảng của Lệ Hồng đã khởi cuộc tấn công vào nhà ngục.

Về phần Lệ Hồng và các tù nhân đều hết sức phấn khởi nên phản công mãnh liệt. Chúa trùm bọn tù nhân bỗng cất tiếng bảo Lệ Hồng:

- Tiểu thư đừng bận tâm đến bọn tôi! Hãy thoát mau đi!

Lệ Hồng giục ngựa tới bảo chúa trùm bọn tù nhân:

- Không! Anh em hãy gắng lên! Sống chết có nhau!

Chúa trùm lắc đầu:

- Tiểu thư! Đừng nghĩ thế! Phải thoát thân để lo cho đại cuộc chứ.

Lệ Hồng đành rời bọn tù nhân, tiến thẳng về phía cửa nhà lao.

Bọn dọ thám sợ nàng thoát thân, cố sức đuổi theo. Các tù nhân thừa thế đánh dòn ra phía cửa tiếp sức với Lệ Hồng. Chúng thấy lửa rực trời bốn phía thì định nình có người đánh phá bên ngoài nên càng xông xáo. Chém giết hằng hái gấp bội phần.

Lệ Hồng còn đang phân vân chưa biết thoát đường nào vì cửa nhà ngục đóng chặt thì chợt thấy một người vận toàn đồ trắng, bao mặt vải đen, giục ngựa đi về phía nàng. Lệ Hồng chưa kịp nhận ra ai thì người lạ mặt đã đến sát bên nàng bảo:

- Tiểu thư! Hãy theo tôi!

Lệ Hồng nhận được ngay tiến nói của Phi Hồng Yến, thì reo lên:

- Ô! Cô nương!

Bóng trắng bí mật ấy chính là Phi Hồng Yến. Lúc này nàng đang ở dinh thự, chợt nghe Lưu Hán báo tin Lệ Hồng phá ngục thì hết sức lo sợ, vội đến ngay để tìm cách cứu nàng...

Còn Lệ Hồng, nhận được bạn xong, không dám chậm trễ phút nào, giục ngựa theo ngay.

Bấy giờ hai người, hai tay kiếm vun vút như cuồng phong, như vũ bão khiến quân canh và bọn dò thám hồn phi phách tán, không dám xáp đến gần nữa.

Phi Hồng Yến đưa Lệ Hồng đến sát vòng thành nhà lao rồi bảo bạn:

- Tiểu thư, ráng vượt qua khỏi vòng thành, để mặc tôi cầm giữ chúng lại.

Lệ Hồng tỏ vẻ phản đối vì không muốn thoát thân một mình, nhưng Phi Hồng Yến nói tiếp:

- Tiểu thư an lòng, tôi sẽ rời khỏi nơi đây rất dễ dàng và mong gặp lại tiểu thư sáng mai nơi nào cũng được vì có việc rất cần.

Lệ Hồng vội đáp:

- Nếu thế, phiên tiểu thư hãy đến miếu Long vương!

- Miếu Long vương?

Phi Hồng Yến kinh ngạc kêu lên, nhưng nàng chưa kịp hỏi Lệ Hồng thì quân dò thám đã tràn tới.

Hồng Yến quay lại vùng kiếm báu chén vun vút chặn đứng quân nghịch, Lệ Hồng thừa dịp phóng mình lên cành ba một cây cổ thụ chườn nhanh qua cành lá, đến trên đầu tường bao quanh nhà ngục.

Nàng quay nhìn cuộc hỗn chiến lần cuối cùng rồi nhảy xuống hào sâu, lộn sang bên kia bờ...

Quân dò thám thấy Lệ Hồng thoát khỏi vòng vây thì căm hận kẻ lạ mặt vô cùng. Chúng quyết giết cho được kẻ kia để có cơ khỏi bị khiển trách...

Nhưng kiếm pháp của chúng nào có nghĩa gì trước một Phi Hồng Yến tài lực phi phàm.

Nàng giao đấu cầm chừng một lúc, chờ cho Lệ Hồng thoát khỏi vòng vây rồi mới vận dụng toàn lực đánh giạt chúng sang bên. Nàng thử thể vọt mình thối lui, lẩn nhanh vào bóng tối.

Quân dò thám hùng hổ đuổi theo, nhưng đã mất hút bóng nàng.

Phi Hồng Yến chạy một hồi xa liền nép sát vào vòng thành đợi cho quân dò thám vượt khỏi mới gỡ chiếc khăn bao mặt, giắt kiếm báu vào lưng, choàng phủ bên ngoài một chiếc áo màu hồng...

Nàng nhìn trước, nhìn sau xem động tĩnh rồi lẩn về phía cửa nhà lao, để tìm cách thoát thân.

Bỗng có tiếng kêu la vang dậy, từ bên ngoài vọng vào:

- Mở cửa! Mở cửa! Công tử đến đây!

Bọn quân canh lao nhao một lúc, mở cửa, Phi Hồng Phong kéo bọn gia tướng vào nhà ngục.

Giữa lúc đó, các tù nhân bên trong vẫn chống cự lại một cách quyết liệt nhưng sức yếu dần đi. Hồng Phong nhìn qua trận thế liền truyền gia tướng xông vào tiếp tay với quân dò thám và quân canh để diệt ngay bọn tù nhân khởi loạn và dập tắt ngọn lửa đang cháy xung quanh ngục.

Hồng Yến bắt đầu lo ngại:

- Nếu Hồng Phong bắt gặp ta ở đây trong trường hợp này thì làm sao ta khỏi bị nghi ngờ?

Từ lâu rồi, đối với gia đình, Hồng Yến chỉ là một thiếu nữ yên lặng sống trong khuê phòng chớ có biết đâu nàng đã bí mật học "Cung kiếm" của vị sư mẫu chùa Châu Diên ở ngoại thành Phiên Ngung.

Sư mẫu đã tiên đoán được vận nước, hiểu được lòng cương trực của Phi Hồng Yến dù sinh trong một gia đình bạo ngược, tham lam, vẫn một dạ thương nước, thương nòi, nên chẳng quản khó khăn truyền hết bí thuật của nghề "Cung kiếm" trong những buổi chiều Hồng Yến lên chùa dâng hương.

Đôi khi trong những đêm thanh vắng, chờ lúc mọi người an giấc, Hồng Yến lại lên chùa để nghe lấy lời khuyên nhủ vàng ngọc hay luyện thêm những thế kiếm phi phàm.

Hồng Yến vẫn giữ bí mật với cha, anh, những người cùng chí hướng với nàng. Bỗng dưng hôm nay nàng đến nhà ngục giữa cơn hỗn loạn, không một duyên cớ, chắc chắn anh nàng sẽ nghi ngờ.

Đối với ngục quan hay bọn dò thám, nàng có thể dùng lý lẽ này khác để qua mắt chúng, chớ đối với Hồng Phong anh nàng sẽ hiểu rõ sự gian dối ngay...

Hồng Yến chợt thấy Hắc Tử hoành đang nằm quằn quại bên cửa nhà lao thì nảy ra một ý định! Nàng giả bộ vừa hay tin Hắc Tử Hoành bị thương nên liền

mình đến đây. Anh nàng và bọn dò thám sẽ không nghi ngờ mà còn hài lòng là khác.

Phi Hồng Yến liền thực hành ngay ý định đó. Nàng tiến ra phía cửa và thừa lúc quân canh lộn xộn, bước đến bên Hắc Tử Hoành tỏ vẻ hoảng hốt:

- Kia! Hắc tráng sĩ! Trời ơi! Làm sao người ra đến nổi này?

Bọn lính canh quay lại thấy Phi Hồng Yến thì sững sốt nhìn nhau, rồi không ai bảo ai, chúng tản ra nhường chỗ cho Hồng Yến.

Hắc Tử Hoành đầu đốn vô cùng, nhưng nhìn thấy Phi Hồng Yến, hắn không giấu được vẻ sung sướng gọi nhỏ:

- Tiểu thư!

Hồng Yến ngồi xuống nói ngay:

- Tráng sĩ hãy nằm yên đừng động đậy. Tôi vừa hay tin chẳng lành nên vội đến đây.

Rồi nàng quay sang thét quân canh:

- Bây đầu! Hãy đưa tráng sĩ về dinh cho ta buộc thuốc.

Hắc Tử Hoành sung sướng vô cùng và không cần đoán xét xem vì sao Phi Hồng Yến đến đây.

Hắn nhất định là Hồng Yến mới tìm đến nơi nguy hiểm này.

Khi bọn quân canh dùng võng để khiêng hắn về dinh quan Đô thống thì Hắc Tử Hoành nhìn Hồng Yến với đôi mắt triu mến lạ thường. Hắn lẩm bẩm:

- Đa tạ ơn tiểu thư!

Hồng Yến mỉm cười không đáp, đi sát bên hắn, ngang nhiên rời khỏi nhà ngục nơi mà nàng vừa làm thay đổi cả tình thế!

Giữa khi đó, bọn tù nhân đã hoàn toàn bị đàn áp, người chúa trùm bị giết chết trong khi hỗn loạn, nên họ như rắn không đầu! Lửa cháy quanh nhà ngục cũng hạ ngọn!

Phi Hồng Phong, ngục quan và đội trưởng ban dò thám cũng khiếp đảm vô cùng! Biết làm thế nào trả lời với Cù Thái Hậu đây?

Cả ba toán quân mà không hạ được Lệ Hồng để Đề đốc trốn thoát thì khó tránh được, phen này Cù Thái Hậu xử tội cả ba.

Phi Hồng Phong bỗng nói:

- Cửa ngục khóa chặt mà Lệ Hồng không đem Hoàng Quốc Kính đi theo, thì chắc lão già ấy còn lẫn trốn đâu đây, Ngục quan còn chờ gì nữa mà không truyền cho quân sĩ lục soát cẩn thận từng góc tường, từng bụi rậm ngay đi!

Ngục quan hồn phi phách tán, chưa biết định liệu lẽ nào nên đành vâng theo lời Phi Hồng Phong.

Lệnh ngục quan vừa truyền ra, quân canh liền đốt thêm đuốc và lục soát khắp nhà lao.

Đội trưởng dò thám cũng hạ lệnh cho quân mình tiếp tay với quân canh đi lùng kiếm ráo riết.

Phi Hồng Phong rời khỏi nơi giam giữ tội nhân thì gặp ngay Lưu Hán.

Hồng Phong toan hỏi về Hắc Tử Hoành thì Lưu Hán đã thì thầm bên tai chàng:

- Công tử! Tiểu thư mới vừa đến đây!

Hồng Phong kinh ngạc kêu lên:

- Phi Hồng Yến đến đây? Vô lý! Em ta vốn sợ những cuộc chém giết kia mà!

Lưu Hán đáp:

- Tôi cũng ngạc nhiên như công tử nhưng quân canh bảo rằng tiểu thư theo chân công tử vào nhà ngục vì hay tin Hắc đại huynh bị thương! Người đã cho quân võng Hắc Tử Hoành về dinh để buộc thuốc.

Phi Hồng Phong lặng yên có vẻ suy nghĩ lung lăm. Hành động của Phi Hồng Yến thật lạ lùng. Nàng có bao giờ rời khỏi dinh thự lúc ban đêm. Hơn nữa lại vào nhà ngục để săn sóc cho Hắc Tử Hoành, một người mà nàng không thích.

Hồng Phong lại càng nghi ngờ hành động của em. Có thể nàng mến Hắc Tử Hoành chăng? Thật lòng dạ người thiếu nữ rất khó hiểu.

Ngục quan chợt đến, nét mặt lo âu:

- Công tử! Đề đốc Hoàng Quốc Kính đã thoát thân rồi...

Đội trưởng dò thám cũng bảo chàng:

- Nguy lắm rồi! Quốc Kính thoát được thì loạn đến nơi thôi. Bè đảng của hần từ Hạnh Hoa thôn đã về đây từ mấy hôm nay! Không những một mình Lệ Hồng mà còn nhiều tay kiếm khách đại tài.

Hồng Phong có vẻ lo ngại:

- Trước tình thế này, cha tôi lại đi vắng! Thật tôi không biết hành động ra sao bây giờ?

Đội trưởng bỗng nói:

- Tôi nghĩ là chúng ta nên hợp quân lại lục soát ngày đêm khắp hoàng thành, xem chúng thoát đi đường nào...

Hồng Phong không biết liệu sao, vội nghe theo:

- Được rồi! Tôi xin hợp quân canh vệ và các gia tướng cho theo đội trưởng ngay.

Cả bọn giục ngựa ra khỏi nhà lao, trong khi ở chân trời, ánh hồng vừa ló dạng.

Miếu Long vương im lìm ghê rợn. Dưới hầm sâu như bao phủ màu tang chế thê lương.

Trương Bá đã liều chết vượt vòng thành mang xác Hoàng đề đốc về đến nơi vào lúc rạng đông. Mọi người thấy chủ nhân đã chết đều uất hận như điên cuồng, toan ủa đi phá ngục.

Huyền Châu đạo sĩ ôm Hoàng Đề đốc vào lòng, nét mặt lạnh lùng càng lạnh lùng hơn. Thấy mọi người quá uất hận có thể đi đến những hành động ngông cuồng, nên Huyền Châu từ từ nói:

- Các con hãy bình tĩnh đừng vì một phút nóng lòng mà hư cả việc lớn!... Dù sao Hoàng Đề đốc cũng hy sinh cho đại cuộc rồi... Bây giờ chỉ ngại cho Lệ Hồng...

Các gia tướng lao nhao lên:

- Lệ Hồng tiểu thư! Lệ Hồng tiểu thư! Chúng ta phải cứu người ngay đi...

Huyền Châu đạo sĩ quay sang Trương Bá. Gã nhìn xuống đất, đôi dòng lệ lăn tròn xuống má:

- Nếu anh em nghĩ rằng ta phải hy sinh cho chủ thì nên đến nhà ngục ngay bây giờ vì không còn cách nào giải cứu tiểu thư được nữa!

Bên trong quân canh vây chặt, còn bên ngoài bọn dò thám cũng vừa đến nơi! Tiểu thư quyết lòng ở lại, cho tôi đem xác Hoàng Đề đốc về đây cho được an toàn... Còn nếu ta nghĩ đến đại cuộc thì thù này ắt có ngày trả đặng.

Song các gia tướng đều tuốt gươm ra rồi bầm Huyền Châu đạo sĩ:

- Trước tình cảnh này, chúng con không thể yên lòng được, khi mà tiểu thư đang chiến đấu một cách tuyệt vọng với quân thù.

Cả bọn ùn ùn kéo ra cửa hầm. Họ chưa kịp bước lên thì đã có tiếng động phía trên, rồi cửa hầm sập mở. Cả bọn kinh hoàng lùi bước trở lại, thủ thế...

Một bóng người tuột xuống thang.

Các gia tướng chột reo lên:

- Kia! Tiểu thư!

Lệ Hồng bơ phờ, hốc hác, nhìn mọi người với đôi mắt buồn khổ vô cùng...

Trương Bá chạy đến bên nàng:

- Tiểu thư làm sao thoát được về đây? ...

Huyền Châu đạo sĩ cũng lộ vẻ vui mừng.

Nhưng Lệ Hồng không kịp đáp, nhìn thấy xác cha, liền chạy đến ôm chầm lấy, khóc nức nở. Các gia tướng đều quỳ xuống, gục đầu ủ rũ. Sự căm hờn như lắng xuống tận đáy lòng... Có tiếng khóc nghẹn ngào, có những giọt nước mắt hờn căm lăn dài trên khuôn mặt khắc khổ, từng chịu đựng nhiều khổ đau trong cuộc đời...

Huyền Châu đạo sĩ bước đến nắm lấy vai Lệ Hồng, bảo:

- Lệ Hồng con! Con đừng quá bi lụy không nên! Hãy để ta tận liệm cho người.

Lệ Hồng nước mắt ràn rụa quay nhìn mọi người rồi nhìn đạo sĩ nói:

- Bá phụ! Cha con đã chết trên tay con! Làm sao con quên được hình ảnh đau thương lúc người run rẩy sờ soạng lên các chân song tù...

Nàng lại khóc ngất, ôm chầm lấy cha:

- Cha ơi!

Huyền Châu đỡ Lệ Hồng đưa sang gian phòng bên cạnh rồi bảo:

- Lệ Hồng! Bá phụ rất thấu hiểu nỗi đau khổ của con nhưng số kiếp đã định vậy, con đừng quá ưu phiền mà hãy nghĩ đến việc lớn. Rồi đây cũng có ngày bẽ đảng của ác phụ sẽ đền tội của chúng...

Lệ Hồng ngồi thẫn thờ như lúc mẹ nàng từ giã cõi đời.

Huyền Châu nói tiếp:

- Con hãy nằm nghỉ, để ta lo việc tận liệm cho Đề đốc.

Lệ Hồng nằm xuống giường chân tay rã rời, vì sau một đêm chiến đấu không ngừng... Nàng thiếp lần đi lúc nào không biết.

Khi Lệ Hồng bừng tỉnh dậy thì nghe bên ngoài có tiếng lao xao rồi im bặt. Ngỡ rằng có chuyện chẳng lành, nàng chạy vội ra thì thấy Phi Hồng Yến đang quỳ trước quan tài cha nàng. Mọi người cùng đứng im lìm nhìn hai hàng bạch lập cháy leo lét dài theo nắp áo quan.

Lệ Hồng cảm động nhìn bạn, rồi không tự chủ được, nàng chạy đến ôm chầm lấy Hồng Yến nghẹn ngào:

- Tiểu thư!

Hai người ôm lấy nhau không nói được nữa, giữa lúc mọi người đều rơm rớm nước mắt.

Phi Hồng Yến thoát khỏi được nhà lao thì trời đã sáng. Nhớ lời giao hẹn với Lệ Hồng nàng vội vã đến ngay miếu Long vương. Nàng lảng vảng bên ngoài rất lâu, nhưng càng trông càng vắng. Nàng vừa định bỏ đi thì Huyền Châu đạo sĩ đã cho người dẫn đường đưa nàng xuống hầm sâu.

Hồng Yến kinh ngạc vô cùng, không ngờ trong miếu hoang này lại có con đường hầm bí mật... Nếu sào huyệt ở đây không hề bị bọn dò thám của Cù Thái

Hậu khám phá được thì suy đoán của nàng về việc quân Hán bao vây dinh Lữ Quốc Công là không đúng ư?

Phi hồng Yến vừa toan hỏi Huyền Châu đạo sĩ để rõ việc, chợt một chiếc quan tài leo lét ánh đèn, bên trên bài vị ghi rõ danh tánh Hoàng Đề đốc. Nàng kinh hãi kêu lên một tiếng rồi quỵ xuống. Đến lúc Lệ Hồng ôm chầm lấy nàng thì Phi Hồng Yến không cầm được nước mắt. Nàng thương bạn và oán giận cha, anh đã theo Cù Thái Hậu làm tan nát gia đình Đề đốc. Lâu lắm nàng mới hỏi được một câu:

- Tiểu thư, làm sao bá phụ đến nỗi này?

Lệ Hồng ghen ngào thuật lại giờ phút hấp hối của cha già dưới hầm sâu sau những ngày bị giam cầm khổ cực. Hồng Yến chưa xót quá, gục đầu bên quan tài kẻ bạc số kêu khóc thảm thiết:

- Trời ơi! Sao cha tôi lại nhẫn tâm đến thế!

Mọi người đều cúi người xúc động. Lệ Hồng càng thấy thương bạn nhiều hơn. Hồi lâu, như dần bớt cơn xúc động, Phi Hồng Yến hỏi:

- Bọn họ thám có đến nhưng không tìm được cửa hầm! Liêu Cốc bá phụ, Anh Kiệt... đều ra bờ Nam Hải giải cứu Thái Tử...

Phi Hồng Yến vội hỏi:

- Thế tại sao dinh thự Quốc Công bị quân Hán bao vây?

Mọi người đều sửng sốt trước hung tin đó. Huyền Châu đạo sĩ vội hỏi:

- Con nói sao? Có bao giờ chúng dám hành động như vậy?

Phi Hồng Yến quả quyết:

- Thừa bá phụ, chính mắt con đã thấy quân Hán đứng chặn trước cổng dinh Quốc Công từ chiều hôm qua. Con đã ngỡ là các bạn ở Hạnh Hoa thôn vừa về đến đây đã bại lộ.

Huyền Châu đạo sĩ lo sợ lắm nhưng vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, quay sang bảo Trương Bá:

- Con hãy đến ngay dinh thự của Lữ Quốc Công xem hư thực thế nào?

Trương Bá vâng lời theo đường hầm đi ngay.

Lệ Hồng bỗng hỏi Phi Hồng Yến:

- Tiểu thư đến gặp tôi có việc gì khác nữa không?

Phi Hồng Yến vội nói:

- Nguy cấp lắm tiểu thư ơi! Tôi vô tình đã đưa các bạn vào cạm bẫy của Cù Thái Hậu nơi bờ Nam Hải rồi.

Huyền Châu đạo sĩ hỏi ngay:

- Thế là nghĩa làm sao?

- Con được tin Cù thị cho người bí mật hạ sát Thái Tử Kiến Đức nên vội báo tin cho Tiểu Lý Bá đại huynh. Không ngờ Thái Hậu lại mật truyền cho cha con kéo đại quân đến bờ Nam Hải bủa lưới rập để bắt những người đến giải cứu Thái Tử...

Huyền Châu hiểu rõ tự sự vội nói:

- Nghĩa là Cù thị ngờ bọn ta biết tin đó nên tương kế tựu kế tìm bắt những kẻ âm mưu trong việc "Phù Kiến Đức, phế Ai vương" chứ gì?

Phi Hồng Yên không đáp chỉ nhìn đạo sĩ và Lệ Hồng khẽ gật đầu. Huyền Châu ngồi xuống chiếc cấm đôn yên lặng. Mọi người trong gian hăm đều quay nhìn đạo sĩ như chờ đợi sự quyết định của người. Lệ Hồng nóng lòng hơn ai hết, vội hỏi:

- Bá phụ, chúng ta phải hành động thế nào để Liêu Cốc bá phụ, Anh Kiệt, Hoa Mai khỏi rơi vào tay quân bạo ngược?

Đạo sĩ từ từ ngẩng đầu lên:

- Thế nào ta cũng phải đợi Trương Bá trở về xem Lữ Quốc Công và Tiểu Lý Bá có mệnh hệ gì chăng? Ở Nam hải đã có Liêu Cốc hiền hữu thì không đến nỗi nào.

Lệ Hồng và Phi Hồng Yên nhìn nhau và cảm thấy lời nói của đạo sĩ rất hữu lý.

3

Thái Tử Kiến Đức Mất Tích

Liêu Cốc đạo nhon, Hoa Mai và Anh Kiệt đi suốt buổi chiều đến nửa đêm thì tới địa phận Nam Hải. Các gia tướng của Hoàng đế đốc rất quen thuộc đường lối vùng mò châu đáy biển này nên đưa Liêu Cốc và các cháu len lỏi vào một khu rừng rậm rạp cách nơi mò châu độ ba bốn trăm dặm đường. Cả bọn dừng ngựa lại đưa Liêu Cốc, Anh Kiệt, Hoa Mai vào một túp lều hoang giữa rừng, rồi thưa chuyện:

- Bẩm đạo nhon! Chính nơi đây Cù thị đã đầy thái tử, bắt người giữ việc mò châu. Nhưng thật ra thì người còn lệ thuộc tên lãnh binh Kỳ Vệ. Ban ngày Thái Tử trông nom thợ lặn mò châu, ban đêm về phòng riêng bị quân lính canh giữ như một kẻ tội đồ...

Hoa Mai buột miệng kêu lên:

- Trời, tội nghiệp cho Thái Tử biết chừng nào!

Nàng lại nhìn Liêu Cốc nói:

- Bá phụ định lẽ nào? Chúng ta nên giải cứu Thái Tử ngay đêm nay?

Đạo nhon từ lúc ra đi đến giờ vẫn còn băn khoăn về câu chuyện: Phi Hồng Yên! Ông chưa hiểu rõ con gái của Đô thống Phi Hồng Xà là người thế nào, nhưng xuyên qua những lời của Tiểu Lý Bá. Đạo nhon thoáng nghi ngờ có điều gì bí ẩn đây. Tuy không nói ra, nhưng ông vẫn lo ngại trong lòng.

Đạo nhon khẽ bảo Hoa Mai:

- Con chuẩn bị sẵn sàng để theo ta thăm dò tình hình trước đã...

Ông lại bảo Anh Kiệt:

- Con và các gia tướng hãy nghỉ ở đây chờ ta trở về. Nếu đến sáng mà ta và Hoa Mai mất dạng thì chắc chắn chúng ta đã gặp nạn rồi. Các con hãy trở về Phiên Ngung, đừng lãng vãng nơi đây sẽ rơi vào lưới rập của chúng vô ích.

Anh Kiệt toan xin theo, nhưng Liêu Cốc đã đoán được ý chàng, vội nói:

- Con nên nghe lời bá phụ, đừng cãi lại nữa! Bá phụ nghi ngờ quân triều đang bủa lưới rập để bắt bọn ta. Phải thận trọng và dè dặt từng chút.

Liêu Cốc đạo nhon và Hoa Mai giắt bấu kiếm vào mình rồi lên đường nhắm vùng mò châu đi tới. Cả hai bỏ ngựa lại chòi hoang vì sợ tiếng vó câu sẽ làm tỉnh giấc quân canh.

Hoa Mai đi âm thầm bên cạnh Liêu Cốc không dám nói một lời vì thấy đạo nhon có vẻ trang nghiêm lạ thường.

Tiếng sóng biển rì rào vỗ vào ghềnh đá trơ vơ, tạo nên những âm thanh ghê rợn, hãi hùng.

Bỗng phía trước có ánh đèn le lói trong đêm sương.

Liêu Cốc đạo nhon liền dừng lại chăm chú nhìn một lúc kéo Hoa Mai ngồi thụp xuống thì thầm:

- Đây chắc là nơi "Mò châu" của quân triều, con cần thận trọng hơn vì chắc chắn chúng canh phòng nghiêm ngặt lắm!

Hoa Mai xem địa thế rồi bảo:

- Bá phụ hãy nghỉ tạm nơi đây để con xông vào dinh trại của chúng tìm Thái Tử! Bao giờ gặp người, con sẽ trở ra tìm bá phụ.

Liêu Cốc lắc đầu nói:

- Không được đâu! Tài nghệ con thừa sức tiêu diệt chúng, nhưng không nên liều vào đất giặc. Vì con hớ hênh một chút là nguy cho tính mạng của Thái Tử ngay. Ta muốn dò xét âm thầm và dùng hành động gì cả.

Hoa Mai khẽ hỏi:

- Bá phụ định hành động ra sao?

Như đã sẵn ý định, Liêu Cốc đạo nhon đáp:

- Phải tìm y phục quân canh, chúng ta mới len lỏi vào trong được dễ dàng...

- Bá phụ an lòng! Hãy để mặc con.

Hoa Mai nói xong phóng mình chạy vụt đi, khiến Liêu Cốc đạo nhon kinh hãi gọi theo:

- Hoa Mai! Hoa Mai!

Nhưng thiếu nữ đã mất dạng trong sương mờ.

Liêu Cốc lẩm bẩm một mình:

- Hoa Mai tính khí chưa được thuần thực, khó làm được việc lớn.

Giữa lúc đó, Hoa Mai băng mình vùn vụt trong đêm khuya, nhằm hướng có ánh đèn chạy tới.

Khi nàng thấy rõ những dãy nhà cất nối liền nhau, thành khu tứ giác trong vòng hào sâu thì đứng lại, nằm sát xuống mặt cát để quan sát kỹ càng hơn.

Sự đột nhập vào đây có vẻ khó khăn hơn vào dinh thự ở Phiên Ngung. Các dinh thự kia dù có tường cao, hào rộng cắm đầy chồng, nhưng gần đó có vườn cây rậm rạp, lùm bụi rất nhiều, nàng có thể len vào đó dễ dàng, chứ ở đây là bãi cát trắng xóa, muốn vượt qua hào sâu thật khó, qua mắt được quân canh.

Tuy nhiên, Hoa Mai hy vọng màu trắng y phục của nàng rất hấp với màu cát sẽ làm cho chúng không dễ ý đến.

Nàng rút thanh báu kiếm rồi bỏ lần tới. Thỉnh thoảng nàng lại nằm sát xuống xem động tĩnh.

Hoa Mai thấy rõ hai tên quân canh gác gác giáo qua lại trên chiếc cầu độc nhất về hướng đông doanh trại. Lúc nào bọn chúng cũng như sẵn sàng để báo động, nếu có biến ở bên ngoài.

Hoa Mai càng thấy công việc của mình khó khăn khi nhớ đến lời dặn dò của Liêu Cốc đạo nhơn:

- Con hớ hênh một chút có thể nguy hại đến tánh mạng của Thái Tử.

Nàng biết rằng khó giết hai tên quân canh này để lấy y phục vì như bọn chúng sẽ biết ngay là có người toan đột nhập vào dinh trại.

Nàng quyết định vượt qua hào sâu để vào bên trong.

Hoa Mai bò lần tới, thận trọng từng chút.

Nàng cũng biết hiện tại Liêu Cốc đạo nhơn rất nóng lòng chờ đợi, nên nàng gấp rút hành động ngay...

Hoa Mai bò đến sát bờ hào mà hai tên quân canh vẫn không hay biết. Chúng vẫn lạnh lùng qua lại trên cầu, như nghe ngóng khắp nơi... Đêm trường vắng lạnh quá. Một tiếng động nhỏ cũng đủ làm vang động ra xa.

Hoa Mai tuột xuống nước, lần xem có chông gai phía dưới chăng, rồi nhẹ nhàng bơi qua hào. Nàng đến bên kia bờ: Nước còn gợn lên đôi chút rồi mất hẳn.

Gió đêm lồng thổi làm cho Hoa Mai thấy lạnh lắm. Nước thấm vào y phục, gặp gió lạnh bên ngoài nàng tưởng chừng như da thịt mình tím bầm hết cả...

Hoa Mai nhìn trước, nhìn sau rồi bò tới dãy nhà phía trước, cố tránh quân canh.

Bỗng có tiếng chân thình thịch của một đoàn người đi tới làm cho Hoa Mai cả kinh, chạy vụt vào dãy nhà. May mắn là hai tên quân canh đều nhìn sang hướng khác nên chúng không thấy được bóng nàng.

Đây là bọn lính đến đổi phiên canh cho hai tên giữ cầu, Hoa Mai thừa dịp đó tiến sâu vào vùng cấm địa của chúng.

Doanh trại này có lẽ đã dựng lên nhiều năm, nên cách xây cất không có vẻ tạm bợ chút nào. Những dãy nhà kia dựng lên theo khu tứ giác, dọc ngang, dọc chính giữa là một kỳ đài đồ sộ hơn cả.

Cờ hiệu của lãnh binh bay phất phới trên nóc đài cao.

Hoa Mai thầm đoán đó là nơi trú ngụ của quan lãnh binh Kỳ Vệ và không chừng chúng giam giữ Thái Tử ở đây cũng nên. Những dãy nhà bao quanh có lẽ dành cho quân canh và bọn dân phu mò châu.

Quanh khu còn có những con đường cát trắng để cho những đoàn người ngựa qua lại dễ dàng.

Hoa Mai chột giạt mình, nép sát vào vách, không dám bước tới nữa.

Hai tên lính canh vừa đổi phiên gác đang đi về phía nàng. Chúng vô tình không biết có người rình nên vẫn bước đều đều và thì thầm với nhau.

Tên cao lớn khề bảo bạn:

- Công cuộc mò châu không biết đến bao giờ mới xong! Sống mãi ở miền cô quạnh này tao không chịu nổi nữa. Chắc tao phải trốn đi mà thôi.

Tên thấp nhỏ người hơn, vội suýt lên một tiếng rồi cầu nhau:

- Im đi! Bộ anh muốn mất đầu hả?

Cả hai lại lầm lũi đi, Hoa Mai bước vội theo sau.

Tên cao lớn vẫn còn âm ức nói:

- Tao xin trở về Phiên Ngung bao nhiêu lần mà không được phép, thật chán quá!

Tên nhỏ đáp:

- Anh cứ than phiền mãi! Đến như Thái Tử mà còn không rời được nơi đây nữa là anh!

Cả hai lại im lặng. Một lúc Hoa Mai lại nghe tên nhỏ nói:

- Thái Tử kể ra rất chăm học phải không anh. Đêm nào đến phiên gác phòng Thái Tử tôi cũng thấy người đọc sách rất khuya.

Tên cao lớn có vẻ kinh ngạc nói:

- Ban ngày, người làm việc cực khổ như vậy mà ban đêm vẫn đọc sách à?

Tên nhỏ người liền dừng lại, chỉ tay về phía kỳ đài nói:

- Anh không tin à? Kìa, giờ này mà Thái Tử vẫn còn ngồi đọc sách, anh có thấy ánh đèn không?

Hoa Mai nhìn về phía tay hắt chỉ hết sức vui mừng. Bất thành linh mà nàng tìm thấy nơi giam giữ Thái Tử.

Nàng vội rời bỏ hai tên lính canh, lẩn qua phía kỳ đài. Biết được nơi giam giữ thái tử, Hoa Mai quên mất lời dặn dò của Liêu cốc đạo nhơn.

Nàng muốn tự tay mình cứu Kiến Đức ra khỏi chốn này sớm lúc nào hay lúc nấy.

Hoa Mai tiến lần đến kỳ đài, chú ý nhìn quanh xem mấy tên quân canh đứng nơi đâu. Nhưng bốn bề vắng lặng không một bóng người. Không lý đêm nay chúng lại tha lỏng cho Thái Tử ra ư?

Hoa Mai không khỏi lấy làm lạ và nàng thận trọng hơn.

Nàng lần vào bóng tối, khuất xa ánh đèn của gian phòng Thái Tử rồi tiến vào kỳ đài.

Hoa Mai bỗng rợn người. Trước mặt nàng, hai thân người sống soài dưới đất. Nàng hoảng kinh nép sát vào vách kỳ đài cố nhìn cả hai kẻ bạc số. Cả hai đều mặc quân phục triều đình.

Nàng rất lo sợ trong lòng. Thế nghĩa là làm sao? Ai đã giết quân canh trước phòng Thái Tử? Không biết người có mệnh hệ nào chăng?

Hoa Mai nhìn trước nhìn sau rồi bước đến phòng Thái Tử ghé mắt nhìn vào: Trên án thư, ngọn bạch lạp vẫn còn cháy dở, quyển sách chưa xếp lại, mà trong phòng vắng vẻ không một bóng người!

Hoa mai hồi hộp vô cùng. Thái Tử đã bị hại chăng? Nàng ngờ quân dò thám Cù thị đã thi hành xong mật lệnh. Chúng giết quân canh để phi tang cùng dân chúng trong nước.

Nàng lẩm bẩm một mình:

- Nguy lắm rồi! Phải báo tin cho Liêu bá phụ ngay mới được.

Hoa Mai nào ngờ lúc đó, toàn quân canh đi đổi phiên gác các nơi cũng vừa qua đến đó. Tiếng chân thình thịch mỗi lúc một gần làm cho Hoa Mai hốt hoảng không biết lẩn tránh nơi đâu? Nàng loay quanh một lúc rồi liền xô cửa phòng Thái Tử vào ẩn bên trong.

Nàng vừa khuất mình thì bên ngoài quân canh đã la vang dậy.

Chúng thấy đồng bạn bị giết một cách thê thảm như thế thì báo động ầm lên, tiếng trống vang rền doanh trại.

Lãnh binh Kỳ Vệ cấp tốc ra khỏi phòng, cầm chặt thanh đao hỏi dồn dập:

- Chuyện gì thế? Chuyện gì thế?

Quân canh vội thưa:

- Bẩm thượng quan! Quân gian đã giết chết hai người lính canh trước phòng Thái Tử.

Nghe nói đến Thái Tử, Kỳ Vệ biết có đại biến, liền hỏi:

- Thái Tử còn đó không?

Quân canh sợ nhỡ nên chỉ "Ừ ờ" không trả lời. Lãnh binh vừa chạy đến phòng Thái Tử vừa thét:

- Quân khốn kiếp! Thái Tử thoát khỏi nơi đây thì bây rúng đầu.

Trong phòng lúc bấy giờ, Hoa Mai mới thấy cơ nguy đến với mình. Thế nào chúng cũng vào phòng lục soát:

Nàng nhìn quanh quẩn, cố tìm một cửa ngách để thoát thân nhưng gian phòng kín mít, trống trơn...

Nếu không lẩn trốn được thì nhất định phải chiến đấu đến cùng, dù có phải ngã gục ở đây cũng phải bảo toàn danh nghĩa của phái võ Hạnh Hoa thôn.

Hoa Mai không khỏi tức giận là đến đây quá trễ, không chặn đứng được bọn dò thám của Cù thị, để Thái Tử bị hại mà còn bị quân binh của Kỳ Vệ bao vây.

Nàng đoán là bọn dò thám đã bắt mất Thái Tử Kiến Đức, chính Kỳ Vệ cũng không hay biết. Quan Lãnh binh thấy nàng lẩn quẩn trong phòng lại ngờ rằng nàng là kẻ gian đã âm mưu bắt Thái Tử.

Quân canh và lãnh binh Kỳ Vệ đã đến cửa phòng. Chúng cất tiếng gọi Thái Tử một lúc và không thấy động tĩnh gì mới động cửa ầm ầm.

Hoa Mai lo sợ lắm! Nàng không thoát được nơi đây nơi đây làm sao Liêu Cốc đạo nhơn biết được, việc Thái Tử mất tích mà tìm kiếm người?

Bên ngoài quân canh đã bắt đầu phá cửa. Tiếng thét của Lãnh binh Kỳ Vệ vang rền:

- Phá cửa vào ngay đi! Đừng để chúng chạy thoát!

Bọn lính canh thấy phá cửa không được, liền đem một khúc cây to, rồi hơn mười tên khiêng khúc cây chạy từ xa lại động vào cửa.

Cánh cửa bật mạnh, quân canh tràn vào phòng. Đứng trong chỗ chật hẹp Hoa Mai thấy mình khó bề chống cự lại chúng nên đợi chúng tràn vào, thiếu nữ liền nhảy vọt qua đầu chúng, thoát ra ngoài...

Vừa thấy dạng nàng, Kỳ Vệ la hét ầm ĩ lên:

- Bậy đầu! Vây chặt nó cho ta!

Hoa Mai cầm lăm lăm thanh báu kiếm trong tay, liếc nhìn quanh thấy quân binh trùng điệp, từ bốn phía ùn ùn kéo đến. Nàng thấy mình khó thể thoát thân...

Tuy nhiên nàng cũng hăng hái vùng kiếm lên, tiến thẳng về phía lãnh binh. Nàng nghĩ rằng nếu hạ được hắn thì quân canh tức khắc sẽ quy hàng...

Lưỡi kiếm trên tay nàng bay vun vút lấp lánh dưới ánh đuốc bập bùng, quân canh có vẻ hãi hùng lùi cả lại!

Kỳ Vệ thét lên:

- Hãy hạ con tiện tỳ đó mau lên! Sao đứng im lìm cả vậy?

Bọn quân canh nghe chủ tướng thúc giục liền lao mình vào ảnh kiếm của Hoa Mai. Thiếu nữ không chút hãi hùng, thẳng tay chém giết. Kiếm pháp của nàng kỳ diệu lạ thường khiến quân canh khiếp sợ lần lần dang ra. Và Hoa Mai vẫn tiến đều đều về phía lãnh binh Kỳ Vệ.

Kỳ Vệ là một hổ tướng, sức mạnh vô địch, từng xông pha trăm trận, tánh nóng như lửa, nên thấy Hoa Mai ngang nhiên xông xáo giữa muôn binh như chỗ không người thì không cầm được tức giận, vội rút thanh đao nhảy vọt đến bên Hoa Mai, thét lớn:

- Tiện tỳ! Không được hành hung! Mi dám vào đây để giải cứu Thái Tử thì đừng hòng sống sót.

Trước sự tấn công ồ ạt của quân triều, Hoa Mai vẫn bình tĩnh đáp:

- Phải! Ta vào đây là cốt để cứu Thái Tử, nhưng bọn bây lại hãm hại Thái Tử rồi còn đầu? Thôi đừng giả vờ nữa, quân khát máu. Có phải bây giờ lòng dân xáo động mà phi tang tội ác. Hãy liệu hồn, rồi có ngày chúng bây sẽ đền tội.

Lãnh binh Kỳ Vệ không phải là tay sai của Cù thị nhưng người là kẻ tận trung mù quáng, cứ cúi đầu vâng lệnh Ai vương cho phải đạo thần tử.

Trước những lời của Hoa Mai, Kỳ Vệ cười lên sảng sặc:

- Tiện tỳ! Mi nói gì lạ vậy? Đã có gan giải cứu Thái Tử mà không dám nhận tội ư?

Hoa Mai đã chắc chắn lãnh binh Kỳ Vệ là người ngay thật, không hiểu một chút gì về âm mưu của Cù Thái Hậu và bè lũ dọ thám.

Trong lúc đó, Kỳ Vệ không để chậm trễ một phút, vội phóng mình tới chém bổ vào đầu Hoa Mai. Thiếu nữ kinh hoảng sức nhớ mình ở giữa vòng vây, nên nhảy tránh sang bên rồi vung bấu kiếm lên nghênh địch.

Kỳ Vệ chém hụt đao tức giận vô cùng. Viên hổ tướng từng thắng trăm trận nên sá gì một đứa tiện tỳ mà phải nhọc sức như vậy!

Lãnh binh gầm gừ như con hổ đói vừa rút đoản đao về lại chém vút vào hông Hoa Mai.

Nhìn dáng điệu của Kỳ Vệ, Hoa Mai biết mình gặp phải tay đối thủ không vừa. Nàng không dám đỡ thanh đao của hắn mà nhảy vọt lên không, rồi tiện tay chém thẳng vào óc Kỳ Vệ.

Viên võ tướng ngạc nhiên, không ngờ Hoa Mai nhanh nhẹ đến thế, vội hét lên một tiếng, hụp đầu xuống, hạ thanh đao vào đôi chân của thiếu nữ.

Hoa Mai khiếp phục tài nghệ Kỳ Vệ, bắt đắc dĩ nàng phải vung bấu kiếm bọc lấy đôi chân.

Một tiếng "Roảng" phát ra, hai vũ khí chạm vào nhau tóe lửa... Hoa Mai mất thăng bằng, lộn nhào ra phía sau, loạng choạng suýt té. Nàng kinh khiếp đứng lên

nhìn địch thủ. Lãnh binh Kỳ Vệ không chút hề hấn, chống thanh đao xuống đất, cười khanh khách:

- Hà! Hà! Tiện tỳ hãy buông kiếm đi mà chịu trói! Đừng chần chờ nữa mà bỏ xác, uống mạng.

Hoa Mai tức giận vô cùng. Trong đời nàng mới bị Anh Kiệt đánh bại một lần ở trên đài, chứ chưa phải hàng phục ai!

Nghe giọng nói xác xược của Kỳ Vệ, Hoa Mai gầm lên, xóc tới... Nàng tin tưởng là đường kiếm Hoa Linh của nàng có thể áp đảo được kẻ địch dễ dàng.

Nàng quát to lên:

- Khốn kiếp! Hãy xem đây...

Nàng phóng mình tới, múa tít thanh báu kiếm mỗi lúc một nhanh: Muôn ngàn đóa đoá như đang rơi lá tả bao bọc toàn thân Hoa Mai... Thiếu nữ tiến dần về phía Kỳ Vệ.

Quan lãnh binh không khỏi ngạc nhiên khi thấy đường kiếm bí truyền ấy.

Người lẩm bẩm:

- Hoa Linh kiếm! Phải chăng nàng là người của phái võ Hạnh Hoa?

Lãnh binh Kỳ Vệ trước kia là bạn thân của Đề đốc Hoàng Quốc Kính nên đã từng biết qua những hiệp sĩ của phái võ Hạnh Hoa và trong thâm tâm lúc nào cũng có ý nể phục.

Tuy nhiên, Kỳ Vệ là người tận trung với chúa, theo đạo lý nghìn xưa, làm tôi không được quyền phản chúa dù là bất minh...

Khi hay tin Hoàng Đề đốc bị hạ ngục, Kỳ Vệ lo buồn cho bạn, nhưng trong thâm tâm quan Lãnh Binh vẫn không cho hành động của Hoàng Quốc Kính là đúng lý.

Ngày nay, bỗng dưng thấy Hoa Mai múa đường kiếm Hoa Linh, ông ngờ nàng là người trong phái võ Hạnh Hoa...

Giữa lúc đó, Hoa Mai thấy Kỳ Vệ đứng chờ người ra, không động đậy lại ngỡ là địch thủ bị đường kiếm Hoa Linh làm khiếp đảm trong lòng phấn khởi mừng thầm...

Thanh kiếm của nàng lấp lánh như hoa bay, rơi tới tấp xuống đầu Lãnh binh Kỳ Vệ.

Như sức tĩnh, Kỳ Vệ nhảy lùi ra sau, rồi vung đao bao bọc toàn thân.

Kỳ Vệ sức mạnh vô song, nên thanh đao trên tay của ông càng lúc càng bay nhanh vun vút.

Ông biến lưỡi đao thành những vật sáng dài, bay lẫn vào trong đường Hoa Linh kiếm. Đứng xa, trông thấy như những lần sáng kia đang cắt đứt những đóa hoa, do ánh kiếm của Hoa Mai tạo thành.

Kỳ Vệ đang dùng một đường đao bí truyền phá vỡ đường kiếm Hoa Linh: Ông chém vào những kẽ hở của Hoa Mai.

Thiếu nữ kinh hãi, không ngờ Hoa Linh kiếm trở nên vô dụng đối với kẻ địch. Trước sự phản công vô cùng lợi hại đó, nàng vận toàn lực, múa tít thanh kiếm để khóa lấp những kẽ hở của đường kiếm Hoa Linh. Nhưng mỗi lần thanh đao của Kỳ Vệ chạm mạnh vào thanh kiếm của nàng thì tay nàng tê chồn cả lại. Đường kiếm Hoa Linh vì thế cũng bớt kỳ diệu và Hoa Mai cảm thấy mình suy kém lần đi...

Trái lại thanh đao của Kỳ Vệ càng bay nhanh như vũ bão, Hoa Mai lùi dần, lùi dần ra phía sau.

Bên ngoài, quân sĩ thấy quanh Lãnh binh thắng thế, reo hò ầm ĩ, làm cho Hoa Mai càng luống cuống hơn.

Nàng lẩm bẩm một mình:

- Chắc ta phải tuyệt mạng nơi này.

Nàng cố sức tàn chặn đứng sức tấn công của Kỳ Vệ, nhưng viên hổ tướng đã dùng hết sức bình sinh chém thẳng xuống sống kiếm của Hoa Mai.

Một tiếng "Roảng" vang lên, thanh báu kiếm của nàng bắn đi xa.

Hoa Mai bị tước mất khí giới vô cùng kinh hãi, nhảy vọt ra phía sau toan tẩn thoát, nhưng khổ nỗi nàng bị ví sát vào vách kỳ đài.

Lãnh binh Kỳ Vệ không bỏ lỡ cơ hội, phóng mình tới vùng đoản đao chém xuống...

Hoa Mai tuyệt vọng nhắm mắt chờ chết, nhưng bỗng nhiên Kỳ Vệ ngừng tay, rút thanh đao lại truyền quân canh:

- Bậy đâu! Bắt con tiện tỳ cho ta.

Quân sĩ ủa vào trói chặt Hoa Mai lại rồi xô nàng đến trước mặt Kỳ Vệ.

Quan lãnh binh giắt đao vào người, từ từ hỏi Hoa Mai:

- Người là ai? Ai sai người vào đây để giải cứu cho Thái Tử? Bè đảng của người đâu?

Hoa Mai cảm hận vô cùng. Lần đầu tiên trong đời nàng mới bị nhục như thế này. Nàng bỗng nhớ đến lời khuyên của Anh Kiệt độ nào:

- Cô nương cứ sống nhiều hơn chút nữa, cứ bước chân ra khỏi cổng Hạnh Hoa thôn này, tức nhiên thấy mình còn thấp kém người xa lắm...

Lòng kiêu hãnh của nàng đã hết từ lâu rồi, nhưng gặp dịp này, nàng cảm thấy thấm thía nhiều hơn.

Thấy nàng vẫn im lặng gục đầu. Lãnh binh Kỳ Vệ tức giận thét lên:

- Tiện tỳ! Sao người không trả lời ta? Bọn bây giải cứu Thái Tử đem về đâu?

Hoa Mai từ từ ngược mặt lên, nhìn Kỳ Vệ rồi nói:

- Bắt được ta, cứ giết, đừng hỏi nhiều vô ích. Ta đã bảo đến đây là để giải cứu Thái Tử, nhưng không ngờ bọn bây đã ám hại người rồi. Bây giờ muốn phi tang tội ác thì bây cứ bắt ta đem về cho Cù thị để dễ bề loan truyền với dân chúng là chính ta đã hãm hại Thái Tử, như vậy sẽ dẫn được sự căm hận của muôn người.

Lãnh binh Kỳ Vệ thấy Hoa Mai lập lại những lời đã nói khi nãy thì độ chắc nàng không là kẻ âm mưu bắt Thái Tử. Chắc có điều bí ẩn gì đây?

Kỳ Vệ hết sức lo ngại! Nếu không phải bè đảng của thiếu nữ bắt mất Thái Tử thì nhóm nào đã vào đây? Và chúng hành động như thế để làm gì?

Bên ngoài bỗng có tiếng xôn xao, rồi một tên quân canh vào cấp báo:

- Bẩm thượng quan! Binh lính triều đình đang rầm rộ kéo đến. Đi đầu là Đô thống Phi Hồng Xà.

Lãnh Binh Kỳ Vệ kinh ngạc lắm lắm:

- Là chưa! Đô thống đến đây có việc gì?

Kỳ Vệ truyền cho quân canh mở cổng doanh trại nghinh tiếp đại binh của triều đình, nhưng không quên bảo các tỳ tướng:

- Hãy đem giam cho bé vào ngục, chờ ta xong việc sẽ hỏi lại.

Các tùy tướng vâng lệnh lôi Hoa Mai đi. Thiếu nữ quay lại nhìn ra phía cổng thấy ánh đuốc bùng sáng rực trời.

Nàng nghĩ đến Liêu Cốc đạo nhơn, chắc giờ phút này người đang lo lắng vô cùng. Nàng hối hận đã cãi lời đạo nhơn nên mới ra nông nỗi.

Phải chi nàng lắng lắng trộm hai bộ quân phục của chúng mà đi ngay thì yên việc.

Các tùy tướng của lãnh binh đưa Hoa Mai đến trước cửa nhà giam, xô mạnh vào: Thiếu nữ té nhủi...

Trong nhà giam tối om mùi tanh hôi nồng nặc xông lên...

Hoa Mai sờ soạn dưới đất, lần trên vách nhà: Quanh nàng trống trải không một bóng người.

Nàng tuyệt vọng ngồi xuống và trong lòng chỉ nghĩ đến cái chết.

Trong khi đó, bên ngoài đoàn quân của Đô thống Phi Hồng Xà đã kéo đến nơi...

Lãnh binh Kỳ Vệ tiếp nghinh quan Đô thống rồi đưa người vào sảnh đường.

Đội Phi Hồng Xà an tọa, Kỳ Vệ hỏi:

- Bẩm Đô thống! Chẳng hay có việc chi cần kíp mà ngài thân hành đến đây!

Phi Hồng Xà truyền tả hữu lui ra khỏi sảnh đường mới bảo Kỳ Vệ:

- Ta đến dẫn dò quan lãnh binh một vài việc rồi sẽ đi ngay. Ta đóng quân ở cánh rừng phía Bắc kia để thi hành mật kế của Thái Hậu. Lãnh binh hãy nhớ canh chừng Thái Tử cho cẩn thận và nếu có ai xin vào làm thợ lặn mò châu, trong vài hôm tới đây thì cứ nhận ngay không cần tra hỏi. Và những tên đó có hành động thế nào cũng đừng cản trở.

Kỳ Vệ ngạc nhiên vô cùng! Người nhìn quan Đô Thống mà phút chốc những lời của thiếu nữ vừa rồi như hiện ra trong óc.

Đúng là Thái Hậu định giết Thái Tử và quan Đô thống đến đây đặt thi hành mật kế đó thôi.

Kỳ Vệ lo sợ vô cùng! Bây giờ làm thế nào? Mọi việc dồn dập tới làm cho ông không xoay trở kịp... Thái Tử vừa mất tích chưa tìm được, bây giờ lại có mật lệnh của Thái Hậu, biết làm sao thi hành?

Giấu biệt vụ Thái Tử bị mất tích lại càng nguy hiểm hơn, cho bằng cứ nói thật tất cả để quan Đô thống định liệu...

Trong lòng nghĩ vậy, Kỳ Vệ toan nói thì Phi Hồng Xà đã hỏi:

- Thái Tử hiện ở đâu?

Kỳ Vệ biết không thể nói quanh nữa, khẽ đáp:

- Dạ, Thái Tử vừa mất tích!

Phi Hồng Xà đứng phắt dậy, trợn mắt nhìn rồi quên cả lễ độ, hấn nắm chặt vai Kỳ Vệ:

- Sao? Người bảo sao? Thái Tử mất tích?

Có giữ sự trầm tĩnh, Lãnh binh đáp:

- Vâng! Hạ thần vừa mới hay tin thì quan Đô thống đến.

- Thế thì nguy lắm rồi! Lãnh binh giam giữ Thái Tử ở đâu? Vì sao người mất tích?

Kỳ Vệ liền đưa Phi Hồng Xà đến phòng Thái Tử rồi sau khi thuật qua câu chuyện lúc nãy, ông nói tiếp:

- Hiện kẻ lạ mặt vẫn còn bị giam giữ trong ngục.

Đô thống Phi Hồng Xà lo sợ lắm! Chính hắn mới hiểu rõ cơn nguy cho mình hơn cả Lãnh binh Kỳ Vệ, nếu kế hoạch của Thái Hậu bất thành! Hay là kẻ bí mật với dấu hiệu "Con chim yến" mà Thái Hậu cho biết đã cứu được người?

Đô thống liền truyền lệnh:

- Đem tội phạm ra đây!

Bọn quân canh vào nhà giam lôi Hoa Mai ra.

Nhìn thấy Đô Thống Phi Hồng Xà, thiếu nữ nhớ ngay những chuyện mà Tiểu Lý Bá và Lệ Hồng đã nói về tên tay sai của Cù thị.

Phi Hồng Xà nhìn thấy nàng, đã cất tiếng hỏi:

- Tiệp tỳ kia! Ai sai mi đến đây?

Hoa Mai ngược lên mỉm cười khinh bỉ:

- Hừ? Bậy thật vớ vẩn? Ta đã nói hết rồi bậy cứ bắt lập lại mãi sao? Đừng hỏi nữa, hãy đem giết ngay ta đi.

Đô thống Phi Hồng Xà chăm chú nhìn Hoa Mai với đôi mắt sâu hiểm lạ lùng.

Hắn khẽ nói:

- Được rồi! Mi muốn gì thì khó chứ muốn chết thì sẽ được như ý nguyện!

Nhưng trước tiên phải khai cho thật! Bọn mi đem Thái Tử đi đâu?

Khi này Lãnh binh Kỳ Vệ hỏi Hoa Mai như vậy, nàng không ngạc nhiên lắm vì nàng tin rằng Kỳ Vệ không rõ âm mưu của Cù thị, còn như Đô thống Phi Hồng Xà, hẳn là tay sai của Cù thị làm sao hắn không biết được số phận của Thái Tử?

Nếu chúng muốn dùng nàng để làm tấm bia che đậy mưu mô hiểm độc thì cần gì gạn hỏi mãi thế?

Hay là Thái Tử mất tích vì một lý do khác? Trong lòng Hoa Mai chớm lên một tia hy vọng mong manh...

Thấy nàng không đáp, Phi Hồng Xà không chịu đựng được nữa, thét to lên:

- Tiệp tỳ! To gan thật! Ta đối xử tử tế mi không muốn lại muốn cực hình.

Được lắm!

Hắn quay lại truyền quân sĩ:

- Bây giờ đem con bé vào phòng tra xem thử nó còn cam hòng được chăng?

Bọn quân canh ủa vào lôi Hoa Mai đi. Thiếu nữ vẫn lạnh lùng bước theo chúng, không nói một lời... Nàng đã hiểu rõ số phận mình từ khi rơi vào tay quân địch.

Nhưng lãnh binh Kỳ Vệ bắt đầu cảm thấy một sự khó chịu trong lòng.

Riêng Liêu Cốc đạo nhơn lo sợ lắm! Tại sao Hoa Mai đi mãi không về...

Đến khi tiếng trống nổi lên vang rền trong doanh trại thì đạo nhơn kinh hãi lắm lắm:

- Thôi chết! Hoa Mai bị bại lộ rồi.

Đạo nhơn tuốt kiếm ra bằng mình vùn vụt thẳng đến doanh trại của quân triều đình để giải thoát cho cháu.

Nhưng khi ông đến nơi thì thấy quân binh bao vây khắp các nẻo ra vào, còn Hoa Mai thì vắng dạng.

Liêu Cốc không dám chần chờ thêm nữa phút, ông tìm một khoảng hào, cách xa nơi quân canh tụ họp, dủn mình nhảy vọt qua một cách nhẹ nhàng rồi lẩn vào bóng tối, qua các dãy nhà tiến sâu vào trong. Bỗng có tiếng hò reo tỏ mở khiến Liêu Cốc đạo nhơn chú ý thấy Hoa Mai đang chiến đấu với một viên lão tướng giữa hàng nghìn quân sĩ.

Liêu Cốc buộc miệng kêu lên:

- Ô! Hoa Mai!

Ông thấy rõ sự lâm nguy của nàng!

Viên hổ tướng với đường đao kỳ diệu thế kia đúng là lãnh binh Kỳ Vệ rồi. Hoa Mai thật khó lòng thoát thân được.

Chỉ một lúc sau nàng bị bắt.

Liêu Cốc đạo nhơn toan ra mặt giải cứu cho cháu, nhưng nhìn thấy quân binh trùng điệp, ông liệu sức mình khó thắng dễ dàng nên nấn ná tìm giải pháp!

Vả lại, Lãnh binh Kỳ Vệ là người cương trực, đã từng biết qua các hiệp sĩ ở Hạnh Hoa thôn, chưa lần nào giáp mặt đạo nhơn nhưng Liêu Cốc tin tưởng là mình có thể dùng lời phải trái khuyến dụ được người.

Đến khi Đô thống Phi Hồng Xà kéo quân đến, rồi lũ chúng xông vào về tin Thái Tử mất tích khiến Liêu Cốc đạo nhơn cũng phải lẹ lúng.

- Thế là nghĩa làm sao?

Hoa Mai chưa giải cứu được Thái Tử mà Phi Hồng Xà cũng chưa ám hại được người thì sao Thái Tử mất tích? Phải chăng bọn dọ thám của Cù thị gặp dịp thuận tiện hành động, không cần sự giúp sức của Phi Hồng Xà? Chúng đã bắt Thái Tử đem về đâu?

Trong lòng Liêu Cốc đạo nhơn thật rối như tơ vò, Thái Tử có mệnh hệ nào thì kế hoạch của Tiểu Lý Bá kể như bất thành. Cuộc chiến đấu chống quân binh Hán triều và bè lũ Cù thị, càng gay go hơn.

Thái Tử chết đi lấy ai thay Ai vương cho thuận lòng dân?

Nhưng giờ đây, thì phải cứu cho được Hoa Mai trước đã, rồi sẽ tính tới. Liêu Cốc đạo nhơn nghĩ thâm như vậy.

Trong khi đó, Đô Thống Phi Hồng Xà trở lại sảnh đường rồi mật sai hai tùy tướng của mình lo việc tra hỏi Hoa Mai. Đô thống bắt đầu nghi ngờ hành động của lãnh binh Kỳ Vệ.

Thái độ đó, Kỳ Vệ thấu hiểu ngay, nên không nói thêm một lời nào, từ từ trở về phòng riêng, nét mặt dầu dàu.

Thái Tử mất tích, không cần quan Đô thống tỏ thái độ, Kỳ Vệ cũng hiểu ngay những sự không may sẽ đến với mình.

Là người cương trực, tận trung với triều đình, Kỳ Vệ lặng yên chờ đợi hình phạt của nhà vua và thái hậu.

Lãnh binh bước vào phòng, đến bên án thư thảo một tờ biểu, chờ dịp dâng lên vua tùy người soi xét.

Bỗng nhiên, người chú ý lắng nghe. Cánh cửa phòng như xịch mở và có tiếng chân bước nhẹ nhẹ vào phòng: đúng là quân gian đã lên vào đây!

Không chậm trễ một phút, Kỳ Vệ xoay mình nhảy khỏi án thư, lưỡi đao trên tay bay vun vút tới trước.

Nhưng, quan lãnh binh không khỏi ngạc nhiên vì gian phòng vẫn lặng im, không một bóng người. Cánh cửa phòng vẫn đóng kín mít.

Kỳ Vệ lộ vẻ suy nghĩ. Chắc chắn ông không lầm được. Nhất định kẻ kia đã trốn đâu đây.

Bỗng có tiếng nói vọng ra từ trong bức màn:

- Quan Lãnh binh, hãy ngồi yên đừng động đậy. Ta đến đây với tư cách một người bạn chứ không phải là thù.

Bức màn vụt mở, một lão đạo sĩ râu tóc bạc phơ, đứng nhìn Kỳ Vệ mỉm cười. Bên lưng, đạo sĩ giắt một thanh trường kiếm.

Kỳ Vệ dè dặt cầm kiếm giữ thế thủ rồi hỏi:

- Lão là ai? Đang đêm có việc gì lại võ trang lên vào phòng ta?

Lão già không ai khác hơn là Liêu Cốc đạo nhơn. Ông đã bí mật theo Kỳ Vệ, vào phòng riêng của quan Lãnh binh để tìm lời khuyên dụ.

Thấy Kỳ Vệ có vẻ nghi ngờ thiện ý của mình, đạo nhơn liền tháo kiếm đặt lên án thư rồi nói:

- Đây là thanh kiếm của lão, tướng quân hãy giữ lấy. Lão chỉ phiên tượng quân, đóng chặt cửa lại, chúng ta dễ bề đàm đạo hơn.

Đêm hôm nay, nhiều việc xảy ra dồn dập, khiến Kỳ Vệ phân vân: Thái Tử mất tích bất ngờ, rồi đột nhiên ông lão bí mật này lên vào phòng xin hầu chuyện. Nhận thấy lão có vẻ thực tình, lãnh binh cũng muốn tìm hiểu xem lão muốn nói gì. Kỳ Vệ bước đến bên cửa cài then cẩn thận rồi trở vào nhìn lão đạo sĩ hỏi.

- Lão muốn điều chi?

Liêu Cốc đạo nhơn điềm nhiên ngồi xuống ghế rồi nói:

- Xin tướng quân thứ lỗi sự đường đột lúc này. Lão đến đây là vì người thiếu nữ mà tướng quân vừa bắt giao cho quan Đô thống.

Kỳ Vệ thối lui lại quắc mắt nhìn:

- Nếu vậy lão là bè đảng của con tiện tỳ ấy ư? Lão muốn gì? Lão đem Thái Tử đi đâu?

Liêu Cốc đạo nhơn điềm đạm đáp:

- Tướng quân đừng nóng giận, hãy nghe lão giải bày trước đã. Lão đến đây là cốt cho tướng quân hiểu rõ một câu chuyện...

Kỳ Vệ vẫn nóng nảy:

- Lão muốn gì? Cứ nói ngay đi?

Liêu Cốc từ từ đáp, giọng rần ròi:

- Quan lãnh binh đã bắt lầm một người trung trực. Thiếu nữ kia không là kẻ gian phi và nàng đến đây chỉ vì lòng muốn cứu vua giúp nước mà thôi.

- Lão nói sao? Thái Tử phạm tội bị đày ra đây. Thiếu nữ tìm cách giải thoát cho người tức là phản vua, phản nước, chớ sao gọi là trung?

Liêu Cốc cả mừng vì Kỳ Vệ đã chịu nghe lời giảng giải của mình!

Ông lắc đầu nói:

- Tướng quân trấn nhậm ở miền duyên hải xa xôi này, không hiểu được tình hình biến chuyển ở Phiên Ngung ngày nay. Khắp nơi dân tình oán thán, theo về với các lão quan trung liệt để mưu việc "Phù Kiến Đức, phế Ai vương".

- "Phế vua cũ, lập vua mới". Kẻ nào cả gan đến thế? ...

Liêu Cốc mỉm cười nói:

- Họ không cả gan đâu. Mà đó là do lòng công phẫn trước sự bạo tàn của quân binh nhà Hán và bè lũ Cù Thái Hậu. Thái Hậu âm mưu sáp nhập nước Nam vào đất Hán nên bày mưu rước quân Hán về Phiên Ngung làm bao nhiêu điều tàn bạo nên lòng dân oán hận đến bực ấy.

Quan lãnh binh ngồi xuống cảm động ra dáng suy nghĩ. Liêu Cốc biết rõ điều mình nói có phản ảnh hưởng đến Kỳ Vệ nên nói tiếp:

- Thượng quan nữ lòng nào xử tệ kẻ trung quân ái quốc chẳng? Chúng tôi đến đây vì Cù thị âm mưu giết Thái Tử cho tuyệt hậu hoạn, để cho dân chúng không còn ai để tưởng đến mà chiến đấu. Cù thị hạ lệnh cho quân dò thám và Đô thống Phi Hồng Xà giết Thái Tử một cách âm thầm, để khỏi chấn động lòng dân.

Lãnh binh Kỳ Vệ vẫn lặng yên, nhưng trong lòng ông là cả một sự xáo trộn lớn lao. Từ trước đến nay, ông thi hành theo mạng lệnh của triều đình và xem đó là bổn phận của kẻ tôi trung.

Nhưng giờ đây, âm mưu sâu độc của Cù thị để giết Thái Tử đã làm cho ông sáng mắt. Ông nghĩ rằng Thái Tử là con của Tiên đế, mắc tội thì trị tội chứ đâu lại âm thầm giết đi!?

Quan lãnh binh như một người đang đứng giữa ngã ba đường, không biết hành động thế nào cho đúng lý.

Xưa nay, nghĩ mình là phạm bầy tôi, ông không hề phán xét hành động của Vua và Thái Hậu, vì như thế ông nghĩ là mang tội bất trung, bất kính. Hơn nữa, một thân, một mình trấn nhậm vùng Nam Hải xa rời kinh đô hàng bao nhiêu dặm đường, mắt ông không từng chứng kiến sự bất công, tai ông không từ nghe tiếng kêu than khốn khổ của dân chúng dưới ách tàn bạo của quân binh nhà Hán.

Giờ phút này, hành động của bè đảng Cù thị và những lời răn rỏi, thành thực của lão giả lạ mặt kia giúp ông nhìn rõ sự thật.

Lãnh binh Kỳ Vệ liếc nhìn đạo sĩ, nghĩ thầm:

- "Lão là ai? Từ đâu đến? Sao lại hiểu rõ được những âm mưu của Thái Hậu?"

Liêu Cốc đạo nhơn thấy Kỳ Vệ nhìn mình thì hiểu ngay. Đạo nhơn thầm nghĩ đã đến lúc mình cho Kỳ Vệ biết rõ mình hơn, để người thêm phần tin tưởng.

Kỳ Vệ chợt hỏi:

- Đạo sĩ là ai? Tại sao lại tìm đến ta để nói những lời ấy?

Liêu Cốc đáp:

- Ta đến đây để gặp tướng quân vì không muốn đổ máu vô ích! Chúng ta là những người cùng chung ý chí, muốn cho dân giàu nước mạnh, tại sao lại phải kình chống với nhau? Hơn nữa chúng ta cũng là chỗ quen biết...

Kỳ Vệ ngạc nhiên, chăm chú nhìn đạo sĩ, Không! Ông có bao giờ quen biết với lão đạo sĩ này đâu? Ông cố tìm lại trong trí hình bóng của lão nhưng vô hiệu...

Liêu Cốc đạo nhơn từ từ nói tiếp:

- Quan lãnh binh có còn nhớ đến nhóm anh em ở Hạnh Hoa thôn chẳng?

Kỳ Vệ giật mình, nghĩ ngay đến đường kiếm Hoa Linh của thiếu nữ lúc nãy, nên vội hỏi:

- Thế đạo sĩ là người của phái võ Hạnh Hoa ư?

Liêu Cốc đáp:

- Vâng! Chúng ta chưa từng được gặp nhau vì khi quan Lãnh binh đến viếng Hạnh Hoa thôn với Hoàng Quốc Kính thì ta còn ở Sơn Nhai động. Tuy nhiên, vẫn hằng nghe các em nói đến ngài.

Kỳ Vệ khẽ kêu lên:

- Trời! Nếu vậy đạo sĩ đây là đại huynh Liêu Cốc?

Đạo nhơn không đáp chỉ gật đầu và nhìn lãnh binh với đôi mắt chan chứa cảm tình.

Kỳ Vệ đã từng nghe danh tiếng và đạo hạnh của Liêu Cốc, trong lòng vẫn có ý nể phục.

Bây giờ đạo nhơn đang đứng trước mặt người... Bao nhiêu nghi ngờ phân vân lúc nãy như tiêu tan đi hết...

Kỳ Vệ tin tưởng dù sao phái võ Hạnh Hoa thôn cũng không làm điều càn bậy. Nhất là Liêu Cốc đạo nhơn, người cao tuổi hơn hết, đã xa rời trần tục, ẩn trên non cao để tu tâm dưỡng tính thì lại càng đáng nể phục hơn.

Kỳ Vệ khẽ cúi đầu thi lễ:

- Tiểu đệ không được biết đại huynh hạ san, xin người miễn chấp. Những lời nói vừa rồi của lão huynh đã làm cho đệ sáng mắt hơn nhiều.

Liêu Cốc đạo nhơn hết sức vui mừng, chấp tay đáp lễ và nói:

- Quan lãnh binh đã hiểu rõ mọi việc ta rất mừng. Chúng ta không nên hiểu lầm nhau, trong giờ phút quyết liệt này.

Rồi như chợt nhớ đến Thái Tử, Liêu Cốc hỏi:

- Quan lãnh binh nghĩ thế nào về việc Thái Tử mất tích?

Kỳ Vệ lắc đầu:

- Tiểu đệ rất ngạc nhiên và không hiểu một chút gì cả. Thường ngày, thái tử vẫn không hề có ý nghĩ trốn đi. Người chỉ buồn phiền cho số phận thế thôi.

Rồi như chợt nhớ ra điều gì. Kỳ Vệ nói:

- Lão huynh định thế nào? Con người thiếu nữ kia.

Liêu Cốc nhớ đến Hoa Mai vội đáp:

- Đây là Hoa Mai, cháu ruột của Tiêu Hà hiền đệ. Hiện giờ cháu đang thọ ngục, tướng quân có cách nào cứu cháu không?

Kỳ Vệ nhìn Liêu Cốc và nói một cách thành thực:

- Đã hiểu nhau rồi thì từ nay mọi việc gì xin lão huynh cứ định liệu, miễn sao cho dân chúng khỏi khổ sở làm than, non nước được thanh bình là đúng với sở vọng của tiểu đệ...

Liêu Cốc trầm ngâm suy nghĩ trong lòng rất hân hoan. Được thêm một tay đao như Kỳ Vệ thì lo gì đại cuộc không thành. Nhưng giờ phút này đạo nhơn nghĩ là nên cứu thoát Hoa Mai trước đã rồi sẽ tính tới...

Liêu Cốc nói:

- Cảm ơn tướng quân đã tin tưởng vào lão, đại cuộc còn đòi hỏi nhiều vào sự cố gắng của chúng ta. Tướng quân cứ yên lặng như trước, đừng tỏ vẻ gì khác lạ. Hiện tại xin tướng quân giúp lão cứu thoát Hoa Mai...

Kỳ Vệ suy nghĩ một lúc rồi đáp:

- Phi Hồng Xà bắt đầu nghi ngờ tiểu đệ, nên giao việc tra hỏi Hoa Mai cho bọn tùy tướng của ông. Theo tiểu đệ nên tiêu diệt chúng thật nhanh để cứu Hoa Mai thì khỏi sợ lộ.

Kỳ Vệ liền trao thanh kiếm cho Liêu Cốc đạo nhơn rồi tiếp:

- Tiểu đệ sẽ cùng với lão huynh đến phòng tra; bọn chúng đối với chúng ta không có nghĩa gì đâu? Nhưng khi đã cứu được Hoa Mai thì lão huynh cứ chạy về hướng tây, tôi sẽ mật truyền quân sĩ giúp sức cho.

Liêu Cốc đạo nhơn nắm chặt tay Kỳ Vệ:

- Rất cảm ơn tướng quân. Ta sẽ trở lại đây để bàn định cùng người việc đi tìm Thái Tử Kiến Đức.

Kỳ Vệ gật đầu hứa hẹn rồi cả hai người lần mình ra ngoài, thẳng đến phòng tra...

Hoa Mai bị chúng đẩy vào phòng rồi khép chặt cửa lại.

Nàng nhìn quanh thấy bốn bề lạnh lẽo âm u, mùi tử khí như lảng vảng đâu đây...

Nàng cố gượng ngồi dậy nhìn quanh, quan sát gian phòng.

Ánh đèn lồng bên ngoài, len lỏi vào phòng rọi sáng lò mờ đủ cho Hoa Mai thấy cái lò lửa, cái bàn căng, một đồng kèm kẹp và những chiếc roi máng trên vách. Đây không phải là phòng giam chúng nhốt nàng lúc này mà là gian phòng dùng để tra khảo phạm nhân.

Hoa Mai rùng mình nghĩ đến những cực hình tàn bạo sẽ đến với mình.

Nàng cảm thấy mệt mỏi, rã rời khắp toàn thân. Hai tay bị trói phía sau như tê buốt. Nàng cố lết sát vách, dựa lưng vào để nghỉ một lúc cho tỉnh táo tinh thần.

Trước quân địch, nàng luôn luôn cứng rắn, mắng xối xả vào chúng, nhưng giờ phút này, ngồi lặng yên một mình, nàng mới bắt đầu lo ngại, buồn rầu.

Thế là kế hoạch đột nhập vào doanh trại giặc của bá phụ nàng đã hư hỏng! Không biết hiện tại đạo nhơn ra sao? Ông đang tìm cách cứu nàng hay đã rơi vào tay quân địch?

Cánh cửa phòng tra được mở ra! Ánh đuốc chiếu sáng rực khắp gian phòng làm cho Hoa Mai chói mắt. Nàng chăm chú nhìn ra ngoài, thấy hai tên lạ mặt bước vào. Một tên mập phệ có vẻ hung tợn và một tên nhỏ bé khuôn mặt xương sâu hiem.

Chúng cắm đuốc vào vách rồi cùng quay lại nhìn Hoa Mai. Thiếu nữ hiểu ngay là chúng sắp sửa tra khảo mình.

Tên mập phệ bỗng ngồi xuống bên nàng khò sát vào mặt với điệu bộ rất khả ố! Hắn cười lên hô hô:

- Ô! Con bé kháu khỉnh quá!

Tên kia chừng như hiểu ý bạn vội nói:

- Thôi đi mày! Lại muốn giở trò gì đó. Chậm chậm đã! Quan đô thống đến bất thành linh thì bỏ mạng!

Rồi hắn hất hàm hỏi Hoa Mai:

- Thế nào? Con bé kia có chịu khai không? Ai sai mi đến đây?

Hoa Mai nín lặng nhìn hắn khinh bỉ.

Tên nhỏ bé nóng giận nói:

- A! Được rồi! Thế thì đừng trách ta tàn nhẫn.

Hắn quay lại, đập đá đốt lửa trong lò rồi bỏ kèm kẹp vào để nung cho đỏ...

Ánh lửa bập bùng cháy sáng phản chiếu trong ánh mắt Hoa Mai.

Tên mập phệ vẫn chăm chú nhìn Hoa Mai và thấy nàng càng lúc càng đẹp hơn... Hắn cầm lòng không đậu bất kể lời khuyên can của bạn, hắn ngồi sát vào mình Hoa Mai cất tiếng:

- Khai đi em! Đừng điên cuồng, đại đột thế? Đừng để cây kèm sắt nung đỏ kia kẹp vào đôi má nõn nà này thì hời ôi, sắc đẹp còn đâu nữa?

Tên mập phệ lợi dụng cơ hội ấy để làm những trò khả ố.

Hoa Mai từ trước đến giờ rất kiêu căng khinh thường tất cả thanh niên. Những kẻ sàm sỡ đến bên nàng, vừa trỏ giọng bướm ong là bị nàng hạ nhục ngay.

Ngờ đâu, giờ phút này Hoa Mai lại bị một tên khốn kiếp định làm ô nhục. Máu uất hận dâng lên tận cổ song hai tay bị trói, nàng không biết xoay trở làm sao?

Nước mắt cứ tuôn tràn ra khóe, nàng cảm thấy đời mình đến đây là hết.

Tên nhỏ bé vẫn yên lặng nhìn ngọn lửa trong lò. Hình như đã quen với thái độ hèn mạt của bạn hắn...

Tên mập phệ kia như đắm đuối với sắc đẹp của Hoa Mai nên choàng tay qua ôm chầm lấy nàng.

Hoa Mai không còn chịu đựng được nữa. Nàng đã nghĩ đến việc cắn lưỡi để tự sát.

Bỗng nhiên, nàng nhớ đến đôi chân. Nàng cố dùng hết sức bình sinh để giãy giụa rồi bất thành linh, thúc mạnh gối vào bụng tên mập phệ.

Bị một đòn tối hiểm độc, tên mập phệ rú lên một tiếng, ngã nhào ra phía sau, ôm bụng nhăn nhó.

Hoa Mai cười lên khanh khách:

- Hà! Hà! Khôn kiếp! Mi đã quen giờ trò hèn mạt ấy đối với những kẻ thất thế rồi ư? Gặp ta thì đừng hòng...

Tên mập phệ bò dậy, tức giận như điên cuồng. Hắn chụp lấy chiếc roi trên vách đập tới tấp vào đầu vào mình Hoa Mai.

Tên ốm nhỏ kinh hãi chặn lấy tay bạn:

- Đừng làm thế này!

Nhưng tên kia không còn nghe thấy gì nữa, hắn quyết đánh Hoa Mai cho đã cơn giận.

Hoa Mai, tay bị trói chặt, không xoay trở được nên đành nằm chịu đựng ngọn roi phũ phàng.

Máu tươi rướm lên theo mỗi lần roi nhưng nàng vẫn nín lặng không thốt lên một tiếng kêu than.

Một lúc sau, quá đau đớn nàng lịm dần đi... Tên mập phệ vẫn như điên dại cứ đánh nàng tới tấp không ngừng...

Gã bé nhỏ kinh hãi vì sợ Hoa Mai chết đi thì nguy, nên hắn thét lên:

- Ngừng lại! Nó sắp chết kia rồi...

Trong khi đó, Liêu Cốc đạo nhơn và Kỳ Vệ cũng vừa đến bên cửa. Đạo nhơn nghe thét bên trong, biết Hoa Mai đã bị hại rồi, nên tung cửa phòng tra bước vào. Ông nhìn thấy Hoa Mai đang gục đầu sang bên, máu đỏ bê bết trên chiếc áo rách tua tủa.

Sự tức giận lên cực độ, ông vung kiếm lên khiến hai tên khôn kiếp kinh hoàng, chụp lấy khí giới nghinh địch.

Nhưng kiếm pháp của chúng có nghĩa gì đối với Liêu Cốc đạo nhơn nên chỉ một lúc là hai chiếc đầu của chúng rơi lông lốc dưới đất.

Đạo nhơn khò xuống cởi dây trói cho Hoa Mai rồi lay gọi nàng:

- Hoa Mai! Hoa Mai! Tỉnh lại con.

Thiếu nữ quá đau đớn vẫn ngất lịm không hay biết gì cả.

Lãnh binh Kỳ Vệ từ bên ngoài bước vào thúc hỏi:

- Lão huynh hãy đem cháu ra ngay đi. Đô thống sắp đến kia rồi...

Liêu Cốc đạo nhơn vội vã khò xuống nhắc bổng Hoa mai lên vai, tay mặt vẫn nắm chặt chuôi kiếm.

Trước khi ra khỏi phòng tra, người quay lại bảo Kỳ Vệ:

- Xin giã từ tướng quân! Nếu không có gì trở ngại chúng ta sẽ gặp nhau để bàn việc tìm Thái Tử! Cảm ơn sự giúp đỡ tận tình của ngài...

Kỳ Vệ đáp lễ rồi dặn dò thêm:

- Lão huynh cứ chạy thẳng ra hướng tây, trực chỉ.

Trong lòng đạo nhơn rất hồi hộp cho số phận của Hoa Mai. Nếu bình yên về kịp đến khu rừng thì ông có sẵn thuốc để điều trị cho nàng, bằng không chắc nàng khó sống.

Nhưng Liêu Cốc bỗng kinh hãi dừng chân: Từ đâu một nhóm người vũ trang nhảy vọt tới, đao kiếm sáng ngời.

Tướng gặp biến, Liêu Cốc đạo nhơn vùng kiếm lên tấn công ngay vào đám đông giành lối thoát.

Đám võ sĩ đều nhảy vọt sang bên. Có tiếng kêu lên:

- Hãy khoan, đạo sĩ đừng làm! Chúng tôi đến giúp người đây!

Liêu Cốc chợt hiểu là Kỳ Vệ cho bộ tướng đến giúp mình nên vội ngưng tay kiếm.

Một người trong bọn bước đến bảo Liêu Cốc:

- Chúng tôi vâng lệnh quan Lãnh binh đưa đạo sĩ ra ngoài.

Liêu Cốc cả mừng đáp:

- Cảm ơn tráng sĩ. Bây giờ chúng ta ra đường nào?

Người kia khẽ huýt một tiếng sáo. Từ bên hông dãy nhà hướng tây, một chiếc song mã vọt hiện ra.

Tiếng vó câu lóc cóc gõ nhịp trên đường, Liêu Cốc đạo nhơn nhìn kỹ thì thấy chiếc xe không mui, nên rất ngạc nhiên chưa biết dụng ý của các bộ tướng ra sao?

Người kia bảo Liêu Cốc:

- Xin đạo sĩ đưa nàng thiếu nữ lên xe và đặt nằm dưới chân chúng ta.

Đạo nhơn có vẻ lo ngại nhưng tin tưởng vào sự sắp đặt của Kỳ Vệ, ông liền đưa Hoa Mai lên xe. Cả bọn lên theo và ngồi sát vào nhau che khuất Hoa Mai.

Chiếc xe song mã bắt đầu chạy quanh co trên con đường đá sỏi, đưa ra phía cửa chính.

Biết họ sẽ ngang nhiên ra cửa, Liêu Cốc không khỏi hồi hộp. Ông nắm chặt lấy chuôi kiếm, liếc nhìn Hoa Mai, thấy nàng vẫn nằm thiếp.

Xe vừa đến cửa, đã có tiếng quát to:

- Đứng lại!

Người đánh xe điềm nhiên ghìm cương ngựa. Chàng tráng sĩ vụt đứng cắt tiếng.

- Xe đi lấy cỏ cho ngựa ăn, sẽ về ngay.

Quân canh im lặng như để hỏi ý đội trưởng. Một lúc có tiếng đáp:

- Được rồi, cho qua luôn.

Gã đánh xe chỉ chờ có thể nhanh nhẹn giục ngựa đi ngay.

Vó câu rộn rịp trên đường và chiếc xe chạy vụt qua cầu.

Liêu Cốc đạo nhơn thở dài khoan khoái. Bây giờ ông mới tin tưởng là Hoa Mai có thể thoát chết.

Quân canh đối với đạo nhơn tuy không có nghĩa gì, nhưng nếu xảy ra bất trắc, làm sao thoát nhanh được để cứu nòng.

Người đánh xe quay lại hỏi:

- Bẩm đạo sĩ! Chúng ta đi về đâu?

Liêu Cốc đáp nhanh:

- Chúng ta đến ngay khu vườn phía trước càng sớm càng tốt.

Bỗng dừng từ trong doanh trại, tiếng chiêng trống vang trời, tiếng reo hò ầm ĩ. Mọi người nhón nháo nhìn nhau.

- Không hề chi. Chắc là Phi Hồng Xà đã hay tin Hoa Mai trốn thoát nên đang huy động quân sĩ lục soát.

Chàng tráng sĩ ngồi cạnh đạo nhơn lắc đầu nói:

- Nếu thế chúng tôi khó trở về doanh trại được nữa. Quan Lãnh binh đã dặn rõ điều đó.

Liêu Cốc đạo nhơn thầm đoán là Kỳ Vệ sở Phi Hồng Xà biết được âm mưu của mình nên bảo các bộ tướng:

- Các bạn đừng lo ngại! Ta không rời các bạn đâu.

Bỗng có tiếng kêu:

- Đạo nhơn, chúng đuổi theo kia rồi!

Liêu Cốc quay nhìn lại, thấy ánh đuốc sáng rực về phía doanh trại và một đội kỵ binh đang tiến lần về phía mình.

Người đánh xe thúc ngựa nhanh hơn cho xe chạy băng vào ven rừng... Ánh đuốc của đoàn quân đuổi theo càng lúc càng đến gần.

Liêu Cốc đạo nhơn liệu trốn xa không được nữa nên nhìn trước sau rồi quát to lên:

- Chúng ta phải chiến đấu thôi! Hãy dừng lại!

Người đánh xe không hiểu đạo sĩ dụng mưu gì nhưng cũng nghe theo vì quan Lãnh binh đã dặn dò, tất cả việc gì đều để Liêu Cốc đạo nhơn quyết định.

Mọi người nhảy xuống ngựa, tuốt kiếm ra sẵn sàng chờ lệnh.

Liêu Cốc đạo nhơn nhìn con đường rừng chật hẹp, nghĩ ra một kế nhỏ.

Ông lấy một cuộn dây dài, truyền các bộ tướng căng thẳng ngang chân ngựa.

Xong xuôi, mọi người thoăn thoắt leo lên các ngọn cây, sẵn sàng cung tên đao kiếm để đánh một trận quyết liệt.

Đang kia đội kỵ binh thấy mất hút đoàn người phía trước càng giục ngựa nhanh hơn. Ngựa chạy vùn vụt trên con đường nhỏ xuyên rừng, thỉnh thoảng các kỵ mã lại hò reo vang dậy.

Bất đồ, mấy con ngựa đi đầu mắc vào hàng dây căng ngang đường, bỏ nhào xuống đất. Các kỵ sĩ phía sau ghì cương không kịp dồn cục lại té ngã nghiêng.

Một tiếng thét lạnh lạnh cất lên. Từ trên các ngọn cây, tên bay vụt xuống mình các kỵ sĩ. Bị đánh bất thành linh và không biết số lượng của quân định bao nhiêu nên các kỵ sĩ đều mất hết tinh thần, mạnh ai nấy chạy.

Các tùy tướng của quan Lãnh binh toan đuổi theo, nhưng Liêu Cốc đạo nhơn đã chặn lại nói:

- Đừng đuổi theo nữa! Chúng ta phải cứu Hoa Mai trước đã...

Mọi người lại lên xe theo con đường nhỏ xuyên rừng để đến chỗ Anh Kiệt đang đợi...

4

Mối Tình Giữa Anh Kiệt - Hoa Mai

Sau khi Liêu Cốc đạo nhơn và Hoa Mai đi thám thính doanh trại quân địch, Anh Kiệt không nói ra nhưng trong lòng rất lo ngại.

Các bộ tướng đi theo đã nằm nghỉ lấy sức nhưng chàng vẫn đi qua lại trong gian chòi...

Một lúc, trong lòng bồn chồn nóng nảy, chàng bước vội ra ngoài.

Rừng đêm về khuya càng vắng vẻ âm u. Tiếng chim kêu lên rì rạc đều đều, tạo nên một âm thanh huyền bí trong rừng khuya. Xa xa tiếng sóng vỗ rì rào trong hốc đá như tiếng thì thầm của thiên nhiên tạo vật.

Anh Kiệt càng bồn chồn lo lắng. Linh cảm như cho chàng biết một chuyện không lành sắp xảy ra, dù chàng biết là đối với Liêu cốc đạo nhơn có đến một vạn quân cũng không nghĩa lý gì, đừng nói chỉ một nhóm quân sĩ lẻ loi ở một doanh trại hẻo lánh này.

Anh Kiệt chợt nghĩ đến Hoa Mai! Chàng không dám thành thật nhận rằng tình yêu của chàng đối với Hoa Mai càng ngày càng tăng thêm. Chàng lo sợ cho Hoa Mai vì biết rõ tính tình liều lĩnh của nàng qua những lần chiến đấu bên nhau.

Bỗng Anh Kiệt dừng chân lắng nghe. Hình như đâu đây có tiếng lá khô xào xạc và tiếng người thì thầm.

Tưởng đâu Liêu Cốc đạo nhơn và Hoa Mai trở về, Anh Kiệt vui mừng chạy tới trước. Nhưng chàng kinh hãi thối lui, khi thấy thấp thoáng trong đêm, ba bóng người vụt hiện ra.

Anh Kiệt biết không phải là người nhà nên vội nép mình sau một gốc cây để dò xét.

Những bóng đen, nghe tiếng động cũng dừng lại nghe ngóng.

Một lúc, có tiếng nó vẳng lên như lệnh truyền:

- Không có gì lạ! Ta nên đi mau thôi! Có qua khỏi khu rừng này, mới mong thoát khỏi bọn chúng.

Anh Kiệt kinh ngạc vô cùng không biết mình gặp phải nhóm người nào đây? Sao họ có vẻ sợ sệt như đang lẫn trốn thế kia.

Người vừa nói xong, toan bước tới trước thì hai bóng kia đã ngăn lại:

- Hãy khoan! Thái Tử đừng hấp tấp! Chắc có kẻ lạ quanh quẩn đâu đây!

Anh Kiệt nghe gọi "Thái Tử", trong lòng hết sức nghi ngờ! Phải chăng Liêu Cốc đạo nhơn và Hoa Mai đã cứu được Kiến Đức? Song giọng nói vừa rồi không giống của hai người?

Tuy nhiên Anh Kiệt thăm phục hại kẻ lạ mặt chỉ thoáng nghe tiếng xào xạc trên lá khô mà đoán được có người thì kể ra cũng tài thật.

Ba bóng đen cùng nín lặng. Một lúc sau có tiếng nói nhỏ:

- Gần đây có một gian chòi hoang. Biết đâu chừng đó là tiếng động do bọn tiểu phu gây ra?

Người được gọi là Thái Tử tiếp lời:

- Phải đấy! Các khanh quá dè dặt sợ chúng đuổi theo kịp bây giờ.

Anh Kiệt đoán chừng Thái Tử Kiến Đức vừa trốn thoát nơi doanh trại, song chàng không hiểu được đã nhờ ai?

Muốn ra mặt yết kiến Thái Tử, nhưng chàng ngại mình lắm. Chàng suy nghĩ một lúc rồi quyết hỏi cho ra lẽ, nên đồng dặc cất tiếng:

- Ai đấy! Nếu Thái Tử Kiến Đức thì đừng động đấy! Nếu cãi lời khó sống được đâu!

Ba bóng đen đều giật đầu thối lui lại.

Có tiếng kêu lên:

- Chết rồi! Chúng ta đã bị phục binh!

Ba người cùng tuốt kiếm, đầu lưng vào nhau để nghinh địch...

Anh Kiệt lại cất tiếng:

- Đừng chống cự vô ích! Hàng trăm mũi tên đang nhắm vào các người! Chỉ một lệnh truyền của ta thì các người bỏ xác.

Mấy bóng đen nhón nhác nhìn quanh rồi một giọng nói cất lên:

- Khốn kiếp! Hãy ra mặt đương đầu với ta, đừng núp lén dọa nạt. Đã quyết tâm cứu chúa thì chúng ta nào có sợ chết đâu.

Nhưng, giữa lúc đó, một người trong bọn bỗng hạ kiếm suy nghĩ một lúc rồi bước tới nói:

- Ta là Thái Tử Kiến Đức đây? Chúng bây cứ bắt ta mang về cho Kỳ Vệ để lãnh thưởng nhưng hãy tha cho Trần Hà và Vương Long vì họ chỉ thừa hành lệnh của ta mà thôi.

Anh Kiệt hết sức vui mừng khi biết rõ Thái Tử đã tự động trốn khỏi trại giặc.

Chàng vội bước ra khỏi bụi cây quỳ xuống trước mặt Thái Tử thưa:

- Tàu Thái Tử, hãy tha tội cho thần. Vì muốn biết rõ Thái Tử nên thần mới mạo nhận thế kia!

Ba bóng đen đều kinh ngạc đứng nhìn. Thái Tử rất vui mừng nhưng vẫn dè dặt hỏi:

- Người là ai? Làm gì ở giữa rừng trong đêm khuya khoắt thế này? Hãy đứng dậy!

Anh Kiệt từ từ đứng lên nói:

- Tàu thái tử! Thần là Vũ Anh Kiệt cùng bá phụ Liêu Cốc đạo nhơn đến giải cứu cho Thái Tử đây!

Kiến Đức buột miệng kêu lên:

- Ô! Phái võ Hạnh Hoa thôn đến đây ư? Thật là may mắn vô cùng! Ta hằng nghe danh Liêu cốc đạo nhơn đến giờ mới được gặp! Người hiện ở đâu?

Anh Kiệt vội đáp:

- Tàu thái tử! Bá phụ của thần cùng hiền muội Hoa Mai đang vào doanh trại để dò xét tình hình.

Hai bóng đen và Thái Tử cùng kêu lên một lượt.

- Vào doanh trại? Trời! Tự bao giờ?

Anh Kiệt sững sốt không biết có chuyện gì xảy ra nên đáp ngay:

- Tàu thái tử! Cả hai đi gần một trống canh rồi!

Kiến Đức có vẻ lo sợ:

- Thế thì nguy rồi! Ta cùng Trần Hà, Vương Long vừa bí mật giết quân canh trốn đi. Chắc bây giờ chúng đã hay tin. Đạo nhơn vào đó, giữa lúc này rất nguy hiểm. Nếu ta biết trước thì chuyện đâu có xảy ra thế này.

Anh Kiệt kinh sợ lắm, chưa biết tính thế nào thì Thái Tử sực nhớ ra điều gì lại hỏi:

- Sao các khanh lại chọn ngay đêm nay để cứu ta? Vì có gì quân triều lại kéo đến đây nhiều thế?

Anh Kiệt biết là đại quân của Phi Hồng Xà đã tới nên thuật qua âm mưu của Cù thị định giết Thái Tử và những việc xảy ra ở Phiên Ngung mấy lúc gần đây cho mọi người cùng nghe, rồi tiếp:

- Hiện tình dân chúng ở Phiên Ngung đã uất hận đến cực độ, chưa biết ngày nào sẽ quét khởi tiêu diệt quân Tàu và bè lũ Cù thị. Các lão quan đều một lòng mong Thái Tử trở về.

Thái Tử Kiến Đức cảm động nói:

- Ta không ngờ dân chúng ngày nay vẫn còn nhớ đến công nghiệp của tiên vương. Quả tình ta không oán hận Thái Hậu và Ai vương, miễn sao nước thịnh dân an là được.

Chợt nhớ đến hiện tại. Anh Kiệt nói:

- Xin thái tử hãy đến gian chòi gần đây tạm trú ẩn để chờ bá phụ của thần trở về rồi chúng ta sẽ lên đường.

Trần Hà, Vương Long tán đồng:

- Vũ tráng sĩ nói rất phải. Thái Tử nên đi ngay, chờ đạo sĩ trở về sẽ liệu.

Kiến Đức gật đầu ưng thuận. Anh Kiệt liền đưa mọi người về chòi và đánh thức các gia tướng để cho chúng biết rõ tình hình.

Nhìn thấy Thái Tử mọi người đều mừng rỡ, nhưng không khỏi lo âu cho tính mạng của Liêu Cốc đạo nhơn và Hoa Mai. Hai người vẫn đi biệt không về.

Anh Kiệt quá nóng lòng, không chịu đựng được nữa, nên tâu với Kiến Đức:

- Tâu Thái Tử, xin người cho phép thần đến doanh trại của Kỳ Vệ xem động tĩnh ra sao?

Kiến Đức phân vân chưa biết phân thế nào thì Anh Kiệt đã nhảy vọt ra sân, băng mình đi vùn vụt.

Bỗng từ xa có tiếng vó câu rộn rịp vang lại.

Anh Kiệt dừng chân, trong lòng hết sức hồi hộp.

Có phải chẳng quân triều đánh đuổi theo Thái Tử Kiến Đức?

- Trong lúc đó, ở gian chòi, Kiến Đức, Trần Hà, Vương Long và các gia tướng đều nghe tiếng vó ngựa nên vội vã ra sân. Mọi người đều tuốt kiếm ra, sẵn sàng nghênh đầu.

Trong đêm tối mờ mờ, một chiếc xe song mã hiện ra, trên con đường nhỏ xuyên rừng khiến Anh Kiệt hết sức ngạc nhiên.

Quân triều đuổi theo Thái Tử với một chiếc xe song mã ư?

Nhưng đằng kia, Trần Hà và Vương Long vừa thoáng thấy bốn người trên xe thì cùng thét lên một lượt:

- Quân triều đấy! Giết hết chúng đi...

Rồi như hai con hổ đói, họ vung kiếm nhảy tới trước chặn đứng đôi ngựa. Anh Kiệt cũng rút kiếm xông vào.

Bọn kia dừng ngựa lại rồi nhảy tràn xuống vung kiếm lên nghênh địch...

Bỗng có tiếng thét vang lên

- Hãy khoan. Đừng làm lẫn, ta là Liêu Cốc đây!

Anh Kiệt nghe tiếng bá phụ vội thét lên chặn đứng các bạn.

Trần Hà, Vương Long dừng tay nhìn phe nghịch bỡ ngỡ. Liêu Cốc đạo nhơn bước tới chỉ Trần Hà, Vương Long rồi hỏi Anh Kiệt:

- Chuyện gì thế? Hai người kia là ai? Sao chưa biết nhau đã vội giáp chiến?

Anh Kiệt chưa kịp đáp lời thì có tiếng cất lên:

- Chào đạo nhơn!

Thái Tử Kiến Đức từ phía gian chòi chậm chậm bước tới. Bọn tỳ tướng của Lãnh binh Kỳ Vệ đều kinh hoảng quỳ thụp xuống:

- Trời! Thái Tử! Người vẫn sống!

Liêu Cốc đạo nhơn sững sốt nhìn chàng thanh niên tuấn tú khôi ngô mà mọi người vừa gọi là Thái Tử.

Đạo nhơn từ từ quỳ xuống tâu:

- Thần cam thất lễ. Xin Thái Tử miễn chấp.

Kiến Đức bước tới đỡ đạo nhơn dậy rồi nói:

- Khanh đừng bận tâm! Được các khanh đến giải cứu ta cảm kích vô cùng. Còn các tỳ tướng của Kỳ Vệ, sao cũng lại đến đây?

Các tướng nhìn Thái Tử và Trần Hà, Vương Long rồi cúi gằm mặt xuống.

Thường ngày, tuy không hà hiếp Thái Tử nhưng họ thừa hành thượng lệnh, canh phòng Thái Tử gắt gao, nên trong giờ phút này, ai cũng có vẻ xấu hổ.

Liêu Cốc đạo nhơn hiểu rõ điều đó, nên vội đáp:

- Lãnh binh kỳ vệ là chỗ quen biết với thần nên khi Phi Hồng Xà kéo đại quân đến đây để hãm hại Thái Tử thì Kỳ Vệ đã hiểu là mình thù nhảm chúa. Khi thầy giải bày mọi lẽ. Kỳ Vệ đã tìm hết cách giúp đỡ thần thoát khỏi doanh trại.

Rồi sực nhớ đến Hoa Mai, Liêu Cốc đạo nhơn chạy trở lại chiếc xe, ôm xóc nàng lên. Anh Kiệt nhìn thấy Hoa Mai trong tình cảnh bi đát như vậy, thét lên:

- Hoa Mai! Trời!

Chàng lại đến đỡ Hoa Mai trên tay Liêu Cốc đạo nhơn. Thiếu nữ vẫn nằm thềm thiếp, máu rịn chảy ướt cả áo.

Anh Kiệt kinh sợ lắm! Chàng bồng Hoa Mai vào chòi trong lúc Liêu Cốc, Thái Tử và mọi người theo sau. Ai nấy đều có vẻ đau đớn xót xa.

Đạo nhơn đến chỗ để hành trang lấy gói thuốc bột, tự người chế lấy.

Ông lấy nước hòa thuốc rồi đổ cho Hoa Mai, còn lại bao nhiêu ông rắc vào các vết thương máu đang rịn chảy...

Hoa Mai ngهن nhen, nắc lên rồi động dậy trở mình rên khe khẽ.

Đến giờ phút này Anh Kiệt không còn giấu giếm được tình yêu của chàng đối với Hoa Mai.

Chàng cúi xuống lay gọi:

- Hoa Mai! Hoa Mai! Tỉnh dậy đi em!

Thái Tử Kiến Đức bỗng hỏi Liêu Cốc đạo nhơn:

- Vì sao Hoa Mai kiệt nữ lại đến nỗi này?

Liêu Cốc đáp:

- Hoa Mai bị quân triều bắt được khi đột nhập vào phòng để cứu Thái Tử. Nàng bị Đô Thống Phi Hồng Xà cho tùy tướng tra tấn. Lúc tôi đến nơi thì Hoa Mai đã ngất lịm đi rồi.

Thái Tử rất cảm kích trước sự hy sinh của Hoa Mai và không khỏi lo sợ cho tính mạng của nàng.

Liêu Cốc đạo nhơn thấy Thái Tử quá lo lắng liền trấn an người:

- Thái Tử đừng lo! Hoa Mai sẽ tỉnh lại ngay bây giờ. Nàng dưỡng bệnh trong ít lâu sẽ khỏi hẳn.

Ông lại quay sang Trần Hà, Vương Long nói:

- Thì ra chính nhị vị tráng sĩ đã cứu Thái Tử thoát khỏi doanh trại. Toàn dân Nam không thể quên ơn nhị vị.

Trần Hà chấp tay từ tốn:

- Đạo nhơn nói quá lời. Quả tình đây chỉ là một sự ngẫu nhiên chớ bọn tôi cũng không ngờ Thái Tử đang lâm đại họa. Thấy Thái Tử lo buồn đêm đêm thức trắng, chúng tôi mới liều chết cứu người thoát khỏi nơi giam cầm. Nhưng thật ra cũng không biết rồi sẽ đi về đâu?

Liêu Cốc đạo nhơn liền tâu với Thái Tử:

- Thần được giao phó trách nhiệm đưa Thái Tử về triều vì dân chúng ở Phiên Ngung đều căm hờn quân Tàu và bè lũ Cù Thái Hậu. Xin Thái Tử sửa soạn lên đường trước khi quân binh của Phi Hồng Xà kéo đến đây.

Kiến Đức ái ngại nhìn Hoa Mai, trong khi đó nàng vẫn chưa tỉnh hẳn.

Thái Tử nói:

- Đường về Phiên Ngung rất gập ghềnh, sợ có hại cho tính mạng của Hoa Mai nữ hiệp?

Liêu Cốc đạo nhơn khẽ đáp:

- Dù sao ta cũng phải rời khỏi nơi đây, sớm lúc nào hay lúc ấy.

Ông lại bảo Anh Kiệt:

- Vũ hiền diệt đưa Hoa Mai lên ngựa đi. Trên đường về Phiên Ngung, hiền diệt hãy lo chăm sóc cho em.

Anh Kiệt vâng dạ rồi bỗng Hoa Mai ra khỏi cửa chòi hoang.

Thái Tử Kiến Đức trước quyết định của Liêu Cốc đạo nhơn cũng đành nghe theo. Người cùng Trần Hà, Vương Long lên ngựa của bọn gia tướng Hoàng đề đốc. Liêu Cốc đạo nhơn đến bên bọn tùy tướng của Kỳ Vệ hỏi:

- Việc đưa Thái Tử về Phiên Ngung rất cấp bách, chư vị có sẵn lòng theo hộ giá không?

Chàng tráng sĩ đứng đầu bọn kia vội đáp:

- Nếu được Thái Tử và đạo nhơn tin cậy thì còn gì bằng. Bây giờ chúng tôi cũng không còn cách nào trở lại doanh trại nữa... Chúng tôi xin hết lòng giúp đạo nhơn đưa Thái Tử về đến nơi đến chốn.

Cả bọn nói xong bước lên xe. Liêu Cốc đạo nhơn nhìn trước nhìn sau rồi giục ngựa đi.

Đoàn người ngựa liền băng vùn vụt qua con đường nhỏ xuyên rừng.

Giữa lúc ấy, bóng đêm bắt đầu loăng đăn trên các ngọn cây, bình minh về rộn rã trong tiếng chim ca hót vang rừng.

Ánh nắng rực rỡ của buổi bình minh đổ tràn xuống cánh rừng còn ướt đầm sương đêm, ngàn cây, nội cỏ như bừng tỉnh dậy sau một đêm tối nặng nề...

Đoàn kỵ mã vẫn phi nhanh vùn vụt qua bao đoạn đường dài để trở lại Phiên Ngung.

Liêu Cốc đạo nhơn rất hoan hỉ vì đã hoàn thành được sứ mạng đưa thái tử về đến kinh đô để khôi phục ngôi báu từ bao nhiêu năm bị chiếm đoạt...

Thỉnh thoảng đạo nhơn quay nhìn thái tử như để xét đoán người. Khuôn mặt tuấn tú khôi ngô, đượm đầy vẻ cương quyết của Thái Tử làm cho đạo nhơn rất vừa lòng. Người nhận thấy Kiến Đức rất xứng đáng là người cho muôn dân thần phục.

Riêng Thái Tử, người vẫn ngồi trầm lặng trên yên ngựa như có một tâm sự gì u ẩn.

Dù muốn, dù không, từ nay người cũng ra mặt đương đầu với Ai vương và Cù Thái Hậu.

Thật tâm, Thái Tử không muốn điều đó xảy ra, người đã hy sinh tất cả, nhận chịu số phận mình để cho đất nước thanh bình, lê thứ hưởng cảnh lạc.

Nhưng giờ đây vì âm mưu của Cù Thái Hậu sáp nhập Nam Việt vào đất Tàu nên muôn dân mới chịu cảnh áp bức, lầm than.

Trước lòng uất hận của muôn người, dù Thái Tử không nghĩ đến ngôi báu, người cũng phải vì dân mà chặn đứng những hành động bạo tàn của quân cướp nước.

Tuy nhiên Thái Tử rất buồn phiền vì vô tình anh em một cha lại tranh giành nhau ngôi báu! Rồi đây muôn vạn đời sau thiên hạ sẽ phê phán thế nào?

Tự nhiên Thái Tử nghĩ đến việc gặp Ai vương và Cù thị một lần cuối cùng, để đem lời phải trái khuyên can, miễn tránh được một cuộc đổ máu vô ích...

Thái Tử giục ngựa tới trước để gặp Liêu Cốc đạo nhơn.

Đang bận nghĩ đến những việc phải làm khi đến Phiên Ngung, chợt thấy Thái Tử lướt tới, đạo nhơn hiểu ngay là Thái Tử có chuyện cần bàn nên vội ghì cương ngựa lại.

Kiến Đức khẽ hỏi:

- Ta định tìm gặp Ai vương và Thái Hậu, đạo nhơn nghĩ có nên chăng?

Liêu Cốc kinh ngạc nhìn Thái Tử, trong lòng vô cùng sửng sốt vì ý nghĩ táo bạo ấy. Ông thật không hiểu vì sao Thái Tử lại nghĩ thế nhưng cũng tìm cách trả lời:

- Thần rất cảm phục lòng chuộng hòa hiếu của Thái Tử nhưng trước tình thế này, Thái Tử không thể dùng lời nói để thu phục Ai vương và Cù thị được đâu. Ai vương còn nhỏ dại lại vô quyền, còn Cù thị quá tham lam khát máu, chỉ muốn sáp nhập Nam Việt vào đất Hán để tạo thêm uy thế cho em trai là tướng Cù Lạc.

Lòng tham của người đàn bà ấy thật vô bờ bến. Thái Tử không thể dùng lời phải trái để khuyên can được. Không khéo lại đem thân làm mồi cho hổ đói..

Kiến Đức không đáp, quay nhìn đi nơi khác. Lời nói của Liêu Cốc đạo nhơn rất hữu lý, người cũng biết vậy nhưng Thái Tử vẫn không bỏ ý định. Người quyết tâm tìm một giải pháp để tránh những cuộc chém giết không đâu!

Liêu Cốc liếc nhìn Thái Tử rồi nhủ thầm:

- Thái Tử là người rất xứng đáng để lên ngôi trị vì thiên hạ.

Trong khi ấy, Hoa Mai bắt đầu tỉnh. Nàng mở mắt nhìn quanh và cảm thấy đau đớn khắp toàn thân.

Cảm giác đầu tiên của nàng là thấy mình nằm trên mình ngựa, trong đôi tay cứng rắn của một người...

Nàng ngược lên; bắt gặp khuôn mặt rắn rỏi của Anh Kiệt đang nhìn ra phía trước. Hoa Mai tưởng mình đang mơ, nên nhắm nghiền đôi mắt lại. Nhưng một lúc sau, nàng vẫn thấy mình có những cảm giác như cũ.

Bước chân ngựa chập chùng làm cho nàng nhận rõ là mình đang nằm trong lòng Anh Kiệt.

Xấu hổ quá, đôi má ửng hồng, nàng nằm yên không động đậy. Nàng không hiểu sao mình lại nằm đây?

Phút chót, nàng nhớ lại tất cả. Từ khi vào giải cứu Thái Tử, bị rơi vào tay giặc rồi Phi Hồng Xà truyền thủ hạ tra tấn. Chúng sàm sỡ bị nàng hạ nhục nên chúng mới tức giận đánh đập nàng cho đến khi ngất lịm...

Nàng chỉ nhớ đến đó thôi! Rồi ai đã cứu nàng? Tại sao nàng lại nằm trong lòng Anh Kiệt và hai người đang đi về đâu.

Hoa Mai nằm im lìm như còn mê man vì nàng lo sợ Anh Kiệt biết mình đã tỉnh hẳn thì xấu hổ chết được!

Anh Kiệt vô tình không hay biết gì hết. Chàng vẫn giục ngựa theo sau thái tử và Liêu Cốc đạo nhơn. Thỉnh thoảng chàng lại cúi xuống nhìn Hoa Mai với đôi mắt dịu dàng.

Lần đầu tiên trong đời, chàng ôm một thiếu nữ trẻ đẹp vào lòng mà người lại chính là người mà chàng thầm yêu mến. Tuy nhiên trong lòng chàng không ảm chút tà tâm...

Chàng bỗng cúi xuống gọi nhỏ nhỏ:

- Hoa Mai! Hoa Mai! Tỉnh dậy đi em. Anh lo sợ lắm! Trời! Sao em thiêm thiếp mãi thế này?

Giọng nói của Anh Kiệt tha thiết, nhẹ nhàng thoảng bay trong hơi gió làm dịu mát tâm hồn Hoa Mai.

Nàng thật không ngờ, Anh Kiệt lại yêu thương nàng đến thế. Hoa Mai cảm thấy sung sướng vô cùng...

Từ ngày bị Anh Kiệt sửa trị trên đài, nàng bỏ hẳn tính kiêu căng và bắt đầu nhìn đời bằng đôi mắt khác! Lần lần sống chung nhau, nàng cảm phục tính tình, đức độ của Anh Kiệt và cảm thấy tình yêu của mình nghiêng hẳn về chàng. Tuy nhiên, không bao giờ Hoa Mai để lộ ra ngoài vì nàng nghĩ rằng Anh Kiệt không bao giờ để ý đến nàng.

Khi còn ở Hạnh Hoa thôn, những buổi chiều nàng luyện ngựa trong rừng xa. Anh Kiệt thường đến với nàng, nhưng Hoa Mai vẫn cố gắng đè nén tình yêu của mình.

Nàng giữ sự lạnh lùng và lúc nào cũng lễ độ với Anh Kiệt...

Nhưng hôm nay, trong giờ phút, nàng mới rõ được lòng chàng.

Nàng muốn mở mắt ra để đón nhận tình yêu của chàng để nói cùng chàng những lời yêu đương bấy lâu chôn giấu trong lòng! Nhưng tự nhiên Hoa mai thấy ngại ngùng lắm!

Tình yêu đến với nàng đột ngột quá làm cho nàng lo sợ băng quơ. Nàng muốn nằm yên mãi trên tay Anh Kiệt để tận hưởng hạnh phúc vì sợ rằng lời nói của mình phát ra sẽ làm tan đi những cảm giác thần tiên mà nàng vừa được hưởng...

Hạnh phúc mới chớm dậy trong lòng, làm cho Hoa Mai quên đi những nỗi đau đón của thể xác.

Bỗng có tiếng gọi vang lên:

- Anh Kiệt! Hoa Mai đã tỉnh chưa?

Hoa Mai sững sốt nhủ thầm:

- Quả đúng là tiếng nói của Liêu Cốc bá phụ. Nàng vui mừng khôn xiết và chắc chắn là Liêu Cốc đã cứu nàng thoát chết.

Anh Kiệt nghe tiếng bá phụ vội giục ngựa lướt tới bên người, cất tiếng:

- Thừa bá phụ! Em con vẫn chưa tỉnh!

Hoa Mai thương cảm vô cùng. Nàng muốn mở mắt ra để cho Anh Kiệt bớt âu lo nhưng đã lỡ im hơi lặng tiếng, bây giờ động dậy sợ chàng hiểu được lòng mình thì ngượng chết đi được.

Một giọng nói nghiêm trang bỗng cất lên làm cho Hoa Mai chú ý.

- Liêu Cốc đạo nhơn thử liệu xem! Chúng ta có nên dừng lại nơi đây để săn sóc cho nữ kiệt chăng?

Liêu Cốc đáp:

- Tâu Thái Tử! Xin người chớ lo. Hoa Mai không đến nỗi nào đâu. Vì sức cháu quá yếu thể thôi.

Hoa Mai kinh ngạc nhủ thầm:

- Trời! Thái Tử còn sống ư? Ai đã cứu người?

Sự vui mừng đó làm cho Hoa Mai quên mất dự định lúc nãy, nên mở mắt nhìn tới, đôi tay động dậy.

Nàng vừa thấy Liêu Cốc đạo nhơn và Thái Tử Kiến Đức ruổi ngựa song song bên nhau, thì Anh Kiệt cũng vừa cúi xuống nhìn nàng.

Thấy Hoa Mai tỉnh táo như thường, Anh Kiệt vụt hiểu là nàng đã tỉnh từ lâu nhưng vẫn nín lặng nằm trong lòng mình.

Chàng mỉm cười khẽ hỏi:

- Hoa Mai! Em đã đỡ nhiều chưa?

Thiếu nữ giật mình nhìn lên bắt gặp Anh Kiệt đang mỉm cười. Nàng bẽn lẽn quay nhìn nơi khác.

Trong đời chàng, chưa lúc nào Anh Kiệt thấy mình vui sướng như hôm nay.

5

Hà Minh Đi Về Đâu?

Có lẽ đã quá giờ Mùi. Trên kia, chắc mặt trời đã xuống thấp lắm rồi nên trong gian hạm miếu Long Vương, bóng tối cũng dày đặc hơn.

Phi Hồng Yến đã từ giã ra về vì sợ Phi Hồng Phong và bọn thủ hạ nghi ngờ. Nàng hẹn sẽ trở lại với Lệ Hồng lúc nào thuận tiện...

Huyền Châu đạo sĩ ngồi trầm lặng như tham thiền, giữa lúc Lệ Hồng đang gục đầu thôn thức bên quan tài Hoàng Đề đốc.

Nàng không khóc thành tiếng nhưng đôi vai run run đủ chứng tỏ nước mắt của nàng vẫn không ngớt tuôn rơi...

Huyền Châu đạo sĩ nghĩ là lời khuyên của mình trong lúc này cũng vô ích mà thôi. Hãy để cho Lệ Hồng khóc thật nhiều họa chăng mới vui được niềm đau của nàng.

Thỉnh thoảng, đạo sĩ nhìn ra phía đường hầm lộ vẻ lo âu.

Sao Trương Bá đi mãi không về?

Đáng lý ra chàng phải về sớm hơn chứ! Đường từ đây sang dinh Lữ Quốc Công nào có xa gì mà họ Trương đi từ sáng sớm đến giờ, đã quá giờ Mùi, vẫn chưa về đến?

Sự đó càng làm cho Huyền Châu đạo sĩ tin chắc là Lữ Quốc Công và Tiểu Lý Bá đang lâm nguy.

Huyền Châu nhủ thầm:

- Thế thì nguy lắm rồi, ta không thể ngồi yên được nữa.

Huyền Châu càng lúc càng bồn chồn lo lắng, ông đứng dậy đi tới, đi lui trong phòng. Trương Bá vẫn chưa về!

Hay là chàng đã rơi vào tay quân Hán?

Bọn gia tướng của Hoàng Đề đốc ngồi bên kia góc hạm, chợt nhìn thấy Huyền Châu lộ vẻ lo âu thì hiểu ngay. Họ từ từ đến bên người như lắng đợi một lệnh truyền.

Huyền Châu đạo sĩ bỗng nhìn mọi người nói:

- Ta nghi Trương Bá đã bị bắt! Không biết Lữ Quốc Công và Tiểu Lý Bá đã ra sao?

Người trầm ngâm một lúc rồi tiếp:

- Hiện tại Liễu Cốc đạo nhơn, Hoa Mai, Anh Kiệt cũng đang lâm nguy! Thật ta lấy làm bối rối, chưa biết hành động thế nào?

Mọi người cùng yên lặng nhìn nhau, cố tìm một giải pháp.

Lệ Hồng đang quỳ bên quan tài cha, nghe lời nói của Huyền Châu vội vàng ngẩng lên gạt nước mắt.

Nàng bước đến bên đạo sĩ khẽ nói:

- Bá phụ! Cho phép con đi tìm Trương Bá xem sao?

Huyền Châu lắc đầu:

- Không nên! Con còn yếu lắm! Vả lại, ban ngày con nhỡ nhơ trong hoàng thành thì chúng nhìn được ngay.

Các gia tướng đều nhao nhao xin đi dò thám tình hình.

Giữa lúc đó, nắp hầm xịch mở. Một luồng ánh sáng chiếu vào con đường hầm khiến mọi người đều kinh hoảng chụp lấy khi giới phòng hờ bất trắc.

Nắp hầm mở ra rất lâu rồi mới đẩy lại: Chứng tỏ có rất nhiều người đi xuống.

Huyền Châu lo ngại vô cùng. Không lý bọn dò thám đã tìm được đến đây?

Dù sao, trước tình thế này cũng phải chống cự với chúng đến hơi thở cuối cùng.

Đạo sĩ bước ra đồng dặc hỏi:

- Ai đó?

Một bóng người vụt hiện ra đáp:

- Thừa bá phụ! Các cháu đây!

Huyền Châu sửng sốt nhìn Tiểu Lý Bá đang bước vào. Theo sau là Lữ Kỳ, Trương Bá và một người lạ mặt.

Đạo sĩ kinh ngạc hỏi:

- Lữ Quốc Công vẫn bình yên chứ? Sao các cháu thoát được về đây?

Tiểu Lý Bá đáp:

- Dinh thự vẫn an lành, nào có chuyện gì xảy ra đâu? Chiều qua, thật ra quân Hán đến dinh thự nhưng để hộ tống An Quốc sứ giả đến viếng Lữ Quốc Công. Chắc vì thế mà Phi Hồng Yên hiểu lầm.

Huyền Châu càng kinh ngạc hơn:

- Thế là nghĩa làm sao? An Quốc Thiếu Quý đến viếng Quốc Công? Tử tế nhỉ?

Tiểu Lý Bá đáp:

- Chúng không tử tế gì đâu! Chúng đến để dò xét Quốc Công có động binh để cứu Thái Tử chăng?

- À ra thế!

Trong khi đó, Lữ Kỳ bước vào gian hãm quỳ trước quan tài Hoàng Đề đốc, nước mắt ràn rụa.

Lệ Hồng lại thêm một lần nữa tức tưởi.

Tiêu Lý Bá từ từ bước đến bên nàng nói nhỏ:

- Thôi! Hiền muội đừng khóc nữa! Anh đã nghe Trương Bá thuật lại cái chết đau đớn của thúc phụ đêm qua.

Anh rất tiếc không ở bên em để trả thù cho thúc phụ. Nhưng xin hứa với em là rồi đây thế nào anh em ta cũng trả được mối thù này.

Lệ Hồng ngược nhìn Tiêu Lý Bá lộ vẻ cảm động... Nàng gạt nước mắt nói:

- Vâng! Em xin nghe lời đại huynh.

Huyền Châu đạo sĩ bỗng nhìn kẻ lạ mặt hỏi Tiêu Lý Bá:

- Tráng sĩ đây là ai?

Tiêu Lý Bá đáp ngay:

- Dạ tráng sĩ đồ đệ của Tiêu Hà thúc phụ ở Hạnh Hoa thôn vừa mới đến.

Mọi người đều quay nhìn chàng tráng sĩ lạ mặt.

Huyền Châu nói:

- Tráng sĩ đến đây có việc chi?

Tiêu Lý Bá lấy trong áo một phong thư trao cho Huyền Châu rồi đáp:

- Triều Lương tráng sĩ vâng lệnh Tiêu Hà thúc phụ để tìm Liêu Cốc Bá phụ để đưa thư này. Tráng sĩ đã đến dinh Lữ Quốc Công gặp cháu...

Huyền Châu đỡ lấy thư, trao cho Lệ Hồng bảo:

- Con đọc đi...

Lệ Hồng vâng lời mở thư ra đọc:

"Liêu Cốc đại huynh nhĩ giám,

Từ lúc chia tay nhau, đại huynh đã về Phiên Ngung, tiểu đệ ngày đêm lo rèn luyện các đệ tử, tập tành dân chúng để chờ tin tức của đại huynh.

Không ngờ, nhóm tàn binh của Tạ Liên Hồng ở đảo Kỳ Sa đã lập lại sào huyệt và tìm cách giải thoát cho Tạ Liên Hồng và Tạ Liên Hoa còn đang bị ta giam giữ.

Mới rồi, bọn chúng đưa thư sang, cho biết đã bắt được Hà Minh hiền đệ!

Mọi người trong gian hầm đều sừng sốt kêu lên:

- Trời! Hà Minh tráng sĩ bị chúng bắt rồi ư?

Lệ Hồng ngừng đọc nhìn Tiểu Lý Bá và Huyền Châu.

Đạo sĩ nóng lòng bảo Lệ Hồng:

- Con đọc tiếp đi.

Lệ Hồng cất giọng:

"Bọn chúng muốn trao đổi Hà Minh với Tạ Liên Hồng. Tạ Liên Hoa. Đệ phân vân lắm. Đây là sự thật hay chỉ là thủ đoạn của chúng? Vì Hà Minh đã rời khỏi Hạnh Hoa thôn lâu lắm rồi."

Tiểu đệ cho Triều Lương về Phiên Ngung xem hư thực thế nào và luôn tiện hỏi đại huynh xem ta nên xử sự ra sao?

Ngày xưa, Vũ Anh Tùng đại huynh bao lần triệt hạ sào huyệt Tạ Liên Hồng nhưng vẫn dung dưỡng cho hắn sống sót nên mới rồi suýt chút nữa Hạnh Hoa thôn bị tàn phá.

Lần này nếu thả hắn ra, tiểu đệ lo sợ lê dân lại gặp cảnh khổ sở lắm than.

Nhưng không lý chúng ta lại để Hà Minh hiền đệ ở mãi trong tay chúng?

Đệ khó nghĩ vô cùng và chỉ mong đại huynh sáng suốt quyết định.

Ngày đêm đệ mong tin đại huynh.

Tiêu Hà

Kính bút

Lệ Hồng đọc xong thơ thì mọi người yên lặng nhìn nhau.

Công tử Lữ Kỳ bỗng nói:

- Hà Minh kiếm pháp tuyệt luân, vô lý lại rơi vào tay chúng dễ dàng như vậy? Song chàng đi về đâu vẫn không thấy trở lại Phiên Ngung?

Triều Lương tráng sĩ vội đáp:

- Dạ chắc chắn là Hà Minh hiệp sĩ đã rơi vào tay chúng. Trên đường đến đây, ngu hạ có gặp chư vị anh hùng từng đến Hạnh Hoa thôn giúp ta chiến thắng Tạ Liên Hồng, họ cho biết trên đường về, tráng sĩ Hà Minh thọ bệnh thành linh tại một tửu quán gần Hạ đồng cô, tàn binh của Tạ Liên Hồng đi ngang qua đây, thừa dịp bắt đi luôn.

Khi chư vị anh hùng hay tin đuổi theo thì chúng đã về đến Kỳ Sa rồi...

Lữ Kỳ gật đầu nói:

- Có thể như thế lắm!

Lệ Hồng hỏi Huyền Châu đạo sĩ và Tiểu Lý Bá:

- Bây giờ bá phụ và đại huynh định liệu ra sao?

Huyền Châu đáp:

- Liêu Cốc hiền hữu không có ở đây khó mà quyết định. Bọn Tạ Liên Hồng có lẽ nguy hiểm lắm nên Tiêu Hà lão hiệp mới không dám tự mình định đoạt việc cứu Hà Minh.

Lệ Hồng đáp:

- Vậy chúng ta nên đến bờ Nam Hải ngay đi để kịp tiếp tay với Liêu Cốc bá phụ.

Tiêu Lý Bá kinh ngạc hỏi:

- Tại sao phải tiếp tay với bá phụ? Có chuyện gì thế?

Lệ Hồng thuật lại việc Phi Hồng Xà đem binh mai phục để bắt Liêu Cốc đạo nhon, Anh Kiệt, Hoa Mai cho Tiêu Lý Bá nghe, khiến chàng buột miệng kêu lên:

- Nếu vậy Phi Hồng Yển bội phản ư?

Lệ Hồng lắc đầu nói:

- Không! Chính nàng vô tình đẩy thôi! Nàng vừa mới cứu hiền muội và ở đây từ sáng đến giờ.

Huyền Châu đạo sĩ ngược nhìn lên nóc hầm như lắng nghe chuyện gì rồi quay nhìn quan tài Hoàng Đề đốc nói:

- Trời đã sụp tới! Chúng ta phải chôn cất Hoàng hiền hữu trước đã.

Ông lại bảo Tiêu Lý Bá:

- Con đưa các bạn lên khỏi hầm, bố trí canh gác quanh miếu để ta và các gia tướng lo đào huyệt chôn cất Hoàng Đề đốc cho vẹn tình.

Tiêu Lý Bá, Lữ Kỳ, Trương Bá và tráng sĩ Triều Lương vâng lệnh đi ngay. Riêng Lệ Hồng lại theo sát quan tài Đề đốc để ghi lại những hình ảnh cuối cùng của người cha thân yêu.

Khi lên khỏi nắp hầm Tiêu Lý Bá dặn dò Huyền Châu đạo sĩ:

- Chúng con bốn người sẽ phân ra bốn hướng để canh phòng. Nếu có động tĩnh gì bá phụ sẽ nghe tiếng chim "Uic" kêu lên và khi yên tĩnh trở lại là tiếng cho chim "Cú".

Huyền Châu đạo sĩ vừa gật đầu ưng thuận thì Tiêu Lý Bá và các bạn đã nhảy vọt đi. Huyền châu quay lại hạ lệnh cho các gia tướng sửa soạn đưa linh cữu Hoàng Đề đốc lên khỏi hầm.

Tiêu Lý Bá đến cổng rào hướng Tây thì giật mình nghe thoảng trong hơi gió có tiếng ngựa thở phì phì...

Trời tối đen như mực, đưa bàn tay tới trước không thấy rõ, dù Tiểu Lý Bá mắt sáng như sao vẫn không biết kẻ địch núp ở đâu?

Bỗng chàng giật mình ngồi thụp xuống thì nghe tiếng động nhẹ trên cành lá rồi tiếng thì thầm:

- Chính phải nơi đây rồi Lưu hảo hán ạ! Tôi theo dõi Phi Hồng Yến cô nương tới gốc cây này thì nàng mất hút vào trong miếu. Vâng lệnh hảo hớn, tôi đợi cô nương đến xế chiều mới thấy cô nương trở ra.

Có tiếng đáp:

- Ta biết chắc Phi Hồng Yến thông đồng với bè đảng Hoàng Quốc Kính, nhưng không đủ bằng cứ làm sao cho Phi công tử tin lời. Vả lại Hắc Tử Hoành bị trọng thương làm sao ta khám phá được sào huyệt của chúng bây giờ?

Tiểu Lý Bá vụt hiểu ngay là tên Lưu Hán đã cho người theo dõi Phi Hồng Yến khi nàng đến đây. Hiện tại hắn đang muốn biết rõ Phi Hồng Yến có thật thông đồng với bọn chàng chăng?

Tiểu Lý Bá vội cất giọng kêu lên:

- Ục... Ục... Ục...

Tiếng chàng ngân vang lên trong đêm sâu, ghê rợn như tiếng loài chim ăn đêm mà loài người thường cho là chúng mang đến sự tai họa trong cuộc đời.

Hai bóng đen đang ngồi rình trên tàng cây rậm rạp gần đó, không lộ vẻ ngạc nhiên vì tiếng chim ục kêu lên bất thành linh.

Cả hai im lặng một lúc rồi nhảy xuống đất.

Tiểu Lý Bá không rõ bọn chúng còn ai nữa chẳng, nên chưa vội hành động để xem chúng giở trò gì?

Lưu Hán và tên bộ hạ âm thầm bước vào miếu. Bước chân của chúng tuy nhẹ nhàng như vẫn lọt vào tai của Tiểu Lý Bá.

Chàng cất giọng kêu dồn dập hơn:

- Ục... Ục... Ục...

Trong khi đó, Huyền Châu đạo sĩ, Lệ Hồng và các gia tướng đã đưa qua tãi Hoàng Đề đốc ra đến sau vườn và họ bắt đầu đào huyệt.

Bỗng nhiên, tiếng chim báo động nổi lên càng lúc càng dồn dập làm cho Huyền Châu đạo sĩ kinh hãi.

Ông hạ lệnh cho mọi người giữ yên lặng để chờ tin Tiểu Lý Bá.

Riêng Lệ Hồng nàng rất uất hận. Nàng không ngờ trong giờ phút thiêng liêng đưa cha nàng sang bên kia thế giới mà bọn khốn kiếp vẫn không để yên cho.

Nàng thề quyết không dung thứ những kẻ đã lọt vào miếu Long vương trong giờ này.

Cơn uất hận mỗi lúc càng tăng làm cho Lệ Hồng quyết định vội vàng, rồi thi hành ngay không suy nghĩ.

Nàng tuốt kiếm rời chỗ núp nhảy vọt đi. Thoạt nghe tiếng động, Huyền Châu đạo sĩ hoảng hốt gọi:

- Lệ Hồng! Lệ Hồng!

Không nghe tiếng đáp, đạo sĩ biết ngay là Lệ Hồng đã vào miếu. Ông lo lắng vô cùng và thầm trách Lệ Hồng dám cãi lời ông.

Đạo sĩ hạ lệnh cho các gia tướng ngồi yên rồi đi tìm Lệ Hồng.

Giữa lúc đó, thiếu nữ đã vào đến hành lang và theo cửa hông miếu đi vào.

Ánh lửa vừa lóe lên trong bóng tối, Lệ Hồng nhảy vọt sang bên, nép mình vào một chiếc cột.

Đang kia, Lưu Hán, sau khi nghe ngóng không thấy động tĩnh gì nên đánh đả đốt đuốc lên, để lục soát dễ dàng hơn.

Ngọn đuốc vừa cháy thì Lệ Hồng nhìn thấy tên Lưu Hán vào bộ hạ của hắn. Cũng vừa lúc đó Lưu Hán chợt nhìn thấy nắp hầm dưới bàn thờ, mà lúc này khi không quan tài Hoàng Đề đốc, bọn gia tướng không đẩy kỹ lại...

Lệ Hồng kinh hãi vì nếu chúng khám phá ra được sào huyệt của bọn nàng thì tai hại vô cùng.

Không để chậm trễ một phút, Lệ Hồng nhảy vọt ra thét lên:

- Khốn kiếp, mi đã đến ngày tận số rồi...

Đang hớn hở vì vô tình tìm ra được sào huyệt của bọn Hoàng Đề đốc và sẽ có đủ bằng cứ để buộc tội Phi Hồng Yến, bất đồ nghe tiếng hét vang lên, Lưu Hán quay lại thấy Lệ Hồng thì hồn phi phách tán.

Tên bộ hạ của hắn nào biết Lệ Hồng là hạng người gì, vung đao chém nhầu. Chỉ một loáng, thanh đao của gã gãy làm hai đoạn và gã bị chém tét da đầu ngã lăn ra giãy chết.

Lưu Hán kinh hoàng, vọt bó đuốc vào góc tường để tìm kẻ thoát thân, nhưng Lệ Hồng nhanh nhẹn phi mình tới chém ngang hông hắn. Tên hảo hán rĩa rết lên một tiếng kinh hoàng, loạng choạng suýt ngã, nhưng cố gắng gượng chạy vọt ra ngoài biến mình trong vườn.

Lệ Hồng cố đuổi theo, nhưng đêm tối dày đặc, không thấy được hình bóng hắn đâu nữa. Huyền Châu và Tiểu Lý Bá đều chứng kiến cảnh tượng đó vội chạy vọt ra phía ngoài đón đầu Lưu Hán, nhưng hắn mất dạng tự bao giờ!

Biết là bọn chúng không còn ai nữa. Huyền Châu đạo sĩ trở vào gọi Lệ Hồng:

- Lệ Hồng! Lệ Hồng! Con ở đâu?

Thiếu nữ không giết được Lưu Hán tại trận trong lòng bức tức lắm, nàng trở vào đốt đuốc lên tìm xem bọn chúng còn ai nữa chẳng? Chợt nghe tiếng gọi của Huyền Châu, nàng vội vàng bước ra.

Đạo sĩ nhìn nàng trách:

- Con quá nóng tính! Rồi đây còn nhiều chuyện không hay sẽ xảy đến cho bọn ta. Nhưng thôi hãy lo chôn cất cha con trước đã rồi sẽ liệu...

Mọi người cùng trở ra sau vườn để hạ huyết quan tài Đề đốc. Bọn gia tướng khóc rầm rức trước mộ người. Lệ Hồng quỳ xuống, không khóc nữa, đôi mắt lạnh lùng.

Tiểu Lý Bá nhìn nàng trong lòng hết sức thương cảm. Sự đau khổ đã biến Lệ Hồng thành một con người khác và lúc nào lòng căm hờn cũng như dâng lên trên mi mắt.

Bỗng mọi người cùng kinh hoảng khi nghe có tiếng ngựa rộ rã đâu đây mỗi lúc một gần.

Huyền Châu nói nhanh:

- Thôi chết rồi! Quân giặc đã trở lại kìa!

Ông thét mọi người tắt đuốc rồi chia nhau phòng thủ. Tiểu Lý Bá cùng Lệ Hồng vung kiếm báu chạy ra phía cổng.

Cả hai chú ý thấy đoàn ngựa đã dừng trước cổng miếu, nhưng lặng im trong đêm tối.

Nếu là quân nghịch thì chẳng sợ gì không đốt đuốc lên mà lại hành động âm thầm như vậy?

Lệ Hồng bảo nhỏ vào tai Tiểu Lý Bá:

- Chúng định bao vây bọn ta ư?

Tiểu Lý Bá chưa rõ được ý định của đoàn người kia nên bò sát đến bên cổng rào. Lệ Hồng theo sau chàng, không gây nên một tiếng động nhỏ nào!

Bỗng có tiếng thì thầm:

- Cháu vừa thấy ánh đuốc phía sau vườn, tự nhiên tắt phụt. Xin bá phụ thận trọng.

Lệ Hồng nghe tiếng nói của Anh Kiệt, vui mừng không kể xiết, vội gọi to lên:

- Phải Vũ huynh về đó chẳng?

Bên ngoài Anh Kiệt đáp ngay:

- Hiền muội đây ư?

Phía trong miếu, huyền châu đạo sĩ nghe tiếng nói của hai người, biết là Liêu Cốc đạo nhơn đã về vội truyền gia tướng đốt đuốc lên. Liêu Cốc đã xuống ngựa, bước vào sân. Anh Kiệt bỗng Hoa Mai theo sau.

Tiểu Lý Bá nhìn thấy Liêu Cốc, Anh Kiệt, Hoa Mai trong tình cảnh đó, hết sức lo sợ:

- Trời ơi! Chắc Thái Tử lâm nguy rồi!

Chàng bước đến trước mặt Liêu Cốc thi lễ rồi nói:

- Thưa bá phụ! Thái Tử thế nào?

Liêu Cốc chậm rãi đáp:

- Thái Tử bình yên và đã về đến đây. Bá phụ đã đưa người và đoàn tùy tùng đến trú ở trong Cổ Am của Lý Biểu, dưỡng phụ của con ở thôn Cao Đồng.

Mọi người đều có vẻ yên lòng. Nhất là Tiểu Lý Bá. Nếu Thái Tử về đến Cổ Am của dưỡng phụ chàng thì còn lo gì nữa.

Trong lúc đó, Lệ Hồng chạy đến bên Anh Kiệt, nắm chặt lấy tay Hoa Mai sững sốt kêu lên:

Trời ơi! Chị Hoa Mai sao thế này?

Hoa Mai mệt mỏi, mở mắt nhìn Lệ Hồng cảm động, ràn rụa nước mắt. Nàng cảm thấy Lệ Hồng lúc nào cũng thương mến nàng.

Anh Kiệt đáp:

- Hoa Mai bị chúng bắt được và hành hạ rất tàn tệ.

Lệ Hồng thương bạn cúi xuống hỏi nhỏ:

- Hoa Mai! Chị đã khá chưa?

Hoa Mai mỉm cười gật đầu, trong lòng nàng vô cùng xúc động.

Lệ Hồng ngược nhìn Anh Kiệt hỏi:

- Sao đại huynh không để Hoa Mai ở Cổ Am?

Anh Kiệt lắc đầu:

- Anh đã nói hết lời, nhưng Hoa Mai chỉ muốn được về đây gần chúng ta.

Trong khi đó, Liêu Cốc đạo nhơn hỏi Huyền Châu:

- Tình thế ở Phiên Ngung có gì thay đổi chẳng hiền hữu?

Huyền Châu quay lại nhìn Lệ Hồng rồi ngậm ngùi đáp:

- Nhiều chuyện dồn dập xảy đến bất ngờ. Hoàng Đề đốc nay còn đâu nữa.

Liêu Cốc sững sốt kêu lên:

- Trời! Hiền hữu bảo sao, Hoàng Quốc Kính?

Lệ Hồng nghe bá phụ nói đến cha liền đến bên ông nghẹn ngào nói:

- Bá phụ! Cha con đã tuyệt mạng rồi!

Liêu Cốc bước tới nắm lấy vai nàng uất nghẹn không nói nên lời.

Anh Kiệt sững sờ như người trong cơn mê:

- Trời ơi! Hoàng thúc phụ?

Hoa Mai ráng gương dậy rời khỏi tay Anh Kiệt ôm chầm lấy Lệ Hồng:

- Chị! Chị! Bá phụ vì sao nên nỗi?

Lệ Hồng gục đầu vào lòng Hoa Mai mặc cho nước mắt tuôn tràn.

Huyền Châu đạo sĩ từ từ thuật lại việc Lệ Hồng vào ngục, chứng kiến cái chết của cha rồi lại bị vây, may nhờ Phi Hồng Yến cứu thoát. Sau cùng Huyền Châu tiếp lời:

- Chúng tôi vừa chôn xong Hoàng Đề đốc thì hiền hữu và các cháu về đến. Mộ Đề đốc ở sau vườn...

Nhờ chỗ ánh đuốc tắt phụt lúc này, Anh Kiệt biết là nơi chôn Hoàng thúc phụ. Chàng chạy vụt ra sau vườn, đến quỳ bên mộ: Mọi người lần lượt theo ra...

Riêng Tiểu Lý Bá lúc nào cũng lo đại cuộc nên đến bên Huyền châu đạo sĩ nói:

- Tình thế thật cấp bách, Lưu Hán chạy thoát. Sớm muộn gì quân binh của Phi Hồng Phong cũng kéo đến đây. Hắn đã biết rõ con đường hầm bí mật! Chúng ta làm sao thoát được!

Huyền Châu đáp:

- Bá phụ đã lo ngại từ lúc này nhưng chưa biết tính sao.

Tiểu Lý Bá nói:

- Chúng ta nên rời khỏi nơi đây sớm chừng nào hay chừng nấy. Một là về Cổ Am thôn Cao Đồng, hai là vào trú ẩn trong dinh Lữ quốc công.

Huyền Châu đạo sĩ đáp:

- Đề bá phụ hỏi qua Liêu bá phụ xem sao?

Mọi người ra đến một thấy Anh Kiệt đang quỳ khấn vái:

- Thúc phụ! Kẻ bất nghĩa Vũ Anh Kiệt không tròn đạo hiếu, đang quỳ trước mộ đây! Xin thúc phụ chứng giám lòng thành. "Tiểu điệt thề sẽ trả thù này".

Chàng không khóc nhưng nước mắt tự dưng ràn rụa trên má.

Liêu Cốc đứng lặng yên, nhìn nắm mồ bạn lòng chua xót vô cùng. Trong năm anh em kết nghĩa ngày xưa, hai người đã về bên kia thế giới: Vũ Anh Tùng rồi

Hoàng Quốc Kính. Bao giờ đây sẽ đến phiên mình, đến Lý Biểu? Cuộc đời nào khác một giấc mộng phù du!

Nhưng Hoàng Quốc Kính chết đi là do tội ác của bè đảng Cù Thái Hậu. Ông thề không dung thứ cho bọn chúng.

Huyền Châu đạo sĩ bỗng đến bên ông bảo nhỏ:

- Hiền hữu! Tình thế không được yên tĩnh lắm! Bọn thủ hạ Phi Hồng Xà vừa đến đây. Lệ Hồng đã giết chết một tên tại trận còn một tên tuy bị thương nhưng trốn thoát. Hắn đã khám phá được con đường hầm bí mật. Sớm muộn gì chúng cũng đến đây, bọn ta nên đi trước là hơn.

Liêu Cốc sực nhớ đến hiện tại. Ông chưa kịp đáp thì Huyền Châu đã bảo Anh Kiệt:

- Thôi, các cháu đừng bị lụy nữa! Phải rời đi nơi khác cấp tốc ngay bây giờ! Thù này có ngày ta cũng sẽ trả đặng.

Liêu Cốc khẽ hỏi:

- Chúng ta định đi về đây bây giờ?

Huyền Châu đáp:

- Chỉ còn hai nơi có thể trú ẩn được là Cồ Am của sư Lý Biểu và dinh thự của Lữ Quốc Công.

Liêu Cốc đáp ngay:

- Cồ Am tuy yên tĩnh nhưng chúng ta nên đến dinh Lữ Quốc Công là hơn! Dù sao ta cũng phải bàn với Quốc Công việc thực hiện kế hoạch: "Phù Kiến Đức, phế Ai vương!"

Huyền Châu khen phải và quay lại hỏi Lữ Kỳ:

- Công tử cho biết chúng tôi đến dinh Lữ Quốc Công có điều chi bất tiện chăng?

Lữ Kỳ như có sẵn ý định bèn đáp:

- Nhị vị bá phụ khỏi lo. Trong dinh có sẵn gian hầm không thể nào bọn chúng tìm ra. Chúng ta chỉ cần theo ngõ bí mật đi vào là quân dò thám không hay biết được.

Liêu Cốc đạo nhơn vội truyền cho mọi người chuẩn bị lên đường.

Bỗng nhiên có tiếng động trên cành lá rồi một bóng người mặc toàn đồ trắng nhảy vụt xuống đất. Mọi người sững sốt tuốt kiểm ra:

- Lệ Hồng nhìn rõ kẻ lạ, vội kêu lên:

- Phi Hồng Yên!

Hồng Yến nhìn mọi người, rồi cúi đầu thi lễ. Nàng thoáng thấy Anh Kiệt thì hiểu ngay là đoàn người đi Nam Hải đã về nên vội thưa:

- Chư vị bình yên trở về! Phi Hồng Yến tôi đến đây tùy chư vị phân xử.

Liêu Cốc đạo nhơn đã hiểu rõ sự vô tình của Phi Hồng Yến nên vội đáp:

- Không! Cô đừng bận tâm về việc đó. Ai lại chả có việc lầm lỗi. Và lại chúng tôi đã giải cứu được Thái Tử rồi thì còn lo gì nữa.

Phi Hồng Yến ngược nhìn Liêu Cốc thâm cảm tạ đại lượng của người.

Nàng chưa kịp hỏi đến Thái Tử thì Tiểu Lý Bá đã nói:

- Hồng Yến cô nương rời khỏi miếu Long Vương ngay đi. Lưu Hán đã biết cô nương đến đây và hẳn đã khám phá được con đường hầm bí mật! Chúng tôi cũng sắp sửa dời đi nơi khác.

Hồng Yến kinh hãi kêu lên:

- Lưu Hán đến đây? Sao chư vị để cho hắn thoát được?

Lệ Hồng đáp:

- Em đánh hắn trọng thương, nhưng vì đêm tối hắn lảo đảo! Chắc hiện giờ hắn đã về đến dinh thự của chị.

Phi Hồng Yến đứng lặng một phút rồi nói:

- Nếu thế tôi phải về ngay! Chư vị về đâu? Làm sao ta gặp nhau?

Tiểu Lý Bá đáp:

- Chúng tôi đến dinh Lữ Quốc Công. Nếu yên lành, cô nương nên đến ngay đó.

- Xin y hẹn với đại huynh!

Phi Hồng Yến nói xong cúi chào Liêu Cốc đạo nhơn, Huyền Châu đạo sĩ và toàn thể các bạn, bâng mình trong bóng đêm, ra khỏi miếu Long Vương.

Huyền Châu đạo sĩ quay lại bảo các gia tướng dập xác tên bộ hạ của Lưu Hán mà Lệ Hồng đã chém ngã lúc nãy rồi đưa mọi người sang dinh Lữ quốc công.

Bị Lệ Hồng chém ngang hông, Lưu Hán loạng choạng suýt té, nhưng cố gượng ôm lấy vết thương, chạy tràn trong bóng đêm.

Đến hàng rào quanh miếu, hắn nhảy vọt qua, nhưng lại rơi xuống một hào sâu, nằm bất tỉnh.

May thay, Tiểu Lý Bá và Huyền Châu đạo sĩ không tìm kiếm kỹ càng nên Lưu Hán mới thoát được tay hai người.

Hắn nằm lịm đi như thế không biết bao lâu, chừng tỉnh dậy thấy bốn bề vắng lặng, bóng đêm vẫn bao phủ khắp nơi.

Hắn nằm yên một lúc cho thật tỉnh và lần lượt nhớ lại tất cả...

Lưu Hán cố gượng bò lên mặt đất.

Đêm đã khuya lắm rồi!

Ánh trăng hạ tuần từ từ lên, tỏa sáng khắp trần gian, phá tan màn đêm u tối. Ngôi miếu cổ vẫn sừng sững trong đêm âm u, huyền bí.

Lưu Hán độ chừng bề đẳng của Lệ Hồng đã kéo nhau đi xa lắm rồi, nhưng hắn vẫn thận trọng không dám gây nên một tiếng động nào.

Vết thương ra máu rất nhiều. Lưu Hán thấy sức mình yếu dần đi. Hắn tự biết mình không thể sống được lâu hơn nữa... Hắn nằm vật xuống thở dốc mắt hoa lên chân tay rã rời như sắp lịm đi.

Lưu Hán nhủ thầm:

- Dù sao cũng phải về đến dinh quan Đô thống để cho công tử biết Hồng Yến tạo phản và chỉ cho người con đường hầm bí mật trong miếu Long Vương.

Ý tưởng đó làm cho Lưu Hán quên đau, cố gượng ngồi dậy bò tới cổng miếu để tìm hai con tuấn mã mà hắn đã giấu lúc nãy.

Đôi ngựa vẫn còn đó.

Có lẽ vì quá vội vàng nên Tiểu Lý Bá quên mất đôi ngựa. Lưu Hán cả mừng, ráng sức trèo lên mình ngựa, thúc mạnh vào hông.

Ngựa bị đau hí lên một tiếng chạy vụt đi. Nhưng lúc ấy, Lưu Hán sức đã kiệt, ôm chặt lấy cổ ngựa, không còn biết gì nữa. Hầm lịm dần, máu tuôn tràn theo chân ngựa...

Tuấn mã khôn ngoan, quen đường cũ, chạy biến trong đêm, chỉ một lúc sau là về đến cổng dinh.

Đạo quân canh nhìn thấy trên yên ngựa một người bất tỉnh kinh hoàng mở cổng.

Tiếng chuông báo động vang lên trong vòng dinh. Quân sĩ thức giấc tủa ra sân, sẵn sàng nghênh chiến.

Phi Hồng Phong choàng tỉnh dậy, chạy vụt xuống lầu hỏi dồn dập:

- Chuyện gì thế? Chuyện gì thế?

Quân canh vội thưa:

- Bẩm công tử! Võ sư Lưu Hán đã trở về.

- Người đâu? Có chuyện gì lại báo động.

- Dạ... Vũ sư... Bị trọng thương... Nằm bất tỉnh.

- Trời!

Phi hồng Phong vội chạy thẳng về phía đám đông.

Phi Hồng Yến cũng vừa ra khỏi phòng, trong lòng hồi hộp lo âu...

Từ lúc biết được Lưu Hán đã hiểu rõ hành động của mình. Phi hồng Yến vội vã về dinh để xem động tĩnh ra sao? Nhưng khi nàng về đến phòng riêng thì cả dinh thự đều an giấc. Nàng thay đổi y phục xong, lên giường nằm, trong lòng hết sức bồn khoăn. Song quá mệt mỏi, nàng ngủ thiếp lúc nào không biết.

Đến khi nghe tiếng chiêng báo động vang rền dưới kia lầu, đánh thức nàng dậy, Hồng Yến biết là Lưu Hán mới trở về.

Nàng thầm nghĩ là giờ quyết định đã đến với mình nên vội lấy áo choàng lên vai, rồi giấu thanh kiếm báu bên trong, bước xuống lầu...

Lúc ấy Phi Hồng Phong đã đến bên Lưu Hán.

Thấy mặt vũ sư của mình xanh như chàm đỏ, chàng kinh hoàng kêu lên:

- Trời! Lưu vũ sư? Làm sao ra nông nỗi này? ...

Chàng ngồi xuống xem xét vết thương rồi truyền gọi lương y ra săn sóc cho Lưu Hán.

Phi Hồng Yến đến bên anh, nhìn thấy Lưu Hán trong tình trạng đó, biết rằng hẳn chưa nói với anh được lời nào nên cũng bớt lo.

Lương y xem vết thương, lộ vẻ lo lắng. Hồng Phong hỏi nhanh:

- Thế nào? Có cứu sống được chăng?

Lương y đáp:

- Bẩm công tử! Vết thương quá nặng, phần máu ra nhiều quá, chắc không cứu khỏi.

Hồng Phong nắm chặt lấy vai lương y lắc mạnh:

- Không! Họ Lưu phải sống? Phải cho ta biết vì sao đến nỗi này?

Lương y kinh hãi nói lắp vấp:

- Dạ... Dạ... Để tôi cố gắng xem sao.

Lương y dùng khăn quấn chặt vết thương rồi tìm trong bọc ra một viên thuốc nhỏ bỏ vào miệng nhai...

Ông ngược nhìn Lưu Hán rồi nhìn Hồng Phong giây lâu mới cạy răng nạn nhân nhỏ vào.

Hồng Yến lại càng lo sợ hơn. Thật là tai hại! Nếu Lưu Hán tỉnh lại nàng biết làm thế nào? Hẳn nói ra tất cả sự thật thì nàng làm sao nấn ná ở đây được nữa...

Tuy không cùng chí hướng với cha, anh nhưng Phi Hồng Yến làm sao đoạn tình được, mà ra mặt đương đầu với hai người?

Dù ngày nay, lòng kính mến cha, anh đã giảm rất nhiều, nhưng nàng không thể trở thành kẻ thù của gia đình họ Phi.

Bây giờ biết làm thế nào đây?

Viên thuốc của lương y bắt đầu ngấm vào da thịt nên Lưu Hán hồi tỉnh lại, da mặt hồng hào lên.

Hắn trở mình rên khe khẽ.

Thôi chết rồi! Phi Hồng Yến đã thấy rõ cơ nguy. Nhưng tự dưng mặt mày Lưu Hán tái mét trở lại, hắn nhăn nhó, oằn oại, ôm lấy vết thương...

Lương y có vẻ lo sợ, bảo Phi Hồng Phong:

- Công tử hồi hân mau lên sợ hân khó qua khỏi. Hồng Phong cúi xuống gọi:

- Lưu vũ sư! Vì sao đến nỗi này? Ai đã ám hại người?

Lưu Hán mở mắt lơ lơ nhìn Hồng Phong nói phều phào:

- Công tử... Phi... Hồng... Yến... Long... Vương... Miếu!

Hồng Phong kinh hãi kêu lên:

- Sao? Người bảo sao?

Lưu Hán bỗng uốn mình oằn oại rồi nấc lên một tiếng, trợn trừng đôi mắt gục đầu sang bên cạnh.

Phi Hồng Phong kinh hãi thét lên:

- Lưu hảo hán! Hãy tỉnh lại!

Nhưng đã trễ lắm rồi. Lưu Hán chỉ còn là một cái xác không hồn.

Vị lương y nắm lấy tay hắn chân mạch rồi lắc đầu nói:

- Lưu Hán đã chết hân rồi! Công tử nên cho tẩm liệm đi.

Phi Hồng Phong lặng người một lúc, những lời trần trụi cuối cùng của họ Lưu làm cho hắn phân vân:

- Phi Hồng Yến... Miếu Long Vương...

Thế là nghĩa làm sao? Tại sao Lưu Hán nói đến Phi Hồng Yến và miếu Long Vương?

Miếu Long Vương là nơi quân khởi loạn thường ản núp kia mà. Lòng nghi ngờ em mình bấy lâu nay, được dịp bộc phát mãnh liệt hơn! Phải chăng Lưu Hán muốn báo tin Phi Hồng Yến thông đồng với giặc và hiện đang ở miếu Long Vương?

Hồng Phong truyền quân sĩ:

- Hãy tẩm liệm cho Lưu hảo hán và sẵn sàng đi theo ta.

Truyền lệnh xong, hắc toan lên phòng riêng của Phi Hồng Yến thì một giọng nói trong trẻo cất lên, làm cho Phi Hồng Phong dừng bước quay phắt lại:

- Kia đại huynh! Anh đi đâu vậy?

Phi Hồng Yến từ từ đến bên anh.

Hồng Phong vụt hỏi:

- Hiền muội đi đâu?

Hồng Yến làm ra vẻ kinh ngạc đáp:

- Ô, đại huynh? Anh hỏi chi lạ vậy. Em nghe báo động vừa xuống đây! Có chuyện gì anh sợ phờ đến thế?

Thấy Phi Hồng Yến bình tĩnh đáp lời, Phi Hồng Phong dịu bớt xuống.

Em chàng phải chăng là kẻ vô tội? Trong những lời trần trối cuối cùng, Lưu Hán muốn gói gắm lại điều gì?

Phi Hồng Yến biết mình thắng thế, làm bộ giận:

- Đại huynh! Sao anh không trả lời em? Có chuyện gì thế? Anh khinh thường em vừa vừa chứ?

Nàng quay mặt đi, Phi Hồng Phong vội chạy theo gọi:

- Phi Hồng Yến! Kia em.

Hồng Yến dừng lại nhưng vẻ mặt vẫn chưa hết hờn dỗi, Phi Hồng Phong nhìn em nhủ thầm:

- Không! Phi Hồng Yến không thể là kẻ phản bội cha anh được!

Chàng đến bên em nói:

- Em đừng giận anh. Chuyện không hay cứ dồn dập tới mà cha vẫn đi mãi không về nên anh mới quần trí như vậy. Đêm qua Hoàng quốc Kính thoát ngục anh và bọn dò thám lục soát hoàng thành cả ngày nay không bắt được.

Việc này Cù Thái Hậu chưa hay biết thì mới rồi Lưu hảo hán lại bị giết một cách bí mật. Em bảo anh không lo làm sao được. Chưa biết rồi đây Thái Hậu sẽ thịnh nộ đến bậc nào?

Phi Hồng Yến bỗng nói:

- Nhưng chuyện đó có ăn nhập gì đến em đâu? Tại sao anh lại gắt gỏng như vậy?

Phi Hồng Phong nhìn em như dò xét rồi nói:

- Phải! Nhưng vài chuyện ngẫu nhiên làm cho anh phân vân về hành động của em. Tại sao em thông hiểu kiếm pháp võ nghệ mà vẫn giấu anh?

Phi Hồng Yến sừng sốt kêu lên:

- Ô! Ai bảo anh thế?

- Hôm nọ, chính em đã hạ Hắc Tử Hoành trong vườn trước mặt anh.

Hồng Yến thở ra nhẹ nhàng. Lúc này nghe Hồng Phong hỏi thế nàng tưởng đâu mình đã bị bại lộ.

Nàng cười đáp:

- Nào em có biết võ nghệ gì đâu? Chẳng qua là may mắn đó thôi.

Rồi nàng cười lên khanh khách để phá tan sự nghi ngờ trong lòng anh. Phi Hồng Phong vẫn nghiêm nghị hỏi tiếp:

- Đêm qua, lúc Lệ Hồng phá ngục, em đến nhà lao làm gì?

- Kia! Anh quên rằng hảo hán Hắc Tử Hoành bị trọng thương ư? Em không giúp được anh bắt kẻ gian phi thì đến đưa hảo hán về săn sóc cũng không được nữa ư?

Phi Hồng Phong quay nhìn nơi khác.

Chàng cũng muốn tin tưởng lời giải bày của em lắm nhưng những lời trời trăn của Lưu Hán cứ ám ảnh chàng.

Phi Hồng Yến biết anh chưa tin hẳn lời mình song đến giờ phút này, nàng tin tưởng là mình vô sự. Lưu Hán chưa kịp tổ giác nàng và chỉ chỗ hầm bí mật ở miếu Long Vương thì đã chết.

Tuy nhiên Hồng Yến quyết đánh lạc hướng sự nghi ngờ trong lòng anh nên quay lại bảo Hồng Phong với giọng tha thiết:

- Anh! Có chuyện gì khó nghĩ, anh hãy nói cho em nghe với. Biết đâu em sẽ giúp anh được phần nào?

Câu nói của nàng như gọi vào tình ruột thịt của Hồng Phong khiến chàng không giấu giếm em được.

Chàng khẽ nói:

- Lưu Hán vừa mới chết một cách bí mật. Ai giết họ Lưu? Và tại nơi đâu? Trong lúc trời trăn, họ Lưu đã nói đến em và "Miếu Long Vương".

Phi Hồng Yến bỗng cười lên ngặt nghẽo.

Hồng Phong kinh ngạc hỏi:

- Tại sao em cười?

- Em cười anh!

- Cười anh?

- Vâng! Anh quá sợ hãi bề đảng của Hoàng Quốc Kính nên mỗi phút gì anh cũng lo sợ nghi ngờ. Thế rồi anh cũng dám nghi kỵ luôn cả người thân thích ruột rà. Sao anh không thể hiểu khác lời trối trăn của Lưu Hán được.

Phi Hồng Phong hỏi:

- Em nói gì anh không hiểu?

- Anh có biết Hắc Tử Hoàn và Lưu Hán đều yêu em chẳng? Tại sao trong giờ phút cuối cùng hắn không thể gọi tên em được.

Phi Hồng Phong lặng yên suy nghĩ! Chàng thấy lời giải bày của Phi Hồng Yến không được hữu ý lắm. Thế tại sao Lưu Hán lại nói đến miếu Long Vương?

Tuy nhiên, Hồng Phong cũng gượng cười nhìn em nói:

- Em nói đúng! Thật anh có lỗi với em rất nhiều.

Phi Hồng Yến nào biết được những điều nghĩ ngợi trong lòng Hồng Phong, nên mỉm cười cúi chào anh về phòng riêng. Nàng nghĩ đến Tiểu Lý Bá và các bạn, giờ này có lẽ đã về đến dinh Lữ Quốc Công và đang trông ngóng tin nàng.

Quả đúng như vậy, khi đoàn người vào trong vòng dinh, công tử Lữ Kỳ truyền bọn gia tướng thay đổi y phục, cho lẫn lộn với quân canh, rồi đưa đường cho Liêu Cốc đạo nhon, Huyền Châu đạo sĩ. Tiểu Lý Bá, Anh Kiệt, Hoa Mai, Lệ Hồng xuống gian hầm bí mật chờ gặp Lữ Quốc Công.

Hoa Mai còn yếu lắm! Lệ Hồng dìu nàng đến bên giường đặt trong góc gian hầm rồi quanh quẩn bên cạnh an ủi săn sóc Hoa Mai.

Nàng thiếu nữ ở Hạnh Hoa thôn cảm thấy lòng êm dịu khác thường. Tình yêu thương giữa hai người càng lúc càng đậm đà.

Lữ Quốc Công được mật báo có các vị lão hiệp viếng thăm, vội vàng đến hầm bí mật trong lòng hết sức vui mừng.

Từ lâu rồi, Quốc Công rất mong được gặp các lão hiệp để thỏa lòng mong ước của người ở Phiên Ngung thành, nhưng đến nay mới được gặp.

Hôm nay chư vị đến đây, Lữ Quốc Công thấy mình cần hội ý để cho đại cuộc chóng thành.

Khi người bước vào gian hầm thì các lão hiệp cùng các hiệp sĩ đều đứng dậy nghiêng mình thi lễ.

Trong lòng đã có sẵn sự kính nể các lão hiệp, Lữ Quốc Công vội đáp lễ rồi nói:

- Danh tiếng của chư vị vang dậy như sóng cồn, từ lâu lão quan thâm ao ước được gặp! Đến nay mới được toại nguyện.

Liêu Cốc kính cẩn thưa:

- Quốc Công ân đức cao dày, muôn dân đều kính mến. Bọn tôi được theo hầu dưới trướng, thật vạn hạnh vô cùng.

Mọi người vừa an toạ, Lữ Gia đã hỏi:

- Thái Tử được bình yên chứ? Hiện người ở đâu?

Liêu Cốc thưa:

- Bẩm Quốc Công! Thái Tử vẫn an toàn và đang được đưa về Cổ Am thôn Cao Đồng. Người nhả lời thăm hỏi quốc công.

Lữ Gia lẩm bẩm như nói với mình:

- Đã lâu không gặp Thái Tử. Ngay trước người rất tuấn tú khôi ngô, không biết bao năm qua bị giam cầm người có còn giữ được sắc diện như xưa không?

Liêu Cốc đáp:

- Bẩm Quốc Công! Thái Tử vẫn hồng hào khỏe mạnh dù gương mặt đã đượm nhiều nét phong sương...

- Tội nghiệp Thái Tử!

Quốc Công lại hỏi:

- Thái Tử đã về được đến đây, chư vị liệu định lẽ nào? Đã đến lúc chúng ta lật đổ Ai vương chưa?

Liêu Cốc và Huyền Châu nhìn nhau không đáp. Anh Kiệt, Lê Hồng, Hoa Mai đều nôn nao, hồi hộp, trước giờ phút nghiêm trọng đó.

Một lúc sau, Liêu Cốc nói:

- Tình hình ở Phiên Ngung quả tình lão phu chưa được thấu hiểu lắm, vì vừa đến đây đã phải đi giải cứu Thái Tử. Tuy nhiên, theo lão trước hết chúng ta nên quy tụ nghĩa quân phân ra từng đội ngũ luyện tập thật tinh nhuệ để phòng giữ Cổ Am và lúc nào cũng sẵn sàng chiến đấu. Thái Tử đã về đến đây rồi, dù muốn dù không chúng ta cũng phải ra mặt đương đầu với quân Hán và bè đảng Cù Thái Hậu để tạo trong dân chúng một niềm tin vào sức mạnh của ta.

Lữ Quốc Công trầm ngâm suy nghĩ rồi đáp:

- Quân sĩ hầu hết đều theo ta, nhưng so với lực lượng của quân Hán, lão quan sợ ta chưa đủ sức đương đầu.

Huyền Châu đạo sĩ từ nãy giờ vẫn im lặng, bỗng cất tiếng:

- Quốc Công không lo. Dân chúng ngày nay đều căm hận quân Hán! Sớm muộn gì họ cũng theo về với bọn ta.

Liêu Cốc cũng tiếp lời bạn:

- Hiện nay, ngoài số quân sĩ của Quốc Công ta còn hai đạo quân rất tinh luyện của Tiêu Hà ở Hạnh Hoa thôn và của Lãnh binh Kỳ Vệ ở bờ Nàm Hải. Họ chỉ chờ lệnh của ta là kéo quân về ngay.

Anh Kiệt bỗng đứng lên thưa:

- Bẩm quốc công và nhị vị bá phụ! Nếu lòng dân đều công phần, quân ta hùng mạnh, ta còn chờ gì mà không tấn công ngay để lật đổ Ai vương tiêu diệt bè lũ Cù Thái Hậu!

Lữ Quốc Công, Liêu Cốc, Huyền Châu đều yên lặng Tiểu Lý Bá khẽ nói:

- Vũ huynh nên suy nghiệm cho kỹ: Mọi việc gì cũng sẽ tuần tự rồi tới. Lòng dân tuy công phần nhưng chưa gặp dịp để nung sôi đến tột độ thì làm sao họ dám liều sống chết với chúng ta đến phút cuối cùng. Đây là trận đánh quyết liệt để đẩy lại kẻ thù hùng mạnh hơn ta thập bội. Phải thận trọng chờ thời cơ, đừng hấp tấp mà hỏng cả việc lớn.

Anh Kiệt ngồi xuống và thềm nhận lời Tiểu Lý Bá là đúng.

Gian hãm trở lại im lặng nặng nề...

Lữ Quốc Công bỗng quay nhìn Lê Hồng nói:

- Lão quan được tin Hoàng đề đốc phu nhon lâm bệnh nặng mà thác thật trong lòng lấy làm buồn. Lão xin có lời phân ưu với tiểu thư...

Lê Hồng rơm rớm nước mắt nói nhỏ:

- Bẩm Quốc Công! Mẹ con đã vậy rồi mà cha con ngày nay đâu còn nữa!

Lữ Gia vội đứng phắt dậy hỏi dồn dập:

- Con bảo sao? Hoàng Đề đốc đã tuyệt mạng rồi ư? Trời! Sao con biết được?

Huyền Châu đạo sĩ lại thuật qua những biến cố ở miếu Long Vương và nhà ngục từ mấy hôm nay.

Lữ Quốc Công quay mặt đi, đôi dòng lệ thương cảm từ từ lăn trên má.

Ông không ngờ quyền lực tuyệt đối của mình không đủ cứu thoát Hoàng Quốc Kính mà để cho người phải chết mòn mỏi trong nhà ngục một cách thảm thương.

Riêng Tiểu Lý Bá, nghe nhắc đến cái chết của Hoàng Đề đốc liền nảy ra sáng kiến. Chàng ngược nhìn Lữ Quốc Công rồi nhìn chư vị bá phụ khẽ nói:

- Bẩm quốc công và nhị vị bá phụ! Cháu nghĩ là đã đến lúc chúng ta nên hành động vì thời cơ đã đến rồi. Cái chết của Hoàng Đề đốc giúp ta chiến đấu thắng kẻ thù...

Liêu Cốc đạo nhon nhìn chàng lộ vẻ không hiểu:

- Con bảo sao?

Tiểu Lý Bá giải bày:

- Dân tình hiện nay đều hướng về số phận của Hoàng Đề đốc. Chúng ta phải lợi dụng dịp này, khơi sâu lòng căm hận của họ để bắt đầu cuộc chiến đấu lật đổ Ai vương.

Mọi người cùng quay nhìn Tiểu Lý Bá, mắt sáng hẳn lên.

Tiểu Lý Bá liền trình bày kế hoạch của mình:

- Bẩm quốc công và nhị vị bá phụ! Hoàng đề đốc đã mất từ đêm qua. Cả ngày hôm nay bọn họ thám và quân lính Phi Hồng Phong lục soát khắp hoàng thành. Tuy nhiên, chúng vẫn ếm nhem việc đó, không dám nhắc nhở đến.

Tiểu Lý Bá nín lặng một lúc rồi tiếp lời:

- Như vậy, chứng tỏ chúng đang rung động và rất sợ sức phản ứng của dân chúng.

Theo ý cháu chúng ta nên cho bộ hạ loan truyền trong dân chúng tin Hoàng Đề đốc vì muốn cứu dân mà bị chúng hành hạ đến tuyệt mạng trong ngục thất. Khi dân chúng bàn tán xôn xao, lòng người sôi sục hận thù, ta lại loan tin Thái Tử đã thoát ngục trở về và đang chiêu mộ binh sĩ đánh đuổi quân Hán, tận diệt bọn tiếm quyền. Chắc chắn muốn dân sẽ theo về với ta và một lòng liều chết chống giặc đến cùng...

Lữ Quốc Công suy nghiệm lại lời nói của Tiểu Lý Bá rồi hỏi:

- Ta gây náo động trong dân chúng, tất nhiên Cù Thái Hậu sẽ cho quân Hán đàn áp. Ta lấy gì chống lại?

Tiểu Lý Bá khẽ đáp:

- Do đó, cháu nghĩ như Liêu Bá phụ là nên chiếm trước một vùng núi đồi sầm uất để tiện bề phòng giữ, hầu luyện tập quân sĩ.

Liêu Cốc đạo nhơn bỗng nói:

- Ý kiến của Tiểu Lý Bá hiện diện rất hợp thời, nhưng tìm một căn cứ để tập luyện quân sĩ, chiêu nạp anh tài không phải dễ dàng chống giữ quân Hán. Nếu chúng đem toàn lực phá tan căn cứ của ta thì toàn dân sẽ mất tin tưởng và công mình của bao lâu nay như đã trảng xe cát!

Huyền Châu liền hỏi Liêu Cốc:

- Nếu vậy, theo hiền hữu, ta làm thế nào để đương đầu với bọn chúng?

Liêu Cốc đáp:

- Lúc này lão phu có nói đến hai đạo quân tinh nhuệ ở Hạnh Hoa thôn và vùng bể Nam Hải. Muốn lập căn cứ gần Phiên Ngung tập luyện quân sĩ, không gì hơn là cho hai nơi kia nổi lên đánh chiến các vùng lân cận khiến Cù thị phải bận lòng đem quân đánh dẹp. Trong khi đó, ta sẽ dễ dàng thiết lập căn cứ, chiêu mộ quân sĩ.

Lữ Quốc Công thầm khen sáng kiến của Liêu Cốc đạo nhơn. Ông quay lại bảo Lữ Kỳ:

- Con cấp tốc đến mời các lão quan sau buổi chiều trưa mai đến ngay đây cho bá phụ luận bàn việc cơ mật.

Lữ Kỳ đi rồi, Quốc Công nhìn Liêu Cốc đạo nhơn nói:

- Việc quy tụ nghĩa quân và thu nạp hiền tài ở đây xin phiền chư vị lo mở trận tấn công ở Hạnh Hoa thôn và bờ Nam Hải để dụ địch.

Liêu Cốc đạo nhơn vội thưa:

- Xin Quốc Công tin nơi bọn tôi.

Bổng Huyền Châu đạo sĩ đứng lên bảo Liêu Cốc:

- Hạnh Hoa thôn đang bị dư đảng của Tạ Liên Hồng khuấy rối! Chúng bắt được Hà Minh và muốn trao đổi với Tạ Liên Hồng! Hiền hữu liệu định thế nào?

Liêu Cốc đạo nhơn, Anh Kiệt, Hoa Mai đều sừng sốt kêu lên:

- Hà Minh đã bị bắt rồi ư?

- Vâng! Tiêu Hà lão hiệp có cho người đưa thư ra cho hiền hữu.

Lệ Hồng vội đứng lên dâng thư cho Liêu Cốc đạo nhơn, ông nhìn qua bức thư rồi trầm ngâm suy nghĩ:

- Chưa động binh khuấy rối quân triều. Hạnh Hoa thôn đã bị hãm dọa. Hà Minh đang nằm trong tay chúng biết làm thế nào bây giờ?

Tiêu Hà lão hiệp phân vân là phải! Đổi Hà Minh, trả Tạ Liên Hồng thì vây cánh của chúng sẽ hùng mạnh như cũ, dân chúng sẽ thêm một đại họa.

Thế nào cũng phải tiếp cứu Hạnh Hoa thôn, mới mong chặn đứng sự bành trướng thế lực của Tạ Liên Hồng.

Đạo nhơn chưa kịp nói ra ý nghĩ của mình thì cánh cửa hầm vụt mở, một bóng trắng bước vào khiến mọi người sừng sốt quay phắt lại.

Tiểu Lý Bá nhìn rõ bóng trắng khẽ kêu lên:

- Kìa Phi Hồng Yến!

Bóng trắng mới vào cúi đầu thi lễ rồi nói:

- Bẩm Quốc Công và nhị vị bá phụ, Phi Hồng Yến xin ra mắt.

Liêu Cốc đạo nhơn vội hỏi:

- Hồng Yến cô nương đã về đến dinh quan Đô thống chưa? Việc đã xảy ra như thế nào?

Hồng Yến đáp:

- Bẩm bá phụ! Lưu Hán chết trước khi tố giác con và phát giác gian hầm bí mật ở miếu Long Vương.

Huyền Châu đạo sĩ buộc miệng kêu lên:

- Ô may quá!

Hồng Yến tiếp ngay:

- Tuy nhiên anh cháu đã bắt đầu ngờ vực.

Lữ Quốc Công nói:

- Nếu thế từ nay Hồng Yến hãy thân trọng, đừng để bị hại.

- Xin vâng!

Huyền Châu quay sang Liêu Cốc hỏi:

- Hiền huynh định thế nào? Có nên trao đổi Hà Minh với Tạ Liên Hồng chăng? Hay là bọn ta nên giải cứu họ Hà?

Phi Hồng Yến kinh hãi vô cùng nhưng không dám đường đột hỏi thăm. Hà Minh đã bị bọn Tạ Liên Hồng bắt rồi ư? Hồng Yến sốt ruột lắm! Nàng nhìn Liêu Cốc đạo nhon, thấy người vẫn lặng yên suy nghĩ trong lòng càng bức rứt hơn.

Thái độ của nàng không qua được mắt Tiểu Lý Bá. Chàng thấy tội nghiệp cho nàng và chắc chắn là Hồng Yến đã trộm yêu Hà Minh.

Chàng bỗng nói với Liêu Cốc:

- Bá phụ! Theo ý cháu, chúng ta phải diệt dọn Tạ Liên Hồng sớm chừng nào hay chừng nấy, để khỏi gặp trở ngại trong việc đánh phá quân triều, vả lại ta không thể để Hà Minh hiện đệ trong tay bọn chúng mãi được!

Liêu Cốc đáp:

- Bá phụ cũng định thế, nhưng chưa biết phải nhờ ai vì bá phụ còn phải ra Nam Hải hội kế với Lãnh binh Kỳ Vệ để đánh phá miền duyên hải, làm sai lạc hướng quân triều.

Huyền Châu đạo sĩ liền nói:

- Nếu hiền hữu thấy cần, xin cho đệ lãnh trách nhiệm ấy.

Liêu Cốc đạo nhon cả mừng nói:

- Được như vậy còn gì quý bằng. Cả vùng duyên hải có đạo quân của Lãnh binh Kỳ Vệ là hùng mạnh hơn tất cả. Nếu hiền hữu giúp một tay, bọn ta thế nào cũng làm bá chủ được phương đông.

Huyền Châu nói:

- Ngu hạ phiên hiền hữu viết một phong thư cho Kỳ Vệ tin lời.

Liêu Cốc xin phép Quốc Công đến án thừa lấy giấy bút thảo nhanh một lá thư, trao cho Huyền Châu rồi dặn dò:

- Theo ý ngu hạ, lão huynh nên đến Cổ Am thôn Cao Đồng đem Trần Hà và Vương Long đi tới. Cả hai từng theo hầu người dưới trướng của Kỳ Vệ nên thông thuộc đường lối ra vào và sẽ giúp đỡ lão huynh nhiều việc.

Huyền Châu đỡ lấy phong thư bảo Liêu Cốc:

- Hiền hữu yên lòng, ngu hạ sẽ ráng hết sức mình để khỏi phụ lòng tin của quốc công và hiền hữu. Bây giờ trăng hạ tuần đã khuyết liềm, ngu hạ xin hẹn đến trăng tròn tháng sau sẽ khởi cuộc tấn công khắp miền duyên hải.

Liêu Cốc hội ý vội đáp:

- Xin y hẹn với hiền hữu trăng rằm tháng sau, hiệp sĩ Hạnh Hoa thôn sẽ bắt đầu đánh phá các huyện phủ lân cận.

Anh Kiệt, Lệ Hồng đều đứng dậy xin đi:

- Nhị vị bá phụ cho chúng con theo hầu, phòng khi bất trắc.

Liêu Cốc lắc đầu nói:

- Không! Hai con nên ở lại Phiên Ngung tiếp tay với Tiểu Lý bá trong việc luyện tập nghĩa quân bảo vệ Thái Tử.

Huyền Châu quay lại bảo Tiểu Lý Bá:

- Gian hãm ở miếu Long Vương chưa bị phát giác, các con có thể dùng làm nơi trú ẩn cho chư vị hào kiệt đến Phiên Ngung thành. Không nên đưa tất cả về đây, rất dễ bại lộ.

Tiểu Lý Bá cúi đầu vâng dạ thì Lệ Hồng đã nói:

- Bá phụ an lòng! Con sẽ trở về miếu Long Vương ngay, vì mồ cha con chưa xanh cỏ, con đâu nỡ rời đi...

Huyền Châu cúi chào Lữ Quốc Công và Liêu Cốc đạo nhơn, nói:

- Ngu hạ xin từ giã quốc công và hiền hữu để thi hành nhiệm vụ.

Quốc Công đáp lễ:

- Đạo sĩ đi cho được bình an.

Huyền Châu đạo sĩ vừa bước ra khỏi hẻm thì Phi Hồng Yến đã đến bên Liêu Cốc đạo nhơn hỏi nhỏ:

- Bao giờ bá phụ lên đường về Hạnh Hoa thôn?

- Lão dự bàn kế hoạch với Quốc Công xong xuôi sẽ lên đường ngay. Chẳng hay tiểu thư muốn hỏi điều chi?

Phi Hồng Yến ngượng ngập rồi vụt ngẩng lên nói:

- Nếu không có gì trở ngại xin bá phụ cho con theo hầu.

Liêu Cốc đạo nhơn kinh ngạc trước quyết định đột ngột của Phi Hồng Yến. Người chưa kịp nói gì thì Lữ Quốc Công đã sừng sốt kêu lên:

- Phi Hồng Yến! Con đi xa làm sao được? Mất dạng con một vài ngày, quan đô thống sẽ nghi ngờ ngay.

Tiểu Lý Bá, Anh Kiệt, Lệ Hồng đều hiểu rõ nỗi lòng của Phi Hồng Yến đối với Hà Minh nên quay nhìn nàng ái ngại.

Hồng Yến khẽ đáp:

- Bá phụ an tâm! Con xin phép anh con để về quê ngoại, trước khi cha con trở về...

Liêu Cốc đạo nhơn là người sành sỏi việc đời, nhìn cử chỉ và thái độ của Phi Hồng Yến, ông xét đoán được ngay. Ông cảm thấy tội nghiệp cho nàng và nghĩ rằng nàng có theo mình về Hạnh Hoa thôn cũng vô hại. Liêu Cốc nhìn Lữ Quốc Công cho người thông cảm với mình rồi đáp:

- Được rồi! Nếu tiểu thư muốn theo giúp đỡ lão phu thì hãy về dinh thự thu xếp, rồi chúng ta sẽ gặp nhau ngoài cổng thành đúng giờ Thìn.

Phi Hồng Yến vui mừng đáp:

- Đa tạ ơn bá phụ! Con xin y hện! Nàng cúi chào Lữ Quốc Công. Liêu Cốc đạo nhơn và các bạn rồi vội vã ra cửa hầm.

Lệ Hồng đứng lên thưa với Quốc Công và Liêu Cốc:

- Bẩm nhị vị bá phụ! Xin phép cho con trở lại miếu Long Vương trước khi trời sáng.

Lữ Gia nhìn nàng lộ vẻ thương cảm nói:

- Con nên cho bọn gia tướng cùng về, đề phòng khi bất trắc.

Anh Kiệt bỗng nói:

- Xin Quốc Công cho phép chúng con theo Lệ Hồng hiền muội đến miếu Long Vương. Chớ cùng quy tụ cả trong vòng dinh này sợ bất lợi.

Quốc Công nhìn Liêu Cốc như dò hỏi ý kiến.

Liêu Cốc gật đầu đáp:

- Lời Anh Kiệt phân rất phải! Chúng ta nên phân chia ra nhiều nơi, miễn luôn luôn thống nhất được hành động là tốt hơn cả.

Tiểu Lý Bá nói:

- Mọi tổ chức ở hoàng thành đều hoàn bị cả, khó có thể bọn họ thám dò la, khám phá được! Chúng con đến miếu Long Vương sẽ điều khiển các tổ chức ấy dễ dàng hơn. Ngày mai Quốc Công hội kiến với các lão quan trung liệt xem sự quyết

định chung như thế nào và chúng con sẽ theo đó thi hành. Nhưng quốc công đừng quên là đêm trăng tròn Huyền Châu bá phụ khởi cuộc tấn công.

Quốc Công trầm ngâm suy nghĩ rồi nói:

- Ta hiểu lắm! Thôi các con đi ngay kéo trời sáng đến nơi rồi. Có tin gì ta sẽ cho Lữ Kỳ đem sang.

Hoa Mai đang nằm cũng gượng dậy nói:

- Con thấy đỡ lắm rồi. Xin Quốc Công cho phép con theo các bạn về miếu Long Vương để giúp đỡ phần nào cho việc lớn.

Lữ Quốc Công toan ngăn nài lại thì Lệ Hồng đã đến đỡ Hoa Mai rồi nói:

- Xin Quốc Công nhận lời cho. Như thế, cháu sẽ tiện việc săn sóc nàng...

Mọi người đều nhìn hai nàng lộ vẻ cảm động.

Lữ quốc công và Liêu Cốc đạo nhơn đưa mọi người ra cửa hầm bí mật, rồi trở vào bàn thật kỹ kế hoạch lật đổ Ai vương, Phù Kiến Đức. Cả hai là linh hồn của dân chúng và quân sĩ trong cuộc chiến đấu sắp tới.

Giữa lúc ấy, trống trên thành đã điểm sang canh năm... Xa xa tiếng gà gáy rộn rã, trước một ngày sắp dậy.

6

Cù Thái Hậu Nổi Lôi Đình

Hậu cung tung bừng lên trong tiếng đàn sáo réo rất âm vang. Thái giám, cung phi, mỹ nữ tập nập ra vào, nhiều người chạy chân không bén đất.

Cù Thái Hậu bày yến tiệc giữa đêm, biến hậu cung nhà Triệu thành một tiên lầu trên đất Hán.

Hậu cung đã từng chứng kiến bao chuyện nhơ nhớp do Cù thị gây ra nhưng nào ai dám hé môi.

Vài ba ngày Thái Hậu lại truyền bày yến tiệc, nhất nhất mỗi thứ từ ca nhạc, y phục đến món ăn đều theo đúng với lối Tàu. Cù thị muốn cho tình nhân và em trai mình tận hưởng những thú vui còn đượm nhiều hương vị của đất nước Tàu.

Cung phi, mỹ nữ đều một loạt ăn mặc theo cung tần của hoàng đế, nhón nhón trong vườn Ngự Uyển, đèn lồng sáng trên tay uyển chuyển uốn mình theo điệu nhạc.

Hàng trăm mỹ nữ được tuyển chọn học theo vũ khúc trong hậu cung Hán đế để chúc rượu dâng hoa.

An Quốc Thiếu Quý và Cù Lạc mặt tình nghiêng ngả, nhắc nhở đến những thú vui bốn mùa ở đền kinh đất Hán.

Giờ phút ấy An Quốc không còn là sứ giả nữa mà đã trở thành một vị Vương đế. Hắn ngả ngón bên mình Thái Hậu trước mặt bọn cung tần, thái giám, giữa lúc Cù Lạc say sưa với hương sắc điệu kiều của đoàn mỹ nữ vừa bị tiến cung.

Hậu cung nhà Triệu đã biến thành một tử điểm. Các phi tần uất nghẹn, bầm gan trước sự chuyên quyền của Cù Thái Hậu nhưng ai dám hé môi để phải mất đầu.

Biết bao nhiêu cung nữ vì để lộ nét buồn trên gương mặt hay chống lại sự sàm sỡ của tướng Cù Lạc mà phải bị hành hạ thảm thương.

Uất khí đã bao trùm lên cung cấm, nhưng Cù Thái Hậu vẫn ngang nhiên đùa cợt với tình nhân trước mắt mọi người.

Sau khi hạ lệnh cho Đô thống Phi Hồng Xà, đem binh mai phục bắt đồng đảng của Hoàng Quốc Kính và bí mật cho ban dò thám sát hại Thái Tử, Cù thị khoan khoái vô cùng và tin tưởng vào sự thành công chắc chắn của mình. Từ nay, bà sẽ là bá chủ nước Nam này.

An Quốc Thiếu Quý đã ngà ngà say. Sự kính cẩn giả vờ hàng ngày để qua mặt quần thần giờ phút này cũng tiêu tan mất! An Quốc ngồi sát vào mình Cù thị cất giọng lẽ nhe:

- Hậu ơi, Hậu! Rót rượu vào để cạn chén cùng ta.

Cù thị nhìn người yêu say sưa, ngây ngất trong tiếng nhạc vang lừng:

- Chàng hãy uống đi để mừng thành công của chúng ta! Giết Kiến Đức, diệt bè đảng Hoàng Quốc Kính, nước Nam từ nay trong tay thiếp.

- A ha! Nước Nam này trong tay hậu và trong tay ta nữa chứ! Ta là vua mà!

Cù Lạc đang nằm bên cạnh đoàn mỹ nữ nghe lọt những lời ấy vào tai, vụt ngồi dậy cười to lên:

- Ô! Cả hai chưa chi đã bội bạc ta! Nếu không có đại quân của Cù Lạc trấn giữ Phiên Ngung này thì làm vua với ai chứ?

Cù Thái Hậu nhìn em cười ngặt nghẽo:

- Thôi đi ông tướng! Chưa chi đã sợ mất phần? Ai sẽ làm Tổng trấn Hán triều trên đất Nam khi sáp nhập vào đất Hán?

Cả ba cùng cười vang động hậu cung khiến bọn nhạc công kinh sợ ngưng tiếng đàn, tiếng sáo, bọn cung phi run rẩy nép mình vào màn trướng.

Ở đây họ rất sợ những giờ phút nguy hiểm này. Thái Hậu và hai thượng tướng kia, khi giận lên hay vui thái quá, bọn cung tần, thái giám rất dễ mất đầu!

Cái chết như chớp chòn trước mắt và âm ảnh họ mãi không thôi.

Cho nên mỗi lần Cù thị, An Quốc Thiếu Quý hay Cù Lạc làm ầm lên là cung phi, thái giám, nhạc công đều run sợ cho tính mạng mình và đồng bạn.

Thái Hậu đang vui cười bỗng nghe ngưng tiếng nhạc và mất bóng các cung phi thì quắc mắt nhìn lên:

- Bây đầu? Ai cho phép ngưng tiếng nhạc? Có muốn mất đầu chẳng?

Âm nhạc lại nổi lên réo rắt. Các cung phi, mỹ nữ lại rời chõ núp uyển chuyển bước ra và ai nấy đều nhìn Thái Hậu lăm lét, kinh hoàng.

Thái Hậu đã nằm xuống bên sứ giả, nhìn tình nhân với đôi mắt đắm đuối, mê mê...

Từ bên ngoài, một hộ vệ quân tiến vào quỳ xuống. An Quốc Thiếu Quý, Thái Hậu và Cù Lạc đều ngồi phắt dậy nhìn.

Thái Hậu cất tiếng hỏi:

- Hộ vệ quân! Chuyện gì thế?

- Dạ có đôiã trưởng dọ thám khăn khoản xin vào yết kiến.

An Quốc thét lên:

- Bảo hẩn sáng mai sang dinh ta! Ta đang vui, sao lại đường đột vào đây?

Cù thị đưa mắt nhìn An Quốc Thiếu Quý rồi bảo tên hộ vệ:

- Cho hấn vào.

Bà nói nhỏ bên tai người yêu:

- Thiếp nghi có chuyện chẳng lành! Bình thường có bao giờ chúng dám đường đột như thế đâu.

Đội trưởng dò thám từ bên ngoài khúm núm đi vào quỳ thụp xuống.

Cù thị hỏi:

- Chuyện gì thế, nói mau?

Đội trưởng nhìn quanh rồi đáp:

- Xin thái hậu cho mọi người ra ngoài, vì là chuyện cơ mật.

Thái Hậu nhìn vẻ hốt hải của đội trưởng không dám chậm trễ, vội cất tiếng:

- Tất cả hãy ra ngoài đóng chặt cửa lại.

Đợi cho bọn chúng đi rồi. Đội trưởng khẽ râu:

- Tàu thái hậu và nhị vị tướng quân, Lê Hồng và bè đảng đã vào ngục cứu thoát Hoàng Đề đốc.

Cù thị, An Quốc, Cù Lạc đều sững sốt kêu lên:

- Sao? Mi bảo sao? Hoàng Quốc Kính trốn thoát? :

Thấy Cù thị đỏ ngầu đôi mắt, tức giận nhìn hấn, đội trưởng run rẩy đáp:

- Vâng!... Lê Hồng đã ngang nhiên vào ngục... Cứu cha từ đêm qua...

Thái Hậu thét lên:

- Quân canh, Ngục trưởng đâu? Ban dò thám đâu? Chúng bây chết hết rồi sao? Để cho con tiện tỳ hành động như vậy?

Viên đội trưởng hồn phi phách tán lập cập nói:

- Dạ... Dạ... Chúng con đều có mặt ở đây! Có cả công tử Phi Hồng Phong kéo quân tiếp cứu... Nhưng chúng con không làm gì được vì chúng thả bọn tử tù ra.

An Quốc quát to lên:

- Đồ ăn hại! Võ sĩ đâu? Mau bắt tên Ngục trưởng đến đây.

Cù thị đã bình tĩnh trở lại, khuôn mặt trở nên lạnh lùng sâu hiểm. Bà khẽ nói:

- Hãy khoan! Chàng để mặc thiếp!

An Quốc Thiếu Quý, Cù Lạc đều kinh ngạc nhìn Thái Hậu.

Cù thị khẽ bảo:

- Chuyện này rất quan hệ, không nên làm ồn lên, sẽ bất lợi nhiều hơn.

Rồi thái hậu quay sang hỏi đội trưởng dò thám:

- Chúng bây lực soát khắp hoàng thành chưa?

- Tàu Thái Hậu! Đội tuần cảnh của đô thống dưới quyền điều khiển của công tử Phi Hồng Phong đã hợp với đội dò thám lực soát suốt ngày hôm nay vẫn vô hiện quả.

Thái Hậu ngồi xuống lẩm bẩm:

- Như vậy, chúng đem Đề đốc về đâu? Có thể chúng đưa Hoàng Quốc Kính vào trú ẩn trong dinh Lữ Gia chăng?

Đội trưởng dò thám lắc đầu:

- Tàu thái hậu! Chắc chắn là chúng không đến đó vì quanh vòng dinh Quốc Công lúc nào cũng có quân ta mai phục! Đội dò thám ta còn lẫn lộn cả bên trong, nhưng không hề thấy Lê Hồng héo lánh tới.

An Quốc Thiếu Quý cũng nói vào:

- Hậu chớ quan tâm đến lão già ấy.

Bây giờ thì lão chỉ nghĩ đến sự an thân mà thôi.

Cù Thái Hậu nhìn An Quốc lắc đầu:

- Đối với kẻ thù, chính những lúc ta khinh thường chúng là đáng sợ nhất. Lữ Gia qua mắt chàng và bọn dò thám ăn hại kia, chớ làm sao qua được mắt thiếp.

An Quốc Thiếu Quý có vẻ sửng sốt trước lời nói của Cù thị:

- Kìa! Hậu đã tìm ra được điều gì ư?

Cù thị gật đầu:

- Lữ Gia giả vờ hàng phục ta mà vẫn âm thầm vận động các lão quan chống lại ta. Việc cứu Hoàng Đề đốc, chắc chắn là do sự sắp đặt của lão già ấy. Chớ ở Phiên Ngung này ai dung dưỡng cho Lê Hồng hành động như thế? Hơn một tháng nay, Lữ Gia cáo bệnh không đi chầu nhưng quân dò thám cho biết những lời tấu rối của các lão quan đều là ý kiến của lão già ấy.

Cù Lạc bỗng hỏi:

- Hiền tỷ lấy gì làm bằng cứ mà quyết đoán như vậy?

- Hiền đệ cứ tin lời ta. Ban dò thám riêng của ta cho biết chắc chắn là mỗi buổi chầu xong, bọn lão quan đều đến dinh thự Lữ Gia để hội họp. Chúng vào dinh bằng con đường bí mật nên lũ ăn hại của sứ giả làm gì biết được.

An Quốc Thiếu Quý cúi đầu khó chịu vì những lời hống hách của Cù Thái Hậu, sự khó chịu đó làm cho hắn càng tức giận ban dò thám.

An Quốc bỗng quay lại hét viên đội trưởng:

- Nhà ngươi còn đứng đó làm gì nữa? Bước ngay đi và tìm bắt cho được Hoàng Quốc Kính, bằng không hãy đem chiếc đầu ngươi về đây.

Đội trưởng run rẩy trước lệnh truyền nghiêm khắc đó. Hắn ngược nhìn Cù Thái Hậu như van xin cầu khẩn vì biết rằng chỉ có Thái Hậu là có uy quyền tuyệt đối có thể cứu sống được hắn...

Nhưng Thái Hậu vị nể người yêu và ân hận vì những lời nói vừa rồi làm chàm lòng tự ái của An Quốc nên im lặng để mặc An Quốc la hét.

Cù Lạc là một viên tướng từng xông pha trăm trận nên rất khinh thường việc Hoàng Quốc Kính thoát thân.

Hắn khẽ nói:

- Hoàng Quốc Kính có thoát ngục cũng chẳng nghĩa lý gì đối với quân binh của ta. Tại sao hiền tử và sứ giả có vẻ bận tâm đến thế?

Cù thị đáp:

- Hiền đệ quên rằng Hoàng Quốc Kính là đề đốc hộ thành ư? Hắn thoát được tất nhiên toàn thể Hộ vệ quân đều theo về với hắn. Đây là lực lượng đáng sợ vì chúng ngày đêm ở kề cận bên ta và rất thông thuộc đường lối trong hoàng cung.

- Nếu hiền tử lo ngại thì nội ngày mai, em sẽ cho quân ta thay thế Hộ vệ quân và đuổi chúng ra khỏi hoàng thành.

- Hiền tử rất muốn như vậy, nhưng đã làm thế thì ta phải chiếm hẳn nước nam này. Chứ thay đổi Hộ vệ quân là loạn lên ngay.

Cù Lạc đứng lên:

- Hiền tử cứ lo ngại hão huyền. Đối với quân Nam, năm vạn quân của em cũng đủ tiêu diệt chúng! Tại hiền tử cứ chần chờ mãi mới trể nải đến thế này.

An Quốc Thiếu Quý nhìn Cù thị nói:

- Tình thế này, chúng ta không nên kéo dài thêm nữa hậu ạ. Dù sao cũng phải thay thế đoàn quân hộ thành, chứ để chúng theo về với Hoàng Quốc Kính thì chúng ta làm sao trở tay kịp.

Cù thị lặng yên suy nghĩ rồi gật đầu nói:

- Vâng! Hiện tại, việc thay đổi hộ vệ quân rất cần thiết, vậy hiền đệ cứ thi hành. Ta được tin Đô thống Phi Hồng Xà và bọn dò thám ở bờ Nam Hải rồi thì quyết định việc chiếm Phiên Ngung.

Cù Lạc đứng lên nói:

- Xin kiêu từ hiền tử và sứ giả. Em cần sắp đặt quân binh sẵn sàng để thay thế hộ vệ quân.

Cù thị nói:

- Hãy khoan! Em đừng làm náo động cả hoàng thành. Để ta tìm cách đưa đội hộ thành đi nơi khác trước đã... Ta không nên đàn áp chúng.

Cù Lạc phì cười:

- Tùy hiền tử định liệu thế nào cũng được. Thực ra đối với ba nghìn quân hộ thành này quân binh của em không đánh cũng tan.

Cù Lạc nói xong cười ha hả rồi hậu cung về dinh. Thái Hậu nhìn theo vô cùng lo ngại.

Biết lấy cớ gì để đưa đoàn quân hộ thành đi nơi khác bây giờ?

Thực tâm Cù thị chưa định ra mặt chiếm nước Nam vì bà còn muốn lợi dụng lòng trung liệt của một số quân binh và dân chúng còn từng phục Ai vương. Bây giờ thay đổi Hộ vệ quân một cách đột ngột bằng cách đàn áp chúng thì dân tình và quân sĩ đều thấy rõ mưu của bà...

Cù thị phân vân lắm.

Bỗng bà nghĩ đến đoàn quân của Đô thống Phi Hồng Xà. Sao mãi không thấy chúng trở về! Công việc ra thế nào vẫn không thấy một ai về báo tin?

Có giết được Thái Tử Kiến Đức và bắt được bè đảng của Hoàng Quốc Kính chưa? Kế hoạch của bà thành bại thế nào?

Thấy Cù thị ngồi trầm lặng suy nghĩ. An Quốc Thiếu Quý xích lại gần người hỏi:

- Hậu định thế nào? Ta đàn áp hộ vệ quân ư?

Cù thị ngã vào lòng An Quốc Thiếu Quý nói:

- Trước tình thế này, ta không làm sao khác được. Thiếp chỉ phân vân không hiểu vì sao Phi Hồng Xà đi mãi không về? Nếu giết được Kiến Đức và bắt trọn bè đảng Hoàng Quốc Kính ta sẽ chiếm Phiên Ngung ngay.

An Quốc Thiếu Quý lộ vẻ lo âu lắm lắm:

- Đàn áp hộ vệ quân! Đàn áp hộ vệ quân!

Cù thị nói:

- Chàng chớ lo! Thiếp sẽ phân tán chúng ra các vùng lân cận. Đợi khi quân của Cù Lạc xâm nhập hoàng thành chiếm hết những vị trí quan trọng, thiếp sẽ tuyên bố là hộ vệ quân toan làm phản nên phải đưa đi trấn các nơi xa. Đội nào chống lại ta cho diệt ngay.

Cù Thái Hậu ngưng lại một phút rồi nói:

- Tuy nhiên, để đề phòng bất trắc, chàng nên huy động ban dọ thám canh phòng khắp nơi trong hoàng thành và bao vây dinh thự Lữ Quốc Công. Biết đâu chúng sẽ tìm phương thế chống lại...

An Quốc Thiếu Quý đứng lên nói:

- Được rồi! Hậu an lòng. Việc đó để mặc tôi lo liệu.

Cù thị cũng đứng lên tiễn An Quốc ra cửa, rồi quay vào truyền thái giám cho đòi Phó Đề đốc hộ thành đến hậu cung tức khắc.

Nhưng thái hậu nào ngờ là tất cả việc bàn tính của mình và An Quốc Thiếu Quý đều không lọt qua mắt thái giám Hồ Lý, bộ tướng của Lữ quốc công.

Hồ Lý quyết đến báo tin cho Lữ quốc công hiểu rõ tình hình, để kịp chuẩn bị đối phó.

Được lệnh của Cù Thái Hậu, phó đề đốc hộ thành vội vã về dinh triệu lập Hộ vệ quân, để phân tán đi các ngả. Trong lòng Phó đề đốc không một chút nghi ngờ.

Tiếng chuông thì thùng trong dinh làm cho toàn thể hộ vệ quân thức giấc kinh hãi chạy ủa ra sân.

Đội cho chúng sắp xong đội ngũ, phó đề đốc cất tiếng đồng dục:

- Quân sĩ, thái hậu vừa được tin, quân nổi loạn từ ba mặt kéo đến hoàng thành, nên truyền hộ vệ quân ra đón đầu chúng.

Các người hãy chuẩn bị lên đường trước khi trời sáng.

Đội hộ thành gồm toàn những quân thiện chiến được tuyển chọn từ các nơi gửi về.

Chúng rất được lòng vua và sẵn sàng hiến thân vì chúa.

Trước kia chúng được đặt dưới quyền chỉ huy của Hoàng Đề đốc nên được luyện tập rất kỹ càng: Vũ nghệ từng người, thế trận từng đội đều hơn hẳn cách cánh quân khác.

Phó đề đốc là người trung thực chỉ biết tuân lệnh vua, nên dù tình riêng lúc nào ông cũng mến phục hoàng đề đốc, song đối với Ai vương vẫn một lòng trung...

Riêng đoàn quân hộ thành, từ lúc Hoàng Đề đốc bị hạ ngục, chúng bắt đầu rời rạc và mất hăng hái hơn trước nhiều.

Được lệnh phó đề đốc, chúng liền phân ra làm ba đội gươm giáo chỉnh tề, nhưng không biết phải đi về đâu?

Phó đề đốc nhìn qua một lượt rồi hạ lệnh cho các Đội trưởng kéo đi ngay và tự mình đốc xuất đoàn quân đi về hướng Bắc.

Hai đội hộ vệ quân kia, tiến về hướng đông và tây, người người đều yên lặng nhưng rất phân vân không hiểu phải giáp chiến với quân nổi loạn từ đâu đến? Và chúng thuộc vào nhóm nào?

Đội quân cuối cùng vừa ra khỏi cổng dinh thì phó đề đốc cũng lên ngựa. Nhưng một bóng đen từ trên ngọn cây vụt nhảy xuống chặn trước đầu ngựa.

Phó đề đốc toan thét gọi quân canh thì bóng đen đã nói:

- Phó đề đốc đừng làm náo động! Có lệnh của Lữ quốc công đây.

Bóng đèn bước đến gần đầu ngựa thì Phó đề đốc đã nhận được kẻ lạ, vội kêu lên:

- Ô! Công tử Lữ Kỳ!

Lữ Kỳ nhìn trước... Nhìn sau rồi bảo nhỏ với phó đề đốc:

- Xin ngài vào thư phòng, chúng ta nói chuyện dễ hơn.

Phó đề đốc nhìn theo đoàn quân vừa khuất dạng rồi đưa Lữ Kỳ vào thư phòng.

Lữ Kỳ liền lấy một phong thư đưa cho Phó đề đốc, nói:

- Phó đề đốc tin tưởng vào lòng trung của lữ quốc công chăng?

- Trời! Sao công tử hỏi vậy? Có bao giờ tôi dám nghi ngờ hay trái lệnh quốc công đâu?

Lữ Kỳ tiếp:

- Tình thế rất nguy ngập! Quốc Công hiện nay chỉ mong toàn thể tướng sĩ hãy tin cậy vào người để cứu nước. Đây bức thư của người gửi cho phó đề đốc.

Phó đề đốc vội vàng mở thư ra xem:

Phó Đề đốc nhĩ giám,

Tình thế hiện nay rất nguy ngập cho đội hộ thành vì Cù thị đang lập mưu đàn áp.

Phó đề đốc phải hoàn toàn tin tưởng ở ta để đối phó với chúng.

Mưu mô của Cù Thái Hậu là phân tán Hộ vệ quân để cho quân Hán thay thế giữ hoàng cung và sẽ loan truyền là Hộ vệ quân làm phản...

Phó đề đốc đừng mất mình tĩnh, hãy lắng lắng cho quân hộ vệ ra khỏi hoàng thành rồi tụ họp lại và đưa đến vùng rừng núi thôn Cao Đồng, sẽ có người đến đón.

Phó đề đốc nên thi hành theo lời dặn dò của ta, đừng để hỏng cả mọi việc.

Suốt đời vì dân, vì nước, ta chưa hề phản bội ai. Phó đề đốc hãy tuân lệnh để cứu dân thoát vòng nguy khốn.

Tể tướng Lữ Gia

Phó đề đốc xem xong thư, thất sắc nói:

- Phiên công tử về nói với Lữ Quốc Công là tôi sẽ theo đúng lệnh truyền của ngài.

Ông nói xong, nhảy phóc lên mình ngựa tiếp:

- Tôi cần phải đi ngay và đúng giờ Ngọ trưa mai sẽ đến thôn Cao Đồng chờ tin của quốc công.

Lữ Kỳ đáp:

- Phó đề đốc đi được bình an, tôi sẽ thừa lại bá phụ tôi.

Phó đề đốc giục ngựa lướt qua cổng rào, chạy theo đoàn quân hộ thành, trong lúc ấy công tử Lữ Kỳ cũng lần vào bóng tối, leo lên ngọn cây ra khỏi vòng dinh.

Chàng cấp tốc về dinh cho Lữ Quốc Công biết rõ tình hình.

Thái Hậu sợ tỉnh giấc, mở mắt nhìn. Trời chưa sáng hẳn! Tiếng khánh đồng vẫn văng vẳng bên tai.

Cù thị cau mày, ngồi dậy cất tiếng hỏi:

- Chuyện gì thế? Sao lại đánh thức ta?

Thế nữ ngừng tay, không gõ vào chiếc khánh đồng nữa, quỳ thụp xuống tâu:

- Tâu Thái Hậu! Có quan Đô thống Phi Hồng Xà từ Nam Hải trở về. Người muốn yết kiến Thái Hậu có việc cần.

Cù thị hỏi dồn tới:

- Người ở đâu? Sao không đưa vào đây?

- Tâu thái hậu! Người đang đợi lệnh ở phòng khách.

Cù thị đứng phắt dậy, mặc áo choàng, bước sang phòng bên và khép chặt cửa lại.

Vừa thấy Thái Hậu, Đô thống Phi Hồng Xà đứng lên thi lễ:

- Kính chúc Thái Hậu trăm tuổi! Thần vừa mới về đến đây.

Cù thị hỏi ngay:

- Thế nào? Công việc ra sao?

Phi Hồng Xà đáp ứng:

- Tâu thái hậu... Công việc bất thành!

Cù thị sững sốt hỏi:

- Người bảo sao? Bất thành? Tại sao bất thành?

- Tâu thái hậu! Khi thần đến vùng mò châu thì Thái Tử đã trốn mất.

Cù thị nóng nảy thét:

- Trốn thoát! Còn lãnh binh Kỳ Vệ? Còn quân sĩ? Chúng làm gì mà không giữ được Kiến Đức?

Như đã sắp đặt sẵn câu trả lời, Phi Hồng Xà tâu:

- Tâu Thái Hậu! Trong việc này, hạ thần ngờ là Lãnh binh Kỳ Vệ âm mưu cứu Thái Tử.

- Kỳ Vệ cứu Kiến Đức? Hắn có thể bội phản ư?

- Tàu thái hậu đúng thế! Khi thần kéo quân đến nơi thì hấn bảo Thái Tử đã trốn thoát. Và chỉ bắt được một thiếu nữ. Thần hạ lệnh lục soát khắp doanh trại và tra khảo thiếu nữ để tìm ra manh mối thì chính bọn của Kỳ Vệ lại cứu thoát tội nhân rồi đường hoàng ra cửa chính bằng một chiếc xe song mã.

- Quan đô thống đã bắt được bọn chúng rồi chứ?

Phi Hồng Xà vội tâu:

- Tàu thái hậu! Thần cho quân sĩ đuổi theo nhưng bị chúng phục binh tiêu diệt tất cả. Từ lúc đó, Lãnh Binh Kỳ Vệ bắt đầu chống báng lại hạ thần.

- A! Tên phản tặc! Hấn dám trở mặt như thế ư? Quan đô thống đã bắt hấn về đây chưa?

Đô thống Phi Hồng Xà nín lặng nhìn xuống đất đáp nhỏ:

- Tàu thái hậu! Thần mang theo một số quân rất ít, làm sao đủ sức bắt Kỳ Vệ.

Cù thị cả giận thét:

- Hèn nhất! Đường đường là quan Đô thống đương trào lại sợ tên phản bội thế ư? Thế quan Đô thống không xấu hổ khi nhìn mặt ta sao? Như vậy không bỏ đi còn trở về làm gì nữa?

Phi Hồng Xà cúi gằm xuống, mặc tình cho Thái Hậu mắng nhiếc.

Một lúc, thấy Thái Hậu dịu bớt xuống, hấn khẽ tâu:

- Thái Hậu bớt con thịnh nộ, cho thần được giải bày. Tất cả quân sĩ đều theo về với Kỳ Vệ. Thần có liều thân cũng không bắt được hấn mà còn bị hại là khác.

Cù thị cũng nhận thấy hành động của Phi Hồng Xà là đúng, nhưng nhất định không để yên cho tên Lãnh binh bội phản. Phải bắt cho được Kỳ Vệ đem về đây, băm vằm cho nát mới đã cơn giận của bà.

Bà quay lại bảo Phi Hồng Xà:

- Đô thống nghe lệnh đây. Hãy điếm một nghìn quân thiện chiến kéo đến Nam Hải bắt tên Kỳ Vệ về đây. Nếu hấn chống lại cứ giết đi...

Đô thống kinh hãi tâu:

- Tàu Thái Hậu!

Cù thị gạt ngang:

- Thôi! Quan Đô thống đừng bàn cãi vô ích. Hãy thi hành đúng theo lệnh truyền của ta. Không bắt được Kỳ Vệ thì đừng gặp mặt ta nữa...

Đô thống Phi Hồng Xà chết điếng trong lòng vội vã cúi chào rồi lui ra.

Từ Nam Hải về đây, ông chưa kịp ghé ngang dinh thự để thăm hai con, liền vội vã đến đây ngay. Thái Hậu không thấy sự tận tâm của ông còn nặng lời trách mắng.

Nhưng đã biết rõ tình hình Thái Hậu nên quan Đô thống vội kéo quân đi ngay không dám chần chờ để thăm các con.

Quan Đô thống đi rồi. Cù thị vẫn chưa hết bức tức. Bà xô cửa bước vào ra ngoài hành lang. Bầu trời còn mờ tối... Bình minh chưa ló dạng ở chân trời.

Hơi gió lạnh thoang thoảng bay làm cho Thái Hậu rùng mình. Thái Hậu vừa quay trở về phòng đã chú ý đến tờ giấy hoa tiên đặt trên án thờ.

Biết có kẻ gian lén vào phòng Thái Hậu toan tri hô lên nhưng nhìn quanh, bà thấy gian phòng trống lạnh.

Bà bước đến án thờ, cầm lấy mảnh hoa tiên đọc nhỏ:

Thái Hậu nhĩ giám,

Xin Thái Hậu hãy bình tĩnh đừng làm náo động. Kẻ hèn này đến đây với lòng hòa hiếu, muốn bàn với Thái Hậu một việc rất có lợi cho Thái Hậu.

Hiện kẻ hèn này đang ở trong vườn Ngự Uyển, nếu Thái Hậu rộng lòng cho yết kiến hãy mở cửa phòng cho ánh sáng lọt ra ngoài! Bằng Thái Hậu tri hô lên, xin cáo từ chờ dịp khác.

Đảo Kỳ Sa

Dưới tờ giấy hoa tiên không có chữ ký mà chỉ có ba chữ Đảo Kỳ Sa.

Cù Thị lẩm bẩm:

- Đảo Kỳ Sa! Đảo Kỳ Sa!

Thái Hậu vụt nhớ ra. Phải rồi, đây là vùng đảo ngoài khơi Nam Hải thuộc hướng Nam. Chốn đó là nơi tụ họp của bè đảng quân hải khấu Tà Liên Hồng. Đã nhiều phen đem quân đánh dẹp nhưng không diệt được chúng.

Cù thị nhủ thầm:

- Nhưng tại sao, hôm nay chúng lại dẫn xác đến đây để xin yết kiến mình? Nếu chúng không gây hấn thì chắc có điều gì muốn bàn bạc đây?

Cù thị phân vân không biết có nên tri hô lên cho vũ sĩ đón bắt hấn hay nên cho gặp mặt.

Thái Hậu đã cầm chiếc dùi đồng trên tay. Bà chỉ cần đánh vào chiếc khánh ba tiếng, thì bọn vũ sĩ ủa ra bắt kẻ gian tức khắc.

Nhưng Cù Thái Hậu ngẫm nghĩ, nếu kẻ gian định ám hại mình thì hẳn đã thi hành lúc này, cần phải chi lên vào phòng để lại phong thư. Hẳn hành động như thế là cốt ý muốn giao hòa. Trong tình thế hiện tại, Hoàng Quốc Kính thoát ngục, Thái Tử Kiến Đức trốn mất, dân chúng đang rục rịch toan làm phản, nếu được bọn Tà Liên Hồng theo giúp, đỡ cho bà biết mấy.

Cù thị nghĩ thế nên quyết định gặp mặt kẻ gian, Bà bước lại phía cửa mở toang cho ánh sáng lọt ra ngoài...

Cù Thái Hậu trở vào trong ngôi xuống cầm đôn chờ đợi. Bà không quên đặt chiếc khánh đồng bên cạnh, đề phòng khi bất trắc, đánh to lên kêu cứu.

Gió từ bên ngoài bay vào lành lạnh, vườn đêm êm đêm vắng vẻ...

Cù thị lắng đợi một hồi vẫn không nghe một tiếng động nhỏ. Hay là kẻ gian chờ đợi quá lâu đã rời đi nơi khác?

Cù thị toan đứng lên, bỗng nghe đánh vụt một tiếng. Một bóng đen từ bên ngoài nhảy vụt vào.

Cù thị cố giữ vẻ bình tĩnh, mở ta mắt nhìn bóng đen. Đây là một thanh niên khôi ngô tuấn tú, mình mặc áo chèn màu nâu, đầu chít khăn đen, cạnh sườn mang một thanh đao...

Thanh niên vừa nhìn thấy Cù thị vội cúi đầu thi lễ:

- Kẻ hèn xin ra mắt Thái Hậu!

Cù thị nghiêm sắc mặt hỏi:

- Người là ai?

Thanh niên cúi đầu xuống lần nữa rồi cung kính đáp:

- Tâu Thái Hậu, kẻ hèn này, vượt hàng trăm dặm đường từ đảo Kỳ Sa đến đây chỉ mong gặp Thái Hậu để tâu lên một việc.

- Người muốn tâu việc gì?

- Tâu Thái Hậu! Kẻ hèn này là Tạ Liên Phương, con ruột của Tạ Liên Hồng đến xin Thái Hậu để tâu lên một việc.

Cù thị cười gằn:

- Hừ! Thì ra Tạ Liên Hồng đã biết tội, muốn xin về hàng phục ư?

Tạ Liên Phương ngẩng đầu lên nói:

- Tâu Thái Hậu! Cha thần lúc nào cũng muốn về với triều đình, nhưng ngặt vì không người giúp đỡ. Khi được lệnh Thái Hậu cho bắt vợ con Đề đốc Hoàng Quốc Kính người liền kéo quân đi ngay.

Thái Hậu kinh ngạc hỏi:

- Người nói sao? Ta có ra lệnh cho Tạ Liên Hồng bao giờ?

Tạ Liên Phương vội đáp:

- Chính tráng sĩ Kỳ Phúc đã mang tin đến cho cha thần và bảo là Thái Hậu sẽ thưởng công nếu bắt được mẹ con Lê Hồng.

Thái Hậu chợt hiểu là bọn dọ thám của An Quốc Thiếu Quý đã mượn danh nghĩa của mình dụ bọn hải tặc.

Cù thị gật đầu nói:

- A! Ta nhớ ra rồi? Vậy cha ngươi hành động chưa?

Tạ Liên Phương ngậm ngùi nhìn xuống đất thuật lại tỉ mỉ trận tấn công vào Hạnh Hoa thôn, khiến lâu la chết như rạ, Kỳ Phúc bị giết rất thảm thương.

Sau cùng Tạ Liên Phương nói:

- Tàu Thái Hậu! Hiện nay cha thần vẫn nằm trong tay Tiêu Hà lão hiệp ở Hạnh Hoa thôn. Thần đã kéo tàn quân về đảo Kỳ Sa, tập luyện thuần thực nhưng liệu sức khó tấn công vào Hạnh Hoa thôn, vì chúng phòng thủ rất kỹ lưỡng và dân chúng các làng lân cận đều theo về với chúng.

Cù Thái Hậu lo ngại nói:

- Bọn Hạnh Hoa thôn định khởi loạn phải không?

Tạ Liên Phương kinh ngạc hỏi:

- Thái Hậu chưa hay biết gì cả ư? Chúng có bao giờ từng phục triều đình đâu? Các phủ huyện lân cận hiện đang sống trong tình trạng phập phồng lo sợ không biết chừng sẽ đánh úp ngày nào.

Cù thị bỗng nói:

- Ngươi đến đây với ý định xin ta giúp quân tiêu diệt phái võ Hạnh Hoa thôn chứ gì?

Tạ Liên Phương khôn ngoan đáp:

- Tàu Thái Hậu! Thần đến đây cốt chỉ báo tin cho Thái Hậu được biết. Còn việc đánh chúng hay không, tùy Thái Hậu liệu vì đây là đại sự. Cách thực tập luyện quân sĩ và chiêu mộ dân chúng của Tiêu Hà lão hiệp đủ chứng tỏ là chúng có ý định xa vời, chứ không phải là để phòng thủ Hạnh Hoa thôn đâu.

Cù thị im lặng suy nghĩ. Bà thực không ngờ trong một đêm mà nhiều việc dồn dập xảy tới, làm gián đoạn kế hoạch sắp đặt của bà. Nếu đem quân đi đánh Hạnh Hoa thôn thì sự phòng thủ Phiên Ngung rất suy yếu.

Mà chắc gì quân sĩ lại sẵn sàng hy sinh để chiến đấu với phái võ hiệp từ bao nhiêu năm cầm đầu nền võ hiệp trên đất nước này.

Hơn nữa, nếu để quân triều giúp bọn hải tặc Tạ Liên Hồng không khỏi gây bất mãn trong quân sĩ và dân chúng.

Thái Hậu chợt nghĩ đến đội quân Hán của tướng Cù Lạc.

Hay là cho quân Hán theo giúp bọn Tạ Liên Hồng tấn công và Hạnh Hoa thôn?

Bọn Tạ Liên Hồng là quân cướp bể, chúng có thể liên kết với bọn giặc bể Tàu mà mượn quân! Ai đâu ngờ vực được bà!

Suy nghĩ kỹ càng, Cù thị khẽ hỏi:

- Người còn bao nhiêu quân mà không dám đương đầu với bọn Hạnh Hoa thôn?

- Tàu Thái Hậu! Độ hai nghìn lâu la nhưng chúng không được thiện chiến.

Thái Hậu hỏi:

- Ta giúp người cứu thoát Tạ Liên Hồng và tiêu diệt Hạnh Hoa thôn thì cha người có đồng ý theo ta không?

Tạ Liên Phương liền quỳ thụp xuống tàu:

- Nếu được Thái Hậu rủ lòng thương, chúng thần nguyện kết cỏ ngậm vành.

Giữa lúc đó, bên ngoài có tiếng vó ngựa rộn rịp, tiếng hò hét vang rền. Thái Hậu đoán chắc quân Hán đã xâm nhập hoàng thành.

Tạ Liên Phương vụt nhìn ra ngoài thấy trời sáng hửng thì vụt kêu lên:

- Chết! Trời đã sáng.

Thái Hậu đứng lên nói:

- Người an tâm! Đã có ta đây!

Bà toan cất tiếng gọi thế nữ thì một tên vũ sĩ từ ngoài nhảy vụt vào hốt hải:

- Tàu Thái Hậu! Nguy lắm rồi! Quân Hán đã tràn vào hoàng cung và chiếm giữ những nơi trọng yếu.

Cù thị thản nhiên đáp:

- Thế à! Chúng không giết bây đầu mà sợ?

Tên vũ sĩ và Tạ Liên Phương đều kinh ngạc nhìn Thái Hậu, không hiểu vì sao bà lại nói thế.

Cù thị từ từ bước ra khỏi phòng nhìn xuống vườn Ngự Uyển. Cung tảo, mỹ nữ đều nhón nháo chân động cả lên. Họ ùn ùn túm lấy đồ đạc chạy sang cung Cù thị.

Thái Hậu vội thét lên:

- Đứng lại! Chuyện chi mà bây làm ồn lên thế?

Cung phi, mỹ nữ dừng chân nhìn cả lên. Có tiếng đáp:

- Tàu lệnh bà! Quân Hán đã tràn vào hoàng cung.

Cù thị đáp:

- Ta đã biết! Bây cứ an tâm trở về phòng, chúng không làm hại ai đâu!

Cung tảo, mỹ nữ trước lệnh truyền của Thái Hậu riu riu vâng lời, nhưng trong lòng chưa hết lo âu. Dù chưa phải là nạn nhân của quân Hán nhưng họ đã từng nghe dân chúng ngoài thành nói đến sự tàn bạo của quân Hán mà ghê sợ.

Thấy bọn cung tảo nhón nháo, Thái Hậu trở vào phòng bảo tên vũ sĩ:

- Người hãy huy động toàn thể vũ sĩ đến đây và tìm gặp tướng Cù Lạc mời vào đây cho ta dạy việc.

Tên vũ sĩ vâng dạ nhưng nét mặt vẫn chưa hết băn khoăn.

Cù thị thấy thế, vội trấn an lòng hắn:

- Người cứ tự nhiên hành sự! Quân Hán vào hoàng thành để giúp đỡ ta, chớ không giết hại bầy đâu.

Tên vũ sĩ vừa ra ngoài thì Tạ Liên Phương đã nói:

- Tàu Thái Hậu! Xin cho phép thân được trở về đảo Kỳ Sa, sớm chừng nào hay chừng nấy.

Cù thị nhìn viên tướng trẻ khẽ nói:

- Người đừng lo sợ! Ta truyền cho Cù Lạc đến đây là cốt mượn quân Hán để đánh phá Hạnh Hoa thôn. Ta sẽ bắt chúng cải trang làm giặc bề để tiện sát nhập với bọn lâu la của người. Như vậy ta sẽ tránh được tiếng không hay.

Tạ Liên Phương nhìn Cù thị, thầm ghê sợ mưu mô của bà. Thật ra Thái Hậu định thế nào cũng được vì ý muốn của Tạ Liên Phương khi đến Phiên Ngung là cốt liên kết với Thái Hậu để đánh phá Hạnh Hoa thôn, chứ không hề mong được Thái Hậu giúp quân.

Bây giờ, nếu được quân Tàu theo giúp thì còn gì hơn nữa.

Bên ngoài, Cù Lạc bỗng bước vào nhìn Cù thị tươi cười:

- Hiền tỷ vừa lòng chứ. Hoàng thành đã nằm trong tay chúng ta rồi.

Bỗng nhìn thấy Tạ Liên Phương. Cù Lạc nghiêm sắc mặt hỏi:

- Gã kia là ai?

Thái Hậu đáp:

- Đây là sứ giả ở đảo Kỳ Sa, đến đây để cấp báo việc cơ mật...

Cù Lạc không chú ý đến Tạ Liên Phương nữa, quay lại nói tiếp:

- Bây giờ, chị yên tâm rồi chứ. Dù bọn chúng có nổi loạn lên, ta cũng đủ thì giờ tiêu diệt.

Cù thị đáp:

- Hiền đệ hãy thận trọng lời nói. Chị chưa muốn quân ta bạo động. Hãy dùng mưu lược chiếm nước Nam. Nếu thôn tính nước này mà hao binh tổn tướng thì ta hành động lâu rồi, đâu để mãi đến bây giờ. Hiện tại chị cần em giúp một việc...

Cù Lạc nói:

- Việc gì, chị cứ nói.

Cù thị chỉ Tạ Liên Phương rồi nói:

- Phái võ Hạnh Hoa thôn nóng lòng vì Đề đốc Hoàng Quốc Kính bị hạ ngục đang huy động dân chúng, tập luyện quân sĩ cốt ý khởi loạn. Bọn hải khấu đảo Kỳ Sa cho người đến đây để nhờ ta giúp sức diệt bọn chúng để cứu chúa đảng là Tạ Liên Hồng. Chị muốn nhờ em giúp vài nghìn quân để thi hành việc đó.

Cù Lạc ngẫm nghĩ rồi nói:

- Chị sợ dân chúng nổi loạn khi quân Hán xâm nhập hoàng cung mà nay lại mượn quân Hán đánh Hạnh Hoa thôn thực em không hiểu chị nghĩ thế nào?

Cù thị đáp:

- Hiền đệ an lòng! Chị đã toan tính kỹ càng rồi. Quân Hán sẽ thay đổi y phục thành quân hải khấu, lẫn lộn với lâu lo thì dân chúng làm sao biết được.

Cù Lạc ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Bọn Hạnh Hoa thôn ghê gớm thế nào mà chị lại chú ý đến thế? Quân sĩ địa phương không đàn áp nổi chúng ư?

Cù thị đáp:

- Em chưa hiểu rõ thế lực của chúng. Hạnh Hoa thôn là nơi quy tụ anh hùng hào kiệt trong nước. Uy thế của phái võ đó rất to. Chúng nổi lên kêu gọi toàn thể các phái võ trong nước chống lại bọn ta thì sẽ nguy hiểm vô cùng. Thà rằng chúng ta diệt chúng trước là hơn.

Cù Lạc cúi đầu chào chị rồi nói:

- Hiền tỷ an tâm! Hãy để mặc em lo liệu. Hắn quay sang Tạ Liên Phương bảo:

- Trang sĩ hãy theo ta về dinh. Ta sẽ cấp quân cho rồi lên đường ngay.

Tạ Liên Phương vâng dạ rồi cúi chào Cù Thái Hậu ra cửa, trong lòng hết sức vui mừng...

Cù Lạc bỗng quay lại dặn dò:

- Quân hộ thành đã ra khỏi Phiên Ngung hồi cuối canh tư, em đã cho bọn dò thám theo dõi. Chị nên loan tin bội phản của chúng thì em cất quân đuổi theo ngay.

Cù thị gật đầu toan quay vào phòng thì tên vũ sĩ lúc nãy bước đến:

- Tàu Thái Hậu! Con đã huy động toàn thể vũ sĩ đến trước hồ sen trong vườn và chờ lệnh Thái Hậu.

Cù thị sức nhớ đến bọn vũ sĩ tin cậy của mình liền bước theo hắn ra vườn. Bọn vũ sĩ nhìn thấy Thái Hậu đều thụp xuống cúi đầu.

Thái Hậu nhìn qua một lượt rồi nói:

- Hỡi toàn thể vũ sĩ. Từ bao nhiêu năm nay các ngươi đã theo ta, ta đã hết lòng trọng đãi, song chưa có dịp thấy rõ lòng tận trung của các ngươi. Tình thế hiện giờ

đã đến lúc quyết liệt. Hôm nay các người thấy quân Hán vào chiếm hoàng cung không phải là do lệnh tướng Cù Lạc đâu, mà do lệnh của ta. Họ phòng giữ hoàng cung là để bảo vệ cho ta vì quân hộ thành toàn khởi loạn.

Tất cả vũ sĩ đều kinh ngạc kêu lên:

- Trời! Có thể như vậy sao?

Cù Thị làm như không chú ý đến sự sùng sốt đó, tiếp lời:

- Bởi thế, ta không tin ai được nữa ngoài các người. Ta mượn quân sĩ của Cù Lạc là để phòng giữ hoàng cung vì biết rằng các người không thể nào chống nổi đội hộ thành. Bao giờ tiêu diệt được chúng, ta sẽ tuyển chọn đội quân khác thay thế vì quân Hán sẽ rút đi ngay.

Có tiếng hỏi:

- Tàu Thái Hậu! Thái Hậu định đàn áp đội hộ thành ư?

Cù thị đáp:

- Ta sẽ kêu gọi chúng trở về, nhưng nếu chúng trái lệnh ta sẽ dùng đến vũ lực.

Bọn vũ sĩ lặng lẽ cúi đầu, trong lòng họ không khỏi ngờ vực nhiều điều.

Đã từng sống gần gũi với đội hộ thành, họ biết rõ chúng không hề có ý âm mưu làm gì đâu!

Trong lúc Hoàng Đề đốc bị hạ ngục bất thành linh mà chúng còn không bạo động thay, huống chi nay, khi đương sự, chúng khởi loạn có ích gì?

Tuy nhiên, thấy Thái Hậu cứ đề quyết là chúng bội phản, bọn vũ sĩ chỉ biết cúi đầu nghe theo chớ làm sao dám cãi lại.

Cù thị thấy thế, tưởng lầm là các vũ sĩ tin tưởng lời nói của mình, nên truyền lệnh:

- Từ nay trở đi, các người cần phải canh phòng nghiêm mật hơn. Hễ thấy dạng một tên hộ thành nào lảng vảng tới đây là bắt giết ngay, đừng để chúng lọt vào phá phách hoàng cung. Các người hãy thận trọng.

Các vũ sĩ đều vâng dạ, nhưng không một ai ngẩng đầu lên. Cù thị nhìn qua một lượt rồi trở về phòng riêng.

Đã quá giờ Mão, nắng lên rực rỡ, chiều long lanh trên những đám lá xanh non mơn mướt trong vườn.

Thâm cung vẫn im lìm không tiếng động, các cung phi mỹ nữ vẫn còn kinh sợ trước sự xâm nhập quá đột ngột của quân Hán vào giữ hoàng cung.

7

Mối Tình Giữa Lệ Hồng - Anh Kiệt

Lệ Hồng run rẩy cả tay chân, toàn thân đều nóng bừng như lửa đốt.

Nàng chấp choạng bước trong đường hầm mờ tối, cố thu hết toàn lực để thoát ra khỏi hầm. Nước mắt nàng ứa ra làm cho con đường hầm bí mật dưới miếu Long vương vụt tối sầm lại... Nàng dùng chân sờ soạng phía trước, giữ lấy thăng bằng rồi chạy tràn tới, bất kể là mình sẽ đến đâu...

Cho đến lúc đụng con đường cùng, Lệ Hồng đưa tay lên đầu, đẩy mạnh nắp hầm sang bên, để leo lên.

Gió lạnh bên ngoài thổi vào miếu, lồng xuống hầm mát rượi làm dịu đi sự nóng bức trong lòng Lệ Hồng. Nàng trấn tĩnh được tâm thần rồi dựa lưng vào sát bệ thờ Long Vương thần nghĩ ngợi...

Ngoài kia, trời đã về chiều. Bóng nắng tan dần trên các hàng cây cỏ thụ. Hoàng hôn xuống chậm chậm, quạnh hiu như lòng nàng hiện tại.

Thế là hết! Đời nàng kể từ đây tràn đầy bóng tối như một đêm không trăng sao. Nàng có ngờ đâu tạo hóa đã dành sẵn cho nàng những cảnh đón đau, khó xử.

Nàng thở dài, lẩm bầm một mình:

- Thế là cũng xong! Hoa Mai đã lành hẳn rồi, ta còn ở đây làm gì nữa.

Nàng không hiểu bốn năm hôm nay, nàng mùa quáng đến không nhìn thấy rõ sự thật. Hay là nàng tự dối mình, cố níu lấy nguồn hy vọng cuối cùng.

Sau buổi họp trong dinh Lữ Quốc Công, nàng cùng Anh Kiệt, Tiểu Lý Bá đưa Hoa Mai về gian hầm ở miếu Long Vương này để tiện việc tạo lập một căn cứ tại thôn Cao Đồng, bảo vệ Thái Tử. Tiểu Lý Bá vừa đến đây, đã lên đường ngay để huy động toàn thể các tổ chức "Phù Kiến Đức, phệ Ai vương" cho biết rõ kế hoạch phải thi hành trước tuần trăng tròn.

Anh Kiệt cũng đi sang thôn Cao Đồng, mang mật lệnh của Lữ Quốc Công dâng lên thái tử, để người được biết rõ ngày giờ Hạnh Hoa thôn và vùng Nam Hải cùng nổi lên đánh phá quân triều một lượt.

Riêng Lệ Hồng ở lại miếu Long Vương lo săn sóc Hoa Mai từng phút, cho nàng mau lành bệnh.

Nhờ sự tận tâm của nàng và nhờ các món thuốc bí truyền của Liêu Cốc đạo nhơn nên Hoa Mai thuyên giảm rất nhiều. Các vết thương đã lành hẳn và nàng bắt đầu đi đứng vững vàng như trước...

Lệ Hồng, Tiểu Lý Bá, Anh Kiệt đều hết sức vui mừng. Nhất là Anh Kiệt, chàng biểu lộ sự hân hoan rõ rệt. Nhiều lúc chàng chăm chú nhìn Hoa Mai một

cách tha thiết lạ lùng! Lệ Hồng nhân thấy rõ điều đó, nhưng nàng không muốn tìm hiểu thêm.

Nàng định ninh tình cảm giữa hai người cũng vẫn như độ nào ở Hạnh Hoa thôn vì nàng thường thấy Hoa Mai dè dặt từng lời nói, từng cử chỉ với Anh Kiệt.

Nhưng đến bây giờ thì tất cả sự thật mà nàng vẫn thường phập phồng lo ngại, đã hiển hiện trước mắt...

Nàng không còn muốn nhìn thấy ai nữa hết và chỉ muốn thoát đi khỏi chốn này thôi.

Chiều nay, khi ở dinh Lữ Quốc Công về miếu Long Vương, nàng vô tình chứng kiến được mối tình thâm kín giữ Anh Kiệt và Hoa Mai.

Nàng muốn thét to lên cho tan hết nỗi uất ức trong lòng. Nàng không giận Anh Kiệt, không giận Hoa Mai mà chỉ giận mình đã cố che giấu lấy mình một sự thật, cố nắm níu một nguồn hy vọng mong manh.

Không hiểu sao, nàng vẫn tin tưởng là rồi đây Anh Kiệt sẽ hiểu lòng nàng và sẽ yêu thương nàng bằng mối tình chân thật mà nàng đã trao cho chàng.

Nhưng đến giờ phút này thì thật hết!

Chính mắt nàng đã nhìn thấy Anh Kiệt ngồi bên Hoa Mai âu yếm nhìn nàng. Chính tai nàng đã nghe những lời nói yêu đương của Anh Kiệt thốt ra không phải để nói với nàng mà để nói với Hoa Mai.

Lệ Hồng muốn trốn thật xa, đến một phương trời nào đó để lánh hết những nỗi đau thương cứ dồn dập xảy tới...

Họ đã yêu nhau bao lâu rồi, sao nàng không rõ được?

Nhưng thôi, nàng có tìm hiểu làm gì cũng vô ích. Sự thật đã hiển nhiên như thế rồi: Hai người đã yêu nhau và Anh Kiệt sẽ không bao giờ rõ được mối tình thâm kín của nàng.

Lệ Hồng cố gượng dậy bước ra miếu, lòng lạnh như băng.

Bóng tối đã trùm lên cảnh vật một màu xám sẫm, lờ mờ như hơi sương.

Lệ Hồng bước chầm chậm ra vườn.

Trong giờ phút tuyệt vọng này, nàng chợt nhớ tới cha nàng, nhưng khổ thay người không còn bao giờ an ủi nàng được nữa...

Nàng đến trước mộ cha tự dung nước mắt tuôn tràn nàng quỳ thụp xuống nghẹn ngào, nức nở:

- Cha ơi! Cha...

Giữa lúc đó, từ nắp hầm, một bóng người nhô lên, nhìn dáo dác. Bóng đêm đã tràn vào miếu tối om om, mắt có sáng đến đâu cũng không phân biệt được những cảnh vật quanh mình.

Lặng yên một phút, bóng đèn ra khỏi hầm rồi lần ra sau miếu.

Bầu trời đầy sao chiếu mờ mờ trên cỏ cây hoa lá trong vườn. Bỗng bóng đèn kinh ngạc dừng chân...

Xa xa, phía sau vườn, một bóng người đang quỳ bên mộ.

Bóng đèn khẽ thở dài lẩm bẩm:

- Tội nghiệp Lệ Hồng! Không biết đến bao giờ, chị mới hết khổ đau.

Lệ Hồng vô tình không biết có người đang đi về phía mình. Nàng không khóc nữa, ngẩng đầu lên, lâm râm khấn vái:

- Cha ơi! Cha có linh thiêng xin phù hộ cho con trả được thù cha. Bây giờ, con không thiết sống nữa. Con đã mất hết nguồn an ủi trên đời này thì còn sống cũng bằng thừa.

Đêm hôm nay, con sẽ lên vào hoàng cung để giết Cù Thái Hậu trả thù cha rồi có ra sao cũng mặc.

Bóng đèn đứng lại nhủ thầm:

- Tại sao Lệ Hồng bi quan đến thế kia? Ta phải cho Vũ huynh hay mới được.

Bỗng Lệ Hồng đứng thẳng lên khiến bóng đèn kinh hoảng, nhảy vọt sang bên nép vào một gốc cổ thụ.

Lệ Hồng quay nhìn về phía miếu, nói nhỏ nhỏ:

- Vũ huynh! Em xin từ giã! Có lẽ không bao giờ anh hiểu được lòng em đối với anh. Nhưng thôi, bây giờ cũng đã muộn rồi. Miễn sao anh và Hoa Mai được nhiều hạnh phúc là em mãn nguyện rồi. Thôi em đi đây...

Bóng đèn cảm thấy đôi chân mình run lẩy bẩy và tưởng chừng như mình sắp ngã quỵ... Hai tay chống vào gốc cổ thụ, bóng đèn nhủ thầm:

- Trời! Có thể như thế này sao? Chị Lệ Hồng yêu Vũ huynh. Trời ơi! Sao ta mù quáng đến không nhận thấy điều đó.

Đằng kia Lệ Hồng nói xong đã chạy vọt đi trong bóng đêm.

Bóng đèn kinh hoảng, gượng dậy, cất tiếng gọi:

- Chị Lệ Hồng! Chị Lệ Hồng! Đừng đi vội!

Nhưng Lệ Hồng đã biến mình trong đêm, không nghe kịp những lời kêu gọi thất thanh.

Bóng đèn kia chính là Hoa Mai. Lúc nãy thấy mất dạng Lệ Hồng trong gian hầm, nàng lần ra ngoài tìm bạn, không ngờ lại được dịp thấy rõ nỗi lòng thầm kín của nàng thiếu nữ xấu số kia.

Hoa Mai như người từ trên trời rơi xuống đất! Nàng có ngờ đâu chính nàng đã làm khổ Lệ Hồng từ bao nhiêu lâu nay. Chính nàng giết chết nguồn vui sống cuối cùng trong lòng nàng thiếu nữ đau khổ kia.

Thực tâm, nếu Hoa Mai hiểu rõ mối tình thâm kín của Lệ Hồng đối với Anh Kiệt thì có bao giờ nàng đón nhận tình yêu của chàng thanh niên dũng sĩ kia đâu.

Hoa Mai bản loạn cả tâm thần trước một thực tế quá đột ngột. Nàng ngồi xuống bên một Hoàng Đề đốc cố định tĩnh tâm thần.

Bây giờ phải làm thế nào?

Thật không ngờ bỗng dưng nàng đứng trước một tình thế hết sức khó xử.

Phải chi nàng biết trước tâm tình của bạn thì nàng cố lánh xa Anh Kiệt, đâu để tình yêu giữa hai người trở nên sâu đậm như vậy.

Dù sao, nàng cũng không để Lệ Hồng phải đau khổ thêm nữa.

Khi Hoàng Đề đốc tuyệt mạng, đứng trước sự đau đớn của Lệ Hồng, Hoa Mai không cầm được nước mắt và đã nguyện với lòng là sẽ giúp đỡ bạn đến cùng.

Giờ đây nàng không có quyền làm cho Lệ Hồng tuyệt vọng.

Nhưng xa Anh Kiệt, Hoa Mai cũng thấy khổ sở vô cùng. Nàng không ngờ càng ngày yêu Anh Kiệt nhiều hơn. Từ khi lớn lên nàng nuôi trong lòng một sự kiên cường tuyệt đỉnh.

Nàng khinh thường tất cả những chàng thanh niên, dũng sĩ đồng trang lứa với nàng và cho rằng trong thiên hạ không ai xứng đáng với tình yêu của nàng! Một tay nàng đã làm tan nát bao trái tim hào kiệt.

Nhưng chỉ có Anh Kiệt là làm cho nàng cảm phục tài nghệ, tính tình và mang đến cho nàng nguồn yêu đương vui sống.

Nàng đã thực lòng giao phó cho chàng tất cả sự tin yêu của một thiếu nữ vừa đến tuổi trưởng thành.

Hoa Mai cảm thấy như mình muốn khóc! Tình yêu của hai người êm đẹp như buổi sáng trong vườn. Trước mặt hai người một tương lai rực rỡ đang chờ đón.

Hoa Mai đã xây đắp bao nhiêu ước vọng ở ngày mai và mong mỗi khi thái bình trở lại đất nước, nàng và Anh Kiệt sẽ trở về Hạnh Hoa thôn sống một cuộc đời hạnh phúc giữa cảnh trời rộng núi cao.

Nhưng giờ đây, những hình ảnh tươi đẹp kia mờ dần trong tâm tưởng của nàng. Trong mắt nàng chỉ còn lờn vờn hình ảnh một thiếu nữ đau khổ tuyệt vọng, đang quỳ trước mộ cha, khóc than vĩnh biệt.

Không! Nàng không thể yên hưởng hạnh phúc một mình trong lúc Lệ Hồng không còn tha thiết sống nữa. Nàng nhất định phải hy sinh cho Lệ Hồng, gạt bỏ tình yêu duy nhất của nàng để tạo cho Lệ Hồng niềm vui sống.

Quyết định xong rồi, Hoa Mai đứng phắt dậy, quay nhìn về phía miếu. Trước hết phải làm sao cứu Lệ Hồng đừng để nàng lọt vào hậu cung của Thái Hậu.

Nàng chợt nhớ tới Anh Kiệt đang ở dưới hầm sâu, nên liền chạy vào miếu, lần xuống đường hang.

Vừa đến cửa gian hầm, Hoa Mai đã hét to:

- Vũ huynh! Vũ huynh! Hãy mau cứu chị Lệ Hồng.

Anh Kiệt đang nằm lim dim đôi mắt bỗng nghe tiếng gọi thất thanh vội đứng phắt dậy hỏi:

- Hoa Mai! Chuyện gì thế?

- Chị Lệ Hồng đã lên vào hoàng cung hành thích Thái Hậu. Anh hãy cứu chị mau đi.

Anh Kiệt sững sốt kêu lên:

- Trời! Sao Lệ Hồng lại hành động như vậy?

Hoa Mai lúc ấy đã vào đến bên trong, đứng dựa vào vách nhìn Anh Kiệt, với đôi mắt buồn thảm lạ lùng.

Anh Kiệt không khỏi ngạc nhiên, đến bên Hoa Mai hỏi nhỏ:

- Hoa Mai! Em làm sao thế?

Hoa Mai lùi lại, cổ trắn tĩnh lòng mình, để khỏi bật thành tiếng khóc.

Nàng nói:

- Không! Em có gì đâu? Anh nên đến hoàng cung ngay đi... Đừng để chị Lệ Hồng rơi vào tay bọn chúng.

Anh Kiệt nhìn Hoa Mai, cảm thấy một sự khác thường đột ngột hiện lên trong đôi mắt nàng. Nhưng tình thế quá cấp bách, chàng không thể hỏi thêm nữa nên vội bước ra con đường hầm bí mật, để lên mặt đất.

Hoa Mai không còn gắng gượng được nữa, gục đầu vào đôi tay khóc nức nở.

Nàng biết rằng lúc này, nếu Anh Kiệt nắm lấy vai nàng thì nàng không còn đủ sức để xa rời chàng! Có lẽ nàng đã gục đầu vào lòng chàng và quên hẳn Lệ Hồng.

Giờ phút ấy đã qua rồi, hiện tại nàng có đủ lý trí để xét đoán hành động của mình: Nàng nhất định hy sinh tình yêu của mình vì Lệ Hồng đã yêu Anh Kiệt trước nàng và yêu trong sự thâm kín thanh cao.

Nhưng mà nàng không thể nào ở đây được nữa! Nếu Anh Kiệt vẫn ở gần nàng thì làm sao nàng có đủ can đảm để xa chàng?

Hoa Mai nghĩ kỹ rồi, nàng phải rời xa Phiên Ngung một thời gian để quên đi những kỷ niệm yêu đương, dù rất ngắn ngủi giữa nàng và Anh Kiệt.

Nàng chợt nghĩ không biết rồi đây Anh Kiệt có quên được nàng chăng?

Hoa Mai lại thấy mình ngơ ngẩn và đâm ra mâu thuẫn lấy mình!

Đã muốn xa lánh chàng, hy sinh tình yêu cho Lê Hồng, sao nàng vẫn thấy xót xa khi nghĩ rằng Anh Kiệt sẽ xa nàng mãi mãi và sẽ quên hẳn nàng.

Sau này, ví mà Anh Kiệt có tìm đến nàng để nối lại duyên xưa, chắc chắn Hoa Mai sẽ từ chối và cố khuyên chàng nên trở lại với Lê Hồng. Nhưng nếu Anh Kiệt sẽ không còn nghĩ đến nàng, Hoa Mai cũng chắc chắn là mình buồn khổ lắm.

Hoa Mai gượng đứng dậy.

Nàng thấy mình cần rời khỏi chốn này trước khi Anh Kiệt trở về. Bệnh tình của nàng vừa thuyên giảm, các vết thương đã lành hẳn, nhưng Hoa Mai vẫn còn yếu lắm.

Tuy vậy, nàng cũng không có quyền nán ná ở đây thêm. Nàng nhất định trở về Hạnh Hoa thôn, nơi mà nàng đã sống qua những ngày thơ ấu êm đềm. Hoa Mai đến bên bàn, thảo một lá thư cho Anh Kiệt, kể rõ duyên cớ vì sao nàng phải ra đi. Nàng khuyên Anh Kiệt biết rõ mối tình thâm kín của Lê Hồng và khuyên chàng nên quên hẳn mình mà chung sống với Lê Hồng.

Nàng dặn dò Anh Kiệt đừng bao giờ cho Lê Hồng biết nguyên do sự ra đi của nàng và yêu cầu chàng từ nay đừng tìm gặp nàng nữa.

Hoa Mai đặt phong thư lên bàn rồi sửa soạn hành trang lên đường.

Đêm đã về khuya, miếu Long vương vắng lặng rợn người, Hoa Mai lên ra cổng rào, vào bụi cây tìm ngựa rồi thẳng đường về Hạnh Hoa thôn.

Anh Kiệt vừa ra khỏi miếu hoang, liền tuốt thanh kiếm Vũ Linh cầm sẵn nơi tay.

Bóng đêm tràn khắp nẻo, nhưng Anh Kiệt vẫn băng mình đi vùn vụt qua bao mảnh vườn sầm uất, những dinh thự cổ kính để đến hoàng thành.

Trong lòng chàng thật rối như tơ vò. Hành động của Lê Hồng quá đột ngột, làm chàng không ngờ trước được.

Chàng cũng hiểu rõ sự đau khổ của Lê Hồng trước cái chết của cha nàng, nhưng qua bao hôm rồi, nàng vẫn bình tĩnh bàn bạc việc quy tụ anh hùng hào kiệt bốn phương thiết lập căn cứ ở thôn Cao Đồng đúng theo kế hoạch của Liêu Cốc bá phụ.

Rồi tự dưng Lê Hồng đâm ra liêu lĩnh và tự làm chuyện điên rồ.

Chắc có điều bí ẩn chi đây?

Nhìn thái độ của Hoa Mai lúc nãy, Anh Kiệt cũng đoán được đôi phần, nhưng vì quá gấp rút, chàng không thể gạn hỏi nhiều hơn. Giữa Lê Hồng và Hoa Mai đã xảy ra chuyện gì chăng?

Vô lý, vì chính Lệ Hồng đã sẵn sóc cho Hoa Mai từng ly từng tí khi nàng bị trọng thương, còn Hoa Mai lúc nào cũng tỏ ra kính mến Lệ Hồng kia mà.

Anh Kiệt thật hết sức rối trí. Nếu Lệ Hồng có mệnh hệ nào thì chàng không thể nào chịu nổi? Đối với gia đình Hoàng thúc phụ, chàng chưa trả được ân dưỡng dục thì hai ông bà đã lần lượt qua đời. Bây giờ còn một mình Lệ Hồng, chàng không đủ sức bảo vệ nữa ư?

Mấy hôm nay, Tiểu Lý Bá vâng lệnh Lữ Quốc Công đến Cao Đồng không biết làm gì mà không thấy trở về. Cả công tử Lữ Kỳ cũng biệt dạng luôn.

Công việc tiến hành đến đâu Anh Kiệt không được biết mà cứ phải nằm chờ mãi ở miếu Long Vương. Chàng dự tính đến đêm sẽ vào dinh quốc công để thăm hỏi tình hình.

Không ngờ Lệ Hồng lại gây thêm rắc rối.

Anh Kiệt dừng chân. Hoàng cung đã sừng sững trước mặt với vòng thành kiên cố và những nóc cung cao vọt vọt trên nền trời.

Đến giờ phút này, chàng mới thấy tìm Lệ Hồng không phải chuyện dễ dàng. Hoàng cung bao la rộng lớn, biết nàng vào ngả nào để chặn nàng lại.

Theo lời Hoa Mai, Lệ Hồng vào cung hành thích Cù Thái Hậu. Chàng chỉ còn một cách là đến đó chờ đợi, họa chăng sẽ gặp được nàng.

Hoàng cung là nơi được phòng thủ kỹ càng nhất vì là nơi ngự của Ai vương và Cù Thái Hậu. Cả đội hộ thành mấy nghìn người, trước kia dưới quyền Hoàn đề đốc ngày đêm túc trực phòng giữ hoàng cung.

Anh Kiệt biết rành rẽ cách thức phòng thủ bên trong là nhờ trước kia, chàng thường theo chân Hoàn Đề đốc ra vào.

Do đó, chàng biết rất rõ những yếu điểm của đội hộ thành nên tin tưởng là mình sẽ vào trong rất dễ dàng.

Chàng nhớ rõ, cứ độ một trống canh là đội hộ thành đi tuần quanh thành hoàng cung năm lần để khảo sát việc canh phòng.

Chúng đi ngựa từng đoàn rần rộ trên con đường lát đá sỏi, ngoài hoàng cung sát mé hào!

Anh Kiệt định vượt vòng thành vào hoàng cung, giữa khoảng canh tuần của hai tốp lính hộ thành.

Trống trên thành đã điểm sang canh hai lâu lắm rồi mà hoàng cung vẫn im lìm phẳng phắc, không một tiếng động hay một ánh lửa chập chờn, chứng tỏ quân sĩ canh gác.

Anh Kiệt không khỏi lạ lùng kinh ngạc. Thế là nghĩa làm sao? Đội hộ thành bỏ việc tuần hành quanh hoàng cung rồi ư? Chàng cố nán lòng chờ vì chỉ sợ mình

vừa qua hào sâu thì bọn chúng đến, hoàng cung sẽ náo động cả lên và Lệ Hồng sẽ bị nguy ngay.

Nửa trống canh đã qua mà Anh Kiệt vẫn không động dậy. Chàng sốt ruột vô cùng vì không biết Lệ Hồng đã ra sao. Nàng đã đến hậu cung của Cù thị chưa hay đã rơi vào tay giặc?

Chàng nghĩ rằng quân hộ thành đã thay đổi cách phòng thủ hoàng cung sớm chừng nào hay chừng nấy.

Anh Kiệt rời bỏ chỗ núp, tiến về phía hào rồi nhún mình nhảy vọt sang bên kia bờ, nép sát vào vách thành... Bỗng có tiếng chân ngựa rầm rộ trên đường đá sỏi và tiếng áo giáp lạch ngựa khua vang.

Anh Kiệt kinh hãi nhủ thầm:

- Chết rồi! Không ngờ ta không may đến thế này

Chàng vội ngồi thụp xuống, nép mình dưới bụi cây, hy vọng chúng sẽ không nhìn thấy mình.

Đoàn người ngựa càng lúc càng đến gần. Tiếng xì xào náo động cả đêm sâu, làm cho Anh Kiệt sửng sốt lạ lùng.

Chàng chú ý thấy một đoàn quân Hán hơn trăm tên, áo giáp chỉnh tề, gươm giáo sáng loáng, rào quanh Hoàng cung như chỗ không người.

Anh Kiệt thầm đoán một chuyện không lành xảy ra ở chốn này.

Đội hộ thành đâu cả rồi, để quân Hán ngang nhiên xâm phạm lãnh vực hoàng cung như vậy?

Đằng kia, quân Hán vẫn vô tình không hay có kẻ đang núp bên vòng thành. Chúng cứ rầm rộ kéo qua...

Đợi cho chúng khuất dạng, Anh Kiệt vội vã phóng mình lên nắm lấy cành cây gie ra trên đầu tường, rồi chuyển mình vào trong.

Chàng rợn người khi thấy dưới chân mình một doanh trại mới dựng lên, mà mới nhìn thoáng qua, chàng cũng biết là của quân binh Hán triều.

Anh Kiệt không còn nghi ngờ gì nữa.

Quân Hán đã thay đổi đội hộ thành để giữ lấy hoàng cung. Thế nghĩa là Cù thị đã khởi cuộc chiếm đoạt Phiên Ngung. Chàng giận mình từ mấy hôm nay ở dưới hầm sâu nên không hay biết những biến chuyển lớn lao đến thế.

Tại sao Tiểu Lý Bá không trở về cho chàng biết và Lữ Quốc Công cũng làm ngơ?

Chợt nhớ đến Lệ Hồng, Anh Kiệt nghĩ là dù sao chàng cũng phải cứu nàng trước đã. Anh Kiệt từ từ buông mình xuống đất rồi nhảy vọt vào bóng tối tìm đến hậu cung.

Thỉnh thoảng chàng dừng bước phân định phương hướng, lánh xa những nơi tụ họp của quân Hán rồi lại tiếp tục tìm kiếm.

Một lúc sau, Anh Kiệt đến bên vườn Ngự Uyển, nơi đưa đến cung Cù Thái Hậu.

Chàng nhìn trước, nhìn sau rồi phóng mình qua hàng rào vào trong. Anh Kiệt phân vân lo ngại lắm. Không biết giờ này Lệ Hồng đã vào cung Cù thị chưa? Song chàng chắc chắn lòng nàng chưa hành động gì cả.

Bỗng có tiếng thét trong đêm vắng lặng:

- Thích khách! Bắt lấy thích khách!

Tiếng chuông báo động nổi lên từng chập, khắp nơi trong vườn đèn đuốc vụt cháy sáng lên.

Anh Kiệt kinh hãi nhủ thầm:

- Nguy rồi! Lệ Hồng đã bại lộ rồi.

Chàng rời chỗ núp, chạy thẳng về phía cung, mong tiếp cứu Lệ Hồng.

Bỗng từ trên nóc cung điện, một bóng người nhảy vọt xuống vườn, lẩn nhanh vào các lùm cây.

Tiếng Cù thị the thé trong đêm:

- Thích khách! Thích khách! Vũ sĩ đâu? Nó xuống vườn kia rồi!

Anh Kiệt nhảy vọt tới gần bóng người vừa xuống mà chàng thầm đoán là Lệ Hồng. Nhưng chân chàng vừa chạm đất thì một ánh kiếm bay vút vào ngang hông.

Anh Kiệt kinh hoảng nhảy vọt ra sau, kêu thét lên:

- Lệ Hồng! Anh đây mà!

Thiếu nữ đang lúc nguy cấp không phân biệt được bạn hay thù nên hạ độc thủ. Chừng nghe Anh Kiệt kêu thét lên, nàng vội dừng tay, lộ vẻ vui mừng:

- Trời ơi! Vũ huynh! Sao anh biết em ở chốn này?

Anh Kiệt đáp:

- Hoa Mai đã báo tin cho anh!

- Hoa Mai! Trời!

Lệ Hồng sững sốt kêu lên, nhưng Anh Kiệt đã nói tiếp:

- Em hãy thận trọng! Chúng ta phải thoát khỏi nơi này trước trước đã.

Chàng nắm chặt lấy tay Lệ Hồng chạy theo con đường lúc nãy, định thoát ra ngoài vườn Ngự Uyển.

Nhưng đã trễ lắm rồi, từ bốn phía vườn, bọn vũ sĩ của Cù thị đã bủa vây chặt chẽ.

Anh Kiệt nhìn quanh, khẽ bảo Lệ Hồng:

- Em hãy gắng sức, thế nào chúng ta cũng thoát được.

Chàng nói xong vung kiếm báu lăm xả vào đám vũ sĩ, cổ vạch một con đường máu. Lưỡi kiếm trên tay chàng bay vun vút như vũ bão, khiến vũ sĩ tăn mác cả ra.

Giữa khi đó Cù Lạc đã đem quân Hán đến nơi. Bọn chúng tràn đầy cả khu vườn.

Cù Lạc hét bọn vũ sĩ:

- Lùi lại. Đồ ăn hại! Để chúng mặc ta.

Đội vũ sĩ rất uất giận trước những lời hống hách của Cù Lạc, nhưng sợ oai Thái Hậu, họ riu riu vâng lời...

Cù Lạc cùng bọn vệ tướng đã bước tới, chặn đứng Anh Kiệt và Lệ Hồng.

Anh Kiệt biết rõ cơn nguy đã đến, vội kéo Lệ Hồng trở lại nói nhỏ:

- Thôi nguy rồi! Chúng ta gặp phải viên dũng tướng của Hán triều rồi...

Lệ Hồng nhìn Anh Kiệt ngẹn ngào nói:

- Anh hãy đi ngay, đừng chần chờ nữa, cứ để mặc em đương đầu với chúng.

Anh Kiệt nhìn Lệ Hồng lộ vẻ cảm động:

- Kìa em! Sao em nói vậy? Dù sao anh em sống chết cũng có nhau.

Chàng nhìn về phía kẻ địch nói tiếp:

- Nhưng chắc gì bọn chúng thắng nổi ta. Đã đến lúc anh em ta phải trở tài rồi đây.

Lệ Hồng sung sướng vô cùng. Nàng không ngờ Anh Kiệt vẫn yêu thương săn sóc đến nàng.

Nàng khẽ bảo anh:

- Vũ huynh an tâm! Em sẽ cố gắng hết sức mình.

Giữa lúc đó, Cù Lạc đã truyền vệ tướng vây chặt lấy hai người, rồi hét lên:

- Khốn kiếp! Bầy dám vào đây thì đừng hòng thoát chết!

Hắn nói xong, vung kiếm lướt tới, chém một nhát vào đầu Anh Kiệt nhanh như chớp.

Thanh niên không thềm đỡ, né tránh sang bên rồi nhảy vọt tới lia thanh Vũ Linh ngang cổ họng hắn. Cù Lạc là một viên thượng tướng của Hán triều, dễ gì bị hạ bởi thế kiếm thông thường kia, nhưng cũng kinh hoàng vì sự phản công bất thành linh. Hắn thụt đầu xuống thu kiếm về đâm thốc vào hông kẻ địch.

Anh Kiệt vội uồn mình thoát khỏi đà kiếm rồi nhảy lùi về thế thủ.

Đằng kia, bọn vệ tướng của Cù Lạc như bầy hổ đói tràn vào vây lấy Lệ Hồng. Thiếu nữ không hề nao núng, quay tít thanh báu kiếm bọc lấy toàn thân, biến thành một vòng sáng loáng, đánh bật tất cả những khí giới của chúng.

Bọn vệ tướng rất khiếp đảm tài nghệ của Lệ Hồng, nhưng ý số đông chúng lại lần xả vào chém tới tấp làm cho nàng phải chống đỡ luôn tay.

Bên ngoài, quân Tàu kéo đến mỗi lúc mỗi đông. Khắp cả hoàng cung đều được báo động. Số phận của Lệ Hồng và Anh Kiệt như cá nằm trên thớt.

Sự hy sinh của họ cứ mòn dần đi theo thời khắc trôi qua.

Càng giao đấu với Cù Lạc, Anh Kiệt càng thấy kiếm pháp của mình khó hơn nổi hẳn. Viên tướng của Hán triều múa kiếm như rồng bay, chặt chẽ từng thế một, diêm dậm như xoay trở bàn tay.

Anh Kiệt không dám khinh thường nữa, cố giữ lấy thế thủ đợi chờ một sơ hở của kẻ địch là tấn công ngay.

Thanh kiếm Vũ Linh mềm mại bay vun vút trong hơi gió, chiếu tỏa hào quang dưới ánh sáng rực rỡ của hàng nghìn bó đuốc.

Cù Lạc là bậc thượng tướng, từng xông pha trăm trận nhưng ít khi gặp kẻ đối thủ xứng tài như hôm nay. Trong lòng hắn tuy tức giận kẻ địch nhưng không khỏi khiếp phục kiếm pháp của chàng. Cù Lạc không hiểu Anh Kiệt thuộc về môn phái nào mà tài nghệ tuyệt luân... Hắn nghi ngờ chàng là đầu đảng của bọn người khởi loạn.

Sự suy nghĩ băng quơ làm cho Cù Lạc giảm bớt sức tấn công. Anh Kiệt thừa dịp phòng mình tới chém vút vào bả vai của hắn.

Cù Lạc như sực tỉnh, thối bộ, rùn chân, đưa báu kiếm lên đỡ. Vũ Linh kiếm vừa chém xuống gặp thanh báu kiếm của Cù Lạc, chạm mạnh vào nhau, phát ra một ánh lửa xanh ngót ngời.

Cù Lạc té ngời xuống đất, kinh hãi nhìn thanh báu kiếm của mình thấy không hề hấn gì nhưng tay hắn đau buốt tận xương.

Riêng Anh Kiệt lộn nhào ra phía sau mấy vòng, cánh tay tê chùn lại.

Đặc điểm của Vũ Linh kiếm là chém sắt như chém bùn, nhưng gặp phải thanh kiếm của Cù Lạc, nó trở thành vô dụng.

Cù Lạc đã đứng thẳng lên, không tấn công ngay mà quát to lên:

- Khá khen cho đấy!

Dù đang giao đấu với bọn vệ tướng của Cù Lạc, Lệ Hồng vẫn chú ý đến anh.

Khi nàng thấy Anh Kiệt dùng độc kế không hạ được Cù Lạc thì trong lòng rất lo sợ. Tài nghệ của Anh Kiệt không hạ nổi hẳn, thì nàng có ra sức cũng bằng thừa.

Đối với lũ vệ tướng kia, nàng chỉ chống cự cầm chừng, chứ không thể nào đủ sức hạ nổi chúng. Nàng thoát vòng vây rất dễ dàng. Bây giờ thì hy vọng kia cũng tiêu tan mất.

Bọn vệ tướng lúc ấy bỗng khởi cuộc tấn công mãnh liệt hơn.

Lệ Hồng không dám sơ hở một thế kiếm nào. Chúng tấn công rất ồ ạt. Hàng mười lưỡi kiếm cứ chém sả vào mình nàng.

Anh Kiệt chợt thấy thế nguy của em, nhưng biết làm sao? Chính chàng cũng không thắng nổi Cù Lạc thì cứu Lệ Hồng thế nào được.

Sức lực của hai người cứ giảm dần đi như nguồn hy vọng mong manh. Bây giờ thì khó mong ai đến giải cứu. Dù cho Lữ Quốc Công hay Liêu Cốc đạo nhơn có hay tin cũng đành bó tay.

Anh Kiệt trước nguy cơ đó cố đánh bật lưỡi kiếm của Cù Lạc nhảy vọt đến bên Lệ Hồng.

Chàng bảo em:

- Lệ Hồng! Hãy đứng sát vào anh cầm cự. Dù ta có chết đi cũng có anh có em.

Lệ Hồng cảm động vô cùng và cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên đời được cùng anh trải qua những giờ phút nguy biến này rồi chết bên nhau thật đúng với nguyện ước của nàng.

Tự nhiên Lệ Hồng chợt nhớ đến Hoa Mai, đến tình yêu của nàng và Anh Kiệt.

Lệ Hồng tự thấy mình ích kỷ. Tại sao nàng cứ muốn Anh Kiệt là của riêng nàng, sống bên nàng, giữa lúc Hoa Mai cũng yêu chàng tha thiết.

Vì mình mà Anh Kiệt mới rơi vào tử địa. Phải chi không có nàng thì hai người hạnh phúc biết bao nhiêu.

Không! Nàng không thể để Hoa mai chịu buồn khổ được. Anh Kiệt phải thoát vòng vây để trở về nhưng làm sao?

Ý nghĩ vừa đột khởi lên trong đầu làm Lệ Hồng liêu lĩnh hơn. Nàng múa tít thanh báu kiếm biến thành đường kiếm bí truyền rồi lần dần kẻ địch.

Bọn vệ tướng của Cù Lạc trước đường kiếm họ Hoàng đề thối lui cả lại khiến Cù Lạc tức giận hét lên:

- Kia! Sao bây không tấn công mãnh liệt hơn, lại để con tiện tỳ tác oai, tác họa như vậy.

Anh Kiệt thấy Lệ Hồng dùng đến đường kiếm bí truyền thì biết rằng nàng đã đuối sức rồi.

Chàng nghĩ rằng mình nên đem hết đường kiếm đã học được của Liêu Cốc đạo nhơn trên Sơn nhai động, thử thách với Cù Lạc một lần rồi chết cũng cam tâm.

Chàng bắt đầu thay đổi lối đánh nhẹ nhàng uyển chuyển hơn, nhưng có vẻ rời rạc làm cho địch thủ hiểu lầm là mình đã đuối sức lắm rồi.

Nhưng Cù Lạc là viên tướng tài và nhiều bí thuật nên không bao giờ khinh địch.

Nhìn thấy Anh Kiệt thay đổi kiếm pháp, Cù Lạc càng thận trọng, dè dặt từng bước tấn thối, từng thế kiếm công, phản.

Chỉ vài hiệp, viên tướng Tàu phải khiếp sợ sự lợi hại của đường kiếm Vũ Linh! Các thế kiếm có vẻ thiếu chặt chẽ và bày ra rất nhiều sơ hở, nhưng khó thể đâm thủng được vào mình kẻ địch... Cù Lạc tấn công vào chỗ nào cũng như gặp phải một bức tường bao bọc, mỗi lần như thế, gã thấy tê buốt cả cánh tay...

Cù Lạc biết mình gặp phải một đường kiếm bí truyền nên cũng đem hết tài sức ra giao đấu. Hắn thay đổi hẳn lối đánh có phần lợi hại hơn nhiều...

Đằng kia, Lê Hồng cũng sử dụng đường kiếm họ Hoàng một cách kỳ diệu làm cho đám vệ tướng của Cù Lạc phải khiếp vía bay hồn. Thừa lúc Lê Hồng múa tít thanh báu kiếm biến hóa thành hàng trăm thế kiếm lạ lùng khiến quân Tàu không còn dám xáp đến gần nữa... Nàng vạch được con đường máu, lướt tới rất nhanh và quát bảo Anh Kiệt:

- Vũ huynh! Chúng ta đi thôi...

Anh Kiệt nghe tiếng em, càng tấn công tới tấp vào mình Cù Lạc khiến hắn mất bình tĩnh, thối lui ra sau. Chàng liền phóng mình đến sát bên Lê Hồng tìm cách thoát chạy...

Nhưng Cù Lạc nào để cho hai người thoát thân dễ dàng như vậy? Quân sĩ của hắn vẫn trùng điệp vây quanh. Bọn chúng tản ra mỗi khi Lê Hồng, Anh Kiệt lướt tới rồi lại vây bọc kín mít như trước...

Tuy nhiên, hai người cũng tiến dần về phía vách thành bao bọc hoàng cung.

Cù Lạc đã trấn tĩnh trở lại và thấy mình cần tấn công quyết liệt hơn nữa mới bắt sống được kẻ gian. Ông hét lên một tiếng, huy động toàn thể các vệ tướng tràn tới chặn ngang lối ra của Lê Hồng, Anh Kiệt:

Nhưng giữa lúc đó, tiếng trống từ trên chánh điện vang rền, ba hồi dồn dập.

Cù Lạc chưa hiểu việc chi, vẫn xua quân vây bắt Lê Hồng.

Đội vũ sĩ, trái lại vừa nghe tiếng trống cấp cứu thì kinh hoảng nên vội chạy vụt đi. Riêng viên tướng cầm đầu bọn chúng lại nhảy vào vòng chiến đấu đến bên Cù Lạc hét lớn:

- Bẩm thượng tướng! Tiếng trống báo hiệu Hoàng thượng và Thái Hậu đang lâm nguy, xin người đem binh cứu giá...

Cù Lạc chợt hiểu ra hiệu lệnh của tiếng trống lúc này thì cả kinh, quên hẳn hai kẻ địch, vội kéo các vệ tướng, chạy đi và chỉ để lại vài người giao đấu cầm chừng với Lệ Hồng, Anh Kiệt.

Quân Tàu còn lại, không nao núng chút nào, vẫn xông vào vây chặt lấy hai người.

Lúc này nghe tiếng trống đập dồn, Lệ Hồng độ chừng có người đến giúp sức nên hân hoan bảo Anh Kiệt:

- Vũ huynh! Có lẽ Lữ Quốc Công đến cứu bọn ta đó.

Anh Kiệt gật đầu liên đồng tình và càng giao đấu quyết liệt hơn. Lữ vệ tướng của Cù Lạc và đám quân Tàu còn lại không làm thế nào đủ sức cầm cự với hai người nên chỉ một lát sau là loạn cả lên, quân sĩ chạy tán loạn, thân chết ngổn ngang.

Lệ Hồng thấy mình nắm chắc sự sống trong tay nên cố vạch con đường máu đi về phía tường thành.

Anh Kiệt theo sau bọc hậu: Lưỡi kiếm trên tay chàng thật vô cùng lợi hại. Quân Tàu lùi lại thật xa, không còn dám theo đuổi nữa.

Lệ Hồng nhìn lại cả mừng bảo Anh Kiệt:

- Vũ huynh! Nhanh lên đi...

Cả hay không ngờ giữa lúc đó Cù Lạc và các tướng đã quay trở lại trận chiến vì Ai vương và cù thị vẫn bình yên vô sự. Tiếng trống cấp cứu không biết đã do bàn tay bí mật nào gây ra để làm giải vây cho Anh Kiệt và Lệ Hồng.

Quân Tàu thấy chủ tướng trở lại, đều hăng hái trận tới toan bắt sống hai người. Một toán khác đi bộ sát vòng thành đánh ngược trở về.

Anh Kiệt và Lệ Hồng cả kinh chưa biết liệu sao thì một bóng người vụt hiện ra bên góc cây đại thọ, cất tiếng nói:

- Công tử, tiểu thư! Hãy theo tôi mau lên!

Lệ Hồng nhìn lại và kịp nhận ra thái giám Hồ Lý thì cả mừng bảo Anh Kiệt:

- Vũ huynh! Đừng nghi ngờ! Quan thái giám là người của Lữ Quốc Công đây.

Anh Kiệt không chậm trễ một chút, phản công dữ dội hơn, khiến bọn lính Tàu đều ừn ừ chạy ngược trở lại. Xong xuôi, chàng phóng mình theo Lệ Hồng và Hồ Lý thái giám chạy lẫn vào bóng tối của những hàng cây quanh hoàng cung.

Bọn lính Tàu vừa hoàn hồn liền vác đuốc đuổi theo thì thấy mất hút bóng người.

Cù Lạc cũng vừa đến nơi, la hét ầm ĩ:

- Khôn kiếp! Có hai tên phản loạn mà không bắt được ư? Hãy đốt đuốc thêm, lùng bắt cho được bọn chúng nó, không thì bay bay đầu.

Bọn vệ tướng và quân sĩ thất kinh hồn vía, túa ra lục lợi từng gốc cây, từng bụi rậm, nhưng Anh Kiệt và Lê Hồng như hai bóng ma biệt tâm biệt dạng. Chúng lục soát một lúc không thấy động tĩnh gì, đành chịu cho tướng Cù Lạc la hét suốt đêm.

Riêng Cù thị nằm trong phòng riêng, bên ngoài có bọn võ sĩ canh gác nhưng vẫn nơm nớp lo sợ, không biết kẻ thích khách sẽ xuất hiện bao giờ.

Liên tiếp mấy đêm rồi, kẻ lạ mặt đều lẻn vào hoàng cung và lọt vào phòng riêng của Thái Hậu như chỗ không người. Cù thị cảm thấy hàng vạn quân binh của Cù Lạc cũng không thể nào bảo vệ được sinh mạng mình. Đây cũng là lần đầu tiên bà cảm thấy ghê sợ tài nghệ xuất quỷ nhập thần của đám người phản loạn...

Đợi cho bọn lính Tàu kéo nhau đi rồi, thái giám Hồ Lý mới đưa Anh Kiệt, Lê Hồng rời khỏi chỗ núp, dưới bóng một cây đại thụ.

Hồ Lý rất thông thuộc đường lối trong hoàng cung, nên đưa hai người đi lẩn vào những con đường sau hậu cung, đến một ngách nhỏ ẩn thông ra ngoài vòng thành.

Viên thái giám chợt quay lại bảo Anh Kiệt và Lê Hồng:

- Công tử và tiểu thư nên thoát khỏi vòng thành sớm chừng nào hay chừng nấy. Đêm nay, thế nào Cù thị cũng cho lục xét khắp tam cung, lục viện để tìm hai người.

Anh Kiệt nắm lấy tay Hồ Lý nói:

- Đa tạ ơn cứu tử của thái giám.

Lê Hồng nhìn về phía hậu cung khẽ nói:

- Ai đã lẻn vào cung trợ giúp chúng ta mà mãi không thấy xuất hiện? Có phải chăng họ đã lọt vào tay quân Hán rồi?

Hồ Lý vội đáp:

- Tiểu thư chớ bận tâm. Lúc này vì tình thế quá nguy ngập nên tôi đã liều đánh trống báo động cho chúng náo loạn lên, ta dễ bề trốn đi...

Lê Hồng nhìn Hồ Lý, thầm cảm phục sự nhanh trí của người.

Anh Kiệt khẽ bảo:

- Chúng ta đi thôi.

Hai người cúi chào Hồ Lý một lần nữa rồi theo con đường ngách thoát ra ngoài. Cả hai phóng mình qua hào sâu chạy vụt đi trong đêm, thẳng về phía kinh thành.

Thoát khỏi chốn hiểm nguy rồi, Lê Hồng mới nhớ lại những hành động của mình... Nàng không ngờ mạng số của Cù thị còn dài như thế. Nàng đã lẻn được vào cung ác phụ, nhưng lại đụng nhằm chiếc khánh đồng làm cù thị thức giấc.

Nếu cẩn thận hơn, nàng đã trả được thù cha và phá vỡ kế hoạch của vua Hán toan mượn tay Thái Hậu làm điều đứng nước Nam.

Biết đâu nàng đã gục ngã dưới lưỡi kiếm của Cù Lạc, sau khi đã trả xong thù cha, nợ nước và mang theo lòng một một tình tuyệt vọng! Chứ như bây giờ, có trở lại miếu Long Vương, nàng lại vẫn âm thầm khổ đau như trước!

Nhưng Lệ Hồng không khỏi phân vân: Làm sao Hoa Mai biết được nàng lên vào hoàng cung? Nếu vậy, Hoa Mai đã hiểu rõ tâm tình của nàng rồi ư?

Lệ Hồng liếc nhìn Anh Kiệt và thấy chàng vẫn đắm đắm nhìn ra phía trước, không lộ vẻ gì khác lạ. Trong đầu Lệ Hồng lúc bấy giờ, rất nặng nề với những ý nghĩ không đầu.

Nàng nhủ thầm:

- Nếu Hoa Mai hiểu được mối tình thâm kín của mình, thì còn mặt nào mình nhìn nàng và Vũ huynh được nữa.

Nàng muốn hỏi Anh Kiệt một vài lời về Hoa Mai, nhưng nhìn vẻ mặt trầm lặng của chàng, nàng lại thôi...

Hai người đã thoát khỏi vùng hiểm nguy xa lắm rồi và đã về gần đến miếu Long Vương.

Anh Kiệt bỗng đi chậm lại nhìn Lệ Hồng hỏi:

- Em! Em nghĩ thế nào mà tự mình hành thích Cù thị?

Lệ Hồng bước chậm theo anh, nhìn xuống đất không đáp, trong lòng hồi hộp vô cùng. Anh Kiệt đã thấu rõ nỗi yêu đương thâm kín của nàng chưa? Chàng hỏi thế để làm gì?

Thấy Lệ Hồng vẫn yên lặng, Anh Kiệt lại nói, giọng buồn bã hơn:

- Thúc phụ chẳng may qua đời! Anh em ta tro bụi ở trên đời này, dù sao cũng phải có nhau. Trước khi hành động việc gì, em cũng nên bàn qua với anh... Nếu rủi mà em có mệnh hệ nào thì...

Anh Kiệt ngừng lại không nói hết câu vì chàng thoáng nghe tiếng nước nổ nghẹn ngào của Lệ Hồng bên cạnh.

Thiếu nữ không cầm được nước mắt với những lời nói chân thành của Anh Kiệt và nàng cảm thấy mình yêu thương chàng hơn bao giờ hết.

Phải chi Anh Kiệt hiểu được lòng nàng thì nàng đâu có đau khổ như thế này...

Anh Kiệt kinh ngạc nhìn Lệ Hồng hỏi nhỏ:

- Lệ Hồng! Sao em lại khóc? Có điều gì bí ẩn mà em không nói được với anh ư?

Lệ Hồng ngược mặt nhìn anh toan thốt ra những lời thâm kín chôn giấu tự đáy lòng từ bao nhiêu năm nay, nhưng không hiểu sao nàng lại câm lặng, cổ họng như

nghe lại. Hình ảnh Hoa Mai quần quai trên tai Anh Kiệt đột nhiên hiện ra trước mặt nàng.

Không! Nàng không có quyền phá vỡ mối tình của Hoa Mai và Anh Kiệt. Nàng đã nguyện hy sinh tình yêu của mình cho bạn thì phải giữ vẹn đến cùng.

Nàng cố gắng lắm mới đáp được lời Anh Kiệt:

- Em nào có điều gì giấu giếm anh đâu? Em khóc vì hối hận đã làm anh phải lo lắng và suýt chút nữa gây nên tai họa.

Anh Kiệt nhìn em, nghi ngờ Lệ Hồng còn che giấu một sự gì! Chắc chắn nàng không vì hối hận việc đã làm mà nức nở lên như thế?

Hay là giữa nàng và Hoa Mai đã xảy ra chuyện không lành! Anh Kiệt toan hỏi Lệ Hồng thì nàng đã cất giọng ngập ngừng:

- Làm sao chị Hoa Mai biết em vào hoàng cung mà bảo anh đến giải cứu như thế anh?

Anh Kiệt đáp:

- Anh cũng không rõ! Lúc các em lên trên miếu thì anh nằm nghỉ dưới hầm, bỗng dung Hoa Mai chạy xuống báo tin chẳng lành, anh vội đi ngay.

- Trời!

Lệ Hồng buột miệng kêu lên! Hoa Mai đã nghe hết những lời khẩn vái của nàng bên mộ cha rồi ư? Anh Kiệt nghe tiếng kêu của Lệ Hồng càng ngờ vực hơn. Nhất định đã xảy ra việc gì giữa hai người. Nhưng tại sao cả Lệ Hồng và Hoa Mai đều không muốn thổ lộ cùng chàng?

Riêng Lệ Hồng, từ lúc nghe Anh Kiệt nói rõ chuyện thì có vẻ bồn chồn lo lắng. Nàng có linh cảm một sự không lành đã xảy ra ở miếu Long Vương! Hoa Mai đã hành động thế nào khi biết được nàng yêu Anh Kiệt?

Một ý nghĩ vụt hiện ra làm nàng lo sợ.

Nàng quay phắt lại bảo Anh Kiệt:

- Chúng ta nên về ngay miếu Vũ huynh ạ!

Rồi không đợi Anh Kiệt bằng lòng nàng vội băng mình đi vùn vụt. Anh Kiệt đành phóng mình đi theo.

Tuy đi thật nhanh, như đôi mắt Lệ Hồng vẫn nhìn thẳng ra phía trước... Đột nhiên một bóng người từ xa chạy vụt tới thật nhanh...

Không kịp nép mình sang bên để tránh, Lệ Hồng đành dừng lại giữ thế thủ, Anh Kiệt vội rút kiếm ra để phòng bất trắc...

Bóng đen cũng vừa thấy bóng hai người nhưng hấn không lộ vẻ sợ hãi mà điềm nhiên tiến tới...

Có tiếng hỏi vang lên trong đêm:

- Phải Vũ huynh và Lệ Hồng hiền muội chẳng?

Nghe tiếng Tiểu Lý Bá, Anh Kiệt hết sức vui mừng vội đáp:

- Vâng! Các đệ đây! Đại huynh đi đâu vậy?

Tiểu Lý Bá đến gần hai người, trầm ngâm một lúc rồi bảo:

- Đệ mới vừa về miếu thì biết tin hai người đang ở hoàng cung nên vội đến ngay.

Anh Kiệt nói:

- Đại huynh đã gặp Hoa Mai hiền muội chứ gì?

Tiểu Lý Bá nhìn vào mặt chàng đáp:

- Không! Hoa Mai đã đi rồi!

Lệ Hồng sững sốt kêu lên:

- Trời! Hoa Mai đã đi rồi!

Nói xong, nàng chạy vụt về miếu Long Vương giữa sự ngạc nhiên của Anh Kiệt.

Chàng hỏi Tiểu Lý Bá:

- Hoa Mai hiền muội đi đâu vậy? Hiền muội còn yếu lắm, sao đại huynh không ngăn lại?

Tiểu Lý Bá nhìn bạn thương hại và nghĩ rằng Anh Kiệt chưa hay biết gì hết. Chàng lấy một phong thư trao cho Anh Kiệt rồi nói:

- Đây là chuyện riêng của Vũ huynh, đáng lý ra đệ không nên bàn vào, nhưng đệ chỉ khuyên Vũ huynh một lời trước khi quyết định một việc gì. Vũ huynh nên hỏi lòng mình trước đã. Đừng nên vì sự thương hại mà hành động rồi sẽ ân hận suốt đời.

Anh Kiệt cầm phong thư, sững sờ trước những lời khuyên của Tiểu Lý Bá thì chàng đã nắm vai Anh Kiệt bảo:

- Vũ huynh hãy đọc kỹ phong thư này rồi chọn lấy một quyết định: Đệ đến dinh Lữ Quốc Công và sẽ trở về ngay.

Tiểu Lý Bá nói xong, phóng mình đi vùn vụt, trong khi trời rặng sáng. Anh Kiệt nhìn theo bạn, trong lòng rất băng khuâng.

Bóng tối tan dần. Trên các ngọn cây, sương mù vẫn còn vất vưởng và chỉ chờ ánh sáng hồng lên là tan biến đi ngay.

Anh Kiệt mở thư ra, đọc những nét chữ lò mờ dưới ánh sáng bình minh vừa ló dạng:

"Vũ huynh nhĩ giám,

Khi vũ huynh trở về đến ngôi miếu này thì em đã đi xa lắm rồi, đi trong sự bình lặng của tâm hồn.

Vũ huynh chắc phải ngạc nhiên vì sự ra đi quá đột ngột của em và những lời hứa hẹn với nhau phải chăng chỉ ở chót lưỡi đầu môi?

Không! Nếu Vũ huynh hiểu rõ nỗi lòng em, Vũ huynh sẽ không bao giờ nghĩ thế!

Em đã lạy trời giúp em đủ can đảm trước mặt anh. để em khỏi phải ngã vào lòng anh lúc này! Và trời đã phù hộ em.

Bây giờ thì lòng em bình tĩnh lắm và có thể nói rõ với anh vì sao chúng ta phải rời nhau, khi mà lòng em không muốn.

Vũ huynh.

Anh có biết không? Chúng ta đã yêu nhau trên sự đau khổ của một người, một người yêu thương nhất của chúng ta. Anh có ngờ đâu chị Lệ Hồng đã yêu anh từ bao lâu nay, trong sự thầm kín thanh cao...

Anh Kiệt ngừng đọc. Chàng cảm thấy như xây xẩm cả mặt mày. Chàng đứng dựa vào gốc cây và ngược nhìn lên nền trời xanh, đầy ánh sáng.

Chàng khẽ lẩm bẩm một mình:

- Lệ Hồng! Trời ơi! Có thể như thế này sao?

Chàng cảm thấy như có một sự gì sụp đổ trong lòng và làm đảo lộn tất cả những ý nghĩ của chàng. Anh Kiệt nhắm mắt lại, nghiền chặt răng cho lòng bớt sôi nổi.

Những dư âm của mấy tiếng "Lệ Hồng, Lệ Hồng" vẫn vang lên bên tai...

Chàng cúi đầu đọc tiếp bức thư của Hoa Mai:

"Chắc anh không ngờ và riêng em cũng không bao giờ nghĩ đến! Có lẽ trong những lúc thương nhau, chúng ta đã mù quáng mà không nghĩ đến sự xót xa của chị..."

Đêm hôm nay, tình cờ em bắt gặp Lệ Hồng quỳ bên một Hoàng thúc phụ mà van vái với những lời tuyệt vọng... Và chị đã quay nhìn vào miếu để từ giã Vũ huynh, người mà chị đã yêu thương từ thuở nhỏ...

Chị đã ra đi và em đã xuống hầm gọi anh đi cứu chị.

Em cũng biết giữa lúc này lòng chị đang tan nát tới bởi mà thật tình em chẳng hơn gì!

Nếu khi này, anh đến gần bên em chút nữa thôi thì Vũ huynh ơi, em không còn đủ can đảm để hy sinh.

Bây giờ thì em đã quyết tâm rồi. Em mong anh hành động một cách bình tĩnh như em...

Chúng ta cảm mến nhau nào có bao lâu mà tình yêu còn đậm đà đến thế ấy thì đủ biết chị Lệ Hồng đã phải đau khổ đến bậc nào.

Chị đã khổ nhiều rồi. Ta không có quyền làm cho chị khổ hơn.

Và lại, nếu cân nhắc tình yêu giữa em và Lệ Hồng thì chị xứng đáng với anh hơn, nên em xin đi cho vẹn nghĩa, vẹn tình...

Vũ huynh, anh đừng nghĩ rằng đây là một sự hy sinh mù quáng. Không đâu! Em đã suy nghĩ thật kỹ và nghĩ trong lúc tâm hồn bình thản.

Em chỉ xin anh một điều là đừng tìm kiếm em vô ích và cũng đừng bao giờ cho chị Lệ Hồng hiểu rõ chuyện này!."

Đứa em gái của anh

Hoa Mai kính bút

Anh Kiệt xếp phong thư lại, thở dài.

Lòng chàng rối như mối tơ vò.

Chàng không ngờ mình đứng trước một tình thế khó xử thế này.

Có bao giờ chàng nghĩ là Lệ Hồng yêu mình với tình yêu khác hơn tình yêu ruột thịt giữa anh em?

Chàng vụt nhớ lại thái độ khó hiểu của Lệ Hồng từ trước đến nay, và chàng nhận thấy rõ tình yêu của nàng đối với mình.

Sự giận dữ của Lệ Hồng ngày xưa ở trong vườn nhà Hoàng Đề đốc khi chàng định quay về Hạnh Hoa thôn. Sao chàng không hiểu là do lòng yêu phát hiện!?

Và trên đồi hoang Hạnh Hoa thôn, sự buồn khổ của nàng sao không làm cho chàng chú ý đến?

Thực ra, Anh Kiệt nào phải đâu không biết rung cảm trước tài sắc của Lệ Hồng, nhưng giữa hai người lúc nào chàng cũng thấy có bức tường "Ruột thịt" ngăn cách! Dù cả hai không cùng cha mẹ, nhưng hai người đã sống chung từ nhỏ đến lúc trưởng thành.

Ánh nắng đã lên từ lâu rồi! Bầy chim ríu rít trên cành lá, rộn rã trong buổi sáng đẹp trời.

Nhưng Anh Kiệt không buồn nhìn cảnh vật mà chàng chỉ lo sợ là mình đã ngồi ở giữa đường quá lâu! Nếu quân tuần phòng của Cù Lạc kéo đến đây thì làm sao khỏi lộ dạng.

Chàng xếp thơ bỏ vào trong áo rồi vội bước đi nhanh về phía miếu Long Vương.

8

Phi Hồng Yến Ra Đảo Kỳ Sa

Liêu Cốc đạo nhân và Phi Hồng Yến rời khỏi Phiên Ngung liền cấp tốc trở về Hạnh Hoa thôn để tiếp tay với Tiêu Hà lão hiệp đương đầu với tân đình của Tạ Liên Hồng.

Riêng Phi Hồng Yến rất nôn nao trong lòng từ lúc hay tin Hà Minh bị giặc bẻ cầm tù, nàng chỉ muốn mau đến Hạnh Hoa thôn để tìm cách giải cứu chàng.

Nàng biết đâu giữa đảo Kỳ Sa và Hạnh Hoa thôn còn cách xa nhau cả ngày đường bề.

Khi đến Hạnh Hoa thôn rồi, nàng không ngờ vị lão hiệp cứ bàn tính mãi kế hoạch mà không thấy động binh.

Chiều chiều, Phi Hồng Yến lên ngọn đồi hoang ngó mong về hướng bể xa xa, tận chân trời. Nàng biết rằng nơi đó có người thân yêu nhất đời nàng đang bị giam giữ.

Tự nhiên Phi Hồng Yến lo sợ băng quơ.

Giữa nàng và Hà Minh nào đã nói với nhau một lời thương yêu nào đâu? Không chừng Hà Minh chưa hề nghĩ đến tình yêu đối với nàng.

Nghĩ đến đây, Hồng Yến cảm thấy như đau nhói trong tim. Không? Những lời giã biệt của chàng trước khi chia tay để đưa Hoàng Đề đốc phu nhân về Hạnh Hoa thôn và những cái nhìn thông cảm giữa hai người không cho phép Phi Hồng Yến lầm được.

Chỉ sợ khi nàng đến nơi thì Hà Minh đã bị chúng giết đi rồi. Phi Hồng Yến thấy lạnh cả tay chân khi nghĩ rằng Hà Minh không còn sống trên đời này nữa... Sự thương yêu thầm kín, không bộc lộ ra được làm cho Hồng Yến nghĩ ngợi băng quơ...

Nàng khở sở vô cùng khi thấy Liêu Cốc đạo nhơn và Tiêu Hà lão hiệp vẫn án binh bất động! Nàng có biết đâu hai người đang đợi quân dò thám từ đảo Kỳ Sa trở về.

Phi Hồng Yến là một nữ hiệp tài giỏi, đã từng một mình làm náo loạn của Phiên Ngung đâu mãi ngồi yên giữa lúc người yêu đang nằm trong tay bọn hải tặc.

Nàng nghĩ rằng Liêu Cốc đạo nhơn và Tiêu Hà lão hiệp bận lo đại sự mà quên mất Hà Minh nên nàng lẳng lặng rời khỏi Hạnh Hoa thôn, tự mình giải cứu người yêu.

Một sáng Chiêu Anh quân lao xao vì tin Hồng Yến bỏ đi. Liêu Cốc đạo nhơn chắc lưỡi than thầm.

- Phi Hồng Yến đã hiểu lầm bọn ta rồi.

Ông truyền chư vị hào kiệt điểm binh cấp tốc đuổi theo để giữ nàng lại. Nếu không gặp, hãy đến đảo Kỳ Sa để tìm cách tiếp tay với nàng.

Nhưng đã trễ lắm rồi. Giữa lúc đó, Hồng Yến đã ở trên thuyền giặc lên đèn trên muôn trùng sóng nước và đang trực chỉ tới đảo Kỳ Sa.

Khi nàng đến vùng ven bể, liền cải nam trang, lần dò theo các hàng quán để tìm cách ra đảo. Nàng gặp bọn giặc bẻ vào đất liền cướp lương thực, bắt dân phu. Chúng đốt phá cả làng và bắt xuống thuyền hàng trăm trai tráng. Phi Hồng Yến liền lần vào đám nạn nhân một cách dễ dàng. Tài nghệ của nàng đủ sức tiêu diệt bọn hải tặc kia, nhưng Phi Hồng Yến vẫn lặng yên làm ra vẻ hải hùng như các chàng trai bị nạn, để qua mặt quân cướp bể.

Những nàng thiếu nữ đương xuân bị chúng bắt đi, kêu khóc vang trời, khiến Phi Hồng Yến vô cùng chua xót.

Biết làm sao bây giờ, nếu nàng giải cứu cho họ thì hỏng cả việc giải cứu Hà Minh. Nàng đành cắn răng quay mặt làm ngơ, trước những hành động dã man của chúng.

Thuyền rời đất liền ra bể.

Cho đến mờ tối hôm đó, thuyền mới cập vào đảo Kỳ Sa. Hồng Yến nhìn lên đảo thấy đèn sáng như sao sa, quân giặc lơ nhố trùng điệp, đảo Kỳ Sa không khác một tỉnh thành ở đất liền, duy chỉ có nhà của bọn giặc bể che cát rất sơ sài...

Chúng lừa dân lên bờ và đưa đến một gian trại rất kiên cố để giam giữ.

Hồng Yến hy vọng được gặp Hà Minh ở đây, nhưng khi bước vào trại thì nàng tuyệt vọng vô cùng vì nơi đây có đến hàng nghìn người, không phân biệt được ai là ai. Nàng nhủ thầm:

- Thế này thì làm sao tìm được chàng?

Bọn giặc bẻ gãy mọi người vào trong rồi đóng cổng lại. Dân chúng mỗi một nằm nghiêng ngửa bên nhau... Ai cũng bải hoải tâm thần không buồn hỏi thăm những nạn nhân đã ở đây trước.

Phi Hồng Yến ngồi yên một lúc rồi lần đến bên một ông lão râu tóc bạc phơ hỏi:

- Thưa lão trượng!

Ông lão đang thiu thiu ngủ, vụt mở mắt nhìn nàng, hơi ngạc nhiên vì câu nói lễ độ đó mà cả đời sống nơi sà nã, lão không hề nghe thấy.

Nhưng ông cũng nhỏ nhẹ đáp:

- Cháu muốn hỏi điều chi?

Hồng Yến nói:

- Thừa lão trượng! Bọn cướp bề bắt dân chúng làm gì mà đông thế?

Ông lão thở dài đáp:

- Bấy nhiêu đây thì nói làm gì, còn hằng mười trại khác cũng đầy nghẹt thế này.

Nghe đâu chúng sắp tấn công lên Hạnh Hoa thôn, nên chúng định xua dân lánh đi trước để các lão hiệp thương dân mà không lẫn đá lửa xuống như độ nào?

Phi Hồng Yến kinh hãi kêu lên:

- Trời ơi! Thế là chúng định đem chúng ta làm vật hy sinh, trong trận chiến ư?

Ông lão gật đầu:

- Đúng đấy cháu ạ! Lão cũng đã gần đất xa trời, có chết cũng không hề gì, chỉ tội nghiệp cho mấy cháu...

Ông lão ghen ngào trong lúc Phi Hồng Yến lặng yên suy nghĩ.

Nàng không ngờ quân giặc bề lại có thể tàn bạo đến như thế.

Bỗng nàng nghe vẳng có tiếng cãi nhau bằng tiếng Tàu ở ngoài rồi tiếng cười đùa âm ỉ.

Sanh nghi, Hồng Yến bò đến bên vách trại nhìn ra. Dưới ánh đuốc sáng rực, quân lính Tàu đang say sưa bên bàn tiệc, cạnh những thiếu nữ trác nét theo quân giặc bề.

Hồng Yến lo sợ lắm lắm:

- Trời, quân Hán làm gì mà có mặt ở đây?

Nàng sững sốt quay vào, đến bên ông lão hỏi:

- Thừa lão trượng! Có quân Tàu trong đám hải tặc ư?

Ông lão khẽ đáp:

- Cách đây vài hôm tự xưng quân Tàu kéo đến đảo này rất đông và bọn hải tặc đều hơn hờ hân hoan. Nghe đâu bọn kia từ Phiên Ngung đến...

Phi Hồng Yến chợt hiểu. Nàng không ngờ Cù thị lại hèn hạ thông đồng với quân cướp bề và bí mật giúp quân Hán cho chúng tàn phá Hạnh Hoa thôn. Làm thế nào báo tin cho Liêu Cốc đạo nhân và Tiêu Hà lão hiệp được biết bây giờ?

Đêm dần về khuya, nhưng bên ngoài vẫn vang lên tiếng cười đùa của bọn cướp bề. Trong trại giam, mọi người đều mệt mỏi, an giấc, duy chỉ có ông lão vào Phi Hồng Yến là còn trần trọc.

Hồng Yến chỉ chờ đêm khuya thoát ra ngoài dò xét tình hình quân giặc và tìm nơi giam giữ Hà Minh.

Riêng ông lão có vẻ ngạc nhiên trước những câu hỏi của Phi Hồng Yến nên ông trông chừng hành động của nàng.

Phi Hồng Yến cũng biết vậy, nhưng nàng tin tưởng ông lão không phản bội mình và có thể giúp nàng được nhiều việc.

Nàng thấy cần phải hỏi dò ông lão thêm vài điều nữa trước khi hành động, nên xích lại bên ông, hỏi nhỏ:

- Lão trượng yên lặng, đừng sợ hãi. Tiêu diệt là người ở Hạnh Hoa thôn đến đây để tìm cách dò xét tình hình quân giặc, xin lão trượng an lòng. Sớm muộn gì các lão hiệp cũng phá tan sào huyệt của chúng để cứu dân lành.

Trên khuôn mặt ông lão thoáng nét vui mừng.

Ông thì thầm bên tai, Phi Hồng Yến:

- Tráng sĩ nên thận trọng, lão xin hết lòng giúp tráng sĩ.

Phi Hồng Yến bỗng hỏi:

- Ít lâu nay, lão trượng có thấy bọn chúng bắt được một chàng hiệp sĩ nào chăng và giam giữ chàng nơi đâu không?

Ông lão lặng yên suy nghĩ rồi lắc đầu nói:

- Lão đã qua khắp mười trại giam của bọn giặc bê, quen mặt với tất cả mọi người nhưng chưa bao giờ gặp chàng hiệp sĩ nào cả? Hầu hết mọi người đều là dân quê miền bê chuyên sống với nghề chài lưới.

Phi Hồng Yến thất vọng vô cùng! Trên đảo Kỳ Sa rộng lớn này, làm sao nàng tìm ra nơi giam giữ Hà Minh nội đêm này.

Ông lão bỗng nhìn nàng nói:

- À! Lão nhớ ra rồi! Ở sát bên trại của Tạ Liên Phương có một gian hầm, ngày đêm cửa đóng kín bưng. Bọn lâu la cho biết là nơi giam giữ các tướng lãnh Hạnh Hoa thôn.

Hồng Yến chắc chắn là chúng nhốt Hà Minh ở đấy nên hỏi tiếp:

- Thưa lão trượng! Doanh trại của Tạ Liên Phương ở hướng nào?

Ông lão ngồi dậy chỉ tay về hướng đông bảo:

- Tráng sĩ đi về hướng mặt trời mọc sẽ thấy một gian trại rộng lớn, xung quanh có hàng rào bao bọc. Đây là doanh trại của Tạ Liên Phương, nơi tụ họp của các tướng giặc.

Ông lão dặn dò thêm:

- Mỗi ngày đi qua đây, lão thấy chúng canh phòng nghiêm ngặt lắm. Tráng sĩ có đến đó hãy thận trọng cho lắm mới được.

Phi Hồng Yến vâng dạ rồi hỏi:

- Tiểu diệt xin hứa là sẽ phá tan quân giặc để cứu lão trượng ra khỏi chốn này.

Ông lão mỉm cười đáp:

- Tráng sĩ cứ lo cho xong công việc của mình và hãy nghĩ đến hàng nghìn người đang bị giam giữ kia.

Phi Hồng Yến nhìn ông cảm phục vô cùng. Nàng lặng im, không nói nữa và nhìn ra ngoài trời sương.

Bọn giặc bề đã hết vui đùa và bắt đầu yên giấc. Nhưng thỉnh thoảng từ đâu một giọng cười rù lên trong đêm tịch mịch.

Phi Hồng Yến khẽ cúi chào ông rồi ra phía cổng trại nhìn ra ngoài.

Tên lâu la canh cổng đứng dựa vào vách im lìm say ngủ, Hồng Yến cả mừng thò tay vào trong rút thanh báu kiếm chặt đứt chân song cây, không gây thành tiếng động. Cửa nhà giam bật mở.

Phi Hồng Yến, nhanh như cắt, lén ra ngoài rồi khép cửa lại cho quân khỏi nghi ngờ...

Nàng lén vào bóng tối ẩn mình một lúc rồi chạy về hướng mặt trời mọc. Nàng phải cứu Hà Minh trước đã rồi dò xét tình hình quân cướp bề.

Đúng như lời chỉ dẫn của ông lão, Phi Hồng Yến đi một lúc thì thấy doanh trại của Tạ Liên Phương. Nàng nhìn trước nhìn sau rồi chạy vụt qua rào, nhẹ nhàng như én liệng.

Hồng Yến thu mình lại nghe ngóng động tĩnh. Nàng thấy bọn lâu la nằm tụ năm tụ bảy chèn chèn hay nói kháo dưới trời sương. Trong doanh trại của Tạ Liên Phương đèn sáng rực rỡ, Phi Hồng Yến độ chừng quân cướp bề đang tụ họp.

Tự nhiên nàng muốn lén vào xem chúng bàn định việc gì?

Cùng lúc đó, nàng chợt thấy gian hầm lù lù bên cạnh doanh trại. Cạnh đấy hai tên lâu la cầm giáo sáng ngời đang canh gác.

Phi Hồng Yến lựa chỗ khuất ánh đèn bước lén tới nhún mình nhảy vút lên mái nhà, nằm sát xuống. Nhưng ngang vội vã nhảy xuống ngay, vì mái nhà lợp bằng tranh!

Nàng khó nghĩ vô cùng! Bây giờ, làm thế nào dò xét được bọn giặc khi mà nàng không thể nép mình trên mái nhà nhìn xuống.

Bỗng cánh cửa phía sau của doanh trại vụt mở. Hồng yến kinh hãi nép sát vào vách nhà. Một tên giặc đang say sưa ngã ngón bước ra, đứng loạng choạng một lúc, bổ nhào bên chân Hồng Yến.

Hắn vụt thấy nàng, toan la lên thì Hồng Yến nhanh như chớp nàng lia ngọn kiếm ngang cổ hắn. Tên giặc gục xuống chết không kịp la...

Việc xảy ra bất thành linh quá làm thay đổi cả sự định đoạt của Hồng Yến. Nàng nghĩ thật nhanh phải giấu ngay xác của tên giặc này và thay đổi y phục của hắn mới mong lén vào trong được.

Nàng nghĩ xong là thi hành ngay. Hồng Yến ôm xác tên giặc phóng mình ra ngoài rào, tìm một bụi cây kín đáo giấu xác hắn, sau khi đã lấy y phục của hắn mặc vào mình.

Nàng không ngờ, kẻ kia là một tướng tàu. Hắn đến doanh trại Tạ Liên Phương dự yến.

Phi Hồng Yến lại theo con đường cũ, nhảy qua rào, ngang nhiên đi thẳng vào trong. Nhưng sợ lộ diện, nàng không vào trại mà đến bên cửa, đứng nép vào vách, nghe trộm lời bàn bạc của chúng.

Tuy nhiên, nàng chỉ nghe tiếng cười đùa huyên náo vọng ra chứ không thể phân biệt được lời gì! Nàng phân vân nửa muốn vào nửa muốn cứu Hà Minh.

Một lúc sau Hồng Yến trở ra gian hầm.

Hai tên lâu la đứng gác thấy nàng đi tới ngỡ là tướng Tàu nên không phòng bị gì cả.

Một tên cất tiếng hỏi:

- Tàn tiệt rồi sao, thưa ngài?

Phi Hồng Yến không đáp, bất thành linh nhảy tới hạ tên đó rồi thuận đà kiếm giết ngay bạn hắn. Nàng cúi xuống nhìn cửa hầm thấy then gài cẩn thận liền dùng bấu kiếm chém đứt đi. Cửa hầm bật mở hiện ra một đường tối đen thăm thẳm.

Hồng Yến lắng nghe động tĩnh rồi bước xuống hầm. Mùi ẩm ướt từ dưới xông lên hăng hắc.

Hồng Yến cảm thương người yêu phải chịu cảnh ngục hình. Nàng thấy cần phải cứu Hà Minh ngay, để chậm trễ chúng chặn mất lối ra thì chết cả hai.

Nàng buông mình xuống hầm, cố mở to mắt nhìn quanh.

Bóng tối lơ mờ, thật khó phân biệt được mọi vật gần bên.

Nàng cất tiếng gọi nhỏ:

- Hà huynh! Anh ở đâu?

Tiếng nàng vang lên trong hầm tối, rồi vụt lặng yên. Hồng Yến lo ngại vô cùng. Biết đâu Hà Minh đã không còn nữa? Nàng toan lấy bụi nhùi đánh đá đốt lên thì nghe tiếng thì thầm:

- Ai đó? Ai gọi ta...

Phi Hồng Yến vui mừng không kể xiết, hỏi tới tấp:

- Anh Hà Minh đây ư? Em là Phi Hồng Yến đây...

- Phi... Hồng... Yến... Trời! Tôi mơ hay tỉnh... Thế này...

Hồng Yến lần về phía chàng. Nàng chua xót khi thấy Hà Minh bị trói sát vào vách hầm, đầu gục xuống...

Hồng Yến chạy đến bên chàng, và sự cảm xúc đã làm nàng mất hẳn sự e lệ bình thường, nàng nắm lấy tay Hà Minh lay gọi:

- Hà huynh! Anh! Em là Hồng Yến đây.

Hà Minh từ từ ngẩng đầu nhìn, đôi mắt chàng hoa lên trong bóng đêm và chỉ thấy mờ mờ một bóng hình kiều diễm. Chàng đưa tay sờ soạng lên mặt Hồng Yến nghẹn ngào:

- Hồng Yến! Em... Sao em vào được nơi đây? ... Trời! Anh đã nghĩ là đến kiếp sau chúng ta mới gặp được nhau!

Hồng Yến sung sướng vô cùng: Nàng biết rằng Hà Minh vẫn nhớ đến nàng, suốt những ngày bị giam giữ nơi đây.

Nàng không hỏi nữa, dùng bấu kiếm cắt dây đem Hà Minh ra ngoài.

Nàng nói:

- Câu chuyện còn dài, em sẽ nói sau. Chúng ta nên rời khỏi nơi đây sớm chừng nào hay chừng nấy.

Hà Minh quá xúc động không đáp được nữa. Chàng lặng nhìn Hồng Yến xem nàng hành động.

Nhưng, Hà Minh bị giam giữ lâu ngày, quá yếu nên không đứng vững được. Hồng Yến phải dìu chàng lên khỏi hầm rồi để chàng dựa lưng vào vách cho quen với khí lạnh bên ngoài.

Hà Minh tỉnh dần và thấy trong mình khỏe khoắn hơn.

Chàng duỗi tay, duỗi chân, hít lấy không khí trong lành của bầu trời cao rộng để bù lại mấy tháng qua nằm dưới đáy hầm ẩm ướt.

Hồng Yến bỗng nói:

- Chúng ta nên đi thôi! Quân giặc có thể đến đây ngay bây giờ.

Hà Minh gượng đứng lên bên Hồng Yến:

- Chúng ta về đâu bây giờ?

- Anh cố gắng chạy đến bờ bể, em sẽ cướp thuyền rồi chúng ta về Hạnh Hoa thôn.

Hà Minh không hiểu một mảy may gì cả về những biến chuyển bên ngoài, nên lặng lặng nghe lời nàng.

Cả hai lần đến bên rào và Hồng Yến cố giúp Hà Minh nhảy vọt qua rồi hai người chạy miết xuống bờ bể.

Trong khi đó, trong trại, quân tuần tiểu cũng vừa đến chỗ hầm quan, chúng nhìn thấy xác chết của hai tên quân canh thì la ầm lên báo động.

Tạ Liên Phương và anh ruột của hắn là Tạ Liên Bửu cùng bọn tướng Tàu kinh hãi chạy ra và được tin Hà Minh đã thoát ngục.

Tạ Liên Phương cả giận quát lớn:

- Đốt đuốt lên! Tìm bắt nó ngay!

Hàng trăm bó đuốc vụt cháy sáng và bọn lâu la ồ ạt lục soát khắp doanh trại rồi đến các lùm bụi bên ngoài, song Hà Minh vẫn biệt tăm.

Bọn chúng lượm được xác viên tướng Tàu trong một bụi rậm: Việc đó càng làm cho bọn tướng Tàu tức giận hết văng. Chưa đánh được bọn Hạnh Hoa thôn mà đã hao binh tổn tướng rồi.

Riêng Phi Hồng Yến và Hà Minh chạy đến bờ bể định cướp thuyền để thoát thân vì cả hai biết rằng sớm muộn gì bọn giặc bể cũng đuổi theo kịp.

Đến chỗ thuyền đậu. Phi Hồng Yến bảo Hà Minh đi sát bên nòng rồi cả hai ra vẻ nghiêm trang tiến thẳng xuống bến.

Bọn lâu la nhìn thấy y phục của Hồng Yến ngờ rằng, trong bọn quý khách của chúa đảo nên lảng lạng để cho nòng và Hà Minh đi qua.

Phi Hồng Yến nhìn qua các chiến thuyền rồi lựa một chiếc nhỏ nhất nhảy xuống. Hà Minh theo sát chân nòng.

Năm tên lâu la đang giữ thuyền, ngạc nhiên thấy viên tướng Tàu bước xuống thuyền nhưng không dám quát tháo.

Một tên khế nói:

- Ngài muốn tìm ai?

Hắn vừa dứt lời thì Hồng Yến đã lia ngọn kiếm ngay yết hầu, hắn ngã gục xuống chết liền.

Bốn tên kia biết có biến vội phóng tới nghinh địch. Nhưng Hồng Yến nhanh như chớp, phóng tới đá một tên văng xuống nước và đâm thốc lưỡi kiếm xuyên ngang ngực tên khác.

Hai tên còn lại vây chặt lấy Hà Minh. Chàng không có khí giới nên chỉ né tránh cảm chừng bất thành phóng tới ôm ngang hông một tên liệng xuống nước! Tên kia dùng dao chém xả vào lưng Hà Minh, nhưng Hồng Yến đã đưa kiếm gạt phăng đi rồi hất hắn ra khỏi thuyền.

Bọn lâu la trên bờ thấy động vác khí giới ừn ừn kéo xuống, nhưng Hồng Yến đã chặt dây dòi cho thuyền trôi đi, giữa lúc Hà Minh cố sức kéo buồm lên cho bắt gió ra khơi.

Vừa lúc ấy, Tạ Liên Phương cùng bọn tướng Tàu đến nơi, thấy Phi Hồng Yến và Hà Minh thoát ra khơi, vội truyền lâu la xuống thuyền cấp tốc đuổi theo.

Hàng trăm, hàng ngàn lâu la được lệnh ùn ùn xuống thuyền mở đò, kéo neo ra khỏi bến.

Bóng đêm vẫn còn mờ mịt trên sông nước, gió từng đợt ào ào trên mặt biển, đưa con thuyền buồm của Phi Hồng Yến và Hà Minh đi vùn vụt... Đoàn thuyền của bọn hải tặc trương buồm lên được thì Phi Hồng Yến đã quá xa.

Hai người thấy rõ lợi thế của mình nên tin tưởng sẽ thoát khỏi vòng vây của bọn hải tặc.

Phi Hồng Yến bảo Hà Minh:

- Nếu gió không đổi hướng, sáng tinh sương, chúng ta có thể vào đất liền.

Hà Minh sung sướng nhìn người yêu nói:

- Ôn cứu tử của em, anh không bao giờ dám quên! Không có em chắc anh phải rã xác ngoài hải đảo thôi.

Phi Hồng Yến nhìn Hà Minh lắc đầu:

- Giữa chúng ta, anh còn nói chi những lời ấy!

Hai người cùng yên lặng, đôi lòng cùng chung hòa điệu yêu đương. Họ chỉ muốn mãi mãi sống bên nhau dù trong nguy nan, gian khổ.

Nhưng cả hai không ngờ, eo biển này là vùng sinh sống của bọn hải tặc. Chúng thuộc lâu từng con nước, từng cơn gió chuyển động, nên đã có sẵn một kế hoạch vây bắt hai người.

Tạ Liên Phương nghĩ là kẻ cứu thoát Hà Minh phải tài ba xuất chúng lắm.

Hắn biết rõ mọi vị trí chiến lược của đảo Kỳ Sa thì nguy hiểm vô cùng. Phải bắt cho được chúng, nếu không, sào huyệt sớm muộn cũng bị các lão hiệp Hạng Hoa thôn tàn phá.

Tạ Liên Phương có trên mười thuyền lớn chở đầy quân lâu la mà không đủ sức vây bắt chiếc thuyền nhỏ bé kia ư?

Hắn truyền các bộ hạ và lũ tướng Tàu, chia các chiến thuyền ra làm hai, mở hết buồm chạy thẳng vào bờ bể chặn đầu Phi Hồng Yến và Hà Minh, vì độ chùng hai người thắng đường vào đất liền.

Đêm càng khuya, sóng gió càng ồ ạt, hai đoàn thuyền vẫn lướt đi vùn vụt trong đêm để đuổi bắt kẻ địch. Trong lúc ấy Phi Hồng Yến và Hà Minh chẳng hay biết gì cả.

Ở Hạng Hoa thôn, Liêu Cốc đạo nhơn và Tiêu Hà lão hiệp rất nóng lòng.

Đội dò thám ở đảo Kỳ Sa mãi không thấy về mà Phi Hồng Yến còn tạo thêm sự rắc rối. Tuy đã phái cả một đoàn người theo gọi Phi Hồng Yến về nhưng Liêu Cốc đạo nhơn vẫn lo sợ nàng hiệp nữ không tuân lệnh.

Nhớ lại cử chỉ của nàng, khi hay tin Hà Minh bị bắt, Liêu Cốc biết chắc nàng rất yêu Hà Minh. Ông không trách Hồng Yến vì khi yêu, ai còn đủ lý trí để xét đoán việc gì? Cứ nghĩ rằng người yêu bị quân cướp bề hành hạ, đánh đập thì đủ cuống lên rồi...

Ông bàn với Tiêu Hà lão hiệp:

- Đại huynh muốn tự mình đuổi theo Phi Hồng Yến chớ không thể nào để nàng bị hại trước khi tiêu diệt bọn Tạ Liên Phương?

Tiêu Hà lão hiệp nói:

- Đệ cũng nóng lòng như đại huynh nhưng suy cùng nghĩ cạn nếu đội dò thám về đây mà không có hai ta thì việc lớn khó thành.

Cả hai lặng nhìn nhau, trong lòng hết sức bồn chồn lo lắng!

Giữa khi đó, đội dò thám từ đảo Kỳ Sa trở về báo tin chẳng lành:

- Cù thị thông đồng với Tạ Liên Phương cho quân Hán lẫn lộn với bọn lâu la để tiêu diệt Hạnh Hoa thôn!

Tất cả anh hùng hào kiệt dân chúng trong vùng đều sôi gan trước hung tin đó. Ai nấy quyết phá tan sào huyệt đảng cướp bề rồi kéo đến Phiên Ngung tiêu diệt bè đảng Cù Thái Hậu.

Liêu Cốc đạo nhơn trước lòng căm phẫn của muôn người thấy mình cần tấn công bọn Tạ Liên Phương trước khi chúng hành động! Phải đánh chúng một vỏ bất thành linh thì dù cho hàng vạn Tàu giúp chúng cũng không có nghĩa gì.

Bàn định với Tiêu Hà lão hiệp xong xuôi, ông truyền chư vị hào kiệt phân lính thành hai đội ngũ kéo thẳng xuống bờ biển...

Nghĩa quân trùng điệp kéo đi ngày đêm, qua bao đồi núi, làng mạc, đến đâu cũng có người theo giúp. Đến bờ bể, nhìn thấy cảnh hoang tàn, làng mạc bị đốt phá đàn ông bị bắt ra đảo, nghĩa quân càng căm hận nhiều hơn.

Vợ con dân chài lưới quanh vùng hay tin các lão hiệp ở Hạnh Hoa thôn định đánh bon hải khẩu thì vui mừng đem cơm gạo, thuyền bè đến giúp đỡ. Họ hy vọng sẽ gặp được mặt chồng con.

Thuyền bè tập nập trên bến một lúc một chiều. Quân sĩ các huyện, phủ lân cận đã không làm trở ngại các lão hiệp mà còn bỏ hàng ngũ theo về với nghĩa quân hàng ngàn người. Một số vì muốn đánh đuổi quân cướp nước, một số khác vì sợ vạ lây nên cũng hòa theo.

Liêu Cốc đạo nhón hết sức vui mừng và tin tưởng là chính nghĩa của mình tất thắng quân Tàu. Ông cùng Tiêu Hà lão hiệp tụ tập dân chúng, quân sĩ phân phát khí giới, thuyền bè, lập thành đội ngũ tiến đánh quân giặc bề.

Quân sĩ đều say sưa việc cứu nước, cứu dân, dân chúng đều vui mừng vì cừu hận sắp được trả nên ai ai cũng đều hăng hái trong lòng.

Liêu Cốc đạo nhon nghiên cứu đường bề và quyết định lên đường khi trời sáng để đến đảo Kỳ Sa khi trời sụp tối, cuộc tấn công sẽ dễ dàng hơn.

Ông truyền mọi người sẵn sàng khí giới, nghỉ khỏe một đêm, đợi nghe tiếng tù và thì lên đường ngay.

Ông không quên cho quân sĩ canh phòng dọc theo ven bề vì biết đâu bọn Tạ Liên Phương thừa dịp tấn công thành linh thì có hại vô cùng.

Khuya hôm nay, giữa lúc Liêu Cốc đạo nhon còn say ngủ thì quân canh từ ngoài bề đi thuyền nhẹ về cấp báo.

Liêu Cốc cùng Tiêu Hà vội vàng ra doanh trại để nghe rõ tình hình.

Đội trưởng quân tuần thấy nhì vị lão hiệp liền thưa:

- Kính thưa chư vị! Bọn giặc bề trên mười chiến thuyền chia làm hai đạo, đang đi dọc bờ bề và sẽ đến đây trước khi trời sáng.

Liêu Cốc đạo nhon kính ngạc nhìn Tiêu Hà lão hiệp nói:

- Bọn hải khấu thật thần tinh. Làm thế nào chúng đến đây sớm như vậy được?

Tiêu Hà ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Mới quá canh tư, theo ý đệ, đại huynh nên hạ lệnh cho quân sĩ bày trận thế là vừa. Chúng ta phải đánh bất ngờ trước khi chúng đến đây.

Tiêu Hà quay sang đội dò thám:

- Ta có lời khen tặng các người. Nhưng bây giờ phải cố gắng theo sát quân địch! Bất cứ mọi sự biến chuyển gì cũng phải báo tin cho ta biết ngay.

Đội trưởng cùng bọn dò thám vâng dạ lui ra. Tiêu Hà lại truyền thủ hạ quy tụ chư vị hào kiệt đến doanh trại để nghị bàn kế hoạch.

Liêu Cốc đạo nhon ngẫm nghĩ trong một lúc là ra thế trận. Bọn hải khấu ồ ạt tới đây là cốt ý đánh thủng vào doanh trại. Ông định phân tán quân sĩ và dân chúng ra bề và lên núi, đợi chúng đổ bộ lên bãi sẽ đánh úp vào. Chúng sẽ không còn đường thoát.

Ông bàn kế hoạch đó với Tiêu Hà lão hiệp rồi truyền chư vị hào kiệt thi hành ngay.

Quân sĩ và dân chúng đều được lệnh rút khỏi nơi đóng quân. Từng toán xuống thuyền băng ra khơi cố thoát khỏi tầm mắt của địch quân số còn lại kéo lên núi bao vây quanh nơi đã đóng quân.

Liêu Cốc bảo Tiêu Hà:

- Hiền đệ ở lại đốc xuất quân sĩ, để ngu huynh ra khơi. Bao giờ hiền đệ thấy một mũi tên lửa bắn lên trời là lúc ngu huynh bắt đầu xáp trận. Hiền đệ cứ tùy cơ ứng biến. Nhưng nhớ kỹ là không được động trước khi có hiệu lệnh của ngu huynh.

Liêu Cốc nói xong liền theo đoàn thuyền ra khơi. Quân sĩ chèo nhè nhẹ trên mặt nước tránh gây tiếng động để quân giặc bẽ khỏi chú ý.

Đội Liêu Cốc đạo nhơn đi rồi. Tiêu Hà lão hiệp truyền dân chúng và quân sĩ gom góp đồ đạc kéo đi ngay.

Cảnh ồn ào chỉ nổi lên một lúc rồi lặng trang! Bãi bể như chờ đợi một cuộc xô xát hung tàn.

Nhưng sự thật thì đoàn thuyền của Tạ Liên Phương không hay biết một chút gì về sự có mặt của Liêu Cốc đạo nhơn. Chúng đến bờ bể này là cốt ý chặn đầu chiếc thuyền của Phi Hồng Yến và Hà Minh, chúng đã gặp nhau sau một đêm vượt bể.

Tạ Liên Phương nhìn sao trên trời tính theo hướng gió thì chắc chắn chiếc thuyền của Hà Minh chưa đến! Hắn vui mừng bảo Tạ Liên Bửu:

- Hà Minh có chạy đằng trời cũng không thoát khỏi tay ta! Lần này em nhất định giết hắn để tể thờ cho quân sĩ thêm hăng trước khi tấn công lên đồi Hạnh Hoa.

Tạ Liên Bửu mỉm cười cho vừa lòng em!

Từ lúc đánh trận, bị chém bứt một cánh tay. Tạ Liên Bửu đã trở thành một cái bóng bên cạnh Tạ Liên Phương. Quyền hạn của người anh như bị truất bỏ và giờ đây Liên Bửu chỉ là một người bộ hạ thân tín của em.

Tất cả mọi ý kiến gì cũng đều do Tạ Liên Phương quyết định. Tạ Liên Bửu cũng nhận chịu số phận của mình, song lúc nào cũng theo sát bên em, để giúp đỡ Tạ Liên Phương từng việc nhỏ.

Trong cuộc đuổi bắt Hà Minh, tuy không nói ra nhưng Bửu hoàn toàn không đồng ý với em. Chàng có linh cảm không hay về chuyến đi này và tự nhủ thầm:

- Tại sao đối với một người như Hà Minh mà Tạ Liên Phương bận tâm đến như vậy? Hầu hết bộ tướng và chiến thuyền đều đổ theo vây bắt một kẻ không ra gì?

Thật là chuyện quá điên rồ!

Tạ Liên Bửu mở lời khuyên ngăn thì Tạ Liên Phương cho biết là Hà Minh trốn thoát, đảo Kỳ Sa sẽ lâm nguy!

Tuy nhiên, Tạ Liên Bửu vẫn thấy không yên tâm. Nếu phái võ Hạnh Hoa thôn tấn công thỉnh linh vào đảo Kỳ Sa thì lấy ai chống trả? Mất sào huyệt, không lý đoàn thuyền phiêu lưu mãi trên mặt nước ư? Càng nghĩ. Tạ Liên Bửu càng lo sợ băng quơ giữa lúc đoàn thuyền vẫn đi trong đêm mờ mịt.

Bỗng từ trên cột buồm có tiếng cất lên lạnh lạnh:

- Quân giặc! Quân giặc!

Trời lặng gió, tiếng thét vang nên trên mặt biển làm náo động các chiến tuyến. Tạ Liên Phương bắt loa hỏi vọng lên:

- Quân giặc còn bao xa nữa?

Những tên quân canh trên cột buồm tưởng mình mê ngủ. Chúng thấy hàng trăm chiếc thuyền nhỏ san sát giữa bể, chứ không phải chỉ có một chiếc thuyền của Hà Minh, mà chúng theo đuổi.

Hắn ứ họng không nói ra lời khiến Tạ Liên Phương tức giận gầm thét:

- Khốn kiếp! Sao mi không trả lời ta?

Tên quân canh giật mình kinh hãi vội tuột xuống thang dây, chạy đến bên chúa đảo quỳ thưa:

- Bẩm!... Chúa đảo... Thuyền giặc đông lắm... Cả hàng trăm chiếc đang bủa vây quanh ta...

Tạ Liên Phương tưởng lầm hắn nổi cơn điên tống của hắn một đạp văng vào be thuyền chết giấc, khiến các bộ tướng đều kinh sợ nhìn nhau.

Tạ Liên Bửu có vẻ ngờ vực bảo em:

- Hiền đệ nên cho người lên cao xem thử.

Tạ Liên Phương vừa toan hạ lệnh thì ở phương đông, trời ửng hồng, sương mù lớp lớp tan đi, nhường chỗ cho bầu trời quang đãng.

Từ các thuyền bỗng có tiếng lao nhao, Tạ Liên Phương và các tùy tướng cùng thấy một lượt, cả đoàn thuyền đang vây bọc.

Giữa đoàn thuyền đó là chuyếc thuyền nhỏ của Tạ Liên Phương mà Hà Minh và kẻ lạ mặt cướp đi lúc đêm hôm!

Tạ Liên Phương nhìn bên mình trông thấy các chiến thuyền đang sắp thành hàng dài, quay mũi về phía quân nghịch. Trong lòng hắn vẫn tin tưởng là đủ sức tiêu diệt những chiếc thuyền nhỏ bé kia.

Đằng đó, Liêu Cốc đạo nhơn cũng đã nhìn qua trận thế, và ông nhất quyết dồn bọn giặc bẻ lên bãi để hợp quân với Tiêu Hà lão hiệp tiêu diệt bọn chúng.

Ông vui mừng không ngờ bọn Tạ Liên Phương tự dừng lại đến nộp xác. Trong lòng ông càng thương Phi Hồng Yến nhiều hơn. Không có nàng làm sao dụ bọn cướp bẻ vào đất liền dễ dàng như vậy?

Hồi khuya này khi đoàn thuyền ra khơi thì bắt gặp chiếc thuyền nhỏ của giặc trôi lơ đờn tới. Mọi người toan phóng lửa đốt thì nhìn lại thấy chỉ có một chiếc lẻ loi. Liêu Cốc hạ lệnh cướp thuyền để bắt sống bọn chúng, không ngờ đây là thuyền của Phi Hồng Yến và Hà Minh vừa thoát khỏi đảo.

Đang chuẩn bị chống trả cuộc tấn công của đoàn thuyền lạ, chợt nhận thấy Liêu Cốc đạo nhơn. Phi Hồng Yến và Hà Minh hết sức vui mừng và tin tưởng là mình thoát chết.

Cả hai cho thuyền cặp sát vào đoàn thuyền để đón Liêu Cốc đạo nhơn và chư vị hào kiệt bước sang.

Phi Hồng Yến nhớ đến trọng tội của mình, liền quỳ thụp xuống chờ lời trách cứ của bá phụ, Liêu Cốc đạo nhơn cười rộng lượng bảo nàng đứng lên rồi hỏi Hà Minh:

- Con bị giam cầm có cực khổ lắm chẳng? Hiện tại, con thấy trong mình thế nào?

Hà Minh nhìn Phi Hồng Yến khẽ đáp:

- Bẩm bá phụ, con chỉ yếu hơn trước thôi, chứ không hề chi. Nếu không nhờ Phi Hồng Yến vào tận sào huyệt chúng thì không biết bao giờ con mới thoát được, để theo hầu bá phụ trong việc đánh đuổi quân Tàu.

Liêu Cốc đạo nhơn nhìn hai người rất vừa lòng mối tình đứng đắn của họ.

Ông khẽ nói:

- Ta rất hiểu lòng hai con! Nhưng hiện tại, nhiều việc đang cần phải lo trước. Bọn giặc bẻ đem cả đội chiến thuyền đuổi theo các con, đã đến đây rồi.

Phi Hồng Yến nhìn Hà Minh khẽ kêu lên:

- Trời! Tạ Liên Phương ghê gớm thật! Hắn dám bỏ đảo Kỳ Sa để đuổi bọn ta.

Liêu Cốc đạo nhơn mỉm cười nói:

- Tạ Liên Phương còn trẻ, quá nóng nảy nên mới hành động điên rồ như vậy. Một tướng tài không ai bỏ căn cứ không phòng thủ, để đuổi theo một người.

Ông bảo chư vị hào kiệt:

- Dưới bề, bọn hải khấu đánh trận rất tài, chúng ta đông người nhưng chưa hẳn đã thắng được. Ta muốn dồn chúng lên bãi rồi hợp quân với Tiêu Hà hiền đệ, tất nhiên sẽ diệt được chúng.

Chư vị hào kiệt nhìn đạo nhơn có vẻ lo ngại! Xua quân hải khấu lên bờ nào đâu phải dễ dàng? Hơn mười chiến thuyền của chúng chờ đầy lâu la đem so với gần trăm chiếc thuyền nhỏ của dân chài thì lực lượng tương phân. Cầm cự được với chúng là đã giỏi lắm, làm sao dồn chúng lên bờ được.

Liêu Cốc đạo nhơn hiểu ngay là mọi người lo ngại điều đó nên nói:

- Ta đã nói bọn hải khấu rất quen đánh dưới bề, nên không thể chường mặt giao tranh, phải đánh bất thành linh trước khi chúng thấy ta.

Đạo nhơn nhìn lên nền trời đầy sao, suy tính một lúc rồi truyền bảo anh hùng hào kiệt:

- Bây giờ ai về thuyền nấy, tuyển chọn những thợ chài, thợ lặn và quân sĩ quen lặn dưới nước, cho chúng vũ trang dao nhỏ hay mã tấu và sẵn sàng chờ lệnh ta. Nếu thấy hiệu lệnh của ta thì cho chúng xuống nước, lặn đến sát thuyền giặc...

Các hiệp sĩ đi rồi, Liêu Cốc đạo nhơn bảo Phi Hồng Yến:

- Con cho quân sĩ trèo lên cột buồm, trông chừng quân giặc bề, hề thấy dạng chúng là báo tin ngay cho bá phụ.

Phút chốc, tất cả thuyền bè đều thi hành đúng theo lệnh truyền của đạo nhơn:

Họ được phân ra làm hai tốp. Những kẻ lợi giỏi đều cỡi trần, sẵn sàng lặn đến bên thuyền giặc để tấn công; còn những kẻ ở lại trên thuyền cũng chuẩn bị tên lửa để bắn hỗ trợ.

Cuộc sắp đặt đâu đó xong xuôi, mọi người lặng yên, mắt hướng về phía thuyền của Liêu Cốc đạo nhơn chờ lệnh.

Đêm lặn về sáng, sương mù đổ đầu mịt trên bề, nhưng tên quân canh trên ngọn cột buồm vẫn mở mắt thao láo nhìn trong sương.

Bỗng hẵn thấy hơn mười ánh đèn le lói hiện dần, hiện dần lên, vội cất tiếng la:

- Hải tặc! Hải tặc!

Liêu Cốc đạo nhơn muốn chắc ăn hơn, lên trên mũi thuyền nhìn qua, rồi hạ lệnh cho Phi Hồng Yến:

- Con bắn một mũi tên lửa lên trời báo hiệu cho mọi người.

Phi Hồng Yến y lệnh. Mũi tên lửa bay vút lên không lóe dài ra như một vì sao rụng, rồi rơi xuống nước.

Chư vị hào kiệt hạ lệnh cho bọn thợ lặn và quân sĩ rút giới nhảy xuống nước và cùng nhắm hướng thuyền giặc lặn tới...

Những ánh đèn kia cứ tiến lần đến mỗi lúc một rõ hơn.

Giữa lúc đó, từ phía chân trời, ánh hồng vụt lộ dạng, đánh tan màn sương dày đục làm cho bọn Tạ Liên Phương thấy rõ đoàn thuyền của Liêu Cốc.

Đạo nhơn truyền mọi người lặng yên chờ lệnh.

Trong lúc đó, quân sĩ và dân chài đã lặn đến bên thuyền giặc. Vừa thấy họ lộ nhỏ dưới lườn thuyền. Liêu Cốc đạo nhơn hạ lệnh tấn công.

Hàng trăm chiếc thuyền bay vùn vụt tới, xáp trận trong lúc quân sĩ bắn tên lửa như mưa bắc vào thuyền chiến của giặc.

Đằng kia, Tạ Liên Phương cũng hạ lệnh cho bọn tùy tướng và lâu la chống trả mãnh liệt. Các tướng Tàu cũng ra tài dự chiến. Chúng nào ngờ là quân Hạnh Hoa thôn đang ở dưới lườn thuyền.

Họ vừa thấy Liêu Cốc đạo nhơn hạ lệnh tấn công, thì ùn ùn dùng câu liên và dây dài có móc để leo lên. Có người theo bánh lái thuyền nhảy tràn lên trên, khiến bọn giặc bề trở tay không kịp.

Họ như đoàn thủy quái tự dưng lù lù xuất hiện, đao kiếm, mã tấu sáng ngời, chém giết không ngừng tay, giữa lúc đó lửa bốc cháy ngùn ngụt trên các cột buồm.

Tạ Liên Phương, Tạ Liên Bửu lẫn xả vào chiến đấu, cố giữ vững tinh thần bọn lâu la và các tướng Tàu, nhưng đã trễ rồi.

Các thuyền nhỏ dưới quyền điều khiển của Liêu Cốc đạo nhơn đã sát đến gần và càng bắn tên dữ dội hơn. Trên thuyền quân Hạnh Hoa thôn và dân chài cũng chiến đấu rất hăng hái khiến bọn lâu la mất hết tinh thần. Và chúng không chờ lệnh chúa đảo, ủa nhau nhảy xuống nước lội vào bờ.

Bọn tướng Tàu cũng chỉ hùng hổ được một lúc đầu, nhưng trong cơn lửa đỏ, chúng mất hết nhuệ khí và nhiều tên tìm đường thoát theo bọn lâu la.

Tạ Liên Phương uất hận căm gan trước sự bại trận bất ngờ đó nên chém giết như điên cuồng khiến quân sĩ và dân chài đều đang ra xa.

Hà Minh đứng trên thuyền rất nóng lòng, toan phóng mình đến chặn hấn lại nhưng Phi Hồng Yến thấy kịp vội ngăn:

- Hà huynh đừng nhọc sức, để hấn cho em.

Nàng tuốt kiếm nhảy vút sang thuyền giặc nhẹ nhàng như chiếc lá rụng.

Vừa đặt chân xuống thuyền, Phi Hồng Yến đã chém bổ vào đầu Tạ Liên Phương.

Tên hải khấu đang lòng lộn như con thú dữ, bị tấn công bất thành linh vội né sang bên rồi phản công ngay. Hấn thu kiếm về, chém trái ngang hông địch thủ mà hấn chưa nhận rõ là ai.

Phi Hồng Yến nhún mình nhảy vọt lên đứng trên một góc cột buồm, cười khanh khách:

- Khá khen cho đó! Nhưng nhà ngươi đã lầm mới theo đuổi bọn ta đến đây.

Tạ Liên Phương nhìn kỹ kẻ địch, thầm đoán đây là người đã cứu thoát Hà Minh. Và dù Phi Hồng Yến cải trang song thân hình mảnh mai và giọng nói thanh tao của nàng làm sao qua được mắt Tạ Liên Phương.

Hấn vọt cười to lên nói:

- Hà! Hà! Ta làm hay mi làm! Thân gái không thể không biết giữ, dám cải nam trai đi cứu một tên bất tài. Mi chết đến nơi rồi đừng khua môi, múa mép!

Phi Hồng Yến xám mặt vì tức giận. Nàng kinh sợ suy đoán tài tình của kẻ địch.

Nàng biết Tạ Liên Phương không phải tay vừa, nên càng thận trọng hơn.

Nàng không đáp lời hắn và khoa kiếm thành vòng tròn đâm thốc vào bụng Tạ Liên Phương. Tên giặc bẻ nhảy khỏi đà kiếm, chém bổ xuống đầu Hồng Yến nhanh như chớp.

Phi Hồng Yến biết mình không tránh được, vội thu kiếm về đưa lên gạt phăng mũi kiếm kẻ địch. Hai thanh báu kiếm chạm vào nhau nháng lửa. Tạ Liên Phương loạng choạng suýt té. Phi Hồng Yến thối lùi mấy bước. Bọn lâu la và quân sĩ Hạnh Hoa thôn đều reo hò inh ỏi trước trận thư hùng hiểm có ấy.

Chúng gần như quên giao đấu với nhau và chỉ vây bọc lấy hai người.

Nhưng, giữa lúc ấy ở khắp các chiến thuyền, chư vị anh hùng và quân sĩ, dân chài đều tấn công quân giặc bẻ rảo riết hơn và đàn áp chúng rõ rệt.

Bọn giặc bẻ lớp chết, lớp đầu hàng, lớp nhảy xuống bẻ lội vào bờ.

Một lúc sau, quân Hạnh Hoa thôn đã chiếm được hầu hết các chiến thuyền.

Trong số đó, có bốn chiếc lửa bốc cháy ngùn ngụt, vô phương cứu chữa, nên sau khi diệt hết bọn lâu la, quân Hạnh Hoa thôn liền lội trở về thuyền mình.

Liêu Cốc đạo nhơn thấy bên mình hoàn toàn thắng lợi liền hợp quân sĩ và dân chài dùng thuyền nhỏ đuổi theo đám tàn quân, dồn chúng lên bờ bẻ, đúng theo kế hoạch...

Chư vị anh hùng bấy giờ mới phục sự suy tính của đạo nhơn. Họ càng hăng hái đuổi theo bọn giặc bẻ.

Chỉ riêng thuyền của Tạ Liên Phương và Tạ Liên Bửu là còn cầm cự giữa dòng. Hà Minh đứng bên này thuyền thấy Hồng Yến đánh mãi không hạ được Tạ Liên Phương thì rất nóng lòng. Chàng nhìn quanh quẩn rồi chụp lấy khí giới của quân sĩ đứng cạnh nhảy sang thuyền giặc.

Đang giao đấu với Tạ Liên Phương, Phi Hồng Yến bỗng thấy Hà Minh nhảy vọt sang thuyền giặc nàng lo sợ vô cùng vì chàng vẫn còn yếu và không có báu kiếm trong tay, làm sao giao đấu được?

Hồng Yến cất tiếng la vang:

- Hà Huynh! Đừng nhọc sức! Hãy trở về thuyền đi...

Câu nói của nàng làm cho Tạ Liên Phương chú ý và hắn cười ngạo nghễ:

- A! Hà Minh! Kẻ bắt tài! Sao không trốn đi còn vác thân đến đây nộp xác.

Hà Minh khó chịu vì lúc nào Hồng Yến cũng lo lắng cho mình, nên khi nghe lời châm chọc của Tạ Liên Phương thì không chịu được nữa.

Chàng nghiêng răng bảo hắn:

- Hèn mặt Mi bắt người trong cơn bệnh nặng mà cho là anh hùng ư? Ta thề lấy máu mi.

Hà Minh nói xong nhảy vào vòng chiến, hơi kiếm chém vun vút vào mình Tạ Liên Phương. Hồng Yến thấy chàng quá hăng hái vội nhảy vọt ra ngoài nhường chỗ cho chàng, nhưng rất lo ngại trong lòng.

Nàng thúc quân sĩ và chư vị hào kiệt đàn áp Tạ Liên Bửu và bọn lâu la còn lại trên thuyền.

Rồi tự mình đứng đầy phòng khi bắt cập tiếp tay với Hà Minh.

Đến bây giờ, Phi Hồng Yến mới rõ tài nghệ tuyệt luân của chàng thanh niên Cao Đồng, người mà nàng yêu vì đức hơn vì tài.

Tuy chàng suy yếu vì bị giam cầm quá lâu nhưng kiếm pháp của Hà Minh vẫn lợi hại vô cùng.

Chàng đánh những thế kiếm lạ lùng mà chính Phi Hồng Yến cũng ngần ngại. Trên tay chàng là thanh kiếm thường nên Hà Minh cố tránh không để chạm vào báu kiếm của Tạ Liên Phương.

Chàng dùng một đường kiếm bí truyền của sư Lý Biểu dành riêng cho các đệ tử trong những trường hợp như thế này.

Thế kiếm của chàng hư hư, thực thực, kẻ địch không biết đâu mà giao đấu nên không bao giờ dám mở thế công mà chỉ giữ lấy thế thủ.

Đường kiếm đó rất lợi hại, lúc nào Tạ Liên Phương cũng thấy như hàng trăm lưỡi kiếm bay xuống đầu mình, mà không thấy được kẻ địch.

Hắn lúng túng đỡ gạt và tức giận gầm thét vang lên.

Hà Minh vẫn bình tĩnh chọc tức hắn:

- Tạ Liên Phương! Ta đợi mãi đến giờ này để dạy cho mi hiểu thế nào là anh hùng. Thắng kẻ địch trong tay không khí giới đã là hèn, còn bắt người khi mê man bất tỉnh không biết liệ vào hạng nào? Sao mi không xấu hổ, còn huênh hoang chiến công tội tệ đó. Giờ đây đã đến lúc mi đền tội, ta báo cho biết.

Tạ Liên Phương, trước những lời nói đó, lòng lộn lên la hét nhưng tài nghệ làm sao hơn được Hà Minh.

Chàng thanh niên thôn Cao Đồng làm chủ tình hình và biến đường kiếm ra muôn hình vạn thế làm cho Tạ Liên Phương điên đầu, sức chống trả cứ yếu dần.

Phi Hồng Yến đứng bên ngoài rất cảm phục người yêu, nhưng đôi mắt nàng sáng như sao và nhìn qua ánh kiếm nàng thấy rõ nét mặt nhọc hiện lên trên khuôn mặt Hà Minh.

Nàng lo lắng vô cùng nhưng không dám thốt ra lời nào vì sợ Hà Minh phật ý.

Tạ Liên Phương cảm thấy sức mình suy giảm dần dần.

Hắn liếc nhìn trận thế thì thấy quân Hạnh Hoa thôn đã chiếm hết các chiến thuyền. Lâu la và các tướng Tàu đang tìm đường thoát lên bờ. Riêng Tạ Liên Bửu vẫn cầm cự một các tuyệt vọng trước mũi thuyền.

Tạ Liên Phương nhận thấy rõ sự thất bại chua cay này là do mình vụng tính.

Bao nhiêu nhuệ khí đều tan đi trong phút chốc và hắn nghĩ đến việc thoát thân về đảo Kỳ Sa.

Tên hải tặc cố sức phản công, phá vỡ những thế kiếm hiểm độc của Hà Minh, rồi bất thành linh nhảy vọt ra vòng chiến.

Hà Minh đã cố gắng quá sức mình để áp đảo Tạ Liên Phương nên sức đã mòn mỏi... Bấy giờ bị hắn phản công rất mãnh liệt, nên chàng chóng váng đánh hờ nhiều thế kiếm...

Thừa thế, Tạ Liên Phương toan phóng xuống biển, nhưng Phi Hồng Yến nhanh như chớp lia ngọn kiếm ngang ót hắn.

Tên hải tặc không tránh kịp, trúng thương bổ nào xuống bể, máu đỏ chan hòa trên mặt nước.

Quân Hạnh Hoa thôn mừng rỡ reo vang trong lúc Hà Minh không còn gắng gượng được nữa, quỵ xuống bên chân cột buồm bất tỉnh.

Phi Hồng Yến kinh hãi chạy đến ôm xóc người yêu lay gọi:

- Hà Minh! Hà Minh! Trời! Anh làm sao thế này?

Tạ Liên Bửu thấy em đã tử thương, không còn hy vọng gì nữa, quay mũi kiếm đâm ngay vào yết hầu tự vận...

Chư vị hào kiệt trước khí tiết của tên giặc bể, đều nghiêng mình cảm phục. Họ cho tấm liệm Tạ Liên Bửu chờ khi phá tan đảo Kỳ Sa sẽ chôn cất hẳn tử tể.

Hà Minh từ từ tỉnh lại. Chàng nhìn thấy Phi Hồng Yến đang lo sợ, ngồi bên cạnh thì cảm động vô cùng.

Chàng nắm lấy tay này nói nhỏ:

- Cảm ơn em đã giúp anh một lần nữa.

Phi Hồng Yến sung sướng mỉm cười, truyền quân sĩ chèo thuyền đuổi theo Liêu Cốc đạo nhơn.

Giữa lúc ấy, bọn tướng Tàu và lâu la của Tạ Liên Phương đã vào đến. Chúng thấy quân sĩ Hạnh Hoa thôn cấp tốc đuổi theo thì tụ họp thành hàng ngũ, bày trận thế phản công.

Chúng có ngờ đâu cả bọn đang lâm vào nơi mai phục của Tiêu Hà lão hiệp, từ lúc trời tối...

Bọn chúng chưa kịp điều động lâu la giáp chiến với quân sĩ của Liêu Cốc đạo nhơn thì bỗng nghe tiếng thét vang trời, từ trong lùm bụi tên bay vun vút như mưa bão, quân Hạnh Hoa thôn từ đâu đổ xô ra như kiến cỏ.

Bọn tướng Tàu chết điên trong lòng, tấn thối đều không được. Dưới bề quân của Liêu Cốc đạo nhơn đang cập thuyền sát bãi.

Bọn giặc bề ở giữa vòng vây, mất hết tinh thần, chạy tán loạn, lớp bị giết lớp đầu hàng.

Chỉ một lúc cả một đội chiến thuyền hàng nghìn lâu la và tướng Tàu đều rơi vào tay quân Hạnh Hoa thôn.

Tiêu Hà lão hiệp và Liêu Cốc đạo nhơn gặp nhau hết sức vui mừng.

Bất ngờ mà họ đoạt được cả chiến thuyền của quân hải tặc và giết chết hai con của Tạ Liên Hồng.

Hà Minh cố gắng gượng ra mắt Tiêu Hà và Liêu Cốc đạo nhơn mà thưa rằng:

- Xin nhị vị bá phụ cho quân sĩ tiến đánh đảo Kỳ Sa ngay, để diệt tan sào huyệt chúng và giải cứu cho hàng nghìn dân quê đang bị giam cầm.

Liêu Cốc đạo nhơn gật đầu khen phải rồi hạ lệnh gom thuyền lớn gần bờ, đem quân sĩ đi ngay.

Ông định phá tan sào huyệt của Tạ Liên Hồng rồi trở về Hạnh Hoa thôn, kiện toàn lực lượng đánh thẳng đến Phiên Ngung, đúng ngày hẹn với Lữ Quốc Công và Huyền Châu đạo sĩ.

9

Lữ Gia Truyền Hịch

Thôn Cao Đồng, chốn núi rừng âm u sầm uất bỗng biến thành nơi luyện quân của các nghĩa sĩ yêu nước, một lòng quyết đánh đuổi quân Hán ra khỏi bờ cõi và tiêu diệt bè đảng Cù Thị.

Chốn Cổ Am của sư Lý Biểu đã mất hẳn vẻ trầm lặng ưu hoài, như lúc Vũ Anh Kiệt trên đường về Hạnh Hoa Thôn đi ngang qua đây.

Cổ Am đã hân hạnh đón rước Thái Tử Kiến Đức. Người mà toàn thể các phái võ trong nước nể phục, các lão quan và dân chúng tôn thờ. Chỉ có Thái Tử Kiến Đức xứng đáng lên ngôi trị vì thiên hạ, thay thế cho vua Ai Vương.

Từ lúc Liêu Cốc đạo nhơn đưa người từ bờ Nam Hải về đây để cho sư Lý Biểu, Hà Minh và một số đông tùy tướng bảo vệ thì khắp nơi, anh hùng hào kiệt quy tụ về rất đông, họ quyết tâm theo Kiến Đức để dựng nghiệp lớn.

Lữ Quốc Công và các lão hiệp khéo chọn thôn Cao Đồng, nơi mệnh mông núi đồi sầm uất, địa thế rất thuận lợi cho việc luyện tập hàng ngàn, hàng vạn người.

Cả đội hộ thành bị Cù Thái Hậu bãi bỏ để cho quân Hán của tướng Cù Lạc thay thế vào đều đến nơi đây.

Ngày đêm quân binh ẩn núp trong rừng núi, phân chia đội ngũ, luyện tập không ngừng. Họ chờ lệnh của Lữ Quốc Công là kéo về Phiên Ngung giết con Ác phụ.

Thái Tử Kiến Đức là bậc hiền tài, luôn luôn theo sát quân sĩ để nung nấu tinh thần trong lúc khổ cực. Thái Tử khuyên nhủ từng người cố tạo cho họ một tình thương yêu chân thật với nhau.

Ai ai cũng mến phục tài đức của người.

Trong khi đó, ở Phiên Ngung quân Hán càng hống hách tàn bạo hơn. Chúng bắt đầu nghi ngờ các lão quan trong triều đang thông đồng nhau lật đổ Ai vương. Chúng ngang nhiên mượn lệnh Cù Thị lục xét dinh thự để tìm kiếm bọn phản nghịch.

Thực ra Cù Thị cho chúng làm thế là nghi ngờ Thái Tử Kiến Đức đang lẫn trốn trong hoàng thành.

Việc làm của Thái Hậu và quân Tàu càng gây thêm lòng uất hận của toàn thể các quan.

Còn gì nhục nhã hơn, đường đường là thượng quan của triều đình mà bị quân Tàu hạch sách, lục xét khắp dinh thự như những kẻ tội đồ.

Dinh thự của Lữ Quốc Công cũng không thoát khỏi bị chúng dòm ngó. Cù Thị không còn nể sợ ai nữa nên truyền cho Cù Lạc cứ kéo quân tiến thẳng vào dinh Quốc Công vì bà tin chắc Thái Tử Kiến Đức lẫn trốn ở đó.

Trước hành động hồng hách đó, toàn thể quân sĩ trong dinh thê liêu chết để chống giữ.

Nhưng Lữ Quốc Công là người trầm tĩnh, chỉ nghĩ đến đại cuộc mà thôi, nên khuyên can quân sĩ và các tùy tướng:

- Các người chớ nóng giận. Hãy mở cổng dinh rước chúng vào và cố nhẫn nhục đợi lệnh ta.

Quân sĩ không dám cãi lệnh, mở cửa dinh. Cù Lạc kéo quân vào trong với vẻ hồng hách lạ thường. Nhưng khi nhìn thấy sự niềm nở đón chào của Lữ Quốc Công, viên tướng Tàu thay đổi thái độ, có phần nhã nhặn hơn. Hắn tin tưởng là Lữ Quốc Công không dính líu tới bọn phản loạn.

Hắn hạ lệnh cho quân sĩ khám xét khắp nơi, nhưng dễ gì chúng tìm được con đường hầm bí mật. Cả bọn trở về hoàng cung tâu lại, khiến Cù Thị càng tức giận hơn.

- Kiến Đức ẩn nấp nơi đâu?

Bà nhất định là chúng đang âm thầm chuẩn bị một cuộc chiếm ngôi vua, chứ không khi nào Kiến Đức thoát thân mà ẩn nhẫn chờ thời.

Phải tìm cho ra nơi ẩn trú của hắn mới yên lòng được.

Lệnh truyền ra, quân Hán ngày đêm lục soát khắp hoàng thành. Chúng đến rất vô chừng khiến dân chúng và các quan lại ở Phiên Ngung lúc nào cũng hồi hộp lo sợ. Lữ ra Thái Tử vào ẩn trong nhà mà chúng đến thỉnh linh làm sao khỏi tội bêu đầu.

Dân chúng có biết đâu Thái Tử đang ở một nơi rất an toàn, lúc nào cũng có hàng vạn quân sĩ phòng giữ.

Riêng Lữ Quốc Công, sau cuộc lục xét dinh thự của quân Tàu, ông có vẻ lo nghĩ nhiều hơn.

Một đêm, ông bí mật rời Phiên Ngung đến thôn Cao Đồng để hội kiến với Thái Tử và chư vị hào kiệt.

Vừa đến nơi, nhìn thấy Thái Tử, vị lão quan trung thần đã quỳ thụp xuống:

- Thần không gần được bên Thái Tử trong những lúc nguy khốn thật tội đáng chết.

Kiến Đức cúi xuống đỡ Quốc Công nói:

- Lão quan đừng làm thế, con quốc biến ai cũng sở làm than, ta có gì hơn họ.

Thái Tử nói xong, đưa Lữ Quốc Công vào trong Cổ Am để gặp mặt sư Lý Biểu và chư vị hào kiệt.

Mọi người vừa an tọa thì Lữ Quốc Công thuật rõ những hành động của quân Tàu ở Phiên Ngung.

Ai nấy đều uất hận căm gan.

Sư Lý Biểu vẫn trầm lặng ngồi lim dim mắt như tham thiền.

Đợi cho mọi người bình lặng trở lại, Quốc Công nói:

- Theo kế hoạch đã bàn định với nhị vị lão hiệp Liêu Cốc và Huyền Châu thì đến ngày rằm tháng này sẽ khởi cuộc đánh phá khắp nơi, nhưng trong tình thế hiện tại, quân Tàu càng ngày càng bạo tợn, sợ dân tình không chịu nổi, bạo động bất ngờ. Lão đến đây và muốn bàn với chư vị một kế hoạch rõ ràng để nhất trí hành động.

Hà Thiệu nói:

- Quân sĩ của ta đã luyện tập kỹ càng cũng chỉ chờ lệnh khởi binh thôi.

Kiến Đức lộ vẻ lo ngại:

- Nhưng ta động binh trước Liêu Cốc đạo nhơn và Huyền Châu đạo sĩ sợ bất lợi chăng?

Quốc Công nói:

- Chính Liêu Cốc đạo nhơn cũng lo sợ điều đó nên định rằng Hạnh Hoa Thôn và bờ nam Hải khởi cuộc tấn công trước để phân tán lực lượng quân Hán. Nếu chúng cùng tập trung lại để đánh ta thì khó thể chống giữ nổi.

Mọi người đều nín lặng. Ai cũng thấy sự bất lợi đó.

Nhưng làm cách nào chặn bót cơn uất hờn của dân chúng? Họ quá chịu đựng mà bùng dậy lên, tất nhiên Thôn Cao Đồng phải ra quân tiến đánh quân Tàu, bảo vệ họ, chứ đâu có thể làm ngơ cho quân giặc tàn sát dân chúng sao?

Sự khó khăn là ở chỗ đó.

Đường từ đây và Hạnh Hoa thôn và bờ bể Nam Hải xa diệu vợi, không thể ra đến đó để thay đổi ngày hẹn rồi trở về ngay được.

Sư Lý Biểu bỗng mở mắt nhìn lên, Kiến Đức và Lữ Gia đều quay nhìn ông, chờ ý kiến.

Lý Biểu khẽ nói:

- Bàn đạo nghĩ là đã đến lúc chúng ta ra mặt đối đầu với Cù Thái Hậu, dù rằng ta không tiến đánh chúng ngay.

Thái Tử và Lữ Gia đều lộ vẻ không hiểu. Lý Biểu tiếp:

- Dân chúng có khởi loạn cần bậy là khi nào họ không còn tin tưởng vào một ai nữa. Nay ta phải tìm cách chặn đứng họ đừng hành động nông nổi để chờ sự tấn công của ta.

Lữ Quốc Công nói:

- Thế thì quân Tàu vẫn có thể kéo đến đây đánh úp chúng ta.

Lý Biểu nói:

- Không đâu! Quốc Công nên truyền hịch trong dân chúng khuyên bảo, dẫn dắt họ. Quân Hán tất nhiên sẽ căm giận vô cùng, nhưng khắp nơi đều như sôi sục mầm khởi loạn, chúng cũng không dám hành động gì ngay đâu! Liền đó ta cho phao truyền tin Quốc Công rời Phiên Ngung về Hạnh Hoa Thôn.

Dân chúng sẽ hướng về đó tất nhiên Cù Lạc sẽ kéo quân tới đánh Hạnh Hoa.

Đúng ngày rằm, Liêu Cốc đạo như khởi cuộc tấn công, ta sẽ đánh bất thành linh vào hoàng thành thì dù cho Cù Lạc có kéo quân về cũng không kịp.

Thái Tử Kiến Đức nói:

- Ý kiến của đại đức thật cao diệu. Nhưng điều cần nhất là làm thế nào đem gia quyến Lữ Quốc Công về đây mà chúng không hay biết?

Lữ Quốc Công nói:

- Sau việc khám xét ngày qua, Cù Lạc rất tin tưởng hạ thần. Đêm đêm thần có thể cho gia tướng di chuyển gia quyến lần lần đến đây.

Rồi ông quay sang Lý Biểu:

- Ý kiến của đại đức thật sát đáng. Lão quan xin nghe theo. Vậy xin từ giã và hẹn gặp lại sau:

Quốc Công cúi đầu từ biệt Thái Tử và mọi người rồi lên ngựa về dinh.

Đến nơi ông truyền Lữ Kỳ gọi Tiểu Lý Bá, Anh Kiệt, Lệ Hồng đến bàn việc cơ mật và hạ lệnh cho quân sĩ và gia tướng chuẩn bị ngựa xe đưa gia quyến về thôn Cao Đồng.

Thế rồi toàn thể dân chúng Phiên Ngung đều chấn động vì tờ hịch của quan tế tướng Lữ Gia. Họ xôn xao bàn tán từ nơi này đến nơi khác như một luồng gió lớn đi qua.

Ai đã lưu hành những tờ hịch đó? Ai đã dán lên khắp các cửa hoàng thành? Họ như những bóng ma, chỉ trong một đêm làm cả hoàng thành chấn động và làm khùng khiếp quân hộ thành của tướng Cù Lạc.

Buổi sáng nay bừng tỉnh dậy, mọi người đều được lời tâm huyết của Quốc Công: Họ bàng hoàng ngơ ngác rồi sung sướng vui mừng. Dân chúng không ngờ bên họ luôn có những người bất phục Thái Hậu và âm thầm chiến đấu chống quân Hán.

Lời hịch của Lữ Quốc Công hùng hồn mà thống thiết, gọi vào lòng yêu nước mến dân, giúp họ thêm bình tĩnh trước mặt kẻ thù chung.

Hịch rằng:

Đất nước lâm nguy, triều đình nghiêng ngã, hậu cung suy đồi là do tay Cù thị, một kẻ ngoại bang đã rước bè đảng về đây lên đất tổ của ông cha ta.

Thái Tử bị truất phế, trung thần bị giết hại, hàng vạn dân sĩ và dân chúng chết oan, đều do mưu mô của con ác phụ.

Ta hằng nghe tiếng kêu khóc vang trời, dậy đất, tiếng oán than lên ngút tầng xanh. Nhưng vẫn bó buộc làm ngơ, vẫn cắn răng chịu đựng.

Quân Tàu bạo ngược hống hách tàn hại đồng bào, chính ta cũng bị nhục nhiều lần, song vận nước đến hồi suy nhược, ta cũng đành nhẫn nhục với muôn dân.

Đã hàng năm trời, ta qua mặt Cù Thị kết liên với các môn phái võ hiệp trong nước để bàn kế hoạch đánh đuổi quân cướp nước, phế vua hèn, diệt bè lũ ác phụ, dựng Thái Tử Kiến Đức phục ngôi.

Nay việc sắp thành, quân binh hùng hậu chỉ chờ lúc diệt tan quân bạo ngược.

Tờ hịch này thay ta kêu gọi muôn dân sẵn sàng bạo động những khi cần đến, nhưng không được tự chuyên làm hỏng việc chung...

Hịch truyền ra, cổ lưu chuyển đến nhiều người và lúc nào cũng phải tin là có ta bên cạnh".

Lữ Gia.

Trong một ngày tờ hịch được lưu đi khắp nơi. Trên mặt ai nấy đều tràn trề, hy vọng.

Người căm thù tội đồ thì dần bớt cơn uất hận để đợi ngày, kẻ hèn yếu mất hết tinh thần trước sức mạnh quân Hán lại thấy tươi tỉnh và hăng hái hơn...

Họ nghĩ đến một ngày đứng lên hợp với nghĩa quân đánh đuổi quân thù ra khỏi nước.

Giữa lúc muôn dân xôn xao bàn tán thì quân Tàu càng nhốn nháo hơn.

Chúng đổ ra cửa thành lột các tờ hịch, xét bắt những ai lưu trữ, hay hợp năm hợp ba bàn tán.

Bị một vô bất ngờ, chúng lồng lộn lên như thú dữ, đánh đập luôn cả những người nhớn nhọ ngoài phố chợ.

Dân chúng chạy toán loạn, nhưng vẫn nhẫn nhịn để lưu hành tờ hịch khắp nơi.

Tướng Cù Lạc đọc tờ hịch, như điên dại, không đợi lệnh truyền của Thái Hậu kéo đại quân đến vây kín dinh thự Lữ Quốc Công.

Nhưng hấn ngạc nhiên vì cổng dinh thự mở rộng bên trong vắng lặng như tờ.

Hấn thận trọng kéo quân vào và sau khi lục soát cùng nơi, hấn mới biết Lữ Gia đã dời cả gia đình đi nơi khác tự bao giờ.

Cù Lạc nghiêng răng tức giận:

- Hừ! Ta đã lầm mưu của tên giặc già này rồi.

Viên thượng tướng của Hán triều quay quả trở về hoàng cung vào thẳng nơi hậu cung của Cù Thị.

Trong lúc ấy ác hậu đang ngồi trầm ngâm bên cạnh An Quốc Thiếu Quý, nét mặt như sắc lại vì căm giận.

Vừa thấy Thái Hậu Cù Lạc thưa ngay:

- Lữ Gia đã...

Nhưng Cù Thị đã cướp lời:

- Đã trốn khỏi Phiên Ngung rồi chứ gì! Thật là tội tệ! Đội hộ thành của hiền đệ chỉ là đồ thừa. Cả một dinh thự to lớn như thế kia mà chúng dời tất cả người và vật bên trong cũng không hay biết. Rồi đây chúng dời cả hoàng cung này mà đổ xuống bể Nam hải cho người xem.

Cù Lạc không ngờ Thái Hậu đã hiểu hết mọi việc nên lặng yên ngồi xuống, trong lòng hết sức bức bối.

An Quốc Thiếu Quý bỗng cất tiếng:

- Việc đã lỡ rồi! Hậu cũng không nên trách Cù tướng quân. Chúng ta phải nghĩ bàn kế hoạch gấp lên để tiêu diệt tan bọn chúng.

Cù Thái Hậu tức giận gầm lên:

- Diệt tan bọn chúng! Diệt tan bọn chúng! Ai không biết điều đó? Nhưng diệt chúng ở đâu? Chúng là ai? Và quân binh được bao nhiêu người? Đây là điều cần biết mà hơn ba tháng qua, đội dọ thám của chàng có làm nên trò trống gì đâu? Thật toàn là bọn ăn hại.

An Quốc Thiếu Quý xấu hổ cúi gầm mặt xuống.

Cù Thị tiếp lời:

- Bây giờ thì nơi nào cũng như sôi sục loạn thật không biết quân binh của Lữ Gia và Kiến Đức đóng ở đâu?

Ai dời giữa hoàng thành mà chúng ra vào như chỗ không người: Nửa đêm chúng truyền hịch, dán vào cửa hoàng thành bỏ vào nhà dân chúng mà quân sĩ không một ai hay biết. Thật là tàn tệ! Thật là tàn tệ!

Bỗng tên nội giám rụt rè bước vào phòng quỳ xuống:

- Tàu Thái Hậu! Có đội trưởng dọ thám xin vào ra mắt.

Cù thị, An Quốc và Cù Lạc đều ngược nhìn lên.

Cù thị truyền cho vào! Tên đội trưởng dọ thám bước vào quỳ thụp xuống:

- Tàu Thái Hậu và nhị vị tướng quân, chúng tôi vừa được tin Lữ Gia.

Cù Lạc đứng phắt dậy hỏi dồn dập:

- Thế nào? Hắn ở đâu?

Đội trưởng hấp tấp thưa:

- Bẩm tướng quân! Hắn đã đưa quân sĩ và gia quyến về Hạnh Hoa thôn hợp với bọn Liêu Cốc đạo nhơn và Tiêu Hà lão hiệp.

An Quốc Thiếu Quý và Cù Lạc cùng kêu lên một lượt:

- Thế à!

Cù Lạc quay sang Thái Hậu:

- Xin hiền tỷ cho em đem quân đuổi theo chúng.

Cù Thái Hậu, từ nãy giờ vẫn trầm ngâm suy nghĩ, bỗng cất tiếng.

- Hãy khoan! Hiền đệ không nên nóng nảy. Muốn hạ phái Hạnh Hoa thôn không phải dễ dàng gì đâu. Địa thế của chúng rất hiểm trở, lại thêm môn đệ của Liêu Cốc và Tiêu Hà, toàn là những kẻ tài nghệ tuyệt luân. Phải có sẵn kế hoạch mới diệt được chúng.

An Quốc Thiếu Quý cho tên đội trưởng dọ thám lui ra, rồi hỏi Thái Hậu:

- Ý hậu định thế nào?

Cù thị đáp:

- Thiếp đã nghĩ đến việc tiêu trừ bọn Hạnh Hoa thôn từ lâu rồi vì chúng vẫn ngấm ngấm chống lại ta từ khi Hoàng Quốc Kính bị hạ nhục, vừa rồi bọn hải khấu đảo Kỳ Sa đến nhờ ta giúp chúng phục thù bọn Hạnh Hoa thôn, thiếp đã hạ lệnh cho Cù Lạc hiền đệ giúp chúng một đạo quân tinh nhuệ. Nhưng không hiểu sao mãi đến nay vẫn không rõ được tin tức của chúng?

Ngừng lại một phút, Cù thị tiếp:

- Điều đoán được là hiện nay thôn Hạnh Hoa bị bọn giặc bễ vẫy phủ ngày đêm, chắc quân lực suy giảm rất nhiều. Theo ý thiếp thì chúng ta cử đại quân thừa thế đánh dẹp chúng và bắt sống Lữ Gia.

An Quốc Thiếu Quý có vẻ lo ngại:

- Toàn thể quân tinh nhuệ của ta. Đô thống Phi Hồng Xà đã kéo ra bờ Nam Hải để trừ loạn. Phiên Ngung thành hiện chỉ trông cậy vào đội quân của Hán triều! Bây giờ chúng đi đánh Hạnh Hoa thôn, lỡ quân giặc khởi loạn, đánh phá Phiên Ngung thì mới làm sao?

Cù thị nói:

- Chính vì chỗ đó mà thiếp không cho Cù Lạc hiền đệ thi hành ngay. Nếu đội dọ thám của chàng biết Thái Tử ở nơi nào thì tính dễ tính biết bao. Thiếp chỉ sợ Kiến Đức không cùng ở Hạnh Hoa thôn và đang luyện quân ở một căn cứ khác thì bất lợi vô cùng.

Cù Lạc phì cười:

- Hiền tỷ và sứ giả chỉ lo chuyện không đâu! Với năm vạn quân ta cũng bằng năm mươi vạn quân chúng. Có nghĩa gì bọn ô hợp đó mà sợ hãi, tiểu đệ xin đem theo phân nửa quân số và tướng sĩ, còn lại bao nhiêu xin để chống giữ hoàng thành không biết có được chăng?

An Quốc Thiếu Quý có vẻ lưỡng lự nhưng không lên tiếng phản đối. Riêng Cù thị suy nghĩ một lúc rồi quyết định:

- Được rồi! Hiền đệ nên kéo quân đi ngay và nên trở về gấp nếu hay tin hoàng thành bị lâm nguy.

Cù Lạc vâng dạ, cúi chào chị và sứ giả An Quốc lui ra.

An Quốc bước đến gần Thái Hậu, nhưng bà khẽ bảo:

- Chàng nên thu nhận quân số của Cù Lạc giao cho ta và cắt đặt việc canh phòng cho nghiêm mật hơn. Trong lúc này, sự biến chuyển của tình thế không biết đâu mà lường trước được.

An Quốc Thiếu Quý nhìn Thái Hậu với đôi mắt đăm đăm đuổi, nhưng nghĩ đến phận sự cần thiết, hấn gật đầu lui ra. Trong lúc ấy trống trên thành đã điểm sang canh tư.

10

Những Kẻ Có Lòng...

Từ lúc trở về miếu Long Vương thấy mất dạng Hoa Mai, Lệ Hồng vụt hiểu là nàng thiếu nữ kia quyết hy sinh tình yêu của Anh Kiệt vì mình.

Nàng muốn tìm gặp Hoa Mai ngay, nhưng chưa biết cánh chim xanh đã bay về đâu?

Lệ Hồng cảm thấy khó nghĩ vô cùng và rất cảm phục sự hy sinh của Hoa Mai. Nàng làm sao có thể hưởng được hạnh phúc bên người yêu, trong lúc Hoa Mai chịu sâu khổ một mình? Hoa Mai đã đánh giá nàng quá thấp!

Đã từng sống trong sự tuyệt vọng của mối tình đầu thâm kín, Lệ Hồng hiểu rõ lòng Hoa Mai hiện giờ hơn ai hết! Nàng nhất định phải tìm cho được Hoa Mai để kết hợp nàng trở lại với Anh Kiệt vì sự hy sinh to lớn kia chứng tỏ Hoa Mai xứng đáng hưởng hạnh phúc hơn nàng.

Lệ Hồng thấy cần phải giải bày cho Anh Kiệt được rõ ý mình và cố làm cho chàng luôn nghĩ đến Hoa Mai.

Nàng ngồi trong gian hăm suy tính cặn kẽ và dần lòng cố nén cơn xúc động trước mặt Anh Kiệt.

Một lúc sau, Anh Kiệt về đến miếu Long Vương và nhìn nàng với sự ngỡ ngàng. Lệ Hồng tin chắc là Hoa Mai đã để thư lại cho chàng và Anh Kiệt đã hiểu hết tình thương yêu của nàng tự bấy lâu.

Những điều dự tính lúc này, Lệ Hồng bỗng cảm thấy rất khó giải bày. Nàng cúi gằm mặt xuống và mong mỗi Anh Kiệt mở lời để bắt đầu cho nàng nói.

Anh Kiệt cũng mất hết bình tĩnh và nhìn Lệ Hồng, cất giọng ngượng ngập:

- Anh... Thật... Không ngờ! Em... Tha... Thứ... Cho... Anh!

Lệ Hồng cảm thấy bàng hoàng ngây ngất như đang đi giữa vườn hoa đầy hương sắc. Câu nói kia, thốt ra từ đáy lòng chàng, nàng đã mong đợi từ bao nhiêu năm rồi.

Nhưng giờ đây, Anh Kiệt không còn là người duy nhất của nàng nữa. Chàng và Hoa Mai đã trao đổi những lời ân ái thì nàng không có quyền làm tan vỡ hạnh phúc của Hoa Mai.

Tự nhiên Lệ Hồng nhớ lại nỗi khổ đau thâm kín của mình trước kia, rồi liên tưởng đến Hoa Mai hiện đang nằm quằn quại trong sự khổ lòng! Nàng thấy mình thêm can đảm, nên quay nhìn Anh Kiệt, nói một cách rần rỏi:

- Vũ huynh đã hiểu thấu được lòng em cũng đủ cho em thỏa dạ lắm rồi. Nhưng giờ đây chúng ta không có quyền hưởng hạnh phúc bên nhau, giữa lúc Hoa

Mai đang âm thầm đau khổ. Không! Em không thể như vậy được! Chàng ta phải tìm cho được Hoa Mai và chỉ có nàng mới xứng đáng với tình yêu của anh!

Anh Kiệt nhìn Lê Hồng hết sức cảm động:

- Anh hiểu lòng em và rất cảm phục tinh thần cao quý của em.

Chàng đưa bức thư của Hoa Mai cho Lê Hồng xem và nói:

- Hoa Mai khuyên anh không nên tìm nàng nữa và hãy để cho nàng được trọn nghĩa với em! Trong tình thế này chúng ta không thể vì chuyện riêng mà làm bận rộn đại cuộc.

Lê Hồng xem xong bức thư của Hoa Mai, nước mắt ràn rụa và cảm thấy lòng đau đớn hơn lên! Phải tìm cho được Hoa Mai! Nàng nhủ thầm như vậy!

Nhưng trong lúc tình thế đang căng thẳng chưa biết nghĩa quân sẽ chiếm hoàng thành lúc nào thì phải lo cho đại cuộc trước đã rồi hãy nghĩ đến việc riêng. Lời nói của Anh Kiệt rất hữu lý, nàng phải nghe theo.

Lê Hồng ngược nhìn chàng, cương quyết nói:

- Vâng! Em xin nghe theo lời anh! Em cũng xin hứa là tìm cho được chị Hoa Mai khi đại cuộc đã thành.

Bên ngoài cửa hầm, có tiếng động rồi một người bước vào khiến Lê Hồng và Anh Kiệt giật mình quay lại.

Tiểu Lý Bá đã về từ lúc nãy nhưng đứng bên ngoài để cho hai người tự tiện bàn chuyện riêng.

Khi thấy Lê Hồng cương quyết như vậy, chàng rất mừng và thầm khen nàng giàu nghị lực hơn người.

Chàng cảm thấy thương hại cho Anh Kiệt, tuy có diễm phúc được hai nàng nữ hiệp thương một lúc nhưng làm sao khỏi khổ lòng trước tình thế này.

Tiểu Lý Bá chợt nghĩ đến mối tình của chàng và Thu Vân, không biết rồi sẽ đi đến đây?

Hơn một năm rồi, sống kề cận bên nhau, chàng xem Thu Vân như nguồn an ủi duy nhất của đời mình, sau những ngày mệt mỏi chống đối với bè đảng Cù Thái Hậu.

Chàng không hay nghĩ đến tình yêu nhưng đối với Thu Vân, Tiểu Lý Bá nghĩ rằng một ngày kia, chàng cần một người bạn trăm năm, chàng sẽ thẳng thắn nói với công tử Lữ Kỳ rồi nhờ dưỡng phụ thưa chuyện với Lữ Quốc Công. Chàng tin tưởng Thu Vân sẽ không từ chối lời cầu hôn của chàng.

Trong đời Tiểu Lý Bá ít khi bị xáo trộn vì những chuyện tình nên trước tình trạng khó xử của Hoa Mai. Lê Hồng, Anh Kiệt chàng không giúp được gì.

Bây giờ giải quyết thế nào thì một trong hai người cũng chịu khổ đau.

Chàng không muốn xen vào câu chuyện của các bạn vì biết rằng mình không giúp đỡ được gì.

Đến khi thấy Lê Hồng và Anh Kiệt tự giải quyết chuyện mình một cách sáng suốt thì chàng từ từ bước vào gian hầm, tươi cười như không hay biết những gì đã xảy ra.

Anh Kiệt nhìn nét mặt bạn thì hiểu ngay nhưng chàng cũng thấy ngượng nghịu trước Tiểu Lý Bá, dù biết họ Lý rất thương mình.

Lê Hồng bẽn lẽn cúi gằm mặt xuống.

Tiểu Lý Bá bỗng nói:

- Cù thị đã đến lúc điên cuồng nên mới cho quân Hán lục xét các dinh thự của các quan trong triều. Thấy chúng hành động mà phát cười thầm.

Biết Tiểu Lý Bá nói lảng sang chuyện khác nên Anh Kiệt tiếp:

- Đại huynh thấy chúng hành động bao giờ?
- Hiện tại chúng đang lục xét dinh quan Án sát.
- Chúng đã sắp đến ngày tàn mới gây thêm lòng công phẫn của những người không có ý chống lại chúng.

Đúng như sự dự đoán của hai người, mấy hôm sau, công tử Lữ Kỳ mang tin của Lữ Quốc Công mời cả ba đến dinh bàn chuyện cơ mật. Chính Tiểu Lý Bá đã thảo ra tờ hịch cho Lữ Quốc Công làm chấn động cả toàn dân.

Rồi cả ba: Tiểu Lý Bá, Anh Kiệt, Lê Hồng đã tận lực hướng dẫn toàn bộ đội hộ thành của đề đốc Hoàng Quốc Kính trước kia, để phát tờ hịch dán khắp hoàng thành làm cho quân Tàu và Cù thị phải một phen vỡ mặt.

Nhưng khi toàn thể mọi người trong dinh Lữ Quốc Công đều về thôn Cao Đồng, Tiểu Lý Bá, Anh Kiệt, Lê Hồng vẫn lẩn quần dưới miếu Long Vương để dò thám tình hình quân địch.

Mờ sáng hôm đó, họ chứng kiến việc tướng Cù Lạc kéo đại binh rời khỏi Phiên Ngung và tiến về Hạnh Hoa thôn.

Cả ba nhìn nhau vui sướng. Lê Hồng nói:

- Thật đúng như sự suy đoán của thúc phụ Lý Biểu, phen này Phiên Ngung nhất định sẽ về tay ta.

Anh Kiệt có vẻ lo ngại:

- Thế này thì Hạnh Hoa thôn bị chúng vây khốn còn chi!

Tiểu Lý Bá lắc đầu nói:

- Vũ huynh không lo, Cù Lạc hay tin chúng ta công hãm Phiên Ngung thế nào cũng quay về và chừng đó đã đúng ngày rằm, Liêu Cốc bá phụ tất kéo quân đến hoàng thành.

Nhưng một lúc sau, quân binh Hán triều lại lũ lượt kéo đến tăng cường các công thành. Cả ba hiểu rằng Cù thị cũng đang lo ngại việc nghĩa quân đánh phá thành linh nên thừa lúc trời tối thoát ra khỏi Phiên Ngung, đến thôn Cao Đồng để báo tin gấp.

Mang trong lòng nỗi khổ đau của thường tình nhi nữ, Hoa Mai trở về Hạnh Hoa thôn mong tìm sự lãng quên trong cuộc chiến đấu đánh quân giặc bễ.

Một người một ngựa, nàng đi suốt ngày đêm băng rừng vượt núi để mau về đến thôn xưa, nơi mà nàng đã sống qua những ngày thơ ấu.

Nhưng khi nàng về đến ngọn đồi thì mọi vật đổi thay. Hạnh Hoa thôn không còn tấp nập như xưa, Chiêu Anh quán buồn ảm đạm, cổng đóng then cài.

Quân canh chặn nàng lại không cho lên đồi. Hoa Mai ngỡ ngàng nhìn đoàn quân xa lạ mà nàng không nhìn được một ai và họ cũng ngỡ ngàng nhìn nàng với sự ngỡ ngàng trong đôi mắt!

Người trưởng toán nhả nhận hỏi nàng;

- Nữ hiệp tìm ai?

Hoa Mai ngỡ ngàng lắm, nhưng cũng hỏi:

- Đây là Hạnh Hoa thôn mà! Các người không nhìn được ta sao? Ta là Hoa Mai đây!

Trưởng toán lộ vẻ vui mừng nhưng vẫn dè dặt nói:

- Chúng tôi từng nghe danh nữ hiệp, nhưng chưa gặp lần nào. Phiên nữ hiệp theo tôi lên đồi để ra mắt Vũ phu nhơn.

Hoa Mai kinh ngạc vô cùng. Sao lại phải ra mắt phu nhơn Vũ Anh Tùng?

Còn Liêu Cốc đạo nhơn, Tiêu Hà lão hiệp đâu cả rồi? Anh hùng hào kiệt ở Hạnh Hoa thôn đã gặp phải chuyện gì?

Hoa Mai rất lo lắng bồn chồn: Nàng không biết đã có sự biến chuyển gì ở đây?

Trưởng toán quân canh vẫn trầm lặng bước đi trước, Hoa Mai muốn hỏi nhiều việc nhưng chắc rằng hấn sẽ không trả lời nàng vì sợ lộ cơ mật. Nàng bỗng nghe trên đồi có tiếng gươm giáo chạm nhau và tiếng quân reo hò vang dậy.

Hoa Mai kinh hãi nhìn viên trưởng toán nhưng hấn vẫn điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

Hai người lên một đoạn đường nữa, Hoa Mai nhìn xuống triền đồi thấy hai đội quân đang hăng hái tập trận.

Nàng thấy thấp thoáng một vài đồ đệ của Tiêu Hà lão hiệp. Tuyệt nhiên, Hoa Mai không tìm được Liêu Cốc đạo nhơn, Tiêu Hà lão hiệp và các hiệp sĩ.

Sự lo ngại đã lên đến tột độ. Hoa Mai không còn giữ ý nữa, nàng hỏi trưởng toán:

- Liêu bá phụ và thúc phụ ta đi đâu vắng?

Viên trưởng toán quay lại nhìn nàng toan đáp lời nhưng không hiểu nghĩ sao hẳn lại lặng im nhìn xuống đất. Hoa Mai bức tức lắm, nhưng cố dần lòng nín lặng, đợi xem sự thể ra sao?

Hai người bước vào cổng Chiêu Anh quán rồi ra phía sau vườn bước sang nhà Vũ phu nhơn. Hoa Mai không khỏi bùi ngùi khi nhìn qua cảnh cũ đường xưa. Ở phía bên kia rào, nơi mà đầu tiên nàng chú ý đến Vũ Anh Kiệt, người thanh niên đã đem đến đời nàng sự khổ đau êm dịu.

Nàng bước nhanh hơn, cố xua đuổi những hình ảnh xa xưa, chỉ đem lại cho nàng sự tê tái trong lòng.

Trưởng toán vừa đưa nàng ra khỏi rào, bỗng có tiếng reo lên:

- Kia Hoa Mai! Con đã về...

Hoa Mai giật mình, quay lại thấy Vũ phu nhơn đứng sau lưng nàng tự bao giờ.

Phu nhơn già hơn trước nhiều, vàng trán nhăn nheo, mái tóc bạc phơ bỗng lên trong cơn gió lộng. Nàng không tự chủ được chạy đến ôm chầm lấy phu nhơn, nghẹn ngào không nói nên lời...

Vũ phu nhơn cũng không cầm được nước mắt, tay vuốt tóc nàng, đôi mắt dón dác:

- Con từ Phiên Ngung về đây ư? Còn ai về với con nữa không? Anh Kiệt thế nào?

Hoa Mai cảm động vô cùng vì biết rằng phu nhơn thường trông ngóng từng giờ, từng phút đưa con duy nhất. Vì phận sự của con bà biết mòn mỏi đợi chờ với tất cả niềm thương của người mẹ.

Nàng không nỡ để cho bà mẹ hiền kia phải thất vọng nhiều nên vội đáp:

- Bẩm bá phụ! Con về đây một mình. Vũ huynh... Và các con còn ở lại giúp Lữ Quốc Công trong những ngày quan trọng sắp đến.

Vũ phu nhơn thoáng nét buồn sâu kín rồi âu yếm nhìn Hoa Mai hỏi:

- Sao con lại về đây? Có tin gì không hay chăng?

Hoa Mai ngược nhìn phu nhơn lắc đầu nước mắt nàng tự dưng muốn trào ra. Nàng cố dần lòng, mỉm cười đáp:

- Dạ, không có tin gì lạ! Con định về đây giúp Liêu bá phụ có lợi nhiều hơn...

Vũ phu nhơn là người sáng suốt, hiểu thấu lòng người, nghe Hoa Mai nói, bà thăm đoán có nhiều u uẩn chi đây, nhưng không tiện hỏi nhiều.

Bà truyền cho trưởng toán đi canh phòng rồi đưa Hoa Mai vào trong nhà.

Hoa Mai khẽ hỏi:

- Bẩm bá phụ! Liêu bá phụ và thúc phụ con đã đi đâu vắng cả? Còn đội quân nào đang tập trận dưới kia?

Vũ phu nhơn hỏi:

- Không ai nói cho con hay điều gì ư?

Hoa Mai lắc đầu lo ngại:

- Thưa không! Đối với quân canh, con là kẻ xa lạ làm sao chúng dám thổ lộ điều gì.

Phu nhơn nói:

- Phi Hồng Yến quá nóng lòng về Hà Minh ở trong tay bọn Tạ Liên Phương nên tự mình ra đảo Kỳ Sa.

Hoa Mai buột miệng kêu lên:

- Trời!

- Liêu bá phụ và thúc phụ của con cho binh theo giữ lại, nhưng đã muộn, Phi Hồng Yến đã theo thuyền giặc ra ngoài đảo. Suy đi tính lại, hai người quyết định tấn công đảo Kỳ Sa và đã kéo hết binh lính tinh nhuệ ra đi mấy hôm rồi...

Quân sĩ còn lại phòng thủ Hạng Hoa thôn phần nhiều là người mới mộ, nên họ không biết con là phải.

Hoa Mai nhìn Vũ phu nhơn cảm phục:

- Bây giờ một mình bá phụ gìn giữ Hạng Hoa thôn và Chiêu Anh quán?

Vũ phu nhơn mỉm cười:

- Có gì mà phải gìn giữ, mọi kế hoạch phòng thủ đều sẵn sàng từ một đứa trẻ nít ở trong thôn cũng thuộc nằm lòng. Ta chỉ là người để giữ tinh thần quân sĩ khi bị tấn công, thế thôi...

Hoa Mai nắm lấy tay bà:

- Ước gì con được một phần can đảm của bá phụ.

Vũ phu nhơn nhìn nàng với đôi mắt trìu mến. Bà khẽ hỏi:

- Tình hình ở Phiên Ngung ra làm sao? Thôn Cao Đồng chắc đã chiêu mộ được nhiều quân sĩ lắm rồi! Còn Anh Kiệt nó có được mạnh khỏe không vậy con?

Hoa Mai nhìn phu nhơn cảm động, vì lúc nào bà cũng nghĩ đến con. Nàng cố xua đuổi những ý nghĩ về Anh Kiệt, không muốn nghe đến tên chàng, cố quên đi

con người mà nàng yêu tha thiết, nhưng lại phải nhìn thấy sự triều mến của bà mẹ đối với con.

Hoa Mai vội đáp:

- Thừa bá phụ! Tình thế ở Phiên Ngung đã đến hồi quyết định. Quân binh chiêu mộ ở thôn Cao Đồng mỗi ngày một đông hơn.

Vũ huynh con... Vẫn mạnh và... Giúp đỡ Lữ Quốc Công rất nhiều.

Câu nói sau cùng của Hoa Mai ngập ngừng, từng đoạn làm cho vũ phu nhơn chú ý và bà thăm đoán có chuyện không hay đã xảy ra giữa con bà và Hoa Mai.

Phu nhơn chợt nhớ đến câu chuyện Anh Kiệt sửa trị tính tình kiêu hãnh của Hoa Mai.

Bà lo ngại lắm! Có phải chăng Anh Kiệt và Hoa Mai đã phật ý nhau vì tính tình không hợp? Anh Kiệt thì thẳng thắn mà Hoa Mai lại thích được nuông chiều.

Nhất định có chuyện gì không hay xảy ra cho hai người. Vũ phu nhơn nghĩ thầm như vậy. Bà nhìn Hoa Mai hỏi nhỏ:

- Hình như con không được vui? Sao thế? Hãy nói cho bá phụ nghe đi

Hoa Mai cúi đầu nín lặng. Những lời êm dịu kia, nàng đã nghe rất nhiều lần ở nơi đây, trong buổi ấu thời.

Khi còn nhỏ mỗi lần buồn khổ hay bị rầy oan, Hoa Mai thường chui qua rào thưa, đến đây tìm sự ủi an bên cạnh Vũ phu nhơn.

Mỗi lần như thế, phu nhơn vừa cất tiếng hỏi thì nàng đã òa lên khóc và thổ lộ tất cả nỗi buồn khổ uất ức trong lòng.

Phu nhơn ôm nàng vào lòng khuyên nhủ, an ủi nàng bằng những lời phải trái. Đôi khi mệt mỏi, Hoa Mai gục đầu vào vai phu nhơn ngủ thiếp đi.

Bây giờ, đã xa rồi thời nhỏ dại, làm sao nàng dám thổ lộ với phu nhơn câu chuyện kia.

Hoa Mai khẽ đáp:

- Bá phụ! Con có điều gì không vui đâu?

Vũ phu nhơn nhìn cháu đoán hiểu là nàng không tiện nói ra những điều bí ẩn trong lòng.

Giữa lúc ấy, bỗng có tiếng ồn ào bên kia Chiêu Anh quán. Vũ phu nhơn và Hoa Mai bước ra sân nhà nhìn sang thì vừa lúc ấy trưởng toán quân canh cũng vừa đến nơi. Hắn nói:

- Bẩm phu nhơn! Có người từ thôn Cao Đồng đến đây.

Vũ phu nhơn không đáp, cùng Hoa Mai bước sang Chiêu Anh quán. Quân sĩ và bọn đồ đệ của Tiêu Hà lão hiệp cúi chào hai người và lui ra tránh chỗ.

Phu nhon và Hoa Mai vào đến bên trong quán thì thấy hai chàng hiệp sĩ, mình ướm đầm mồ hôi. Người lớn tuổi hơn. Hoa Mai nhớ là đã thấy trong số các hiệp sĩ đến viếng Hạnh Hoa thôn trong mấy năm trước.

Hai chàng hiệp sĩ thấy Vũ phu nhon vội đứng lên cung kính vái chào! Phu nhon nhìn họ rồi cất tiếng hỏi:

- Nhị vị tráng sĩ vừa đến đây ư? Chẳng hay muốn dạy bảo điều gì?

- Bẩm phu nhon! Chúng tôi từ thôn Cao Đồng ngày đêm đến đây bằng đường tắt xuyên rừng, để mang thư của Lữ Quốc Công đến cho Liêu Cốc đạo nhon. Không may người đã đi vắng...

Vũ phu nhon sững sốt hỏi:

- Có chuyện gì thế, tráng sĩ?

Chàng hiệp sĩ lớn tuổi hơn nhìn quanh thấy quân sĩ đều hướng về phía mình thì không tiện nói ra.

Chàng không biết làm thế nào mời mọi người ra ngoài để bàn việc cơ mật.

Chợt nghĩ đến điều gì, chàng lấy trong túi một xấp giấy đỏ phân phát cho mọi người rồi nói:

- Đây là tờ hịch của Lữ Quốc Công truyền ra cho toàn thể quân dân trong nước. Xin các bạn xem cho kỹ trong lúc ta nghị bàn kế hoạch cùng với phu nhon.

Bọn đồ đệ của Tiêu Hà lão hiệp và quân sĩ nhận lấy tờ hịch rồi lũ lượt kéo ra ngoài.

Ai cũng vui mừng hớn hở khi thấy rõ ngày đánh đuổi quân cướp nước đã gần kề.

Hoa Mai xem qua tờ hịch, thầm đoán đã có nhiều biến cố xảy ra ở Phiên Ngung. Nàng ngược nhìn lên trong lúc chàng hiệp cất tiếng:

- Thừa phu nhon và tiểu thư! Vì đánh lạc hướng quân Tào nên Lữ Quốc Công đã truyền hịch và đem gia quyến về thôn Cao Đồng. Quân Tào nhón nhào, Cù thị như điên cuồng không biết quân ta ẩn náu nơi nào, đâu đâu cũng như sắp nổi loạn. Chúng tôi vâng lệnh Quốc Công mang thư cấp tốc đến cho Liêu Cốc đạo nhon, nhưng không ngờ đạo nhon rời khỏi thôn Hạnh Hoa, thật nguy khốn vô cùng.

Hoa Mai trước tình cảnh ấy vội nói:

- Phiên tráng sĩ đưa thư cho ta xem.

Chàng hiệp sĩ liền lấy trong áo ra một bức thư đưa cho Hoa Mai. Nàng đọc lên cho Vũ phu nhon nghe:

"Liêu đạo nhon nhĩ giám.

Đúng như lời hẹn, ngày rằm tới đây, chúng ta sẽ bắt đầu khởi nghĩa đánh đuổi quân cướp nước, nhưng vì tình thế bất buộc, quân Tào ngày càng hung tợn hơn,

dồn ép dân chúng đến chỗ quật khởi trước ngày đã định. Lão quan buộc lòng phải truyền hịch trấn an lòng dân, khiến mọi người đều sôi nổi nhưng hoàn toàn tin tưởng ở ta.

Một điều đáng ngại muốn dùng kế "Điều Hồ Ly Sơn" để tiện việc chiếm Phiên Ngung thành, quân ta loan truyền việc lão quan về Hạnh Hoa thôn.

Cù thị tưởng thật nên cho Cù Lạc kéo quân đến để tàn phá thôn Hạnh Hoa. Nhưng khi chúng đến nơi chắc chắn sẽ quá ngày rằm, cuộc chiến ở Phiên Ngung sẽ có nhiều thay đổi.

Tuy nhiên, lão cũng cho người đem tin này cho đạo nhơn biết trước để liệu cách đối phó.

Lão xin hứa là chiếm được Phiên Ngung thành sẽ đem quân đến giúp ngay.

Chúc đạo nhơn thành công"

Lữ Gia kính bút

Hoa Mai ngừng đọc, Vũ phu nhơ lo lắng nhìn nàng và hai chàng hiệp sĩ.

Một lúc sau bà nói:

- Nhị vị lão hiệp và toàn thể anh hùng hào kiệt đã đi phá sào huyệt quân Tạ Liên Phương ở đảo Kỳ Sa, cứu Phi Hồng Yên và Hà Minh, không hiểu sao đến nay vẫn chưa thấy về. Bây giờ đã cận ngày rằm, nếu quân ta không về kịp biết lấy gì đối phó với quân binh Cù Lạc. Trời ơi! Không hiểu đã có sự gì không hay xảy ra?

Mọi người cùng nín lặng lo sợ vô cùng. Lỡ ra, Liêu Cốc đạo nhơn và Tiêu Hà lão hiệp bị quân giặc bề phục binh đánh bại trận thì cuộc chiến sẽ thay đổi thế nào?

Không! Không thể như vậy được! Tài trí hai người hơn bọn hải khấu rất nhiều.

Hoa Mai bỗng nói:

- Bá phụ! Theo ý cháu, ta không nên ngồi yên mà chờ đợi. Phải tận lực đốc xuất quân sĩ theo đúng kế hoạch bảo vệ đồn Hạnh Hoa và nung sôi lòng hăng hái của họ từng giờ, từng phút. Dù cho quân Tàu đến đây ta cũng đủ sức cầm cự được nhiều ngày. Biết đâu sẽ có đủ thời giờ đợi Liêu bá phụ cùng quân binh trở về. Con không tin là bá phụ quên ngày hứa hẹn với Lữ Quốc Công.

Nhị vị hiệp sĩ khen phải và theo phu nhơn bước ra cửa Chiêu Anh quán. Quân sĩ vẫn còn tụ họp bên ngoài chờ lệnh.

Họ vừa thấy phu nhơn bước ra ngoài đều đứng lên cúi đầu chào.

Vũ phu nhơn điềm đạm nói:

- Ngày mong đợi của chúng ta sắp đến. Sớm muộn gì quân Hán cũng bị đánh đuổi ra khỏi nước, và dân chúng Phiên Ngung thành sẽ có dịp bầm thây con ác phụ

bao năm làm mưa làm gió trên đất nước này! Nhưng muốn đến ngày đó chúng ta còn phải qua nhiều lúc cam go: Quân Hán và tướng Cù Lạc sắp đến đây.

Có tiếng lao nhao trong lòng đám quân sĩ rồi tất cả đều lặng yên.

Ai nấy đều thấy rõ sự quan hệ của lời nói vừa rồi. Quân Hán kéo đến đây trong lúc đại quân của Liêu đạo nhơn còn ở ngoài khơi đảo Kỳ Sa thì còn gì nguy khốn hơn.

Ngọn đồi Hạnh Hoa này liệu bảo vệ được bao nhiêu ngày với một đội quân mới mẻ và các đồ đệ của Tiêu Hà lão hiệp?

Vũ phu nhơn nhìn qua một lượt thấy được nét lo âu trên mặt mọi người nên tiếp lời:

- Ta cũng hiểu các người đang lo ngại là không chống nổi quân thù trong lúc Liêu Cốc đạo nhơn và các hiệp sĩ đi vắng! Không! Ta phải tin vào sức mạnh của ta và kế hoạch phòng thủ của Liêu đạo nhơn. Phải chiến đấu đến cùng để bảo vệ Hạnh Hoa thôn và Chiêu Anh quán vì đây là linh hồn của các phái võ trong nước.

Không lúc nào hơn lúc này, ta trông cậy vào sức chiến đấu, hy sinh của các người. Hãy hết sức tin tưởng vào sự thành công của chúng ta.

Toàn thể quân sĩ trước những lời tâm huyết đó đều xúc động bồi hồi và thấy lòng phấn khởi hơn.

Có tiếng thét lên trong đám đông:

- Hãy liều chết bảo vệ Hạnh Hoa thôn!

Hàng trăm hàng ngàn cửa miệng cùng một lúc phụ họa theo:

- Hãy liều chết bảo vệ Hạnh Hoa thôn!

Vũ phu nhơn và Hoa Mai nhìn mọi người hết sức vui mừng. Phu nhơn đưa Hoa Mai đến trước rồi báo với mọi người:

- Đây là Hoa Mai hiệp nữ, người đã từng làm cho hào kiệt bốn phương khiếp phục về tài nghệ, chắc các người còn nhớ. Ta giao phó tất cả mọi việc cho nàng lo liệu. Vậy các người hãy tin tưởng nàng như tin tưởng ta.

Bọn đồ đệ của Tiêu Hà lão hiệp và quân sĩ đều hoan nghênh vang dậy. Hoa Mai cảm động lắm. Lần đầu tiên trong đời nàng lãnh một trách nhiệm nặng nề. Nàng thấy mình không có quyền làm hư hỏng kế hoạch phòng thủ vì hàng ngàn sinh mạng đặt trong tay nàng.

Hoa Mai nhìn hết mọi người.

Toàn thể nín lặng như chờ đợi lời chỉ dạy của nàng. Thiếu nữ cất tiếng nói:

- Cảm ơn các bạn đã tin cậy ta. Việc phòng thủ Hạnh Hoa thôn xưa nay thật ra không đòi hỏi người giỏi mà đòi hỏi sự đoàn kết chung, sự chiến đấu chặt chẽ bên nhau.

Chúng ta phải gắn liền với nhau. Một người vừa ngã thì kẻ khác lên thay, không hấp tấp, không do dự.

Nàng ngừng một phút rồi tiếp:

- Chúng ta trầm tĩnh mà chiến đấu: Lực lượng đồng đều không dư không thiếu thì chắc chắn quân thù sẽ nản lòng sau nhiều đợt tấn công. Đây là điều ta mong mỏi ở các bạn: Chúng ta phải tận lực, cố gắng và đừng nghĩ rằng thiếu tướng tài, thiếu quân tinh nhuệ mà thua chúng. Không, với cách phòng thủ Hạnh Hoa của chư vị lão hiệp thì dù cho chúng có đến hàng vạn người cũng không tiến được...

Nàng quay sang bên đồ đệ Tiêu Hà nói:

- Các bạn, chúng ta đã một lần chiến thắng quân Tạ Liên Hồng, giữ vững Hạnh Hoa thôn. Hôm nay, một lần nữa các bạn hãy đem hết những điều học hỏi để bảo vệ "Linh hồn" các phái võ. Kể từ giờ phút này phải đem hết tài trí tập dượt quân sĩ ngày đêm, để đối đầu với bọn cướp nước.

Bọn đệ tử của Tiêu Hà lão hiệp cất tiếng dạ ran. Chúng đều nhận rõ sự thay đổi tâm tính của Hoa Mai. Nàng trở nên dịu dàng, dễ mến, bỏ hẳn tính tình kiêu hãnh hống hách ngày xưa.

Bọn chúng không nói ra nhưng tất cả đều biểu lộ thiện cảm đối với nàng.

11

Cù Lạc Tiến Đánh Hạnh Hoa Thôn

Vâng lệnh Cù Thái Hậu đi tiêu trừ phái võ Hạnh Hoa Thôn, Cù Lạc đốc xuất đoàn kỵ binh đi ngày đêm không nghỉ... Phép điều binh của tướng Hán thật thần tốc. Hấn tiến quân như vũ bão, đến đâu là cho quân sĩ cướp bóc, tàn sát dân quê đến đây.

Trên đường mà quân Hán đi qua, làng mạc, thôn xóm đều bị đốt phá tan hoang, tiếng kêu khóc vang trời dậy đất, lòng căm hờn của dân chúng càng sôi sục hơn lên. Quân Hán không gặp phải một sự phản ứng nào nên càng tự do đốt phá và tiến nhanh về Hạnh Hoa Thôn. Nhờ bọn do thám của An Quốc Thiếu Quý vạch sẵn con đường tắt nên quân lính Cù Lạc, trong vòng năm hôm đã vượt qua xóm lược, nơi mà Liêu Cốc đạo nhơn đã đánh tan quân hải khấu Tạ Liên Phương trước đây.

Cho nên đội chiến thuyền của Liêu Cốc đạo nhơn từ đảo Kỳ Sa về đến đất liền thì quân sĩ nhìn thấy cảnh hoang tàn đổ nát: Bao nhiêu nhà cửa dân quê trên bãi biển bị chúng đốt sạch.

Hàng ngàn dân chúng vừa được cứu thoát khỏi tay Tạ Liên Phương chưa hết vui mừng đã phải kêu khóc như ri trước cảnh nhà tan cửa nát, vợ con chết chóc xiêu lạc nơi nào? Liêu Cốc, Tiêu Hà và chư vị hào kiệt sững sốt như nhau, chuyện gì đã xảy ra ở chốn này? Có phải chăng đám tàn quân của bọn hải khấu còn sống sót đã trả thù dân chúng?

Đến lúc quân Hạnh Hoa Thôn lên đến bờ bể thì từ trong núi xa, dân chài thoát nạn, lũ lượt kéo về ra mắt các lão hiệp. Một ông lão trong bọn vừa thấy Liêu Cốc đạo nhơn đã quỳ xuống khóc thảm thiết:

- Trăm lạy, ngàn lạy đạo nhơn. Người hãy vì dân... Mà rửa hận.

Đợi cho lão trượng qua cơn xúc động. Liêu Cốc hỏi:

- Lão trượng bình tâm, hãy kể cho tôi nghe chuyện gì đã xảy ra ở chốn này?

Lão ngược mặt lên nhìn, căm hờn, uất ức:

- Chính quân Hán đã tạo ra cảnh đau đớn này.

- Quân Hán! Trời...

Ông lão tiếp:

- Phải! Quân Hán của bạo tướng Cù Lạc đã qua đây như một trận cuồng phong tàn phá tất cả làng mạc nào chúng gặp phải và đang tiến thẳng đến Hạnh Hoa Thôn.

Liêu Cốc đạo nhơn đoán ra tự sự vội quay nhìn Tiêu Hà lão hiệp có vẻ lo âu:

- Hiền đệ, không xong rồi, quân tàu thừa dịp ta tiến đánh đảo Kỳ Sa nên tấn công Hạnh Hoa Thôn.

Tiêu Hà lão hiệp cũng lo ngại lắm nhưng vẫn điềm tĩnh suy nghĩ.

Quân Tàu đã đến Hạnh Hoa Thôn thì kể như Chiêu Anh Quán đã không còn nữa. Với đội tân binh và nhóm đệ tử của người, Tiêu Hà biết rằng chúng không thể cầm cự được một ngày. Ông trách mình không cản Liêu Đạo nhơn trong việc đi phá đảo Kỳ Sa.

Nhưng thật ra, nào ai có tưởng được việc tướng Cù Lạc tự mình đốc xuất quân binh vượt hàng bao dặm đường để đánh chiếm Hạnh Hoa Thôn...

Lúc ra đi ai cũng tin tưởng chiếm đảo Kỳ Sa rất dễ dàng sẽ về hạnh Hoa Thôn ngay. Nào ngờ, ra đến đây lại phải chiến đấu chống quân giặc bề và quân Tàu suốt mấy ngày đêm mới chiếm được đảo và đã cứu hàng ngàn dân trong mười trạm giam.

Chính vì thế, mà tướng Cù Lạc mới đủ thì giờ vượt khỏi nơi đây một cách dễ dàng như vậy.

Thấy Tiêu Hà cứ mãi trầm ngâm suy nghĩ, Liêu Cốc đạo nhơn lại hỏi:

- Hiền đệ nghĩ như thế nào? Chắc Hạnh Hoa Thôn đã thất thủ rồi, ta phải hành động sao đây?

Tiêu Hà như sực tỉnh, quay lại bảo ông lão:

- Cảm ơn lão trượng, nếu thắng trận ta sẽ hậu đãi sau.

Ông lão vừa lui ra thì Tiêu Hà nói ngay:

- Lão huynh đừng chần chờ nữa. Hãy đem binh về ngay đi.

Liêu Cốc đạo nhơn toan mở lời thì Tiêu Hà lão hiệp đã lên ngựa, truyền chư vị hào kiệt và quân sĩ lên đường về giải cứu Hạnh Hoa Thôn.

Lúc bấy giờ, đoàn hùng binh của quân Hán còn cách Hạnh Hoa Thôn vài dặm đường thì Cù Lạc cho hạ trại.

Viên tướng Tàu tin tưởng là cuộc điều binh thần tốc của mình không làm sao các lão hiệp phái Hạnh Hoa Thôn ngờ trước được nên định cho quân sĩ nghỉ ngơi khoẻ khoắn rồi đánh một trận quyết liệt, diệt tan cả bọn.

Giữa lúc ấy có tiếng ồn ào trước cổng quán Chiêu Anh. Bọn quân sĩ bỗng dừng kéo ập vào đầy sân quán.

Các đệ tử của Tiêu Hà lão hiệp cùng Hoa Mai vội bước ra và mọi người cùng thấy một kẻ lạ mặt bị bắt trói dẫn đến.

Vừa thấy Hoa Mai, quân sĩ nhao nhao lên: Một tên cát tiếng nói:

- Thừa nữ hiệp... Tên này... Là quân dọ thám của giặc... Chúng tôi vừa bắt được dưới chân đồi...

Hoa Mai nhìn quân sĩ, thấy có hàng trăm tên vào trong sân quán. Nàng có ý không bằng lòng, cất tiếng gọi:

- Các đội trưởng đâu?

Bọn đội trưởng vệt quân sĩ ra, chạy tới lộ vẻ sợ sệt.

Hoa Mai nghiêm sắc mặt nói:

- Bắt được một tên do thám mà các người kéo tất cả quân sĩ đến đây ư? Nếu bắt được một vài tên nữa? Trong giờ phút này, quân giặc tấn công vào những yếu điểm kia, liệu chúng ta chống giữ nổi chăng?

Các đội trưởng và quân sĩ biết tội yên lặng cúi đầu.

Hoa Mai cất tiếng quát to hơn:

- Hãy kéo nhau đi ngay. Ta không muốn thấy tình trạng hỗn loạn này thêm nữa.

Quân sĩ riu riu chạy ra cổng, không dám ngược nhìn Hoa Mai.

Thiếu nữ quay lại bảo nhị vị hào kiệt đã đem tin từ Phiên Ngung đến mấy hôm nay:

- Đối với tân binh, chúng ta cần gặt gao như vậy, họa chẳng chúng mới kiên quyết chiến đấu đến cùng. Họ như lửa rơm, bốc cháy ùn ùn nhưng tàn đi ngay, khi thấy rõ lực lượng quân Hán hơn mình gấp bội.

Nàng quay lại bảo mấy tên quân còn lại:

- Đem tên do thám đến đây.

Biết mình khó thoát, tên do thám gục đầu xuống không một lời, cứ để mặc cho bọn quân canh dìu đi tới.

Hoa Mai nhìn hấn, cất tiếng hỏi:

Ai sai mi đến do thám Hạnh Hoa Thôn này? Khai thật ta tha cho tội chết.

Tên do thám là một trong số người An Quốc Thiếu Quý tin cậy nên để gài Hoa Mai khuyến dụ.

Song trước câu hỏi ngớ ngẩn lạ lùng của Hoa Mai, hấn phì cười và hết sức khinh thường nàng. Đáng lý ra, nàng phải hỏi xem đồng đảng của hấn còn được mấy đứa và chúng đã lên đồi chưa chớ! Ai đời, đi hỏi kẻ nào sai đi do thám?

Có ai không rõ tướng Cù Lạc là người đang kéo đại quân đánh Hạnh Hoa Thôn?

Suy xét như vậy nên tên do thám cất tiếng cười ngạo mạn:

- Chúng bây chưa nghe danh tiếng Cù Lạc ư? Thôi hãy quy hàng đi vì đây là danh tướng của Hán Triều, đánh trăm trận trăm thắng, chưa bao giờ phải thoái binh trước một lực lượng nào cả.

Hoa Mai từng biết sự gan dạ của đội quân dò thám của An Quốc Thiếu Quý nên cố tình hỏi một câu ngớ ngẩn cho hắn đáp lời mình rồi sẽ dò xem lực lượng của quân địch ra sao.

Nàng cau mày nói:

- Lão khoét! Nếu danh tướng của chúng bay tài giỏi sao không chiếm cứ nước Nam từ khi mới đến? Mi chỉ nói càn! Thật ra đối với quân ta, có nghĩa lý gì một đội quân vài ba trăm tên.

Tên dò thám càng cười to hơn:

- Hà! Hà! Thật là đại dột! Một vị nữ tướng như mi mà có thể tin một tên thám tử hèn kém đến thế ư? Chúng mà dám héo lánh đến cạnh dinh quân ta đâu mà hòng biết được! Quân Hán chỉ vài ba trăm tên thôi ư?

Này, hãy lắng tai mà nghe ta cho rõ. Năm vạn quân Hán phân chia ra để giữ Phiên Ngung Thành và đánh chiếm Hạnh Hoa Thôn đây! Chúng bây có chống nổi chăng?

Hoa Mai đưa mắt nhìn các đồ đệ của Tiêu Hà lão hiệp. Ai nấy đều hiểu rõ dụng ý của nàng, nhưng không khỏi hồi hộp, lo âu về quân số của chúng.

Hai vạn rưỡi người mai đây sẽ ùn ùn vây phủ Hạnh Hoa Thôn, nơi mà chỉ có mấy ngàn tân binh và vài trăm tên đệ tử của Tiêu Hà lão hiệp phòng giữ?

Hoa Mai cố giữ vẻ trầm tĩnh, lắc đầu bảo tên dò thám:

- Ô hai vạn rưỡi người! Một con số tưởng tượng! Ta khen tài khoác lác của mi đấy, nhưng đúng theo lời ta đã hứa, ta sẽ thả mi ra! Hãy thẳng đường về doanh trại của Cù Lạc, và thuật rõ cho hắn biết những điều nghe tận tai, thấy tận mắt.

Hoa Mai nói xong truyền quân sĩ mở trời cho hắn, giữa sự kinh ngạc của mọi người.

Tên dò thám của Cù Lạc cũng mở mắt thao láo nhìn nàng. Hắn tưởng rằng Hoa Mai điên lên mất!

Nhưng thật tình Hoa Mai đã có dụng ý trước. Nàng nhìn tên dò thám bảo tiếp:

- Kìa! Mi đi ngay đi! đừng chần chờ ta đổi ý thì vong mạng đấy.

Tên dò thám bấy giờ mới tin là mình được tha chết. Hắn sung sướng cúi chào Hoa Mai rồi bước ra khỏi quán.

Vũ phu nhon kinh hãi hỏi Hoa Mai:

- Cháu thả tên ấy thật ư? Hắn biết rõ cách phòng thủ của ta rồi mới liệu sao?

Hoa Mai mỉm cười bí mật:

Bá phụ chớ ngại! Cứ để mặc con!

Nàng quay lại bảo các tùy tướng:

- Các bạn truyền quân sĩ làm vang động khắp ngọn đồi như có hàng ngàn, hàng vạn quân đang luyện tập và di chuyển từng đoàn người qua lại trên các đường đồi, dao mác tuốt sáng ngời biểu diễn hùng dũng cho tên dọ thám lúc này thấy rõ.

Nàng ngừng lại một phút nói tiếp:

- Đừng lo! Rồi đây hắn cũng không sống được đâu!

Mọi người vụt hiểu dụng ý của Hoa Mai. Nàng muốn cho Cù Lạc và quân Tàu tướng lằm. Là binh lực Hạnh Hoa Thôn rất hùng hậu để chúng kinh sợ trước khi tấn công.

Bọn đệ tử của Tiêu Hà vội rời Chiêu Anh Quán để truyền cho quân sĩ hành động theo mật lệnh của Hoa Mai.

Tên dọ thám ra khỏi quán Chiêu Anh đang tìm đường xuống đồi, bỗng nghe tiếng trống chiêng inh ỏi, dao mác chạm nhau vang động cả một góc trời.

Hắn kinh hãi nép mình bên một gốc cây cổ thụ nhìn dao dác.

Quân sĩ của Hạnh Hoa thôn được lệnh của Hoa Mai nên làm như không thấy tên dọ thám, cứ biểu diễn quân lực rần rộ quanh hắn. Tên dọ thám đi từ sự ngạc nhiên đến sợ hãi kinh hoàng.

Hắn nhủ thầm:

- Trời! Không ngờ quân Hạnh Hoa Thôn ghê gớm thế này.

Hắn tuột lẩn xuống đồi rồi chạy một mạch về đến doanh trại Cù Lạc.

Trong khi đó quân Hán đã chuẩn bị sẵn sàng tấn công. Tướng Cù Lạc sốt ruột ra vào nơi doanh trại, tên dọ thám thân tín cho đi dò đường mãi không thấy trở về. Dù quân binh hùng mạnh, Cù Lạc cũng muốn biết qua lực lượng của địch...

Hắn còn đang bực dọc thì tên dọ thám về đến.

Vừa thấy hắn bước vào, Cù Lạc đã hỏi:

- Thế nào? Lực lượng của chúng ra sao? Ta tiến đánh ngay được chăng?

Tên dọ thám thở hồn hển nói:

- Quân Hạnh Hoa Thôn rất hùng mạnh, chúng có lợi thế hơn ta, xin tướng quân thận trọng.

Cù Lạc hỏi:

- Lữ Gia có đấy không? Các tướng lãnh của chúng tụ hợp nơi đâu?

- Bọn chúng đều ở trại Chiêu Anh Quán, Một gian nhà cao nhất ở đồi Hạnh Hoa. Lữ Gia và các lão hiệp thì không thấy ở đâu cả. Trong quán chỉ có một nữ hiệp rất có uy quyền.

Cù Lạc ngạc nhiên hỏi:

- Người vào tận trong Chiêu Anh Quán ư?

Tên dò thám cúi đầu nói nhỏ:

- Tôi bị chúng bắt được rồi thả ra.

Cù Lạc nghi ngờ nhìn tên dò thám. Phép dùng binh dạy hần nên dè dặt đối với những người đã lọt vào tay quân địch. Tại sao quân Hạnh Hoa Thôn không giết hần mà lại thả về? Cù Lạc liếc nhìn các tùy tướng rồi hất hàm hỏi:

- Tại sao chúng lại thả người?

Tên dò thám ấp úm nhìn Cù Lạc và không tìm được lời để giải bày cho viên thượng tướng của hần hiểu được.

Bây giờ hần mới hiểu rõ dụng ý của Hoa Mai, nàng biết rõ tính đa nghi của quân Hán, nên muốn mượn tay chúng để giết chúng và tiện thể làm hoang mang cả bọn tùy tướng của Cù Lạc về số quân của Hạnh Hoa Thôn.

Thấy thái độ của tên dò thám, Cù Lạc càng nghi ngờ hơn nên hạ lệnh cho quân sĩ hạ ngục hần ngay.

Tên dò thám kinh hãi lay vang:

- Trăm ngàn lạy tướng quân. Tôi nào có tội tình gì! Quả tình tôi không hiểu vì sao chúng lại thả tôi ra!

Nhưng trước giờ phút tấn công Hạnh Hoa Thôn. Cù Lạc đâu có chú ý đến lời van xin của hần.

Thà giết oan một người còn hơn dùng lầm một tên bội phản!

Lời nói của tên dò thám về quân số của phái Hạnh Hoa, tuy nhiên vẫn làm cho tướng sĩ Cù Lạc hoang mang.

Chúng thấy quân địch đã có lợi thế mà còn đông đến mấy vạn người thì việc tấn công không phải chuyện dễ dàng. Sự hăng hái lúc ra đi tự nhiên giảm xuống. Chúng hướng về phía Cù Lạc chờ lệnh.

Cù Lạc ngồi yên trên lưng ngựa nhìn buổi chiều xuống chậm chậm trên thôn trang không biết nghĩ ngợi gì? Hần chờ bóng đêm về mới tiến đánh Hạnh Hoa Thôn hay đang nghiên cứu một kế hoạch khác?

Bỗng Cù Lạc gọi các tướng truyền lệnh:

- Các người hãy về đội ngũ, truyền quân sĩ sẵn sàng tên lửa để giáp chiến.

Bọn tùy tướng đi rồi. Cù Lạc mới cầm lá cờ lệnh phát tới.

Đoàn quân Hán lũ lượt kéo đi. Tiếng ngựa chạy đều đều rồi rầm rập mỗi lúc mỗi mau.

Mặt trời đã khuất sau đồi Hạnh Hoa, hoàng hôn đến vội vàng rồi bóng tối bao trùm lên vạn vật.

Quân Hán đến chân đồi Hạnh Hoa thì Cù Lạc truyền lệnh vây quanh. Quân canh Hạnh Hoa Thôn kinh hãi thấy ánh đuốc rợp trời vây bọc ngọn đồi liền vào cấp báo cho Hoa Mai.

Nàng cùng các tùy tướng ra lược trận và lấy làm lo ngại. Con số hai vạn rưỡi quân Hán đến giờ phút này nàng mới thấy là nhiều.

Thật ra, từ trước đến giờ xông xáo nhiều trận mạc, sanh tử coi thường nhưng chưa bao giờ Hoa Mai lại đương đầu với một viên thượng tướng, trong một trận thế rộng lớn thế này.

Nàng giỏi kiếm thuật, quyền thuật, còn binh thư đồ trận chỉ học qua chớ nào có dịp dùng đến đâu.

Bây giờ lại phải thử thách thật sự!...

Hoa Mai nhủ thầm:

- Dù sao cũng phải chiến đấu cho đến cùng. Ta dùng hết những điều đã học hỏi và thi hành mọi kế hoạch phòng thủ của chư vị lão hiệp xem sao?

Vũ phu nhân vẫn kề cận bên nàng, giúp nàng từng ý kiến một: Bà nhìn qua lực lượng quân địch thì thấy rõ cơ nguy của Hạnh Hoa Thôn. Bà bảo Hoa Mai:

- Ta lo ngại lắm! Nếu đại quân của Liêu Bá Phụ con không về kịp, chắc Hạnh Hoa Thôn không còn nữa, con có kế gì đẩy lui quân giặc chăng?

Hoa Mai nắm chặt tay Vũ phu nhân an ủi:

- Bá phụ an lòng! Chưa giáp trận làm sao biết hơn thua?

Nàng dặn dò các đệ tử của Tiêu Hà lão hiệp lần cuối cùng:

- Lần trước chúng ta dẹp tan được bọn lâu la của Tạ Liên Hồng, nhờ những tảng đá bọc rom khô đốt lửa và đoàn quân xạ tiễn. Hôm nay ta lại dùng cách thức phòng thủ đó, các bạn nên chuẩn bị:

Mọi người thề quyết một lòng chết để bảo vệ Hạnh Hoa Thôn. Hoa Mai cho người đưa Vũ phu nhân về Chiêu Anh Quán rồi tự mình điều khiển việc phòng thủ.

Nàng bảo quân sĩ sẵn sàng đạn lửa, cung tên để nghinh chiến, nếu quân địch tấn công.

Dưới chân đồi, Cù Lạc xem qua trận thế rồi hạ lệnh cho đội tiên phong tiến lên phía trước. Hắn muốn biết rõ sức tấn công của địch quân.

Quân Hán rất thiện chiến, chúng sai ngựa lên đồi cao như đi giữa đồng bằng, từng toán một, chúng rầm rộ kéo lên đồi. Một tay cầm đuốc, một tay cầm mã tấu sáng ngời.

Đoàn quân phía dưới hỗ trợ bằng cách la hét vang lên. Hoa mai nhìn đội tiên phong của địch rải ngựa lên đồi mà lo ngại. Nàng không dám chần chừ thêm nữa, hạ lệnh cho quân sĩ đốt đá lửa lăn xuống triền đồi.

Hàng trăm viên đá bọc rơm khô bốc cháy ngùn ngụt lăn ầm ầm xuống như trời long đất lở, khiến đội tiên phong của Cù Lạc phải kinh hoàng thối lui toản loạn. Nhưng không còn kịp nữa, chúng bị những viên đá lửa cuốn đi như giữa một dòng suối đỏ.

Không một kỵ mã thoát chết, hàng trăm người ngựa gục ngã và bị những viên đá lửa đè lên trên, bốc cháy cả quần áo, tiếng kêu khóc vang trời dậy đất.

Đại quân của Cù Lạc thối lui cả dặm đường tránh những viên đá ghê gớm kia. Quân sĩ hãi hùng nhìn lên ngọn đồi, chưa sót nghe tiếng kêu la của hàng trăm đồng bạn đang quần quai trong biển lửa, duy chỉ có Cù Lạc là mỉm cười khoan khoái vì hắn đã tìm ra yếu điểm của phái Võ Hạnh Hoa.

Nếu Hạnh Hoa Thôn Dừng đá lửa mà phản công như vậy thì liệu có giữ vững Chiêu Anh Quán được bao lâu? Quân binh của hắn trùng trùng điệp điệp, chỉ cần hi sinh vài ngàn tên cũng đủ chiếm ngọn đồi.

Cù Lạc nghĩ thế nên truyền cho các tùy tướng thúc quân sĩ tràn lên từng chập để nhử cho quân Hạnh Hoa Thôn tuôn đá lửa xuống.

Ba lần quân Hán tấn công là ba lần đá lửa tuôn tràn xuống. Hoa Mai chột hiệu dụng ý của Cù Lạc, nhưng làm thế nào bây giờ? Nếu không tuôn đá xuống chúng vẫn tiến lên trên đồi...

Các đệ tử của Tiêu Hà lão hiệp đến báo tin cho nàng biết là những nơi dự trữ đá lửa đã cạn. Bây giờ phải làm thế nào?

Dưới chân đồi. Cù Lạc lại xua quân tiến lên.

Hoa Mai ngẫm nghĩ một lúc rồi bảo hai chàng hiệp sĩ đã từ thôn Cao Đồng đến đây mấy hôm nay:

- Xin nhị vị tráng sĩ cố gắng bảo vệ Vũ phu nhân. Nếu chúng tôi có thất bại thì nhờ nhị vị đưa phu nhân thoát vòng vây tìm gặp Liêu bá Phụ và nói rằng chúng tôi đã chiến đấu đến phút cuối cùng.

Hai vị hiệp sĩ nhìn Hoa Mai cảm xúc vô cùng. Họ chần chờ mãi không nỡ rời đi. Hoa Mai bảo tiếp:

- Nhị vị đi ngay cho, để rồi không kịp nữa. Nàng bảo các bạn:

- Bây giờ đã đến lúc chúng ta hy sinh để giữ lấy ngọn đồi từ bao năm đã làm vang danh phái Võ Hạnh Hoa. Các bạn hãy cùng ta trả ơn cho chư vị lão hiệp.

Các đệ tử của Tiêu Hà đều tuốt kiếm ra nói:

- Nữ hiệp đừng bận tâm. Khi nào chúng tôi ngã gục tất cả thì quân Hán mới hòng đặt chân lên ngọn đồi này.

Hoa Mai tuốt thanh kiếm báu, cùng mọi người tiến thẳng xuống đồi, giữa lúc đội tiền quân của Cù Lạc cũng vừa lên tới.

Cù Lạc thấy trên đồi không còn lẫn đá nữa thì tin tưởng rằng mình sẽ thắng, vội xua quân tràn lên.

Hoa Mai đợi chúng đến gần mới hạ lệnh quân sĩ bắn tên lửa như mưa bắc. Đội tiền quân của Cù Lạc gặp phải sức phản công, trúng ngã nhào xuống ngựa, hàng ngũ biến loạn cả lên.

Hoa Mai thừa kế xua quân tràn xuống, ra sức chém giết.

Nhưng quân Hán trùng trùng điệp điệp, đông như kiến cỏ, ùn ùn giục ngựa lên đồi. Tên này ngã xuống tên khác thay vào! Chúng đánh thủng luôn mấy nơi phòng thủ.

Đội tân binh của phái Hạnh Hoa thôn tuy hăng hái quyết chiến nhưng vì quá ít, bị hao mòn rất mau và sức chiến đấu cũng yếu dần.

Bọn đệ tử của Tiêu Hà lão hiệp liều mạng chém giết như điên dại, khiến quân Hán sợ hãi không dám tiến lên.

Nhưng bọn tuý tướng của Cù Lạc, vừa lên đến nơi, toàn là những tay giỏi kiếm thuật, nên áp đảo bọn kia ngay được.

Tuy nhiên, sự gan lì của họ làm cho tiền quân Hán chậm tiến.

Nhưng sự kháng cự yếu dần, các nơi trọng yếu đều bị chiếm hết, nên Hạnh Hoa Thôn kể như thất thủ. Hơn trăm đệ tử của Tiêu Hà lão hiệp còn sống nhìn ngọn đồi thân yêu sắp rơi vào tay quân Hán mà chua xót.

Thế trận vỡ tan nên quân Hán tiêu diệt họ rất dễ dàng, chỉ một lúc sau là họ bị giết gần hết. Hoa Mai cố gắng đốc xuất quân sĩ giữ mặt Bắc, nhưng khi nhìn thấy quân mình bị tiêu diệt hết thì nghĩ ngay đến cái chết.

Nàng quay mũi kiếm toan tự sát, thì thấy tướng Cù Lạc từ dưới đang giục ngựa lên đồi. Nàng nghĩ mình cần giao đấu với hắn một trận cuối cùng rồi có chết cũng cam.

Hoa Mai bỏ hàng ngũ vọt xuống đồi, chặn đầu Cù Lạc thét lớn:

- Tên giặc già kia! Muốn lên đồi phải qua xác ta trước đã.

Nàng nói xong không để cho Cù Lạc kịp nhận ra, phóng mình lên chém xả xuống đầu hắn.

Đang giục ngựa tiếng lên đồi, bỗng bị đánh bất thành linh, Cù Lạc cả kinh bỏ ngựa nhảy xuống đất.

Lưỡi kiếm của Hoa Mai chém trúng vào lưng con tuấn mã, nó hí vang lên rồi gục ngã.

Thiếu nữ rút kiếm về nhảy vọt ra sau.

Viên tướng Hán bị mất ngựa lồng lộn lên, vung kiếm chém ngang đầu kẻ địch, Hoa Mai hụp đầu xuống rồi cười lên khanh khách:

- Xin lỗi tướng quân vì lỡ tay giết chết con tuấn mã, nhưng cũng nhờ nó mà tướng quân thoát chết tướng cũng đủ rồi.

Cù Lạc càng sôi gan, hét lớn:

- Tiện tì? Chết đến nơi, đừng múa mồm.

Hắn phóng tới chém xả xuống vai nàng. Hoa Mai không thém thối lui, chỉ né tránh sang bên rồi thuận đà kiếm đâm thốc vào hông Cù Lạc.

Viên thượng tướng của Hán triều kinh hoàng rút vội kiếm về bọc lấy toàn thân. Hai thanh kiếm chạm vào nhau kêu lên chát chúa. Lửa kéo dài ra xanh biếc.

Hoa Mai mất thăng bằng ngã nhào tới trước, nhưng gượng dậy ngay. Cù Lạc cũng thấy ê ẩm cả cánh tay nên nhảy vọt sang bên giữ lấy thế thủ.

Hoa Mai biết mình không thể thắng được viên thượng tướng của Hán triều thì sợ lắm!

Nàng nhìn lên ngọn đồi Hạnh Hoa, thì lửa cháy ngùn ngụt trên nóc Chiêu Anh Quán và quân Hán tràn khắp nơi giết hại quân sĩ và dân lành vô cùng thảm khốc.

Hoa Mai đã tuyệt vọng rồi! Hạnh Hoa thôn đã thất thủ. Bao năm tháng oai hùng với những thành tích vẻ vang, những chiến công oanh liệt, phái võ Hạnh Hoa Thôn lần đầu bị phá tan sào huyệt.

Thiếu nữ thấy mình không còn thiết sống nữa. Nàng lẩm bẩm một mình:

Nhị vị bá phụ! Tha lỗi cho con! Tài sức của con thật không giữ nổi Hạnh Hoa Thôn dưới trận tấn công của quân cướp nước! Con chỉ biết chiến đấu đến giọt máu cuối cùng để bảo vệ thanh danh mà thôi.

Bỗng nhiên Hoa Mai hụp đầu xuống vì vừa thoáng thấy một ánh kiếm léo dài bay vút qua đầu. Cù Lạc thừa lúc Hoa Mai bắn loạn tâm thần tấn công ngay.

Thoát khỏi lưỡi kiếm độc hại đó, Hoa Mai lịa ngang bấu kiếm dưới chân viên thượng tướng của Hán triều. Hắn vội nhún mình nhảy vút lên không, hét vang:

- Tiện tì, mi muốn sống hãy đầu hàng đi. Hạnh Hoa Thôn đã thất thủ rồi, mi có chiến đấu thêm chỉ bằng thừa...

Hoa Mai không đáp, vung kiếm chém tới tấp mặc dầu nàng đang nghĩ đến sinh mạng của Vũ phu nhor.

Không biết hai chàng hiệp sĩ đã đưa phu nhor thoát khỏi vòng vây chưa, hay là cả ba đã tử nạn trong đám loạn quân?

Nghĩ đến đây Hoa Mai như ngây dại, đôi mày tằm dựng ngược lên: Nàng căm thù nhìn Cù Lạc, tay kiếm của nàng càng lúc càng nhanh hơn, áp đảo được hắn.

Bất ngờ nàng chột chân trên một mỏm đá lung lay. Cù Lạc thừa thế phản công ngay. Hoa Mai loạn choạng đỡ gạc nhưng không lấy lại được thăng bằng. Tay kiếm của nàng tự yếu dần yếu dần...

Cù Lạc càng trở hết tài nghệ, dùng hết những thế bí truyền. Đôi mắt lơ đãng, Hoa Mai không còn nhìn thấy kẻ địch. Nàng vùng kiếm xung quanh mình để bảo bọc lấy thân, nhưng sức nàng đã kiệt, nàng đã nghĩ đến cái chết.

Hoa Mai phều phào gọi:

- Liêu bá phụ... Tiêu thúc phụ... Vũ huynh, Lệ... Hồng.

Rồi ngã chúi phía trước. Cù Lạc cả mừng phóng tới toan kết liễu đời nàng thì từ đâu một tiếng thét vang lên:

- Khốn khiếp! Không được hạ độc thủ.

Cù Lạc kinh hãi ngừng tay kiếm, đưa mắt nhìn lên. Hắn vừa thấy một nữ loan mặc toàn đồ trắng thì lưỡi kiếm đã bay vèo vào cổ họng hắn.

Viên thượng tướng của Hán triều vội đưa kiếm lên đỡ và kinh ngạc khi nhận ra nữ lang là Phi Hồng Yên, con gái quan Đô thống Phi Hồng Xà, một tay sai của chúng.

Cù Lạc cất tiếng hỏi:

- Ô Kia! Phi cô nương! Sao lại giúp quân phản loạn?

Phi Hồng Yên cười lên khanh khách:

- Quân cướp nước! Mi còn mê ngủ chẳng? Hãy nhìn xem quân Hạnh Hoa Thôn đang chém giết quân sĩ của mi kia! Đây chỉ là những người yêu nước mến dân thôi!

Nàng nói xong, vùng kiếm chém vút vào đầu hắn. Cù Lạc đã hiểu là Phi Hồng Yên khác tâm tính với cha nàng, vội né tránh. Hắn chú ý đến lời nói của nàng, nhìn lên đôi mắt và không ngờ đoàn quân của hắn đang bắn loạn cả lên.

Khi nhìn thật kỹ, hắn mới nhận thấy quân Hạnh Hoa thôn đã giả dạng nhập vào đội kỵ binh của Hán triều tiêu diệt lẫn hồi và quân Hán.

Thấy nguy cơ của mình, Cù Lạc toan hạ lệnh thu quân, nhưng Phi Hồng Yên càng đeo sát bên mình, khiến hắn không làm gì được.

Giữa lúc ấy Hà Minh và Tiêu Hà lão hiệp dẫn một toán kỵ binh tiến đến. Phi Hồng Yên vội kêu lên:

- Hà Minh! Tiêu Thúc Phụ! Hãy đến cứu Hoa Mai.

Tiêu Hà lão hiệp nghe tiếng gọi, vội vàng giục ngựa lướt tới rồi nhảy vút xuống bên mình Hoa Mai, sức nàng lên lay gọi.

- Hoa Mai! Hoa Mai! Tỉnh lại con!

Thiếu nữ đã kiệt lực, mặt xanh mét không còn biết gì nữa! Tiêu Hà kinh hãi ôm nàng lên ngựa rồi chạy vụt xuống đồi tìm thuốc cứu cấp. Hà Minh liền tiếp tay cùng với Phi Hồng Yến vây đánh Cù Lạc.

Trên ngọn đồi, tình thế đã thay đổi.

Quân Hán lại không ngờ là quân Hạnh Hoa Thôn len lỏi trong hàng ngũ nên bị đánh bất ngờ, chúng tan rã rất mau. Kế hoạch đó chính Liêu Cốc đạo nhơn đã nghĩ ra.

Lúc này, khi đến chân đồi, chư vị hào kiệt và quân sĩ Hạnh Hoa thôn nhìn thấy Chiêu Anh Quán bị đốt phá, dân chúng và tân binh bị giết hại hầu hết, thì uất hận không cùng.

Họ thề liều chết để diệt quân cướp nước. Liêu Cốc đạo nhơn biết rõ lòng uất hận của muôn người nên bày ra kế hoạch phá tan quân Hán, nhưng cẩn thận dặn dò:

- Hạnh Hoa Thôn thất thủ! Người đau xót hơn cả lòng ta, nhưng ta khuyên các người điềm tĩnh và thận trọng theo đúng kế hoạch mới đánh đuổi được quân thù. Quân số của chúng gấp đôi ta và ở chỗ lợi thế hơn thì đừng nóng nảy hỏng cả kế hoạch, chỉ rước lấy sự thất bại.

Liêu Cốc nhìn thấy quân Hán đi ngựa, tay cầm đuốc, tay xách mã tấu, mình trần trụi trụi nên truyền quân sĩ vận y phục và võ trang giống như bọn chúng để lẫn lộn vào và lên đồi...

Chư vị hào kiệt và quân sĩ lắng lắng nghe theo, nhưng trong lòng mọi người thật đau đớn vô cùng.

Nhìn thấy Chiêu Anh Quán bị đốt phá, tất cả đều nghĩ rằng không còn một ai sống sót nữa.

Riêng Liêu Cốc đạo nhơn, sự đau đớn càng nhiều hơn, ông thấy rõ sự lầm lẫn to lớn của mình vì quá tự tin mà phải thất bại như thế này! Thật tình ông có khác gì Tạ Liên Phương!

Phi Hồng Yến trái lại vì quá nóng lòng sinh mạng của Vũ phu nhơn nên giục ngựa lên trước. Nhờ thế mà nàng kịp cứu Hoa Mai thoát chết.

Bấy giờ Cù Lạc không còn hăng hái giao đấu nữa, Hấn thấy quân Hán bị tiêu diệt lần hồi thì xót xa lắm nhưng không biết làm sao mở đường cho chúng thoát ra vì tự mình cũng đang kẹt vào giữa vòng vây của hai tay kiếm vô cùng lợi hại: Hà Minh và Phi Hồng Yến.

Trên đồi, quân Hán nhìn hàng ngũ của mình rối loạn và thế trận bị phá vỡ, vội vàng thay đổi chiến lược.

Mất chủ tướng, bọn tùy tướng của Cù Lạc liền trực tiếp điều khiển quân binh. Chúng thu góp tàn quân, loại dần quân sĩ Hạnh Hoa thôn ra khỏi hàng ngũ. Tuy

thể quân Hán đã suy rất nhiều, tướng sĩ chết quá nửa, nên bọn tùy tướng của Cù Lạc chỉ còn nghĩ đến thoát thân.

Tuy nhiên chúng vẫn cố tìm chủ tướng trong đám loạn quân để tiếp cứu người.

Trước sức phản công mãnh liệt của quân Hán, Liêu Cốc đạo nhơn truyền quân sĩ cố chiếm những nơi trọng yếu và dồn quân Hán xuống sườn đồi.

Đạo nhơn thấy thế giặc quá mạnh sợ chúng cùng đường liều chết chiến đấu thì Hạnh Hoa Thôn lâm nguy.

Do đó, quân Hán mới thoát được ra ngoài vòng vây mà chạy tràn xuống đồi, mặc cho các tùy tướng của Cù Lạc la hét vang rền.

Thật ra, bọn tùy tướng cũng không còn tha thiết đến trận chiến nữa, nhưng chúng nghi ngờ Liêu Cốc đạo nhơn mở vòng vây đưa chúng vào chỗ chết! Chúng dè dặt vì sợ quân sĩ không còn cách thoát ra.

Bỗng có tiếng thét vang lên, át cả tiếng quân reo, ngựa hí:

- Quân sĩ!... Đừng rời khỏi ngọn đồi... Các tướng Tà đều quay nhìn lại thì thấy chủ tướng đang bị bao vây.

Chúng xua quân đến quyết giết Hà Minh và Phi Hồng Yến để cứu Cù Lạc. Quân Hạnh Hoa Thôn nhận được ý định của chúng liền tuân xuống sườn đồi chặn ngang đường.

Quân Hán lòng lên tức giận liều chết giao đấu để đem chủ tướng ra khỏi vòng vây.

Thấy quân sĩ một lòng giúp mình, Cù Lạc càng hăng hái thêm lên. Hắn trở hết những thế kiếm hiểm độc để hạ Hà Minh và Phi Hồng Yến.

Bấy giờ hai người mới thấy rõ tài nghệ phi thường của tướng giặc. Lưỡi kiếm trên tay hắn vun bay vùn vụt, lấn áp của hai người, Hà Minh đã trả về thế thủ và thấy trong mình thấm mệt.

Phi Hồng Yến lo ngại nhìn người yêu và vì bận bảo vệ cho chàng nên nàng cũng bớt tấn công.

Nàng thầm trách Hà Minh đã cãi lời nàng, tham dự vào trận chiến quá sớm.

Trên kia đồi, Liêu Cốc đạo nhơn đã dẹp yên quân giặc, và hạ được ngọn lửa trên nóc Chiêu Anh Quán.

Ông nhìn xuống đồi, thấy đôi bên còn giao tranh quyết liệt thì hơi lo ngại.

Đạo nhơn từ nãy vẫn tưởng Tiêu Hà lão hiệp tiếp tay với Phi Hồng Yến và Hà Minh bắt Cù Lạc, nào ngờ Tiêu Hà đã đi mất dạng!

Đạo nhơn liền xua quân xuống đồi tiếp ứng với hai cháu.

Trong lúc ấy, bọn tùy tướng của Cù Lạc đã thấy rõ nguy cơ của chủ tướng nên không còn nghĩ đến đám tàn quân nữa.

Chúng bỏ đội ngũ, mở con đường máu giục ngựa như bay đến bên Cù Lạc cất tiếng hét vang:

Chủ tướng mau thoát đi thôi!

Cù Lạc đang thẳng thê, bỗng nghe tiếng kêu liền quay đầu lại. Hắn thấy bọn tuý tướng bỏ quân sĩ chạy về phía mình thì tức giận vô cùng.

Nhưng nhìn thấy làn sóng người cuộn cuộn đổ xuống đồi dưới hàng muôn ánh đuốc, thì khiếp sợ lắm.

Viên thượng tướng Hán triều đành vệt Hà Minh, Phi Hồng Yến sang bên, rồi đội đoàn kỵ mã đến nơi, đún mình nhảy lên phía sau lưng ngựa một tên tuý tướng.

Cả bọn tuôn xuống chân đồi thoát chạy vào rừng.

Phi Hồng Yến và Hà Minh toan lên ngựa đuổi theo, nhưng Liêu Cốc đạo nhơn vừa đến nơi, vội cất tiếng cản ngăn:

- Thôi! Các con đừng theo chúng nữa!

Trong khi đó quân Hán như rắn không đầu, toán loạn cả lên, lớp bị giết, lớp trốn trong rừng, lớp buông khí giới quy hàng.

Hàng ngũ của đại binh Cù Lạc hơn hai vạn người đã tan rã không còn manh giáp.

Liêu Cốc đạo nhơn nhìn bãi chiến trường, thấy hàng vạn xác người ngổn ngang trên các mỏm đá, chòm cây lòng bồi hồi xúc động.

Đạo nhơn hạ lệnh thu quân trở về Chiêu Anh Quán và giục mọi người cố tìm tung tích của Vũ phu nhơn.

Ông lo ngại vô cùng, không biết Phu nhơn thoát nạn hay đã chết trong đám tàn quân.

Hoa Mai choàng tỉnh giấc mới biết mình còn sống.

Nàng cảm thấy toàn thân đau đớn như dầm, nhưng cũng cố gắng dậy xem mình đang ở trong tình trạng nào?

Một bàn tay nhẹ đặt lên trán nàng, tiếp theo một giọng nói quen thuộc, cất lên:

- Chị tỉnh lại chưa?

Hoa Mai ngược mắt nhìn lên, bắt gặp ngay vẻ mặt lo lắng, tràn ngập yêu thương của Phi Hồng Yến.

Nàng ôm chầm lấy bạn gọi:

- Phi Hồng Yến! Chị đã cứu tôi!...

Hồng Yến đỡ nàng ngồi dậy bảo nhỏ:

- Chính Tiêu thúc phụ đã cứu chị.

Hoa Mai lúc ấy cũng vừa nhìn thấy Liêu Cốc đạo nhơn, Tiêu Hà lão hiệp, Hà Minh và chư vị anh hùng hào kiệt trong gian phòng và đang nhìn nàng mỉm cười.

Hoa Mai lo ngại vì nàng đã làm bận lòng đến nhiều người nên cúi đầu chào, nhưng ấp úng mãi nói không ra lời.

Liêu Cốc đạo nhơn bỗng nói:

- Con hãy nằm yên, quân Hán đã bị đánh đuổi ra khỏi Hạnh Hoa Thôn rồi.

Hoa Mai hỏi ngay:

- Bá phụ! Vũ phu nhơn có bình an không? Người hiện ở đâu?

Mọi người đều lặng yên, Liêu Cốc đạo nhơn buồn bã nhìn ra ngoài trời...

Hoa Mai kinh hãi kêu lên:

Trời! Bá phụ...

Liêu Cốc vụt quay lại đáp:

- Con đừng hốt hoảng! Quân sĩ chưa tìm được tung tích phu nhơn đó thôi, chưa có bằng cứ đích xác nào chứng tỏ phu nhơn thọ nạn.

Hoa Mai thuật lại tỉ mỉ những biến chuyển ở Hạnh Hoa Thôn từ lúc mình rời Phiên Ngung về đến đây, nhưng nàng dấu biệt cái duyên cớ nàng trở về. Sau cùng nàng nói tiếp:

- Trong lúc bán loạn, con nhờ hai vị hiệp sĩ ở thôn Cao Đồng bảo vệ phu nhơn, cố tìm cách đưa thoát ra khỏi vòng vây nhưng không biết phu nhơn có thoát được không?

Mọi người đều im lặng và cùng theo đuổi một ý nghĩ. Không biết giờ này Vũ phu nhơn còn hay mất?

Gian phòng Chiêu Anh Quán chìm lặng trong bầu không khí nặng nề...

Một lúc sau, Liêu Cốc đạo nhơn khẽ nói:

- Vì sự sơ sót của ta mà cuộc diện thế này!

Ta mong mỏi Vũ phu nhơn thoát nạn cho lòng ta đỡ băn khoăn. Mọi người quay nhìn đạo nhơn cảm động. Tiêu Hà nói:

- Hiền huynh đừng nghĩ vậy. Hạnh Hoa Thôn thất thủ nào phải đâu là lỗi của hiền huynh mà là lỗi chung của chúng ta đã quá khinh thường Cù thị.

Hà Minh bỗng bước tới hỏi Hoa Mai.

- Tình hình ở Phiên Ngung như thế nào? Sao hiền muội về kịp để tiếp giữ Hạnh Hoa Thôn?

Hoa Mai ấp úp không biết nên đáp như thế nào thì chợt nhớ đến bức thư của Lữ Quốc Công báo tin truyền hịch cho dân chúng và việc đại quân Cù Lạc kéo đến đây.

Nàng lấy trong áo ra phong thư rồi đưa cho Liêu Bá Phụ. Đạo nhơn đọc lên cho mọi người cùng nghe.

Ai nấy đều vui mừng về ngày đánh đuổi quân cướp nước đã đến. Tin loan ra nhanh chóng, phút chốc khắp ngọn đồi Hạnh Hoa Thôn dân chúng và quân sĩ đều hay biết.

Mọi người đều hớn hở vui mừng.

Liêu Cốc đạo nhơn bàn với Tiêu Hà Lão Hiệp là nên kéo quân đi ngay, chỉ nên để vài hiệp sĩ và một đội quân gìn giữ Hạnh Hoa thôn. Đạo nhơn định đánh phá lần về Phiên Ngung đúng theo lời gia hện với Lữ Quốc Công. Tiêu Hà ưng thuận rồi ra lệnh cho quân sĩ sửa soạn lên đường, mang theo quần áo và lương thực vì phải đánh chiếm các huyện phủ dẫn đến Phiên Ngung Thành.

Riêng Hoa Mai, trước sự quyết định của nhị vị lão hiệp nàng rất lo âu. Nàng đã rời bỏ Phiên Ngung về đây là muốn xa lánh một mối tình. Bây giờ lại quay về chỉ làm bận lòng Anh kiệt và gây sự đau khổ cho Lệ Hồng.

Không! Nàng nhất định không về đây nữa! Nhưng biết lấy cớ gì để thưa lại với Liêu Cốc đạo nhơn và Tiêu Hà lão hiệp.

Mọi người đã ra khỏi Chiêu Anh Quán đi khảo sát hàng ngũ quân binh, trong phòng chỉ còn lại Phi Hồng Yến và Hoa Mai.

Hồng Yến chú ý thấy hoa Mai cứ lẩn lộn thờ dãi, trong lòng thấy lo ngại lắm. Nàng hỏi:

- Hoa Mai... Chị có điều gì lo nghĩ lắm sao? Liệu em có giúp được chăng?

Hoa Mai ngược nhìn lên, nắm chặt lấy tay bạn. Ràn rụa nước mắt. Nàng biết trong giờ phút đau khổ nàng chỉ có Hồng Yến là hiểu được lòng nàng...

Hoa mai nói qua tiếng nức:

- Em... Sẽ... Không... Bao giờ trở lại... Phiên... Ngung nữa... Chị ơi!

Phi Hồng Yến sững sốt nhìn bạn, Không ngờ Hoa Mai lại khóc dễ dàng đến thế. Từ lâu rồi, tuy không nói ra nhưng Phi Hồng Yến thầm khen Hoa Mai rất kiên quyết, lúc nào cũng vui tươi hớn hở như một cánh chim xanh giữa trời quang đãng.

Nào ngờ bên trong sự tươi trẻ kia lại chắt chứa nỗi lòng u ất? Nàng nhìn bạn thương cảm vô cùng.

Nàng đợi cho Hoa Mai dịu bớt xuống. Phi Hồng Yến hỏi:

- Sao vậy chị? Đã có điều gì phật ý chăng?

Hoa Mai thấy cần trút bớt nỗi lòng sâu kín trong lòng, biết đâu Hồng Yến sẽ sáng suốt hơn giải quyết giúp nàng.

Nàng thuật lại những điều khó xử và nỗi khổ tâm của mình hiện tại rồi tiếp:

- Bây giờ, không lý em trở lại Phiên Ngung Thành, để tạo thêm những điều khó xử và nỗi khổ tâm của mình và hai người?

Phi Hồng Yến lặng yên suy nghĩ. Nàng đã biết việc Lệ Hồng yêu Anh Kiệt từ lúc chàng còn học ở Phiên Ngung và thầm ao ước cho hai người được thành hôn?

Nhiều lần thấy Anh Kiệt không hiểu được lòng Lệ Hồng, nàng định bảo qua cho Anh Kiệt được biết.

Nàng mến cả hai người với tất cả tình bạn thiêng liêng.

Nhưng trước tình cảnh này, Hồng Yến cảm thấy thương xót Hoa Mai vô cùng! Trong hai người dù sao cũng phải có một kẻ hi sinh, và Hoa Mai đã nhận làm người đó.

Phi Hồng Yến thăm phục bạn nhưng thực tâm nàng cũng không biết nên khuyên bảo nàng như thế nào?

Hoa Mai chột nghĩ ra điều gì, lau khô nước mắt, vẻ mặt cương quyết vô cùng.

Nàng bảo Phi Hồng Yến:

- Em quyết xin nhị vị bá phụ cho ở lại Hạnh Hoa thôn này thì sẽ vẹn toàn cả.

Rồi mơ màng nàng tiếp:

- Em tin tưởng quân thù sẽ bị đánh đuổi ra khỏi nước! Chừng đó em sẽ đi thật xa, đi cho đến bao giờ Vũ huynh làm lễ thành hôn với Lệ Hồng thì em sẽ trở về. Giữa lúc đó, Liêu Cốc đạo nhơn và Tiêu Hà lão hiệp trở vào phòng thăm bệnh của Hoa Mai vì hai người định sẽ lên đường khi trời sụp tối.

Hoa Mai khẽ thưa:

- Công việc đánh đuổi quân Hán và tiêu diệt bè đảng Cù Thị sắp hoàn thành. Ở Phiên Ngung hào kiệt bốn phương rất nhiều, con xin phép nhị vị bá phụ được ở lại Hạnh Hoa thôn này...

Tiêu Hà lão hiệp thấy nàng còn yếu và lời yêu cầu rất hữu lý nên đáp ngay:

- Được rồi con an tâm tịnh dưỡng và lắng đợi tin thành công.

Liêu Cốc đạo nhơn nhìn trong đôi mắt Hoa Mai hiểu được sự u uẩn trong lòng nàng. Nhưng vốn thương cháu ông không tiện nói ra nên khẽ gật đầu bảo Hoa Mai:

- Thúc phụ con nói rất phải! Đừng bận tâm cuộc chiến đấu ở Phiên Ngung Thành. Chắc chắn quân ta sẽ toàn thắng. Điều tối cần là khi ta trở về đây con phải thật hết bệnh và trở lại vui tươi như ngày xưa.

Hoa Mai nhìn Liêu Cốc đạo nhơn bồi hồi xúc động. Nàng cảm nhận được sự yêu thương không bờ bến của bá phụ nàng.

Bên ngoài Chiêu Anh Quán bỗng có tiếng ồn ào khiến mọi người đều kinh ngạc. Một toán quân canh kéo vào quán, tìm chư vị lão hiệp báo tin không lành.

Liêu Cốc đạo nhơn nhìn thấy chúng xông xáo, cất tiếng hỏi:

- Chuyện gì thế?

- Thừa đạo nhơn! Cha con Tạ Liên Hồng, Tạ Liên Hoa đã thoát ngục và theo tàn quân của Cù Lạc rồi.

Liêu cốc đạo nhơn bảo nhỏ vào tai Tiêu Hà:

- Bè lũ rã tan, chắc hẳn về Phiên Ngung giúp sức với con ác phụ.

Ông bảo quân canh:

- Các người đừng xao động, tên hải tặc kia có thoát ra cũng chẳng làm gì được đâu. Hãy trở về đội ngũ và sẵn sàng lên đường.

Nhị vị lão hiệp vào trong quán để từ giã Hoa Mai.

Tiêu Hà dặn dò cháu:

- Thúc phụ để lại cho con ngàn quân sĩ! Việc phòng thủ Hạnh Hoa Thôn sẽ không còn khó khăn như trước nữa vì bọn giặc bể đã bị tiêu diệt cả rồi. Nhưng con chớ lơ đãng không nên.

Hoa Mai gượng dậy nói:

- Con cầu chúc nhị vị bá phụ và toàn thể anh hùng hào kiệt thượng lộ bình an.

Đợi mọi người ra khỏi quán, nàng nắm lấy tay Phi Hồng Yến nói:

- Chắc chúng ta không còn có dịp gặp nhau nữa vì khi đại cuộc đã thành thì em đã đi xa rồi. Nếu có thương em chị nên cố gắng giúp Vũ huynh và chị Lệ Hồng sớm được thành hôn. Được vậy lòng em thanh thản hơn.

Phi Hồng Yến ôm lấy Hoa Mai cảm động nghẹn ngào:

- Hoa Mai! Hoa Mai!...

Nhưng nàng không biết mình phải khuyên bạn như thế nào? Nếu vào ở địa vị nàng, Hồng Yến cũng phải hành động như thế thôi.

Hoa Mai nói tiếp:

- Sau này, có gặp chị Lệ Hồng, Phi Hồng Yến nên khuyên chị ấy đừng bận lòng về tôi nữa và nên bảo chị là tôi bao giờ cũng quý mến chị như xưa...

Lời nói của Hoa Mai rất thành thật càng làm cho Phi Hồng Yến thấy mến bạn nhiều hơn.

Nàng hỏi:

- Hoa Mai định đi về đâu?

Hoa Mai mỉm cười bảo bạn:

- Em sẽ như cánh chim trời tung bay khắp hướng, nơi nào còn bắt công, dân mình còn đau khổ là có mặt em.

Phi Hồng Yến nhìn ra ngoài cổng rào thấy quân Hạnh Hoa Thôn đang rời khỏi ngọn đồi trong bóng chiều sắp tắt.

Nàng đứng lên từ ghế bạn:

- Bây giờ chúng ta phải rời nhau thôi vì đại cuộc chưa thành tựu. Tình cảm của Hoa Mai thật khó xử; nếu em vào ở địa vị của Hoa Mai, thật em cũng không biết mình phải làm thế nào? Em chỉ khuyên Hoa Mai một điều là nên bảo trọng lấy thân trên những dặm đường dài...

Hoa Mai ràn rụa nước mắt nắm chặt lấy tay bạn thì thầm:

- Cảm ơn Hồng Yến!

Hai người lặng nhìn nhau một lúc rồi chia tay. Phi Hồng Yến ra khỏi Chiêu Anh Quán rồi giục ngựa xuống đồi, theo sát đoàn nghĩa quân đang tiến về phía Phiên Ngung.

12

TỬ CHIẾN Ở PHIÊN NGUNG THÀNH

Sau khi truyền hịch và phái người đi Hạnh Hoa Thôn thông báo tin cho Liêu Cốc đạo nhơn, Lữ Quốc Công bắt đầu tập luyện quân sĩ phương cách hãm thành Phiên Ngung.

Quốc Công giao phó cho ba ngàn quân hộ thành của Đề Đốc trước kia vạch rõ đường đi, nước bước trong hoàng thành và hoàng cung để quân sĩ biết những nơi hiểm yếu mà tấn công quân Hán.

Tiểu Lý Bá, Anh Kiệt, Lê Hồng như những bóng ma ra vào hoàng thành như chỗ không người để liên lạc với các tổ chức bên trong.

Dân chúng Phiên Ngung Thành ngấm ngấm giúp đỡ nghĩa quân về mọi phương diện nhất là khí giới và lương thực.

Tiểu Lý Bá bí mật điều động một số nghĩa quân vào thành để tiện việc "Nội công ngoại kích" và khuyến khích dân chúng đào hầm trú ẩn và tổ chức cách điều động nghĩa quân thật vẹn toàn. Trong số nghĩa quân đó phần lớn là quân hộ thành trước kia nên họ dễ len lỏi trong dân chúng mà trở về ẩn náu trong gia đình.

Quân Hán dưới quyền điều khiển của An Quốc Thiếu Quý hình như nghe phong phanh được công cuộc tổ chức đó nên canh phòng rất nghiêm mật và dò xét gắt gao hơn.

Chúng bắt được một nghĩa quân nào là tra khảo cho tới chết, hy vọng sẽ tìm được nơi trú ẩn của Thái Tử Kiến Đức và biết được ngày khởi nghĩa của dân chúng.

Nhưng quân Hán chỉ hoài công vì nghĩa quân toàn là những kẻ khinh thường cái chết.

Bắt được họ nên giết ngay đi đừng hòng khảo tra vô ích.

Họ chỉ lấy cái chết oanh liệt để trả lời cho quân cướp nước thôi.

Sự đe dọa âm thầm của nghĩa quân và lòng hi sinh vô bờ bến của họ làm cho quân Hán sục sôi cơn giận, chúng điên cuồng chém giết những tội nhân và mặc tình đốt phá làng mạc, hãm hiếp gái tơ, gây thêm lòng căm thù của nghĩa quân và dân chúng.

Tuy nhiên họ nhẫn nhục chờ lệnh của Lữ Quốc Công để cho đại cuộc chóng thành.

Lữ Quốc Công hiểu rõ lòng dân nên ráo riết luyện tập quân sĩ. Càng đến gần ngày ước hẹn với Liêu Cốc đại nhơn và Huyền Châu đạo sĩ, ông càng lo lắng hơn, có nhiều đêm ông thức suốt sáng để bàn định kế hoạch với các tướng lĩnh và chư

vị hiệp sĩ trong phái Hạnh Hoa. Lòng trung trực của Lữ Quốc Công làm cho Thái Tử Kiến Đức rất đẹp dạ và Thái Tử cũng tỏ cố gắng để xứng đáng với sự tin tưởng của dân chúng và ba quân. Nhưng một sáng kia, Huyền Châu đạo sĩ trở về thôn Cao đồng, xác xơ, thảm hại...

Ông bị thương nơi tay khá nặng, máu ra hơi nhiều nên vừa về đến ngôi miếu cỏ là ngã xuống ngựa.

Thái Tử Kiến Đức, Lữ Quốc Công và toàn thể anh hùng hào kiệt đều sững sốt lo đỡ người vào trong.

Lữ Quốc Công thăm đoán có việc chẳng lành bên bờ Nam Hải nên thúc giục lương y cấp cứu cho người.

Một lúc sau, Huyền Châu tỉnh lại nhìn Thái Tử nói phều phào:

- Xin... Thái Tử... Tha tội... Vì sơ ý... Nên bị phục binh của Phi Hồng Xà... Các tùy tướng đều vong mạng...

Thái Tử Kiến Đức quỳ xuống bên người nói nhỏ:

- Đạo nhơn nên tịnh dưỡng đã!

Huyền Châu lắc đầu tiếp:

- Xin thái tử cho hạ thần được nói... Vì thần không sống được đâu...

Huyền Châu quần quai đau đớn khiến toàn mọi người đều chua xót.

Thái Tử Kiến Đức quay nhìn vị lương y thấy người lắc đầu tuyệt vọng.

Huyền Châu phều phào tiếp:

- Phi Hồng Xà kéo đại binh.. đánh phá... Doanh trại... Lãnh binh Kỳ Vệ... Tướng làm triều đình còn tin tưởng mình... Kỳ Vệ không đề phòng, nên bị chúng đánh thành linh. Quân sĩ bị tàn sát... Rất nhiều. Kỳ Vệ chết giữa vòng vây.

Thái Tử Kiến Đức nhìn Huyền Châu hỏi:

- Thế sao đại nhân thọ nạn?

Huyền Châu cố gắng đáp:

- Hạ thần không biết trước được việc đó nên cùng tùy tướng đến nơi... đóng binh của Kỳ Vệ... Phi Hồng Xà cho phục binh khắp khu rừng. Chúng thần vừa ra khỏi mé rừng thì quân triều trùng điệp bủa vây.

Hạ thần và các tùy tướng cố sức chống trả nhưng chúng quá đông, các tùy tướng tử trận lần hồi. Hạ thần bị thương nặng nhưng thoát khỏi vòng vây vào rừng... Và gặp một bộ tướng của Lãnh binh Kỳ Vệ bị trọng thương nằm bên bờ suối. Trước khi chết, hắn nói rõ tình hình... Thần có sức về được đến đây.

Huyền Châu đạo sĩ nói xong, nằm lả người, thở dốc, khuôn mặt tái dần đi.

Mọi người lo sợ nhìn ông. Thái Tử Kiến Đức đỡ đầu đạo nhân để dựa vào mình và khẽ gọi:

Đạo nhân! Đạo nhân!...

Huyền Châu đạo sĩ mở mắt nhìn Thái Tử, miệng nở một nụ cười héo hắt:

Thái Tử... Chớ bận tâm vì hạ thân. Hãy lo cho đại cuộc trước đã.

Đạo nhân lại quần quai, vết thương bật máu trào lênh láng trên mặt Thái Tử. Thái Tử thương cảm vô cùng, nhìn vị lương y như cầu khẩn người cứu giúp.

Lương y vội vàng ôm xác Huyền Châu lên chuẩn mạch rồi lắc đầu tuyệt vọng.

Đạo nhân đã chết hẳn rồi, đôi mắt ông nhắm nghiền lại, khuôn mặt tươi tỉnh như còn sống.

Thái Tử Kiến Đức, Lữ Quốc Công và toàn thể anh hùng hào kiệt quá xúc động, đứng ngay người nhìn xác Huyền Châu.

Chưa ra quân mà đã thấy điềm bất thường! Ai nấy đều bùi ngùi trong dạ. Lữ Quốc Công truyền cho Hà Thiệu lo việc tống táng cho đạo nhân.

Buổi chiều, thôn Cao Đồng chìm trong màu ảm đạm thê lương, vạn vật như đề tang cho kẻ tu hành đã đền xong nợ nước.

Riêng Lữ Quốc Công không được yên tâm.

Đúng theo kế hoạch, ông trông cậy lớn phần lớn vào đại quân của Lãnh binh Kỳ Vệ, bây giờ đoàn quân ấy đã rã tan. Thế giặc càng thêm hùng mạnh, sớm muộn gì Đô Thống Phi Hồng Xà cũng kéo quân về đến. Nếu không khéo, nghĩa quân bị đánh dồn ép hai mặt có thể bại trận.

Quốc Công gọi Tiểu Lý Bá, Anh Kiệt và Lệ Hồng vào nghị bàn kế trận. Chính Tiểu Lý Bá cũng đã lo ngại điều đó, nên khi nghe Lữ Quốc Công nhắc đến, chàng nói ngay.

- Bẩm Quốc Công chỉ còn một ngày nữa là đến ngày hẹn ước với các lão hiệp, thế nào chúng ta cũng phải tấn công vào Phiên Ngung. Nếu sợ đại quân của Đô Thống Phi Hồng Xà về bất thành linh cháu xin dâng một kế:

Lữ Quốc Công nhìn Tiểu Lý Bá nói:

- Cháu định dùng kế "Phục binh" chăng?

- Dạ không, nếu phục binh tất nhiên phải phân chia binh tướng, sức công hãm Phiên Ngung sẽ suy giảm đi, mặt kế của cháu không phải tốn hao gì cả.

Lữ Quốc Công, Anh Kiệt và Lệ Hồng đều chăm chú nhìn Tiểu Lý Bá, lộ vẻ không hiểu.

Tiểu Lý Bá lấy trong áo ra một phong thư bằng giấy hoa tiện trao cho mọi người xem rồi nói:

- Đây là bức thư của Cù Thị gửi cho An Quốc Thiếu Quý mà cháu đã nhờ Thái giám Hồ Ly lấy trộm:

Mọi người sững sốt nhìn chàng, không hiểu Tiểu Lý Bá định dùng kế gì.

Tiểu Lý bá tiếp lời:

- Cháu đã nghiền ngẫm nhiều đêm, bắt chước được nét chữ của Cù Thị, trước đây cháu dự định phá phách quân Hán cho bỏ ghét nhưng không ngờ lại có dịp dùng đến.

Lữ Quốc Công chợt hiểu

- Con muốn mượn lệnh Cù thị buộc Phi Hồng Xà dừng binh lại phải không? Ai đủ tài đảm nhiệm việc đó?

- Quốc Công chứ ai, Cù thị cậy thế quân Hán và bỏ đội hộ thành, Phi Hồng Xà không hay biết. Bây giờ tương kế tựu kế, chúng ta giao bức thư cho Phó Đề Đốc hộ thành. Ông sẽ dẫn đầu toán quân mặc sắc phục triều đình đi theo chắc chắn là Phi Hồng Xà sẽ không nghi ngờ:

Lữ Quốc Công gật đầu bằng lòng, nhưng Anh Kiệt lại hỏi:

- Đại Huynh định lẽ nào? Chúng ta đưa Phi Hồng Xà vào hiểm địa hay chỉ làm sai hướng tiến binh của hắn? Tiểu Lý Bá đáp:

- Việc đó còn tùy cơ ứng biến! Vũ huynh hãy truyền quân dò thám kỹ càng, nếu quân Phi Hồng Xà đến đây trước ngày đánh chiếm Phiên Ngung thì ta phải đưa chúng vào hiểm địa để tiêu diệt... Nhớ dặn kỹ quân dò thám, đừng để chúng đến sải thôn Cao Đồng mới báo tin thì ta khó bề trở tay kịp.

Anh Kiệt đi rồi, trong gian phòng chỉ còn lại ba người. Cùng một lúc, tự dưng Lữ Quốc Công, Lệ Hồng và Tiểu Lý Bá đều nghĩ đến Phi Hồng Yến.

Thật là khó xử cho Lữ Quốc Công trong tình thế hiện tại.

Ai cũng biết Phi Hồng Yến tận tình giúp đỡ nghĩa quân từ bao năm rồi.

Nàng ngấm ngầm chống lại cha để lo cứu nước.

Nhưng đến lúc nghĩa quân tiêu diệt quân binh Phi Hồng Xà, tất nhiên không thể dung tha cho người đã bao năm gây tang tóc thê lương cho dân chúng trong nước.

Phi Hồng Xà thật đáng tội chết, nhưng nghĩ tình Phi Hồng Yến ai lại không xót xa... Dù sao tình cha con vẫn nặng, Phi Hồng Yến đâu phải khổ lòng khi hay tin cha chết về tay các bạn của nàng, những người mà nàng rất nể phục, mến yêu...

Ai sẽ làm việc đó? Ai sẽ giao đấu với Phi Hồng Xà? Ai sẽ giết cha Phi Hồng Yến?

Thật là khó nghĩ. Toàn thể các hiệp sĩ và nghĩa quân đều mến thương nàng. Họ thường ví nàng như một đám hoa sen trong một đám bùn nhơ.

Lệ Hồng là người khổ sở hơn hết. Dù Phi Hồng Xà đã cố tình giúp Cù Thị giết cha nàng nhưng trước cảnh tình này nàng tự hỏi. Mình có nên trả thù cha? Nàng đã thấy rõ nỗi khổ đau của Phi Hồng Yên khi hay tin cha mình vong mạng trong ngục hình. Hồng Yên đã đau đớn nhiều lắm rồi nhưng lỡ sinh làm con kẻ bán nước hại dân, nàng biết làm sao?

Thù cha vẫn canh cánh bên lòng, nhưng Lệ Hồng vẫn không quên được hình ảnh của Phi Hồng Yên gục đầu trước linh cầu của cha nàng, dưới hầm miếu Long Vương.

Lữ Quốc Công bỗng nói:

- Đã đến lúc Phi Hồng Xà phải đền tội. Việc đó đã hãn rồi, nhưng ta vẫn thấy xót xa cho Phi Hồng Yên thật không biết xử trí làm sao cho ổn.

Tiểu Lý Bá cũng nói:

- Việc này thuộc quyền định đoạt của Thái Tử và Quốc Công nhưng cháu chỉ xin một điều: Dù sự định đoạt có thể nào đi nữa, cũng xin Quốc Công nghĩa tình Phi Hồng Yên cô nương đôi chút.

Nàng giúp ta rất nhiều và sự thành tựu của đại cuộc một phần lớn là công khó của nàng.

Lữ Quốc Công cúi xuống nói nhỏ:

- Ta cũng biết điều đó, nhưng ta phải hành động thế nào đây khi muôn dân đều căm hờn Phi Hồng Xà đến tột độ.

Hắn đã làm tan nát bao gia đình, giúp giáo cho quân giặc tàn sát đồng bào để gây quyền thế.

Ngừng lại một phút, Lữ Quốc Công tiếp:

- Khổ nỗi Phi Hồng Yên là con ruột của kẻ tàn bạo kia. Ta đã suy nghĩ nhiều lắm rồi con ạ, nhưng vẫn chưa biết phải hành động ra sao.

Lữ Quốc Công ngừng nói, gian phòng im lặng nặng nề.

Ngoài kia, bóng đêm đã tràn xuống đồi. Trên chùa, sư Lý Biểu đã ngưng tiếng mõ chuông.

Từ bên ngoài, Thái Tử Kiều Đức cùng các tùy tướng bước vào phòng làm ngưng ngang sự suy tưởng của mọi người.

Lữ Gia đứng bên nhường chỗ cho Thái Tử giữa lúc toàn thể anh hùng hào kiệt ngồi xuống quây quần trong gian phòng. Họ cùng bàn lần cuối cùng, kế hoạch tấn công vào Phiên Ngung, vì ngày mai đã đến kỳ hẹn ước.

Quốc Công, Tiểu Lý Bá, Lệ Hồng không đá động gì đến những điều lo nghĩ vừa rồi về trường hợp Phi Hồng Yên.

Cả ba đều không muốn tướng sĩ băn khoăn trước khi ra trận.

Thương mến Phi Hồng Yến đã đành nhưng phải lo cho đại cuộc trước đã! Tiểu Lý Bá thay lời Lữ Quốc Công trình với Thái Tử kế hoạch chặn đứng lại quân của Đô Thống Phi Hồng Xà khiến Thái Tử rất vừa lòng.

Phó Đề Độc hộ thành trước kia, rất căm thù Phi Hồng Xà nên hăng hái nhận lấy trách nhiệm. Tiểu Lý Bá liền thảo nhanh hai bức thư, đúng theo nét chữ của Cù Thái Hậu, trao cho Phó Đề Độc rồi dặn dò.

- Xin Phó Đề Độc nhớ kỹ, đây là hai bức thư mà tiểu tướng viết sẵn cho hai trường hợp. Nếu quân ta đã chiếm được Phiên Ngung Thành, Phi Hồng Xà mới về đến Phó Đề Độc trao phong thư này dẫn hấn vào hoàng cung.

Chúng ta bắt sống hấn luôn thể! Trái lại nếu sáng mai hấn về đến đây. Đề Độc trao bức thư kia đưa hấn vào rừng Cao Đồng đóng quân, ta sẽ diệt hấn sau.

Phó Đề Độc nhận thư cúi chào Thái Tử và Quốc Công đi.

Thái Tử Kiến Đức bỗng hỏi:

- Đêm nay đã đúng kỳ hẹn tấn công vào hoàn thành chẳng hay lão quan và chư vị hiệp sĩ đã sắp đặt mọi kế hoạch xong chưa? Lữ Quốc Công đáp:

- Tàu Thái Tử, mọi việc đều sẵn sàng; nghĩa quân đã len lỏi vào thành khá nhiều rồi.

Đúng theo kế hoạch, chúng ta sẽ khởi cuộc phá thành vào giờ Tý đêm nay.

Ông quay lại bảo Tiểu Lý Bá, Anh Kiệt, Lệ Hồng:

- Các con nên trở vào hoàng thành đi. Trận thế bên trong ta trông cậy vào tài lực của các con. Cứ thấy ba mũi tên bay thẳng vào nóc hoàng cung là khởi đầu trận đánh.

Tiểu Lý Bá và hai bạn đứng lên nói:

- Xin y lệnh Quốc Công.

Cả ba cúi chào Thái Tử và chư vị anh hùng hào kiệt ra cổng giục ngựa đi ngay.

Lữ Quốc Công bàn với Thái Tử lần chót cách điều động quân sĩ để sáng hôm sau lên đường... Gom góp tất cả lực lượng, đoàn hùng binh chỉ có trên hai vạn người. Lực lượng tương đồng với quân Hán trong thành.

Nhưng nghĩa quân rất được lòng dân, nên khi bắt đầu trận đánh, chắc chắn quân số sẽ tăng thêm, tuy ô hợp nhưng họ đều quyết tử chiến chống quân xâm lược.

Đại quân của Lữ Quốc Công đã kéo đi rồi. Thôn Cao Đồng chìm im lặng trở lại trong cảnh tĩnh mịch ngày xưa.

Sư Lý Biểu trở vào Cổ Am quỳ trước Phật Đài.

Hà Thiệu cũng theo đoàn nghĩa quân đi giúp nước.

Đã xa lắm rồi thời oanh liệt của buổi thiếu thời. Sư Lý Biểu quy y cửa Phật là tìm lấy sự thanh thoi của một tâm hồn nhiều sóng gió.

Ông không muốn nhìn thấy cảnh giết chóc lẫn nhau nhưng ông cũng không cho những người vì dân vì nước đi chém giết quân thù mà sai lầm.

Còn kẻ cướp nước ngoài, ác độc tàn hại đồng bào thì làm sao bó tay đứng nhìn cho được.

Nếu một ngày kia, lỡ ra cả đoàn nghĩa quân hùng hậu đều bị tiêu diệt, Sư Lý Biểu biết mình không thể ngồi yên nhìn quân thù dày xéo lên đất nước.

Một đứa con nuôi và hai người học trò riêng của ông: Tiểu Lý Bá, Hà Minh, Hà Thiệu đều đã lăn thân vào bãi chiến, giành lấy sự sống còn cho đất nước, ông cũng biết việc đó trái với lời khuyên của Đức Phật, chỉ muốn loài người sống trong cảnh an lạc thái bình, nhưng biết làm sao?

Giữa lúc sư cụ quỳ trước Phật thì Phó Đề đốc hộ thành đã kéo quân rời thôn Cao Đồng đến ven rừng, cạnh con đường ra bể Nam Hải.

Phó Đề Đốc sốt ruột vô cùng. Giữa lúc các tướng lãnh, chư vị anh hùng hào kiệt đánh phá Phiên Ngung Thành, tiếng quân reo vang trời dậy đất mà ông lại ở đây, đón chờ tên phản loạn Phi Hồng Xà.

Nhưng suy nghĩ cho kỹ, ông thấy làm sao tiêu diệt được quân thù là đủ, không chính tay chém giết quân thù thì đã có các bạn của ông.

Toán hộ thành đã đến ven rừng.

Phó Đề Đốc truyền quân sĩ hạ trại để chờ tin quân dò thám.

Hai tên dò thám vâng lệnh Anh Kiệt đã đến ven rừng ngay đêm hôm qua, cho đến sáng nay chúng không hề dám xao lãng chút nào. Chúng nằm trên ngọn cây, mặt nhìn về phía bờ biển.

Chúng bỗng thấy toán quân Phó Đề Đốc kéo đến đóng tại ven rừng thì ngạc nhiên lắm.

Đại quân đâu không thấy mà chỉ có hơn hai trăm người làm sao đương đầu với đại quân Phi Hồng Xà?

Nhưng thấy là việc cơ mật, chúng không dám nghĩ thêm.

Mặt trời đã lên cao, ánh nắng gay gắt đổ xuống cánh rừng khô cằn xơ xác

Bỗng bọn dò thám ngồi nhòm dậy. Chúng chăm chú nhìn đám bụi mù bốc lên bên kia dãy núi mà đoán thềm là đại quân của Đô Thống Phi Hồng Xà đã trở về.

Chúng tuột dần xuống đất rồi lên ngựa chạy thẳng đến nơi đóng quân Phó Đề Đốc, báo tin:

- Bẩm... Tướng quân... đại quân Phi Hồng Xà đã đến.

Phó đề đốc hạ lệnh cho quân sĩ lên ngựa rồi bảo hai tên dò thám:

- Chúng bây cấp tốc về Phiên Ngung báo tin này cho Lữ Quốc Công, ta cố giữ chúng ở khu rừng này đến chừng nào hay chừng này.

Bọn dò thám đi rồi, Phó đề đốc giục ngựa đi trước kế toán bộ quân hộ thành đi sau, đại quân Phi Hồng Xà mỗi lúc một gần hơn.

Phó Đề Đốc bắt đầu hồi hộp. Lỡ ra quân giặc biết được việc Cù Thị thay đổi quân hộ thành thì chính ông giờ đây đem thân vào miệng cọp.

Tuy nhiên, Phó Đề Đốc vẫn bình tĩnh dẫn quân sĩ tiến tới.

Đằng kia đội quân của Phi Hồng Xà đã nhìn thấy toán quân lạ vừa rời khỏi khu rừng.

Chúng liền phân tán ra, bủa vây tứ phía. Tiếng chân ngựa rầm rập, phá tan sự tịch mịch buổi trưa rừng.

Đô thống Phi Hồng Xà từ trung quân, giục ngựa lướt tới nhìn thấy lá cờ lệnh của toán hộ thành thì hét quân sĩ:

- Quân bây! Coi chừng làm bắn quân ta đó!

Phó Đề Đốc hộ thành nhìn thấy đội tiền binh Phi Hồng Xà giáp trận, trong lòng hơi nao núng nhưng đã lỡ "Phóng lao rồi phải theo lao" nên ông giữ vẻ bình tĩnh thúc quân tiến tới.

Chừng nghe tiếng thét của Phi Hồng Xà, Phó Đề Đốc hộ thành mới đỡ lo. Ông đến trước mặt viên thượng tướng của Cù Thị, liền nhảy xuống ngựa cúi chào:

- Kính chào quan Đô Thống.

Phi Hồng Xà nhìn Phó đề đốc, có ý dò xét. Một lúc hần hỏi:

Có chuyện gì Phó Đề Đốc đến đón ta ở đây?

Phó Đề Đốc tin là Phi Hồng Xà chưa hay biết gì hết nên lấy phong thư của Tiểu Lý Bá dâng lên.

Bẩm quan Đô Thống! Có thư của Cù Thái Hậu.

Phi Hồng Xà lộ vẻ kinh ngạc. Tại sao Cù Thái Hậu không đợi người về hoàng cung bàn chuyện, lại cho đội hộ thành đi đón giữa đường? Có điều gì bí ẩn ở đây chăng?

Thấy thái độ của Phi Hồng Xà, Phó Đề Đốc vội nói để phá tan sự nghi ngờ trong lòng hần:

- Có việc hệ trọng nên Thái Hậu truyền tiểu tướng đi ngay ra bờ Nam Hải. May mắn lại gặp quan Đô Thống ở đây.

Phi Hồng Xà không đáp, mở thư ra đọc. Rõ ràng là nét chữ của Cù Thái Hậu nên hần không nghi ngờ gì nữa.

Thư rằng:

"Phi Đô Thống,

Triều đình biến loạn, Lữ Gia tạo phản, hợp quân với phái võ Hạnh Hoa, truyền hịch trong dân chúng kêu gọi lật đổ đức vua, Phù Kiến Đức, ta mượn quân Hán lung bắt hãn và Cù Lạc đã kéo quân đến hạnh Hoa Thôn.

Mới đây, có tin quân phản loạn sẽ đánh phá hoàng thành trong vài ngày sắp tới.

Đội dọ thám đã dọ biết được đường tiến quân của chúng nên ta đã sẵn sàng đối phó.

Được tin này, Đô thống hãy cấp tốc rời Nam Hải về ngay và theo Phó đô đốc hộ thành đem quân mai phục tại thôn Cao Đồng để đón chờ quân phản loạn.

Hãy chặn chúng lại trước khi chúng tiến đến hoàng thành. Ta sẽ cho quân đến tiếp ứng sau.

Mấy lời cần kíp. Đô thống khá tuân theo".

Thái Hậu đương triều.

Cù Thị.

Phi Hồng Xà xem xong bức thư có vẻ phân vân, hỏi Phó Đề Đốc:

- Tướng quân nói rõ cho ta biết. Tướng Cù Lạc vây đánh Hạnh Hoa Thôn thì làm sao binh của chúng ta đến đây được?

Phó đề đốc lúng túng không biết nên nói thế nào vì Lý Tiểu Bá không dặn dò, nhưng là người sáng trí, ông đáp ngay:

- Bẩm quan Đô thống, theo lời quân dọ thám thì bè đảng Đề Đốc Hoàng Quốc Kính gặp lúc Lữ Gia truyền hịch, đã huy động toàn lực hưởng ứng theo và toan đánh phá hoàng thành.

Phi Hồng Xà bỗng cất tiếng cười khanh khách khiến Phó Đề Đốc kinh hãi nhìn lên. Hãn đã biết rõ sự thật rồi ư? Phi Hồng Xà vụt nín lặng bảo Phó Đề đốc:

- Thái Hậu quá lo xa... Xá gì phường nhãi nhép theo chân con Lệ Hồng mà phòng lo ngại.

Nhưng được rồi, Thái Hậu có lời dạy, tức nhiên ta phải nghe theo.

Rồi như say sưa với chiến công vừa qua, Phi Hồng Xà tiếp:

- Cả đoàn Hùng Binh của Lãnh Binh Kỳ Vệ còn không có nghĩa gì đối với ta, huống chi một toán quân ô hợp.

Phó Đề Đốc hộ thành thở ra khoan khoái. Việc khó khăn đầu tiên đã lướt qua.

Phi Hồng Xà truyền lệnh cho quân sĩ đổi hướng thẳng tới thôn Cao đồng.

Quân triều quá mệt mỏi sau nhiều trận giao tranh và vừa rồi lại trải qua một chặng đường dài, nên kéo đi một cách uể oải.

Đêm qua, chúng đã nghĩ đến ngày xum họp với gia đình vợ con, mà bây giờ... Mọi việc đã đổi khác. Tuy không dám thốt ra lời nào, nhưng trong lòng họ đều chán nản.

Phó Đề Độc dẫn toán quân hộ thành đi trước, đưa đường cho đại quân Phi Hồng Xà qua rừng để lên đồi rồi xuống thung lũng, đến địa điểm mà Tiểu Lý Bá đã dặn dò. Phó Đề Độc quay ngựa đến trung quân, thưa với Phi Hồng Xà:

- Bẩm quan Đô thống! Đã đến nơi rồi! Phi Hồng Xà là một thượng tướng từng quen trận mạc nên nhìn qua địa thế, cau mày hỏi Phó Đề Độc:

- Tướng quân đã từng cầm binh ra trận, sao lại chọn nơi hiểm địa để đóng quân? Trên đồi kia có nhiều lợi thế hơn mới đúng là nơi chúng ta hạ trại.

Phó đề độc kinh sợ tài thao lược của Phi Hồng Xà nhưng cứng cỏi đáp. Đô thống chưa rõ tình thế nên nói vậy, đây nè... Ông chỉ con đường chệch đi vòng qua trên đồi rồi tiếp:

- Con đường kia là nơi quân phản loạn sẽ đi qua, nếu chúng ta đóng binh trên đồi: Doanh trại, cờ xí rợp trời, làm sao chúng dám héo lánh tới. Không khéo chúng đổ sang nẻo khác, bất thành linh đánh vào Phiên Ngung, Thái Hậu sẽ quở trách chúng ta!

Phi Hồng Xà thấy lời phân trần hữu lý nên im lặng. Nghĩ cho kỹ đối với đoàn quân ô hợp kia thì có nghĩa gì mà ông phòng ngại.

Tuy nhiên, muốn vững lòng hơn, ông phái một toán lên quân lên đóng trên đồi phòng khi bị đánh úp.

Phi Hồng Xà lại truyền quân sĩ hạ trại dưới thung lũng và không được làm huyên náo, cố giữ sự yên lặng để chờ quân giặc đến.

Phó đề độc hoàn thành xong xứ mạng của Tiểu Lý Bá giao phó thì vui sướng lắm, song trong lòng vẫn phập phồng không biết bị bại lộ lúc nào?

Phó Đề Độc chỉ mong mỗi nội đêm nay, nghĩa quân chiếm được Phiên Ngung thành mà trở về đây, chờ tình trạng này sợ khó kéo dài được.

Mặt trời đã xế bóng, ánh nắng bớt gay gắt, nhưng khắp nơi vẫn còn nóng bức.

Quân binh của Phi Hồng Xà mệt mỏi nằm ngã nghiêng dưới cỏ, bức bối vì không được cử động dưới sức nóng của mặt trời.

Bỗng từ đâu tiếng chuông chùa ngân lên trên đồi cây, khiến quân sĩ đều bàng hoàng ngơ ngác.

Phi Hồng Xà đang ngủ, chợt thức giấc vì tiếng chuông vang trên đồi. Hấn vọt ngồi dậy, lẩm bẩm:

- A! Ta nhớ ra rồi! Thôn Cao đồng là nơi trụ trì của sư Lý Biểu, một tên trong phái võ Hạnh Hoa. Ta phải diệt trừ hắn để trừ hậu hoạn.

Riêng Phó Đề Đốc hộ thành, khi nghe tiếng chuông ngân và nhìn thấy thấy độ của Phi Hồng Xà thì lo ngại vô cùng.

Sư Lý Biểu sợ khó thoát cơn nguy, làm thế nào bây giờ? Phó Đề Đốc thăm trách Tiểu Lý Bá chọn địa điểm dụ quân triều mà không nghĩ đến nhà sư.

Đúng với sự lo ngại của Phó Đề Đốc, Phi Hồng Xà mặc áo giáp lên ngựa, truyền một đội quân theo.

Phó Đề Đốc kinh hoảng, vội chạy đến bên chân ngựa, cố giữ Phi Hồng Xà lại.

- Bẩm Đô Thống, ngài đi đâu?

Phi Hồng Xà đáp:

- Ta tìm bắt một tên trong phái Hạnh Hoa, hắn đang trụ trì tại đây.

Phó Đề Đốc ra vẻ sợ sệt nói:

- Trời! Đô thống đi rồi quân phản loạn đến đây mới liệu sao! Huống chi kẻ kia đã chọn lấy đường tu.

Phi Hồng Xà quát lớn:

- Nhà ngươi lui ra, ta sẽ về ngay đừng làm rộn.

Hắn nói xong, giục ngựa lên đồi, đội quân hắn vội vã đuổi theo.

Phó đề đốc ngậy người, chết điếng trong lòng. Giờ phút này ông chỉ hy vọng đội nghĩa quân trở về...

Sau hồi chuông cầu nguyện cho công cuộc cứu nước của toàn dân chóng được thành, Sư Lý Biểu trở vào phương trượng, ngồi than thiền nhập định.

Bỗng ông nghe xa xa tiếng vó câu rộn rịp lên sườn đồi, lạc ngựa rất lạ, chắc chắn không phải lạc ngựa của nghĩa quân.

Chúng là ai? Từ nơi nào lại? Và định làm gì?

Nhà sư vụt nhớ đến việc Phó Đề Đốc chặn đường đại quân Phi Hồng Xà.

Phút chốc, ông nhận thấy ngay sự sơ hở của mình. Tiếng chuông vang động núi đồi sẽ đưa đường dẫn lối chúng đến đây.

Đoàn người ngựa đã lên đến đỉnh đồi và bước lần vào sân Cổ Am. Đúng là quân triều, không còn nghi ngờ gì nữa, Sư Lý Biểu nhủ thầm như vậy.

Tuy nhiên trong lòng ông vẫn thanh thản như thường. Dù cho hàng vạn binh mã tấn công vào chùa, ông cũng xem thường vì đối với ông, cõi trần là cõi tạm.

Ông nghĩ thầm:

- Phi Hồng Xà đến đây cốt là để hại ta. Hắn biết ta là sư huynh của Hoàng Quốc Kính, người trong phái võ Hạnh Hoa thôn.

Xưa kia, sư Lý Biểu là một lão hiệp phi thường, tài nghệ xuất chúng, là thâu của Hà Minh, Tiểu Lý Bá, Hà Thiệu. Ông nào đâu phải kẻ tầm thường, nhưng ông đã chán ngán cảnh chém giết lẫn nhau, không muốn can dự vào việc đời nữa, mới quy y cửa Phật.

Bây giờ, quân giặc tràn đến đây, làm náo động Phật đài, trong lòng ông phân vân, không biết nên chống trả lại chúng Hay ngồi im đẽmặc chúng hoành hoành?

Phi Hồng Xà đã vào đến mái hiên chùa và truyền quân sĩ lục xét khắp nơi. Sư Lý Biểu vẫn thản nhiên ngồi im như pho tượng, đôi mắt nhắm nghiền nhưng tai vẫn nghe từng tiếng động chung quanh mình.

Phượng Hồng Xà vào đến phương trượng nhìn lên bệ thờ thấy một tượng Phật to lớn đang nghiêm nghị nhì, hấn lo sợ băng quơ.

Hấn bỗng nhìn thấy sư Lý Biểu ngồi tham thiền dưới chân tượng liền tuốt kiếm ra...

Một giọng nói trầm trầm bỗng cất lên:

- Xin mời Đô Thống ngồi...

Phi Hồng Xà giật mình nhìn đáo dác, quân sĩ đều tuốt kiếm bước tới phòng bắt trắc.

Tiếng nói lại cất lên:

- Đô thống tới đây có việc chi? Sao người giận giữ thế kia?

Bấy giờ Phi Hồng Xà mới biết là sư cụ Lý Biểu đã hỏi hấn.

Hấn bước tới, quát to lên:

- Nhà sư biết điều đừng chống cự, hãy để cho quân sĩ bắt trói đi...

Sư Lý Biểu từ từ mở mắt, cau mày hỏi:

- Chẳng hay vì lẽ gì quan Đô thống bắt kẻ tu hành này?

Phi Hồng Xà im lặng, lúng túng. Một người không làm nên tội gì hết, không lý lại bắt giết đi? Dù hấn có là bề đảng của phái Hạnh Hoa, nhưng lấy gì làm bằng có?

Phi Hồng Xà quát lên:

- Thôi! Không được nhiều lời nữa! Phái võ Hạnh Hoa Thôn tạo phản, ta được lệnh triều đình tìm bắt hết bè lũ chúng bây.

Sư Lý Biểu không động đậy, khẽ đáp:

- Đường về Hạnh Hoa thôn xa diệu vợi, bản đạo nào hay biết điều chi. Và chẳng bản đạo đã xuất gia đầu Phật, làm sao biết được hồng trần. Bây giờ bị Đô thống bắt giết đi, chẳng phải là oan lăm ru? Phi Hồng Xà nghĩ ngợi và cảm thấy

những lời kia rất xác đáng. Song làm thế nào tin tưởng được bọn Hạnh Hoa Thôn? Thà cứ giết hẳn đi để khỏi bận nghĩ sau này.

Phi Hồng Xà quay lại truyền quân sĩ:

- Bây đâu! Bắt trói hẳn lại cho ta!

Bọn thủ hạ vừa túa vào thì sư Lý Biểu khoát tay thét lớn:

- Lui ra!

Đôi mắt ông trợn trừng lên khiến quân sĩ Phi Hồng Xà khiếp đảm, cúi đầu. Không hiểu sức mạnh huyền bí nào đã thắng chúng.

Sư Lý Biểu lắc đầu bảo Phi Hồng Xà:

- Bần đạo đã hết lời mà Đô Thống vẫn nằng nặc muốn giết bần đạo, một kẻ tu hành khổ hạnh, đã tuân theo pháp giới. Thật là đáng tiếc. Trong tình thế này, bần đạo không biết phải nói sao! Chống trả lại quan Đô Thống? Làm sao tránh khỏi cảnh máu đổ thịt rơi. Quân binh thiệt mạng, mà ngồi yên để cho quan Đô Thống hành động thì cũng tội lỗi vô cùng.

Bây giờ chỉ còn một giải pháp này. Bần đạo xin cùng Đô Thống đấu tài đấu sức.

Nếu bần đạo thắng được Đô Thống thì ngài rút binh khỏi Cổ Am này, trả sự yên lành cho nhà Phật! Còn nếu bần đạo lỡ thua thì Đô thống tự tiện giết đi cho hả lòng căm thù phái võ Hạnh Hoa!

Lời nói chí lý của Sư Lý Biểu làm cho Phi Hồng Xà nghĩ ngợi.

Tiếng thét vừa rồi làm cho quân sĩ khiếp đảm thối lui đủ chứng tỏ nhà sư không phải tay vừa.

Nhưng Phi Hồng Xà là một bạo tướng, từng xông vào trăm trận, chà đạp lên lẽ phải để lập chiến công.

Hắn cười lên khanh khách:

- A ha! Tên sư già còn mong được sống sót nữa sao? Đừng nhiều lời, ta không muốn nghe nữa.

Đô thống thét quân sĩ: Quân hèn nhát! Không dám bắt tên trọc ấy ư? Quân sĩ trước lời thét mắng của chủ tướng tràn vào phương trượng. Sư Lý Biểu vẫn điềm tĩnh lắc đầu:

- Bần đạo không ngờ quan Đô thống hẹp lượng đến thế. Đây là chôn tôn nghiêm thờ đức Phật mà Đô thống cũng không để yên. Thôi đành vậy.

- Người nói xong, vụt đứng lên quát lớn:

- Hãy lùi lại:

Cũng giống như lần trước, quân sĩ như gặp phải một bức tường chắn lối, thối lui ra sau...

Sư Lý Biểu nhìn Phi Hồng Xà nói:

- Đô thống đã quá bức ép, bản đạo đành phải tự vệ. Xin mời tất cả ra sân chùa mà chém giết để tránh cho Đức Phật khỏi thấy một cảnh đau lòng.

Nhà sư nói xong nhảy vút ra khỏi phương trượng.

Phi Hồng Xà thét quân sĩ đuổi theo:

- Hãy bắt tên sư già kia, đừng để nó chạy thoát...

Nhưng khi chúng ra sân ngoài thì thấy sư Lý Biểu đang đứng đợi, vẻ mặt, nghiêm nghị, lạnh lùng hai tay khoanh vòng trước ngực.

Phi Hồng Xà vừa đến thì Lý Biểu đã nói:

- Đô Thống đừng lo ngại! Bản đạo không chạy trốn đâu. Đây là nơi bản đạo đã thi phát trụ trì, làm tôi cho đức Phật, bình thường tụng kinh lạy Phật mà tịch diệt cũng an táng ở đây. Sự điềm đạm và lời nói ôn hoà, chí lý của bậc chân tu làm cho bạo tướng càng thêm tức giận. Hắn không nói thêm lời nào, vung kiếm chém vút ngang nhà sư Lý Biểu. Nhà sư vẫn không thay đổi sắc diện, bước lùi ra phía sau, tránh lẩn kiếm ác hại.

Ông nói:

Bản đạo xin nhường quan Đô Thống đủ ba lần...

Phi Hồng Xà chết hệt nhà sư và nghe lời khinh thị kia như điên dại, quay thốc mũi kiếm chém liên tiếp vào mình Lý Biểu...

Nhà sư trước sức tấn công mãnh liệt đó né tránh thoăn thoắt rồi bất thành linh nhảy vọt lên không thét:

- Đô thống ráng giữ mình!...

Phi Hồng Xà giật mình thu kiếm nhìn ráo dát. Nhà sư đã đứng sau lưng hắn tự lúc nào và vung tay đánh nhẹ vào ót hắn. Đô thống bất ngờ không đỡ kịp, té nhúi ra phía trước. Hắn cả kinh lăn tròn đi một vòng rồi lồm cồm ngồi dậy.

Nhà sư đứng lặng yên nhìn hắn bảo:

- Đô thống hãy rút quân ra khỏi chốn này và đừng làm náo động thiên môn nữa, bản đạo đã hết lời, nếu không nghe đừng trách.

Phi Hồng Xà thực tâm đã kinh sợ tài nghệ của Lý Biểu vì nếu muốn giết hắn, nhà sư chỉ cần vẫy tay mạnh hơn chút nữa là hắn đã bỏ đời.

Nhưng vì thể diện trước ba quân. Đô thống không thể chịu nhục được. Phải giết chết sư Lý Biểu mới nghe.

Đô Thống còn tin tưởng với sự giúp sức của quân sĩ, hẳn có thể hạ nhà sư, nên thét to lên:

- Bây đầu! Giết tên sư già này ngay đi!

Quân sĩ bên ngoài thấy tận mắt tài nghệ của sư Lý Biểu, người chỉ dùng hai tay không mà đánh ngã chủ tướng, nên trong lòng đều khiếp sợ.

Đến chừng nghe lệnh truyền của quan Đô thống, chúng ủa vào nhưng mất hết hăng hái.

Phi Hồng Xà trái lại cố gắng hạ cho được nhà sư để lấy lại thể diện của mình. Hấn vung kiếm lên chém bổ vào đầu nhà sư.

Lý Biểu lắc đầu vì thấy lời yêu cầu hợp lý của mình không được bạo tướng chấp nhận.

Không giết được nhà sư nhất định hẳn không rời khỏi Cổ Am.

Đội cho lưỡi kiếm của hấn vừa xuống. Lý Biểu lách mình sang bên rồi lại điềm nhiên đứng chờ.

Phi Hồng Xà tức giận đến tột độ. Hấn vung kiếm chém nhau khiến nhà sư phải né tránh nhanh hơn, khi ẩn khi hiện làm cho quan Đô Thống mệt mỏi.

Bên ngoài quân sĩ muốn vào tiếp ứng nhưng chúng sợ đánh nhằm quan Đô Thống thì nguy hại vô cùng.

Phi Hồng Xà tức giận như điên cuồng. Đường đường một viên thượng tướng của triều đình, vừa thắng một trận ở bờ Nam Hải, mà không hạ được người chỉ giao đấu bằng tay không.

Lúc đến đây, Phi Hồng Xà tưởng là dễ thành công, nên không mang bọn tùy tướng và các võ sư, nào ngờ lại gặp trở ngại.

Phải chi hấn đem theo vị lão tăng Phù Ma cũng đủ hạ Lý Biểu.

Phù Ma Tây Tạng, tuổi đã quá lục tuần nhưng sức mạnh hơn người, giỏi quyền kiếm thuật, kiếm pháp, binh thư đồ trận.

Trước kia Phi Hồng Xà rước Phù Ma về dinh là định để người chỉ dạy thêm cho công tử Phi Hồng Phong.

Nhưng Hồng Phong là người ham thích vui chơi, chọn lấy hai võ sư Lưu Hán và Hắc Tử để dạy võ cho mình.

Phù Ma toan bỏ đi, nhưng Phi Hồng Xà biết là người tài giỏi nên mới chọn làm quan sư cho mình, ngày đêm dạy hấn thêm binh thư, đồ trận và phép dụng binh, Phi Hồng Xà thắng được Kỳ Vệ và Huyền Châu đạo sĩ phần lớn là nhờ tài thao lược của Phù Ma và Phi Hồng Xà dám rời cơ ngũ đến Cổ Am này phần lớn là tin tưởng có Phù Ma thay mình.

Quân sĩ thấy chủ tướng của mình không thắng được nhà sư thì lo sợ vô cùng! Sợ chần chừ lâu có hại. Chúng bàn với nhau trở về doanh trại báo tin cho các tùy tướng và các võ sư.

Hai tên liền rời Cổ Am giục ngựa xuống đồi chạy thẳng đến thung lũng.

Từ nơi doanh trại, thấy hai tên hốt hải chạy về, Phù Ma và bọn tùy tướng, võ sư đều kinh hoảng hỏi dồn dập:

- Chuyện gì thế, Quan Đô Thống đâu?

Hai tên quân xuống ngựa, hỗn hển đáp:

- Thượng quan gặp một lão sư rất lợi hại, giao đấu đã lâu vẫn không thắng được. Sợ e lâm nguy.

Các tùy tướng và bọn võ sư đều xin đi tiếp ứng nhưng Phù Ma vội can.

- Không được! Quân phản loạn chưa biết giờ nào sẽ tới đây, các người phải sẵn sàng giáp chiến. Việc tiếp tay với chủ tướng, đã có ta.

Phù Ma đã cao tuổi và là người tài giỏi hơn cả nên được toàn thể kính phục vâng lời.

Lão tăng dặn dò những điều cần mật cho các tùy tướng và bọn võ sư rồi lên ngựa, theo hai tên quân sĩ đi ngay.

Phó Đề Đốc họ thành vẫn theo sát quân triều và dò xét từng hành động của chúng. Thấy lão Tăng Phù Ma đi tiếp ứng cho Phi Hồng Xà, ông càng lo lắng hơn. Chắc Sư Lý Biểu lâm nguy mất?

Bây giờ ông đã tuyệt vọng: đại quân của Lữ Quốc Công chắc chắn không sao về kịp.

Giữa lúc đó, đội tiên quân đóng trên đỉnh đồi, bỗng phi ngựa xuống thung lũng, la hét vang rền.

- Quân phản loạn! Quân phản loạn!

Quân triều náo động cả lên, bọn võ sư và tùy tướng của Phi Hồng Xà đều hoảng hốt, truyền quân sĩ sẵn sàng giáp chiến, nhưng trong lòng chúng đều lo ngại vì thiếu sự điều khiển của quan Đô Thống và lão Tăng Phù Ma.

Riêng Phó Đề Đốc ông càng sững sốt hơn! Đạo quân nào đây? Sao lại từ Phương Nam tới?

Nếu là nghĩa quân của Lữ Quốc Công thì phải đến từ Phiên Ngung chứ!

Đến lúc này, Phó Đề đốc cũng không còn hiểu gì nữa. Đạo quân phản loạn mà Tiểu Lý Bá viết trong thư, mạo muội nét chữ của Cù Thị, là một đạo quân tướng tượng! Tại sao tự nhiên đạo quân ấy lại xuất hiện một cách đột ngột như thế này? Hay là quân triều đã trông lầm một trận cuồng phong dưới chân núi.

Tuy nhiên ông cũng dặn dò toán quân của mình sẵn sàng đánh phá quân triều. Ông nói rất nhỏ.

- Đạo quân sắp đến của ai, ta không được rõ. Nhưng nếu là nghĩa quân thì các người phải liều chết đánh đứt đoạn quân triều để giúp họ.

Quân Hộ thành được mật lệnh vẫn nghiêm trang nhìn tới trước, không để quân triều nghi ngờ, nhưng đều sẵn sàng đánh phá hậu quân địch.

Bọn võ sư và tùy tướng trước đó chỉ biết phục tùng Phi Hồng Xà và lão tăng Phù Ma. Nay vắng mặt hai người. Chúng không chọn người điều khiển mà lại cùng nhau tiến đánh quân địch, theo ý riêng của mỗi người. Vài võ sư thấy rõ sự bất lợi đó nên sai bọn tâm phúc đến Cổ Am báo tin cho Phi Hồng Xà và Phù Ma.

Quân triều dưới sự điều động hỗn tạp của các tùy tướng tiến lần đến con đường chẹt qua chân đồi...

Phó đề đốc lợi dụng tình thế, cố đem quân vượt lên, để tiện bề xem xét tình hình, nhưng cũng không qua khỏi đội tiền quân.

Khi đoàn quân đã đến con đường chẹt sát chân đồi thì Phó Đề đốc chột dưng ngựa, vẻ mặt tươi tỉnh hẳn lên.

Bên kia núi một đoàn quân trùng điệp kéo sang, ngọn cờ chữ hanh phơ phất trên cao.

Phó Đề đốc nhủ thầm: "Thôi đúng là đại quân ở Hạnh Hoa thôn rồi!"

Ông thấy quân triều bắt đầu dàn trận thì suy tính một lúc rồi bảo đội hộ thành: ta cần năm kỵ sĩ tình nguyện vượt qua hàng rào giặc để thông tin cho các lão hiệp.

Phó đề đốc vừa dứt lời thì năm tên kỵ sĩ vụt rời khỏi hàng ngũ phóng ngựa như bay tới trước. Muốn cho chúng khỏi phải nghi ngờ. Phó Đề đốc truyền cho quân sĩ đuổi theo la hét vang rền:

- Bắt lấy chúng nó! Quân phản bội!

Quân triều nghe tiếng, cùng quay đầu, vụt hiểu ngay. Chúng liền đổ xô ra chặn đường và bắn tên tới tấp.

Năm chàng kỵ sĩ tuy chạy rất nhanh, nhưng không thoát khỏi bọn tay thần tiễn. Năm người đều gục ngã dưới trận mưa tên.

Phó Đề đốc thấy quân mình bị giết chết, đau xót vô cùng nhưng phải làm ra vẻ tươi cười, bước đến bên bọn võ sư và tùy tướng của Phi Hồng Xà nói:

- Đáng đời quân khốn kiếp!

Chúng lẫn lộn trong cánh quân của ta lúc nào không biết.

Bọn võ sư và các tùy tướng nhìn ông và đều ngờ vực thái độ vừa rồi. Tại sao bọn phản loạn lẫn lộn trong đội hộ thành dễ dàng như vậy? Phải chăng Phó Đề đốc

là người của Lữ Gia? Chúng đều lặng yên nhìn Phó Đề đốc không biết xử trí ra sao?

Bắt Phó Đề đốc thì chúng không đủ thẩm quyền vì ngoài Đô thống ra, ai dám làm việc đó? Nhưng để yên cho ông ở Hậu quân thì chúng đều lo sợ phập phồng!

Phó đề đốc hiểu ngay sự ngờ vực đó nên nói ngay.

- Tại sao chư tướng và chư vị võ sư chưa tấn công ngay đi? Chắc còn gì trong đội quân ta không còn ai theo Lữ Gia sao?

Câu nói đó của Phó Đề đốc tự dung làm các tùy tướng và bọn võ sư lo ngại nhìn nhau. Sự ngờ vực không đâu, bỗng len lỏi trong chúng.

Giữa lúc đó, đại quân của Hạnh Hoa Thôn đã tiến lần vào hiểm địa...

Họ đi thành hàng rất chỉnh tề dù phải trải qua những cuộc giao đấu liên tiếp từ Hạnh Hoa Thôn đến đây...

Chư vị hào kiệt tuy mệt mỏi, nhưng trong lòng hăng hái vô cùng. Họ nghĩ đến lúc tràn vào Phiên Ngung phá tan đại binh của An Quốc Thiếu Quý cũng như đã tiêu diệt cánh quân Cù Lạc.

Đại quân kéo gần đến thôn Cao Đồng thì Liêu Cốc đạo nhơn nói với Tiêu Hà lão hiệp:

Hôm nay đã đến ngày hẹn ước, cùng khởi nghĩa khắp nơi. Ngu huynh chắc thái tử và Lữ Quốc Công đã rời khỏi thôn Cao Đồng.

Rồi ông mỉm cười tiếp:

Quốc Công không thể ngờ đại quân của ta đã đến đây? Người không hiểu ta điều động quân sĩ cách nào mà nhanh chóng như vậy.

Bỗng một tên dò thám từ trước phi ngựa vùn vụt trở lại. Liêu Cốc đạo nhơn thấy hấn đột nhiên đến, vội hỏi ngay:

- Chuyện gì thế? Chuyện gì thế?

Tên dò thám xuống ngựa thưa:

- Bẩm đạo nhơn! Bẩm đạo nhơn! Chúng ta sắp đến con đường chẹt vào thôn Cao Đồng, xin báo tin đạo nhơn được rõ.

Tiêu Hà đáp thay anh:

- Cho người lui.

Ông quay sang Liêu Cốc nói:

Hiền Huynh nên truyền quân sĩ thận trọng là hơn.

Đại quân bắt đầu đi chậm lại để từng người ngựa qua ngã chẹt: Dù Chúng phóng ngựa đi rất nhanh. Nhưng quân số khó thấy voi bót.

Liêu Cốc đạo nhơn lo ngại nói:

- Nếu đi thế này, biết bao giờ mới đến Phiên Ngung? Ông nhìn lên ngọn đồi kia, có lẽ nhanh hơn.

Tiêu Hà lão hiệp nhìn qua địa thế rồi gật đầu khe khẽ khen phải.

Ông truyền Phi Hồng Yến, Hà Minh và chư vị lão hiệp điều động quân sĩ lên đồi.

Quyết định đột ngột của Liêu Cốc đạo nhơn đã cứu đại binh khỏi rơi vào ổ phục binh của quân triều.

Vốn vẹn hơn một ngàn binh, qua con đường chẹt, bị lọt vào hiểm địa thôi.

Cả bọn đều không ngờ là mình đang lâm nguy! Giữa lúc họ đang ngơ ngác không hiểu tại sao đại binh không theo của mình, thì bốn bề tiếng reo hò tỏ mở quân triều như thác lũ tràn tới, tên bay vùn vụt rợn người...

Phó đề đốc hộ thành, trước tình thế đó, liền chết thúc đội binh hộ thành tấn công vào hậu quân của Phi Hồng Xà để giúp sức quân hạnh Hoa Thôn.

Nhưng bọn tùy tướng và võ sư chú ý đến ông từ lúc nãy nên Phó đề đốc vừa hạ lệnh là quân triều đã vây chặt, cuộc giao tranh làm vang động cả khu rừng.

Ngàn quân Hạnh Hoa thôn lở rơi vào hiểm địa, qua phút đột ngột hãi hùng, đã lấy được sự bình tĩnh và cố vạch con đường máu để thoát thân...

Chúng nhìn thấy đội hộ thành của Phó đề đốc đang chiến đấu giữa vòng vây thì có sức tiến tới gần. Nhưng trước sức mạnh của quân triều cả hai đội quân bị tiêu diệt lần hồi...

Trong khi đó, Liêu Cốc đạo nhơn, Tiêu Hà lão hiệp và đại quân Hạnh Hoa thôn đến đỉnh đồi. Cả bọn chợt nghe tiếng quan reo, ngựa hí tiếng đao kiếm chạm nhau thì biết ngay có biến...

Liêu Cốc đạo nhơn truyền các hào kiệt. - Nguy rồi! đội tiền binh của ta đã gặp phục binh của triều đình. Hãy đến tiếp ứng ngay đi...

Đạo nhơn dứt lời thì chư vị hào kiệt đã thét quân sĩ giục ngựa xuống đồi.

Đại quân như một trận cuồng phong ụp ụp xuống đồi reo hò vang dậy, bụi mù tung lên che kín một góc trời.

Quân triều đang làm chủ tình hình, sắp diệt hết quân hộ thành và tiền quân Hạnh Hoa Thôn, bất ngờ gặp phải sự tấn công mãnh liệt của đại quân Liêu Cốc đạo nhơn.

Chúng nhốn nháo cả lên vì không ngờ quân Hạnh Hoa thôn hùng mạnh đến thế.

Qua bao trận chiến trên đường dài, quân Hạnh Hoa Thôn đã trở nên thiện chiến. Họ đánh đâu là quân triều tan rã đến đấy...

Chư vị hào kiệt lúc nào cũng hăng hái đi đầu, đánh đồn quân triều về một hướng.

Bọn chúng thiếu tướng lãnh điều khiển nên toán loạn cả lên, chẳng mấy lúc đã bị quân Hạnh Hoa Thôn vây chặt, đàn áp rõ rệt.

Liêu Cốc và Tiêu Hà lão hiệp đến nơi đã truyền quân sĩ thôi chém giết và tìm cách chiêu dụ chúng quy hàng.

Quân triều không còn tha thiết chiến đấu nữa, nên buồn khí giới theo về với nghĩa quân.

Duy còn bọn tùy tướng và các vũ sư của Phi Hồng Xà không chịu khuất phục, chúng liều chết chiến đấu để tìm lối thoát.

Nhưng quân Hạnh Hoa Thôn càng lúc càng siết chặt vòng vây.

Chư vị hào kiệt càng ráng sức tấn công mãnh liệt hơn.

Phó Đề đốc hộ thành được giải vây liền đến bên Liêu Cốc đạo nhơn thuật rõ tình hình rồi nói:

- Thưa lão hiệp! Sư Lý Biểu hiện đang lâm nguy ở Cổ Am, xin cho người đến cứu ngay đi.

Liêu Cốc đạo nhơn sừng sốt nhìn Tiêu Hà lão hiệp rồi truyền lệnh cho Hà Minh:

- Con điều khiển quân sĩ vây bắt hết bọn võ sư và các tướng triều đình, đừng để chúng chạy thoát.

Ông cùng Tiêu Hà giục ngựa lên đồi tìm đến Cổ Am.

Phi Hồng Yến bỗng giục ngựa đuổi theo gọi:

- Nhị vị bá phụ cho con theo với...

Liêu Cốc và Tiêu Hà dừng ngựa nhìn nàng. Thiếu nữ ràn rụa nước mắt nói.

- Con biết tội của cha con quá nhiều... Người khó thể được ân thứ... Nhưng nhị vị bá phụ cho con gặp người trong giờ phút cuối cùng!

Liêu Cốc khẽ bảo nàng:

- Con cứ đi! Ta nào hẹp lượng.

Cả ba giục ngựa lên đồi. Hà Minh cùng chư vị hào kiệt càng tấn công ráo riết hơn, quyết bắt cho hết tùy tướng và võ sư của Phi Hồng Xà.

Trên Cổ Am, Phi Hồng Xà và lão Tăng Phù Ma không hay biết gì cả và đang cố sức giết chết sư Lý Biểu.

Lúc nầy một mình Phi Hồng Xà, Lý Biểu tin tưởng mình sẽ dùng trí mà khuất phục ông.

Nào ngờ đâu, quân Hộ vệ đã đi kêu cứu với Phù Ma...

Khi Đô thống nhìn thấy lão tăng thì cả mừng reo lên:

- Ô! Lão sư hãy tiếp tay ta bắt tên Lý Biểu mau đi...

Sư Lý Biểu thoáng thấy Phù Ma đã lo ngại trong lòng. Nhà sư đã thề trước Phật đài là không chạm đến một khí giới nào cả dù để tự vệ, chứ đừng nói đến việc làm đổ máu chúng sinh.

Không lý bây giờ ông lại phản bội lời thề!

Phù Ma nghe tiếng gọi của Phi Hồng Xà liền rút thanh đao mang cạnh sườn nhảy vào vòng chiến.

Sư Lý Biểu điềm đạm nói:

- Chào lão tăng! Bần đạo với người không thù không oán, có sao nỡ giết nhau làm đau lòng đức từ bi, bác ái.

Phi Hồng Xà thét lên:

- Im đi tên sư già khôn khiếp! Mi dùng lời nói để mê hoặc lão tăng nữa ư?

Phù Ma thấy chủ tướng có vẻ nóng lòng muốn giết ngay Lý Biểu nên không đáp lời nào mà chém thẳng vào đầu ông...

Sư Lý Biểu vẫn cố gắng thuyết phục kẻ địch nên vừa cố tránh sang bên, ông nói tiếp:

- Lão tăng hãy nghĩ lại! Chúng ta là những người theo chân đức Phật là bậc cứu khổ, cứu nạn cho muôn người nên mới thí phát trụ trì. Có sao lại vì kẻ bạo ác bất nhơn mà lại giết nhau?

Phù Ma thừa khi Lý Biểu không chú ý, thối bộ lấy đà đâm thốc mũi đao vào giữa ngực ông, giữa lúc Phi Hồng Xà chém bổ vào đầu... Sư Lý Biểu cả kinh biết khó thể dùng đạo lý thuyết phục hẳn nên hụp đầu xuống lăn tròn ra khỏi hai tay đao kiếm độc.

Nhưng Phù Ma nào phải tay vừa, hấn đâm hụt một nhát liền nhảy theo chém xả xuống đầu Lý Biểu.

Nhà sư biết mình gặp tay đao pháp cao cường nên co rúm lại, phóng vọt lên không. Ông khẽ lăm bầm:

- Tài nghệ Phù Ma thật cao cường, không dùng khí giới ta khó bề tự vệ. Tuy nhiên nghĩ đến lời nguyện trước Phật đài, ông nhủ thầm:

- Ta chết thì thôi, ta quyết giữ lời thề trước đấng từ bi.

Lão tăng Phù Ma thâm kiêu nể tài của Lý Biểu, nên vận dụng toàn lực để hạ nhà sư, lập công với Phi Hồng Xà.

Sau mấy lần chém hụt Lý Biểu, lão tăng thay đổi đao pháp, múa vút thanh đao, khi ẩn khi hiện, biến thành một vòng sáng xanh ngời... Sư Lý Biểu chợt thấy cơ nguy đã đến với mình, nhưng vẫn bình tĩnh trước phút nguy biến. Thật ra nếu có khí giới trong tay, Phù Ma không thể nào hơn được ông. Nhà sư bắt đầu niệm Phật và tưởng đến đấng từ bi.

Phù Ma bỗng vung đao chém vút ngang cổ nhà sư, Lý Biểu vừa hụp đầu xuống tránh thì lão tăng đã vót ngược ra sau, thanh đao chém xả vào vai Lý Biểu.

Nhà sư loạng choạng suýt té thì Phù Ma đã phóng mình theo, chém bổ vào đầu. Lý Biểu đau buốt toàn thân nhưng không rên xiết, chỉ niệm kinh và nghĩ đến đức Phật, ông đã lấy lượng từ bi cứu khổ, chúng sanh. Ông từ từ ngã vật xuống...

Cái chết của nhà sư đã thấy trước mắt, nhưng giữa lúc ấy, một lần sáng từ đâu bay vút tới đánh bật thanh đao của Phù Ma, tiếp theo một tiếng thét vang lên:

- Lão tăng khốn khiếp, không được hạ độc thủ...

Phù Ma ôm cả cánh tay, hoảng kinh nhìn lại thấy hai vị lão hiệp đang chống kiếm, cạnh đây là một thiếu nữ đang cúi xuống ôm sư Lý Biểu đang quằn quại dưới đất. Lão tăng chưa hiểu rõ tình thế thì Đô thống Phi Hồng Xà, đã buộc miệng kêu lên:

Phi Hồng Yến con! Trời! Con theo quân phản loạn ư?

Phù Ma đã biết nhị vị lão hiệp kia là Liêu Cốc đạo nhơn và Tiêu Hà lão hiệp nên càng thận trọng hơn.

Phi Hồng Yến không đáp lời cha, chỉ ngược nhìn Đô thống, nước mắt ràn rụa.

Liêu Cốc trước tình cảnh ấy không nói được lời nào, Nhưng Tiêu Hà vì quá nóng lòng về tính mạng của sư Lý Biểu, thét to lên:

- Quân tàn bạo, hãy xem đây!

Ông vun kiếm chém thẳng vào đầu Phù Ma! Lão tăng vội vàng đưa đao lên đỡ. Trong khi đó, Hồng Xà đã qua phút đột ngột vì sự có mặt của con, đã hùng hổ quát mắng:

Giỏi cho con tiện tỳ! Ta đã dày công nuôi dưỡng mi, để ngày nay mi theo giặc phản bội ta ư? Trời đất nào dung cho mi!

Rồi như điên lên, Phi Hồng Xà vung kiếm chém xả vào đầu con.

Biết là Phi Hồng Xà không còn nghĩ tình cốt nhục nên Liêu đạo nhơn liền đưa kiếm ra đỡ khiến Phi Hồng Xà loạng choạng suýt té...

Phi Hồng Yến đau sót vô cùng. Nàng bỗng ôm sư Lý Biểu lên và nói với Phi Hồng Xà:

- Cha ơi! Cha đã lầm đường rồi! Con không phản bội cha đâu mà chỉ thương lấy giống nòi...

Câu nói tha thiết của nàng không làm cho Phi Hồng Xà tỉnh ngộ mà trái lại, ông càng tức giận, gầm thét vang lên:

- Tiện tỳ! Mi phải chết mới đền được tội lỗi!

Nhưng Phi Hồng Xà làm sao đương cự nổi với Liêu Cốc nhọn. Chỉ trong vòng một lúc Đô thống phải quay về thế thủ, lo chống đỡ để bảo toàn sinh mạng của mình.

Liêu Cốc nhọn thấy nét lo sợ hiện lên trên khuôn mặt của Phi Hồng Yên, không nỡ giết kẻ bán nước hại dân, và định bắt sống hãn thoi.

Trong khi đó Tiêu Hà lão hiệp vì quá căm hận Phù Ma hãm hại Lý Biểu nên quyết giết hãn mới thỏa lòng. Ông đem hết các thể kiếm bí truyền để áp đảo lão tăng.

Phù Ma không phải tay vừa. Hãn dùng toàn những đường đao lợi hại để chống trả.

Một bên quyết liệt trả thù, một bên quyết liệt tự vệ. Cuộc giao đấu càng lúc càng quyết liệt.

Phù Ma chợt nhìn thấy Phi Hồng Xà đang nguy ngập nên mất hết tinh thần. Hãn không thắng được Tiêu Hà làm sao cứu chủ tướng thoát nguy?

Bỗng từ dưới chân đồi, tiếng quân reo tỏ mở, khiến Phù Ma nhìn xuống, thấy lá cờ chữ Hạnh phát phới trước một đoàn hùng binh trùng trùng điệp điệp, thì hồn phách tán.

Đại quân đã bị tiêu diệt rồi ư?

Lão tăng không còn tha thiết đến việc giao đấu nữa và ông đã nghĩ đến việc thoát thân một mình về Phiên Ngung.

Liêu Cốc nhọn nghe tiếng quân reo biết Hà Minh đã toàn thắng, liền bảo Phi Hồng Xà:

Đô thống đừng chống cự nữa! Hãy chịu trói chờ sự xét xử của tân vương, đại binh của ông đã bị tiêu diệt cả rồi!

Phi Hồng Xà nhìn xuống đồi thấy rõ sự thật, hãn mất hết tinh thần, toan thoát chạy nhưng Liêu Cốc đã dùng một thể kiếm lợi hại, tước mất vũ khí trên tay...

Phi Hồng Xà kêu rú lên một tiếng, phóng mình chạy biến xuống đồi, nhưng Hà Minh và chư vị hào kiệt đã giục ngựa lên đến nơi, vội vã đuổi theo.

Liêu Cốc sợ mọi người giết mất Phi Hồng Xà liền thét to:

- Đừng giết hãn! Hãy bắt sống cho ta...

Phi Hồng Yên nghe lệnh truyền của Liêu Cốc, ngược nhìn ông, cảm động.

Phi Hồng Xà chạy được một quãng thì bị bắt đem lên đồi. Ông không còn hùng hổ như lúc này, mà chỉ cúi mặt xuống.

Đằng kia, Phù Ma đang tìm cách thoát thân nhưng Tiêu Hà lão hiệp chặn đánh ráo riết, hắn không rời đi được.

Khi Phi Hồng Xà bị bắt, lão tăng càng kinh sợ hơn. Lão phản công vô cùng mãnh liệt và thừa cơ Tiêu Hà lo chống đỡ, lão nhảy vọt xuống triền đồi, phóng đi vùn vụt trong buổi chiều.

Tiêu Hà lão hiệp cố đuổi theo những chỉ nhìn thấy một bóng mờ trong rừng cây.

Lão hiệp trở lên thì thấy mọi người đang quay quần bên mình sư Lý Biểu. Nhà sư đã được rắc thuốc vào vết thương và uống một viên thuốc rất thần hiệu của Liêu Cốc đạo nhơn.

Ông đã hồi tỉnh và nhìn thấy Liêu Cốc, Tiêu Hà, Hà Minh cùng chư vị hào kiệt, ông mỉm cười sung sướng:

Cám ơn nhị vị đại huynh và chư anh hùng hào kiệt. Thái Tử đã kéo quân vào hoàng thành. Chư vị và các đại huynh nên tiếp ứng cho kịp thời.

Liêu Cốc khen phải, truyền cho các tướng giục quân sĩ lên đường.

Hà Minh thấy sư phụ bị thương nặng có ý muốn ở lại chăm sóc người, nhưng Lý Biểu nói:

- Sư phụ không sao đâu! Con đừng bận tâm hãy lo giúp nước!

Phi Hồng Yến tự nãy giờ không nói một lời nào, ngồi ủ rũ một mình trong lòng chua xót lắm.

Liêu Cốc đạo nhơn truyền giam Đô Thống Phi Hồng Xà vào cũi rồi an ủi Phi Hồng Yến:

Con đừng lo buồn nữa! Rồi đây quan Đô thống sẽ được tân vương xét xử, công lao của con chắc cứu được mạng người.

Phi Hồng Yến ngược nhìn đạo nhơn buồn khổ vô cùng. Đoàn người ngựa xuống đồi, thẳng đến Phiên Ngung, giữa lúc bóng đêm tràn xuống.

Từ lúc vâng lệnh Lữ Quốc Công lên vào Phiên Ngung. Tiêu Lý Bá, Anh Kiệt, Lệ Hồng vẫn âm thầm chờ lệnh để làm nội công phá thành.

Sự chuẩn bị đã bao nhiêu ngày, bây giờ mới đến lúc thực hiện. Lòng mọi người đều nôn nao trước giờ phút tấn công.

Theo sự dặn dò của Lý Bá, họ phải chờ đợi ba mũi tên lửa từ bên ngoài bắn vào hoàng cung mới khởi sự đánh chiếm Phiên Ngung.

Dưới những hầm bí mật cùng khắp trong hoàng thành, nghĩa quân đã sẵn sàng khí giới.

Dân chúng nhiều nơi được hay tin nên không dám héo lánh ra đường. Họ cũng chuẩn bị dụng cụ để giúp đỡ nghĩa quân tiêu diệt quân cướp nước.

Hoàng thành đột nhiên vắng lặng khiến đội Phòng thành của An Quốc thiếu quý phải chú ý, chúng không hiểu vì sao dân chúng rút vào nhà cá, đường phố chưa lên đèn đã vắng ngắt!

Chúng ngạc nhiên rồi đâm ra hoài nghi có chuyện chẳng lành sắp xảy ra nên mật báo với An Quốc Thiếu quý. Sứ giả đang dự yến tiệc để thưởng trăng với Cù Thái Hậu, sợ mất cuộc vui nên nạt đùa:

- Bây chỉ là đồ hèn nhát! Lúc nào cũng phập phồng như quân giặc ở bên mình.

Riêng Cù Thái Hậu, từ lúc đại quân Cù Lạc đến Hạnh Hoa Thôn, đuổi bắt Lữ Gia thì bà rất vững lòng...

Ngày qua ngày, thấy quân phản loạn im lìm không bạo động thì bà can tin tưởng là chúng đang bị Cù Lạc truy nã ráo riết. Bà cũng không chú ý đến lời thông báo kia và mặc nhiên tiếp tục cuộc vui chơi bên chén rượu cung đàn.

Cù Thái Hậu nào ngờ đâu, ngoài hoàng cung đang có một cuộc chuẩn bị lớn lao của dân chúng để phá tan quyền lực của bà. Dưới những hầm sâu, hàng ngàn, hàng vạn người, gươm giáo, cung tên sẵn sàng giáp chiến.

Mắt họ ngược nhìn lên bầu trời chờ đợi ba mũi tên lửa bay vào.

Đêm rằm sáng tỏ, nhưng Phiên Ngung thành lại yên lặng, vắng tanh. Quân Hán không hiểu vì sao dân Phiên Ngung tự dưng bỏ cuộc vui đùa thưởng trăng. Đường phố buồn hiu hắt.

Chúng có biết đâu, lúc bấy giờ bên ngoài hàng vạn quân sĩ của Tá Hy tử Kiến Đức đang mở cuộc bao vây hoàng thành.

Trước đêm lịch sử này, ai cũng bồn chồn hồi hộp. Quốc Công nghĩ lại mình còn sơ sót điều gì chăng?

Cánh quân ở bờ Nam Hải của Lãnh binh Kỳ Vệ đã tan rã, chỉ còn trông ngóng quân Hạnh Hoa thôn mà thôi.

Nghĩ đến đại quân Cù Lạc, Lữ Quốc Công càng lo lắng. Biết Liêu Cốc đạo nhơn có diệt được quân Hán hay là Hạnh Hoa Thôn đã thất thủ rồi. Thế thì nghĩa quân ở đây khó thể hạ được Phiên Ngung Thành.

Đêm lặn về khuya, trăng sáng vắng vặc. Bỗng nhiên từ trong rừng xa, một kỵ sĩ đang sải ngựa như bay về hoàng thành. Quân canh cấp báo với Quốc Công. Người ngấm nghĩ một lúc rồi truyền lệnh:

- Cứ để mặc hắn đi qua! Biếu đâu đại quân chúng theo sau...

Lữ Quốc Công lo ngại cánh quân của Cù Lạc hay Phi Hồng Xà đã trở về. Nếu chặn tên dò đường lại, biết đâu sẽ vỡ lở mọi việc.

Nhưng kỵ sĩ kia không ai khác hơn là Phù Ma lão tăng vừa thoát khỏi thôn Cao Đồng liền cấp tốc về hoàng cung cấp báo.

Lữ Quốc Công không rõ được việc đó nên Phù Ma mới thoát được vào thành.

Quân canh trên thành vừa thấy dạng hấn liền mở cổng và đưa hấn vào hậu cung.

Cuộc vui của Thái Hậu nữa chừng gián đoạn. Phù Ma vừa nhìn thấy sứ giả An Quốc Thiếu quý và thái hậu, liền báo tin chẳng lành...

- Thái Hậu! Nguy ngập lắm rồi! Đại binh Hạnh Hoa Thôn đã diệt hết đoàn quân của Phi Đô Thống!

Cù Thị kinh hãi kêu lên:

- Trời! Quân Hạnh Hoa Thôn ư? Thế đại binh của Cù Lạc đang ở nơi nào?

Phù Ma lắc đầu thuật rõ mọi việc, từ lúc nhận được thư của Thái Hậu do chính tay của Phó Đề đốc họ thành đưa ra. Cho đến lúc bị quân của Liêu Cốc đạo nhọn chặn đánh rã tan. Phi Hồng Xà bị bắt.

Cù Thị và An Quốc Thiếu quý kinh sợ và hiểu ngay là đại quân của Phi Hồng Xà đã bị quân phản loạn dụ vào ngay hiểm địa.

Cả hai đều lúng túng chưa biết làm sao và rất lo ngại cho tướng Cù Lạc. Đã có chuyện gì xảy ra ở Hạnh Hoa Thôn, mà Cù Lạc không cho bọn họ thám về cấp báo?

Cù Thái Hậu liền hỏi Phù Ma:

- Quân Hạnh Hoa Thôn độ bao nhiêu người và chúng đến đây chẳng?

Phù Ma đáp:

- Quân binh của chúng trùng điệp tràn ngập núi rừng, khó thể đoán chừng được.

- Chắc chúng sẽ kéo đến đây nội đêm nay.

Cù Thị quay sang An Quốc Thiếu Quý:

- Chàng nên cho tăng cường đội quân phòng thành ngay đi.

An Quốc Thiếu Quý trấn an lòng Thái Hậu:

- Hậu chớ lo! Dù cho chúng có đến hàng trăm hàng vạn cũng khó đánh thủng vào thành này.

An Quốc Thiếu Quý ra khỏi hậu cung một lúc thì đường phố Phiên Ngung rộn ràng tiếng ngựa hí, quân reo.

Từ các trại binh, quân Hán được lệnh đổ ra án ngữ các cửa thành.

Nghĩa quân thấy động, liền báo tin cho Tiểu Lý Bá, Anh Kiệt, Lệ Hồng. Cả ba người kinh ngạc không hiểu sao quân Hán lại biết tin mà phòng thủ.

Anh kiệt nghi ngờ kẻ gian lén vào hàng ngũ quân mình, mặt bàn với Tiểu Lý Bá nên tấn công ngay.

Tiểu Lý Bá lắc đầu nói:

- Không được đâu Vũ huynh! Chúng ta quân ít thế cô, không thể cãi lệnh Quốc Công được. Ta tấn công bây giờ chỉ khổ bị chúng tiêu diệt thôi!

Mọi người lại nản lòng chờ đợi. Giây phút nặng nề trôi qua.

Đêm lâm về khuya. Từ muôn phương gió lồng lộng thổi, làm xao động cả hoàng thành. Ánh trăng mờ nhạt vì mây đen che khuất.

Bỗng Anh Kiệt chỉ tay lên nền trời, ba lần ánh lửa léo dài trong đêm. Từ phía bên ngoài vụt bay vào hoàng cung.

Tiểu Lý Bá ngồi nhòm dậy nói:

- Hiệu lệnh kia rồi. Chúng ta khởi sự đi thôi.

- Từ các nơi trong hoàng thành cùng một lúc, các nghĩa quân đều nhìn thấy ba mũi tên lửa kia, nên tủa ra đường phố, tấn công vào những mục tiêu đã định.

Chỉ trong nháy mắt, khắp nơi trong nội thành đều náo động cả lên. Đội phòng thành của An Quốc Thiếu Quý biết có biến vội đánh trống chiêng báo động.

Nhưng chúng càng khiếp đảm hơn khi thấy bên ngoài hàng vạn ánh đuốc cùng cháy lên một lượt và sau rừng cây, trùng điệp quân binh.

Tiếng ngựa hí quân reo gần như át mất tiếng trống ngũ liên báo động.

Tên lửa bắn vào như mưa bắc, bốc cháy những mái tranh kế cận cổng thành, lan dần ra làm sáng rực cả một vòm trời đêm u ám.

Quân phòng thành càng nổi trống chiêng cấp bách hơn.

Trong hậu cung, Thái Hậu và An Quốc Thiếu Quý choàng tỉnh kinh hoàng, sử giả huy động toàn thể binh tướng kéo đến các cổng thành.

Lão tăng Phù Ma độ chừng quân Hạnh Hoa Thôn kéo đến vây thành nên hăng hái ra trận quyết phục thù cho chủ tướng.

Công tử Phi Hồng Phong đã biết rõ tin cha nên cũng đem toàn thể võ sư trong dinh ra tiếp ứng.

Bọn chúng đều nghĩ là trận quyết định sự sống còn của chúng nên đồng liều chết để bảo vệ Phiên Ngung.

Sau khi lược trận, An Quốc Thiếu Quý thấy rõ hoàng thành đang bị "Nội công, ngoại kích" nên họp các tướng chỉ dạy phương cách phòng thủ rồi tự mình xông ra cửa thành phía Bắc, nơi mà quân sĩ đang gặp phải sức công hãm ráo riết của quân phản loạn.

Các tùy tướng của An Quốc Thiếu Quý đều lên ngựa tiếng về phía ba cổng thành Tây, Nam, và Đông để điều khiển muôn binh.

Riêng quân sĩ Phi Hồng Phong và lão tăng Phù Ma được giao trọng trách càn quét loạn quân trong nội thành.

Tiểu Lý bá và Anh Kiệt từ lúc được lệnh của Lữ Quốc Công, tận lực đốc xuất nghĩa quân đánh phá các cổng thành để rước đại quân bên ngoài.

Chỉ có Lệ Hồng vì quá căm thù Cù Thị nên kéo quân tiến thẳng vào hoàng cung.

Phù Ma và Phi Hồng Phong đem quân ra cổng thành thì thấy rõ ý định của Tiểu Lý Bá và Anh Kiệt nên xua quân lướt tới chặn lại, hai người giục ngựa tới đó. Tiểu Lý Bá và Anh Kiệt đã từng nghe danh Phù Ma nên Tiểu Lý Bá rất dè dặt, riêng Anh Kiệt và Phi Hồng Phong đều không lạ gì nhau nên nhìn thấy nhau là quyết chiến ngay.

Song Phi Hồng Phong là chàng công tử bột, tài nghệ là bao nên qua vài hiệp đã bị Anh Kiệt áp đảo. Hắn hét vang lên, kêu gọi người đến giúp:

- Các võ sư đâu? Hãy bắt tên giặc này cho ta...

Bọn võ sư đang chặn đánh nghĩa quân vội vàng giục ngựa lướt tới bao vây Anh Kiệt như một bầy hổ đói.

Anh Kiệt cười lên khanh khách:

- Lũ khốn khiếp! Phi Hồng Phong bình thường nuôi dưỡng chúng bây để dùng vào những lúc này đây! Hãy ráng mà trở tài kéo uống mạng trước lưỡi kiếm của ta.

Câu nói của chàng làm cho hơn mười tên võ sư tức giận như điên cuồng, vây chặt lấy chàng, đâm chém túi bụi. Anh Kiệt nhẹ nhàng biến chuyển, dùng thanh Kiếm Vũ linh chống trả không ngừng.

Chàng dùng toàn những thế kiếm bí truyền hạ lần hồi bọn võ sư của Phi Hồng Phong...

Chúng ngã gục từng tên một trước những lần kiếm hư hư thực thực, khiến Phi Hồng Phong hồn phi phách tán... Hắn thấy rõ tài nghệ của Anh Kiệt thật là vô địch nên quay nhìn Phù Ma như cầu cứu...

Hắn nào ngờ Phù Ma tài giỏi thế kia mà từ nãy giờ vẫn không hạ nổi Tiểu Lý Bá.

Cả hai đều trở hết tài nghệ của mình để áp đảo nhau.

Từ lâu lắm rồi. Tiểu Lý Bá mới gặp phải một tay đối thủ xứng tài. Chàng không biết chính hắn đã hãm hại dưỡng phụ chàng ở Cao Đồng.

Nếu biết được có lẽ chàng sẽ liệu thế giết chết hắn sớm hơn để trả thù. Phù Ma quả tình cũng khiếp sợ của chàng hiệp sĩ nước Nam. Lão đã già và trải qua bao

nhiều lần chiến đấu, song lần thứ nhất trong đời, lão thấy mình khó hơn tài nghệ của Tiểu Lý Bá. Lão chăm chú tất cả tâm thần vào những thế kiếm của mình, đâu có thời giờ nghĩ đến Phi Hồng Phong và bọn võ sư.

Tên võ sư cuối cùng vừa bị chém rơi xuống ngựa thì Anh Kiệt đã lướt tới bên Phi Hồng Phong. Hắc kinh hoàng không còn thiết nghĩ đến việc giao đấu nữa, mở đường thoát thân.

Anh Kiệt toan đuổi theo, giết hắc đi, nhưng hình ảnh đau khổ của Phi Hồng Yến đột nhiên hiện lên trong óc chàng.

Anh Kiệt ghìm cương ngựa lại...

Nhưng Phi Hồng Phong đã đến ngày tàn nên đoàn nghĩa quân đang thắng thế vội lấp tên bắn vút theo.

Anh Kiệt toan ngăn lại nhưng đã trễ. Phi Hồng Phong trúng tên kêu rú lên thảm thiết, ngã nhào xuống ngựa.

Anh Kiệt vừa chạy lại toan tiếp tay với Tiểu Lý Bá hạ Phù Ma, nhưng chàng hiệp sĩ thôn Cao Đồng quát to lên:

- Vũ huynh đừng bận tâm vì đệ. Hãy mở cổng thành cho quân sĩ tràn vào đã.

Anh Kiệt vội vã vâng lời, giục ngựa lướt tới...

Nghĩa quân ùn ùn theo sau, khí thế hùng mạnh vô cùng. Nhưng quân Hán được lệnh tử chiến để giữ cửa thành nên nghĩa quân phải dội trở lại.

Bên ngoài, lúc bấy giờ đại quân của Lữ Quốc Công cũng đang công hãm ráo riết quyết hạ được thành trước khi trời sáng.

Tất cả những phương thế nhập thành đã tập dợt lâu nay, đều được đem ra áp dụng.

Từng đoàn quân lướt tới, liềm mình dưới trận mưa tên của quân Hán, liệng câu liêm để móc thang dây hay dựng thang cây để leo vào.

Bên trong quân Hán cố sức bắn tên, gỡ những móc câu liêm và xô ngã những thang cây bắt sát vào thành.

Nơi nào nghĩa quân tràn lên quá đông, chúng dùng đá đổ xuống hay lấy nước, dầu sôi chế vào đầu.

Nghĩa quân lớp chết, lớp bị thương càng lúc càng nhiều mà vẫn không lấy được thành.

Thái Tử Kiến Đức lộ vẻ lo âu, khế bảo Lữ Quốc Công:

- Thành này tiên vương xây rất kiên cố, sợ quân ta công hãm không nổi đâu.

Lữ Quốc Công an ủi Thái Tử:

- Thái Tử đừng lo, sớm muộn gì chúng ta cũng chiếm được Phiên Ngung Thành, vì dân chúng đều theo ta.

Tuy nhiên ông cũng lo lắng trong lòng. Sao mãi mà Tiêu Lý Bá, Anh Kiệt, Lê Hồng không mở được cổng thành?

Có điều gì trắc trở chăng? Hay là cả bọn đang lâm nguy?

Nghĩa quân công hãm mãi không lấy được thành, bắt đầu thôi chí... Thây chết quá nhiều, chồng chất trước cổng thành.

Trong khi đó đại quân của Hạnh Hoa Thôn cũng vừa đến.

Liêu Cốc đạo nhơn và Tiêu Hà lão hiệp thấy lửa rực trời liền xua quân tiếp ứng.

Nghĩa quân được tăng cường, trở lại hăng hái như cũ và cố liều chết tấn công mãnh liệt hơn.

Liêu Cốc, Tiêu Hà ra mắt Thái Tử và Lữ Quốc Công, thuật rõ tình hình khắp nơi.

Thái Tử Kiến Đức rất đẹp dạ, bảo các lão hiệp:

- Chỉ còn một trận đánh cuối cùng này là lễ thứ sẽ được an cư lạc nghiệp! Ta trông cậy ở các khanh.

Liêu Cốc đạo nhơn và Tiêu Hà lão hiệp vâng dạ, giục ngựa đi ngay.

Quân sĩ thấy nhị vĩ lão hiệp không rời xa họ một phút càng hăng hái hơn lên. Toán này ngã xuống thì toán khác lên thay. Xác chết chồng chất lên nhau làm bậc thang cho quân sĩ tràn lên thành.

Đội phòng thành của An Quốc Thiệu Quý rung động trước sự tấn công mãnh liệt của quân Hạnh Hoa Thôn. Tên lửa dầu sôi dự trữ đã cạn, quân sĩ trên thành đã chết quá nửa, khí thế suy kém hẳn...

An Quốc Thiệu Quý nhìn trận thế thấy rõ cơ nguy nhưng chưa biết liệu sao?

Trong khi đó quân chúng Phiên Ngung Thành đã qua cơn sợ hãi, bắt đầu tiếp tay với nghĩa quân công phá khắp nơi.

Quân Hán phần phải đàn áp sức quật khởi của dân chúng bên trong, phần phải chống trả sức tấn công bên ngoài nên suy giảm sức chiến đấu rất mau.

Do đó, Anh Kiệt và đoàn nghĩa quân mới thắng thế được ở cổng thành hướng Nam.

Anh Kiệt như mãnh hổ giữa quần hồ, chàng tiến đến đâu là quân giặc ngã đến đấy. Chúng bắt đầu chạy toán loạn, bỏ trống cổng thành Nam.

Anh Kiệt lướt tới thét bảo nghĩa quân.

- Mở cổng ngay đi!

Quân Hán trên mặt thành thấy thế nguy hiểm liền quay vào nã tên xuống, nhưng nghĩa quân liều chết trận tới mở cổng.

Quân Hạnh Hoa thôn tràn vào như nước vỡ bờ, túa ra làm ba mặt, tiến đến cổng Bắc, Đông, Tây.

Thấy quân nghịch đã vào được Phiên Ngung, quân Hán không còn thiết chiến đấu nữa, đã yếu thế chúng còn rời rạc hơn và tan rã hàng ngũ trong phút chốc, dù An Quốc Thiệu Quý cố gắng la hét để giữ thế trận.

Cổng thành hướng Đông tan vỡ, rồi cổng thành hướng Tây cũng không còn. Quân Hạnh Hoa thôn tràn ngập hoàng thành, đánh đồn quân Hán về cửa Bắc.

Thái Tử Kiến Đức và Lữ Quốc Công theo quân sĩ nhập thành, truyền các tùy tướng vây phủ hoàng cung và bắt An Quốc Thiệu Quý.

Bấy giờ sứ giả Hán triều thấy rõ cơn mạt lộ. Hắn không còn nghĩ đến quân binh và Cù Thị nữa mà chỉ muốn tẩu thoát khỏi vòng vây.

An Quốc giục ngựa lướt tới, truyền quân sĩ mở cổng thành để thoát thân, nhưng cổng thành vừa mở thì bên ngoài Liêu Cốc đạo nhọn, Tiêu Hà lão hiệp và các quân sĩ tràn vào.

An Quốc Thiệu Quý bị kẹt giữa vòng vây của muôn binh ngàn tướng nên đuổi sức lẫn và bị Liêu Cốc đạo nhọn chém ngã trước cổng thành.

Tên sứ giả hiểm ác, từng làm xáo trộn triều đình nước Nam, đã đền tội trước quân sĩ và muôn dân.

Mọi người reo hò vang dậy một góc thành.

Họ chợt nhớ đến Cù Thị liền trở vào, theo đại binh tiến thẳng vào hoàng cung, tiếng la hét vang rền đường phố.

- Giết chết Cù Hậu! Giết chết Cù hậu! Họ tràn vào cổng hoàng cung như thác lũ, đập phá tất cả những gì làm vướng chân họ. Cung điện uy nghi phút chốc đã trở thành nơi hỗn loạn chưa từng thấy.

Quân Hán còn sót lại cố giữ hậu cung vì trước lòng uất hận của dân Nam, không chiến đấu cũng phải chết thôi.

Song chúng nào ngờ trước đó, Lệ Hồng đã bí mật kéo quân treo tường vào Ngự Uyên tìm Thái Hậu. Nàng thuộc đường đi lối bước vì đã một lần vào đây hành thích Thái Hậu nhưng bất thành.

Các nghĩa quân theo chân nàng toàn là những tay giỏi võ nghệ, kiếm cung nên họ vượt vòng thành bao bọc hậu cung rất dễ dàng.

Lúc bấy giờ ở Hậu cung Cù Thị kinh sợ lắm. Ác phụ truyền quân sĩ đem Ai Vương sang cung mình để mẹ con được gần nhau.

Nhà vua nhìn nét lo âu trên mặt mẹ, cũng đoán được tình hình bên ngoài.

Từ bao lâu rồi, Ai vương muốn ngăn cản mẹ, trước bao điều tàn bạo, muốn khuyên nhủ mẹ một lời, nhưng bao giờ cũng vậy, trước mặt mẹ, nhà vua cũng thấy nể sợ, rụt rè...

Đến giờ phút này, trong cơn nguy biến, ngai vàng sắp đổ, nhà vua cũng thấy mình không đủ sức trách cứ mẹ.

Quân hạnh Hoa Thôn đã tràn vào được hoàng cung, tên lửa bay tua tủa trong vườn Ngự Uyển, Cù Thị nắm lấy tay con nói.

- Con ơi! Nguy ngập lắm rồi! Chúng ta biết trốn nơi đâu?

Một giọng nói lạnh lạnh phát ra, làm cho Cù Thị khiếp đảm vô cùng.

- A ha! Ác phụ bây giờ mi còn muốn thót nữa ư?

Cù Thị và bọn hộ vệ đều kinh hoàng khi thấy một thiếu nữ đẹp tuyệt trần đang chống kiếm nhìn họ, trước cửa ăn thông ra vườn Ngự Uyển.

Không rõ thiếu nữ là ai nhưng Cù Thị biết chắc là kẻ địch nên thét vang:

- Hộ vệ quân! Bắt lấy con bé đó cho ta...

Thiếu nữ cười vang lên:

- A ha! Chậm quá rồi... Ngày mai mi không còn nắm quyền tha giết như xưa nữa! Mi còn nhớ chăng một lệnh truyền của mi, mà gia đình ta tan nát. Cha ta chết trong ngục, mẹ ta bỏ thân dọc đường, nhà cửa tan hoang, thân ta như một kẻ lạc loài... Ta là con của Hoàng Quốc Kính đây, người mà mi cho bọn thủ hạ lòng bắt bao nhiêu năm trời...

Cù Thị buột miệng kêu lên:

- Trời! Lệ Hồng!..

- Phải! Chính ta! Ta trở về rửa hận đây!..

Nàng nói xong bất thành linh phóng tới vung kiếm chém vào đầu Cù Thị.

Hộ vệ quân liều chết chặn nàng lại. Cù hậu run lẩy bẩy, nắm chặt tay Ai vương lúi đi. Nhưng đội nghĩa quân hùng hổ tràn vào đàn áp chúng để tiếp tay với Lệ Hồng.

Thiếu nữ nặng tình cha phóng mình đuổi theo Cù Thị!

Ác phụ đành buông tay con, chạy ra Ngự Uyển, nhưng quá trễ tràng, Lệ Hồng đã lướt tới lia ngọn kiếm vào yết hầu.

Cù Thị rú lên một tiếng rồi gục xuống lịm dần đi...

Thái Tử Kiến Đức và các quan đến nơi chỉ còn thấy xác Thái Hậu nằm trên bãi cỏ, Lệ Hồng đang chống kiếm nhìn kẻ thù, sắc mặt dịu xuống dần.

Đội cho mọi người vào cả trong vườn, Lệ Hồng quỳ xuống trước Thái Tử, Quốc Công và các lão hiệp thừa:

- Tiệp nữ quá nóng lòng phục hận, không đợi thương lệnh, xin cúi đầu chịu tội.

Thái Tử Kiến Đức biết rõ lòng cương trực và hoàn cảnh đau thương của nàng nên phán:

- Khanh hãy bình thân! Ta không bắt tội đâu.

Mọi người liền liếc vào hậu cung, tìm kiếm Ai Vương.

Nhưng vừa bước qua cổng hậu cung, mọi người sững sốt dừng lại trong lúc toán nghĩa quân của Lệ Hồng vệt ra, nhường lối. Ai vương gục đầu trên vũng máu, tay còn cầm chặt đuôi kiếm.

Trước cảnh tình ấy Kiến Đức không cảm lòng được vì dù sao Ai vương cũng là người, vẫn chung giòng máu.

Thái Tử ôm chầm lấy em lay gọi:

- Vương đệ!... Vương đệ!...

Rồi người gục đầu xuống vai em.

Bỗng nhiên Ai vương hồi tỉnh, mở mắt nhìn Kiến Đức, miệng phều phào:

- Vương huynh!... Anh... Tha... Tội cho mẹ... Đừng...

Quá kiệt lực, Ai Vương không nói hết lời, gục xuống chết hẳn.

Thái Tử quá thương cảm, quay nhìn đám nghĩa quân thét hỏi:

- Trời! Sao bây giờ giết em ta như thế này? Nó có làm nên tội tình gì đâu?

Nghĩa quân kinh hãi thưa:

- Tàu Thái Tử, đức vua tự xử lấy, nào phải chúng tôi dám phạm đến người.

Kiến Đức ôm Ai vương vào lòng rồi đặt lên sập, đôi mắt mờ lệ, trước cảnh cốt nhục tương tàn.

Lòng Thái Tử buồn khổ vô cùng dù hiện tại người sắp sửa lên ngôi Thiên tử.

Bên ngoài quân sĩ và dân chúng đã diệt hết quân Hán và đang tràn vào hoàng cung, hoan hô vang dậy...

- Vạn tuế hoàng thượng! Vạn tuế hoàng thượng!

Lữ Quốc Công và Liêu Cốc đạo nhơn đến bên Thái Tử khuyên lơn:

- Xin Thái Tử dẹp cơn phiền muộn để ra mắt quân dân.

Kiến Đức từ từ đứng lên, ra trước sân rồng, trong lòng vô cùng cảm kích, trước sự tha thiết của muôn người.

Lữ Gia nhân danh trào thần, quân sĩ và dân chúng xin Thái Tử lên ngôi đem sự thái bình về cho đất nước.

Cuộc lễ bắt đầu, Phiên Ngung rộn ràng vui chơi liên tiếp ba hôm.

Công lao của tướng sĩ và anh hùng hào kiệt bốn phương đều được tưởng thưởng xứng đáng.

Ai muốn làm quan thì được phong quyền tước! Ai muốn về quê hương thì được ban thưởng vàng lụa, đất đai, nhiều ít tùy theo công khó.

Những tội phạm được xử phạt nghiêm minh, Ai ai cũng được vừa lòng.

Riêng Đô thống Phi Hồng Xà, quân dân rất cảm phần với những hành động bạo tàn xưa kia, nhưng trước sự đau khổ của Phi Hồng Yến, không ai nỡ van nài xử tử hần.

Và trước những lời tâu bày của Lữ Quốc Công và các lão hiệp Hạnh Hoa thôn, vua Kiến Đức truyền đày Phi Hồng Xà ra bờ nam Hải lo việc mò lấy châu ngọc, nơi mà đức vua đã sống qua một thời lao khổ.

Phi Hồng Xà cảm động trước ân huệ của nhà vua, lạy tạ để đi đày!

Kiến Đức định phong tước cho Phi Hồng Yến, để tưởng thưởng công lao của nàng, nhưng thiếu nữ quỳ tâu:

- Bệ hạ ân đức cao dày đã tha chết cho cha thần thiếp, ngàn năm thiếp nguyện kết cỏ ngậm vành, còn dám đâu thọ hưởng quyền tước cao sang. Hơn nữa phận làm con, thiếp phải theo hầu cha, trong những lúc nhọc nhằn.

Nhà vua mấy lần khấn khoản nhưng nàng nhất định chối từ.

Liêu Cốc đạo nhơn, Tiêu Hà lão hiệp và các hiệp sĩ Hạnh Hoa đều được Đức vua phong tước, nhưng mọi người đều chối từ cả xin trở về đòi Hạnh Hoa và cùng hứa hẹn, bao giờ đức vua cần đến, sẽ có mặt đầy đủ dưới cờ.

Biết không thể nài ép được, nhà vua đành chấp nhận những lời cầu xin đó và truyền bày yến tiệc linh đình để đưa tiễn mọi người.

Giữa khi Phiên Ngung tung bừng náo nhiệt thì Cù Lạc, Tạ Liên Hồng, Tạ Liên Hoa và đám tàn binh về đến.

Nhưng khi nghe tin Phiên Ngung thất thủ, An Quốc Cù thị và Ai vương bị giết, Cù Lạc kinh hãi kéo quân vượt biên giới về Tàu.

Tên hải tặc Tạ Liên Hồng không nơi nương tựa, đành đem con gái chạy theo.

Khi sang nước Nam này, Cù Lạc hống hách với năm vạn quân, bây giờ trở về không còn được một nghìn tên áo giáp tan tành.

Thật là một sự thất bại chua cay nhục nhã cho Hán triều.

Phi Hồng Yến trước khi lên đường ra bờ Nam Hải, sức nhớ tới dặn dò của Hoa Mai nên tìm gặp Lệ Hồng và Anh Kiệt.

Nàng thuật lại những lời chân thành của Hoa Mai khiến Lệ Hồng xúc động vô cùng.

Nàng ghen ngào bảo Phi Hồng Yến:

- Em... Hiểu rõ sự hi sinh cao quý của Hoa Mai... Nhưng em đâu nỡ để chị ấy phải buồn khổ một mình.

Anh Kiệt không nói gì cả, chàng ngược nhìn ra ngoài trời, đôi mắt mơ màng như nhớ đến một hình bóng nào.

Chàng tự trách mình gây nên sự buồn khổ cho cả hai người! Nhưng thật tình chàng có vui sướng gì hơn? Trong lòng chàng lúc nào cũng băn khoăn, không biết làm sao cho Hoa Mai khỏi khổ.

Đối với Lệ Hồng ngoài tình yêu, chàng còn có phận sự bảo vệ hạnh phúc cho nàng để đền đáp lại công ơn của Hoàng Đề Độc!

Phải chi ngày xưa, chàng hiểu rõ tình yêu của Lệ Hồng thì chàng đâu có gây nên sự khổ cho Hoa Mai.

Lệ Hồng bỗng nói:

- Em phải trở về Hạnh Hoa thôn ngay bây giờ để tìm chị Hoa Mai. Em không thể để cho chị ấy phải hy sinh như vậy đâu?

Phi Hồng Yến nói:

- Chị Lệ Hồng! Hoa Mai đã muốn thế, chị còn gây chi điều ngang trái, dở dang! Đành rằng Hoa Mai hiện đang khổ nhưng nàng sẽ quên đi vì mối tình kia vừa chớm nở! Chứ như chị...

Phi Hồng Yến không nói hết lời nhưng Lệ Hồng hiểu ngay là nàng muốn nói tình yêu giữa nàng và Anh Kiệt phát sinh từ thuở nhỏ. Mối tình thâm kín sâu xa kia khó mà quên được hay thay thế được.

Lệ Hồng quay mặt nhìn Anh Kiệt nói:

- Nhưng dù sao, em cũng phải tìm gặp Hoa Mai...

Anh Kiệt đáp:

- Được rồi, chúng ta hãy xin phép nhị vị bá phụ, lên đường ngay.

Giữa lúc đó Hà Minh bước vào phòng.

Lệ Hồng nhìn Phi Hồng Yến mỉm cười hỏi:

- Hà huynh định ở lại triều để làm quan ư?

Hà Minh vô tình, nào biết được dụng ý trong câu hỏi của nàng, vội phản đối:

- Không! Đời nào tôi chịu được cuộc sống bó buộc này...

Anh Kiệt vừa nói vừa nhìn Phi Hồng Yến, khiến nàng bẽn lẽn cúi đầu.

- Hiền muội quên rằng Hà huynh còn bận ra bờ Nam Hải sao?

Hà Minh vụt hiểu Anh Kiệt và Lê Hồng trêu chọc mình, quay lại mỉm cười, nhưng cả hai đã ra khỏi phòng để mình chàng và Phi Hồng Yên ở lại bên nhau.

Rời khỏi Phiên Ngung Thành, Anh Kiệt, Lê Hồng giục ngựa ngày đêm không nghỉ.

Bận rộn trong việc đánh chiếm Phiên Ngung, không ai bảo cho chàng rõ Vũ phu nhon mất tích. Đến lúc chàng xin phép nhị vị bá phụ đưa Lê Hồng về Hạnh Hoa Thôn, Liêu Cốc đạo nhon mới nhớ ra và báo tin chẳng lành.

Anh Kiệt, Lê Hồng kinh hãi lên đường ngay không dám chậm trễ một phút.

Hai người về đến Hạnh Hoa Thôn vào một buổi chiều hết nắng. Sương mù lớp lớp bay trong không gian như những vàng mây loãng mang hơi lạnh của trời đêm về với núi ngàn.

Anh Kiệt buồn bã nhìn cảnh tàn phá dưới chân đồi, sau bao trận chiến đấu chống quân hải tặc và quân binh Hán triều.

Quân canh trên đồi thấy dạng hai người về, đã biết ngay nên reo mừng tỏ mở vì mấy ngày trước, tin thắng trận ở Phiên Ngung đã loan về đến đây.

Quân sĩ và dân chúng Hạnh Hoa thôn đã tuôn xuống triền đồi vui mừng hỏi thăm rồi rít khiến Anh Kiệt và Lê Hồng cũng vui lây.

Hai người lên đến Chiêu Anh Quán thì cùng xuống ngựa, sững sờ nhìn Vũ phu nhon đang đứng trước cổng quán bình an vô sự.

Anh Kiệt reo mừng chạy tới ôm chầm lấy mẹ:

- Mẹ! Mẹ ơi! Mẹ đã thoát nạn rồi ư?

Vũ phu nhon ràn rụa nước mắt nói:

- Phải! Mẹ nhờ chàng Hiệp sĩ lạ mặt cứu thoát, đưa vào ẩn trong núi. Đến lúc bình yên, mẹ trở về Hạnh Hoa thì đại binh của Liêu Bá Phụ đã lên đường đi Phiên Ngung.

Anh Kiệt vội hỏi:

- Chàng hiệp sĩ ấy đâu? Xin mẹ cho con được tạ ơn người...

Vũ phu nhon buồn bã đáp:

Chàng bị thương khá nặng nên đã trút linh hồn dù mẹ hết lòng săn sóc.

- Trời!

Lê Hồng đến ra mắt phu nhon! Bà nắm chặt lấy tay nàng, ôm sát vào lòng:

- Ta hay tin đau đớn của cha con từ mấy tháng nay. Thôi con đừng buồn nữa.

Lê Hồng cảm động, ôm chặt lấy bà như muốn tìm một chút hơi ấm của bậc mẹ hiền.

Một lúc nàng khẽ hỏi:

- Thừa bá phụ! Bệnh tình của Hoa Mai như thế nào?

Sao chúng con không thấy nàng?

Anh Kiệt và Lê Hồng nhìn nhau, trong lòng lo ngại có chuyện chẳng lành đã xảy ra.

Vũ phu nhơn bước lại án thư, mở nắp hộp lấy ra một phong thư trao cho Lê Hồng nói:

- Câu chuyện của các con mẹ đã hiểu! Hoa Mai đã nói rõ ngọn ngành. Trước khi ra đi nó nhờ mẹ trao bức thư này cho các con.

Lê Hồng, Anh Kiệt cùng thốt lên một lượt:

- Trời! Hoa Mai đã đi rồi? Tự bao giờ vậy mẹ?

Vũ phu nhơn chậm rãi đáp:

- Vừa hay tin chiếm được Phiên Ngung thành. Thái Tử lên ngôi thì Hoa Mai mời mẹ vào phòng riêng, nói rõ đầu đuôi câu chuyện và yêu cầu mẹ tái hợp cho hai con. Nàng nhờ trao phong thư này lại cho Lê Hồng rồi đi ngay. Mẹ cố cầm giữ nàng. Nhưng Hoa Mai không nghe vì đoán chắc các con sẽ trở về.

Lê Hồng ghen ngào mở thư ra đọc:

"Vũ Huynh và Lê Hồng hiền tấu.

Em tiên đoán thế nào anh chị cũng trở về Hạnh Hoa thôn tìm em nên mới có bức thư này.

Em tin tưởng như cây vì em hiểu rõ tấm lòng cao cả của chị Lê Hồng: Thà chịu hi sinh tình yêu duy nhất của mình, còn hơn để em phải khổ!

Và cũng vì tâm hồn cao quý của chị mà em phải ra đi, để cho được xứng đáng là em của chị.

Chị Lê Hồng.

Từ nay chị đừng tìm em nữa. Em đi vì không muốn làm chị đau khổ đầy thôi. Em trở về một ngày gần đây. Khi anh chị thành gia thất.

Vũ huynh cũng đừng nghĩ đến em nữa! Chúng ta biến đổi mối duyên kỳ ngộ thành tình yêu ruột thịt lâu bền. Chắc anh cũng đồng ý với em.

Hiện tại, em đã hết buồn và bắt đầu thấy yêu đời như trước...

Chúc anh chị nhiều hạnh phúc!"

Tiểu muội.

Hoa Mai

Lệ Hồng ngừng đọc nhìn ra ngoài trời đêm. Bóng tối phủ trùm lên vạn vật. Giờ phút này không biết Hoa Mai đã ở phương trời nào?

Nàng đã tìm được nơi nghỉ trọ hay đang dong ruổi ngựa giữa rừng sương...

Vũ phu nhơn bỗng nói:

- Hai con đừng buồn nữa và hãy nghe lời Hoa Mai. Mẹ hiểu rõ tính khí của nó, một khi nó đã quyết tâm thì đến chết nó cũng giữ lời!

Anh Kiệt, Lệ Hồng cúi đầu không đáp.

Phu nhân nhìn hai người mỉm cười bước ra khỏi phòng.

Tự dung Lệ Hồng cảm thấy e thẹn một mình. Nàng nghĩ đến một đêm nào đó trong vườn nhà nàng, hai người đã đứng cạnh nhau và lòng nàng cũng rung động như hôm nay.

Nhưng trong đêm xưa, hai người chưa hiểu được lòng nhau, chớ như bây giờ...

Lệ Hồng không nghĩ thêm nữa, đôi má đỏ hồng lên.

Anh Kiệt ngược nhìn người yêu: đôi mắt nàng sáng long lanh như đôi vì sao nhỏ giữa trời đêm.

Tình yêu tràn ngập trong lòng, cả hai cùng nghĩ đến những ngày vui sẽ đến...

Hết